

Giới thiệu Ta Bị Ép Buộc

Tác giả Linh Lạc Thành Nê đã viết câu truyện Ta Bị Ép Buộc giống như viết về chính mình vậy, một câu truyện trùng sinh khá hay và hấp dẫn sẽ không phụ lòng các bạn đọc.

Một tác giả tiểu thuyết mạng internet sau khi sống lại phải trả nợ chuyện xưa vì người nhà đương nhiệm. Một thế giới khác, vì cô mà mở ra cửa chính

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Edit: Từ Liên Hoa 1612

”Mày nghĩ mày là thiên kim tiểu thư à? Cho mày lên giường với lão tử là quá tốt rồi! Thật là con mẹ nó cho mặt mũi mà còn lên mặt!”

Bên tai có âm thanh ong ong vang lên, chui vào trong đầu khiến suy nghĩ của cô trong nháy mắt có chút hỗn loạn, trên trán hình như có cái gì đang chảy xuống, càng làm cho đầu cô đau muốn nứt ra. Phía dưới là sàn nhà lạnh lẽo bóng loáng, một phần cơ thể đang tiếp xúc chặt chẽ với nó, nửa người trên giống như đang dựa vào thứ gì, khó chịu treo lơ lửng.

Cô mờ mịt mở mắt ra, cảnh vật u ám khiến trái tim cô trong nháy mắt có chút đập mạnh và loạn nhịp.

Làm một trạch nữ (con gái chỉ chui trong nhà), cô quả thực rất thích ngồi trong phòng ngủ kéo rèm cửa sổ lên để xem phim. Nhưng tiếng phim nhỏ xíu vang vọng trong bốn bức tường kia tuyệt đối không thể đạt tới mức khiến cô đình tai nhức óc.

Trước mắt có bóng người đang lay động, đối phương hình như vẫn còn đang gào thét điều gì đó với cô. Nhưng lúc này có một thứ chất lỏng sền sệt từ trán cô chảy xuống, khiến cô không thể không nhắm mắt lại lần nữa. Lau đi chất lỏng quấy nhiễu tầm mắt, cuối cùng coi như cô đã có thể mở mắt ra, nghi ngờ đưa bàn tay đến trước mắt —— một bãi đỏ tươi nhìn thấy mà giật mình!

Cô giật mình một cái, bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Tại sao cô lại ở đây? Cô nhớ vì đồ ăn dự trữ trong phòng ngủ đã hết, cô không thể không ra ngoài vào tám giờ tối, mua một đồng lớn đồ ăn vặt từ trong siêu thị Giáo Nội để trở về phòng ngủ, sau đó khi đi đi ngang qua con đường trước sân vận động.... Một, chân, đập, vào khoảng không!

Lúc này cô rất muốn cho rằng, có phải đây là trò đùa quái đản của ai đó hay không, sau khi cô ngã vỡ đầu chảy máu ở cái ống nước ngầm bị mất nắp mà không rõ lý do, lại đưa cô đến chỗ mờ mờ ảo ảo như..... KTV* này. Vậy mà, lý trí của cô nói cho cô biết —— điều đó không có khả năng, sẽ không có ai lại nhầm lẫn như vậy! Gần như cùng lúc, trí tưởng tượng phong phú mạnh mẽ nhét một khả năng vào trí óc cô —— cô xuyên qua!

*KTV: quán karaoke

Bóng dáng trước mắt trở nên nhiều hơn, cô hơi lắc đầu mới nhìn rõ được cảnh tượng hiện giờ.

Gào thét với cô chính là một ông chú trung niên hói đầu, cái bụng phệ điển hình của bia, nước miếng bay tứ tung nói gì đó với đôi nam nữ đang lôi kéo ông, thỉnh thoảng còn trợn hai mắt dữ tợn nhìn về phía cô.

Cô thấy mình nên làm gì đó.

Vì vậy cô dùng hai tay chống mặt đất, không để ý việc vết máu trên tay sẽ làm bẩn sàn nhà, run run rẩy rẩy đứng lên. Mới chỉ đứng vững còn chưa kịp bước bước nào, cô lại có cảm giác suy nghĩ của mình trong nháy mắt lại loạn lên, giống như có một đàn ngựa đang đạp lên đầu. Đột nhiên, có người đỡ cánh tay cô, một giọng nói lo lắng vang lên bên tai cô: “Y Y, em không sao chứ?”

Y Y? Là tên của cơ thể này sao?

Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện bên cạnh là một người phụ nữ xinh đẹp trang điểm đậm, thấp hơn cô một chút, có lẽ trên dưới ba mươi, cô ấy cau mày nhìn chăm chăm vào trán cô, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

”Cũng còn tốt.” Cô đáp.”

Chị Lulu, cấp dưới của chị cũng quá không hiểu chuyện đi? Lão tử là tới hưởng thụ, không phải tới để bị khinh bỉ!” Ông chú trung niên mập mạp phía trước chú ý tới chỗ này, bước mấy bước tới trước mặt các cô, hung dữ nói.

”Thật xin lỗi thật xin lỗi, ông chủ Phương, Y Y vừa tới được mấy ngày, còn chưa hiểu rõ phép tắc, ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho cô ấy được

không? Tôi sẽ đi gọi một cô em khác, ngài muốn thể loại nào, cứ chọn tùy ý!” Người phụ nữ được gọi là chị Luru lời ngon tiếng ngọt xin lỗi.

”Quên đi, hứng thú của lão tử mất hết cả rồi!” Ông chủ Phurong béo ú phát tay một cái, trên mặt tràn đầy không kiên nhẫn. Nói xong, cuối cùng ông ta còn khinh thường lườm cô một cái rồi mới xoay người rời đi. Ông ta vừa đi, người đàn ông lôi kéo lúc trước cũng vội vàng đuổi theo rồi đi.

”Ông chủ Phurong đi thông thả, lần sau lại tới nhé ~” Chị Luru nói với theo bóng lưng đang nổi giận dưng dưng bỏ đi.

”Đi, chúng ta tới phòng nghỉ băng bó vết thương một chút.” Tiễn bước ông chủ Phurong kia, chị Luru quay lại diu cô ra ngoài, mà vừa bước một bước, cô lại cảm thấy đầu văng mắt hoa, hận không thể lập tức nằm xuống không hề nhúc nhích.

Lúc tới cửa phòng, cô nghe thấy chị Luru không biết nói với ai một câu: “Mấy người dọn dẹp nơi này một chút!”

Chị Luru đỡ cô đi qua hành lang, vào thang máy, ấn nút xuống tầng bốn.

Đầu vẫn choáng váng, cô biết mình đã xuyên không, lại vẫn không nghĩ ra đây là tình huống gì.

Nhưng trực giác nói cho cô biết, có chuyện nhất định cô phải giải thích.

Lúc này đã ra khỏi cửa thang máy, cô dừng bước, lúc chị Luru nghi hoặc quay đầu lại nhìn thì nghiêm túc nói: “Ông chủ kia muốn em lên giường cùng, em không chịu, ông ta liền đánh em.”

Chị Luru giống như sững sốt, ánh mắt chột lóc, sau đó an ủi vỗ vỗ cánh tay cô. “Bây giờ không sao rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

”Dạ.” Cô gật đầu. Quả thật, hiện tại cô không nghĩ được nhiều, trong đầu vẫn cứ ong ong, ảnh hưởng nghiêm trọng tới chất lượng suy nghĩ của cô.

Đang muốn diu cô tiếp tục đi, chị Luru đột nhiên dừng lại, điều này khiến cô có chút quá đà, phải bám vào tay vịn mới đứng vững được.

Ah, không đúng, trước mặt cô rõ ràng là hành lang, lấy đâu ra thứ để cô bám vào?

Còn đang nghi hoặc, tiếng của chị Luru đã vội vã vang lên trước khi cô ngẩng đầu: “Đây không phải là ông chủ Tào sao? Thật xin lỗi thật xin lỗi, đứa nhỏ này đầu hơi choáng váng, mong ngài bỏ qua cho.”

Cùng lúc đó, cô cũng ngẩng đầu lên, không đúng, là ngẩng đầu lên mới nhìn rõ người trước mắt.

Ý nghĩ đầu tiên: là một tên trai đẹp.

Ý nghĩ thứ hai: liên quan gì đến cô?

Người trước mắt này có lẽ không tới ba mươi, vẻ ngoài khá ổng hai mươi sáu hai mươi bảy, mày kiếm mắt sáng, màu da ngăm đen, rất có cảm giác cổ xưa, nhưng hiển nhiên, người trước mắt này càng lạnh lùng nghiêm nghị hơn một chút. Lúc này, anh mặt không đổi sắc nhìn cô, màu nâu sẫm trong mắt không nhìn ra bất cứ cảm xúc gì.

”Sẽ không.” Giọng nói của người đàn ông trầm thấp khàn khàn, phối hợp với vẻ ngoài của anh có thể khiến người ta run rẩy từ trong đáy lòng.

”Y Y, mau bỏ tay ra!” Chị Luru đứng một bên nhắc nhở cô.

”A.” Cô lên tiếng, thu lại tay phải vẫn nắm vào ông chủ Tào.

Mất thấy ông chủ Tào gật đầu một cái, đưa theo một đoàn nam nhân cao lớn mặc tây trang đen như anh sắp rời đi, cô bỗng nhiên nhớ tới một việc, chần chừ mở miệng: “Cái đó, ông chủ Tào.....”

Chị Luru đang diu cô chột căng thẳng, nhưng cô giống như không cảm thấy thế, trong đầu chỉ nghĩ tới điều vừa lóe lên. Thấy ông chủ Tào quay đầu lại, cô chần chừ một chút, giơ bàn tay lên cho đối phương nhìn. “Lòng bàn tay vừa mới dính máu, mặc dù tôi đã lau bớt lên sàn nhà, nhưng hình như chưa lau hết, cũng không biết có dính lên áo ngài hay không.”

Ông chủ Tào hình như giật giật chân mày, hơi nghiêng cằm về bên trái. Mặc dù hiện tại đầu cô còn văng ong ong, nhưng cô cảm thấy trong nháy mắt đó ông chủ Tào giống như muốn xem chỗ bị cô bám có dính vết máu không. Chỉ là không biết từ mục đích gì anh lại nhìn được —— Tôn nghiêm của ông chủ?

Thế nhưng, thuộc hạ sau lưng anh lại giống như đang ngó dáo dác nhìn, những ánh mắt hiếu kỳ kia đều hướng về cánh tay trái của ông chủ Tào.

Cô có chút buồn cười, nhưng móng tay của chị Luru như sắp đâm vào thịt, giống như muốn nhắc nhở cô nói ít đi. Về điểm này cô rất tán thành, nhưng âm thanh ong ong vẫn hành hạ cô, chỉ lúc cô nói mới đỡ được một chút, cho nên cô nói tiếp: “Nếu như có, tôi có thể giúp ngài giặt..... A, không đúng, là mang tới tiệm giặt quần áo.” Cô bỗng nhiên nhớ tới tây trang bình thường đều là đưa đi giặt khô, vội vàng sửa lời.

Lần này, ánh mắt của ông chủ Tào và những người phía sau cũng ngừng trên người cô, điều này khiến cô có chút nghi ngờ. Tại sao lại nhìn cô chứ? Rõ ràng là nên nhìn tay áo của ông chủ Tào mới đúng.

Mà một bên chị Luru hình như rốt cuộc không nhìn được rồi, liên tục cúi người với ông chủ Tào, ngay cả giọng nói cũng có chút phát run: “Thật xin lỗi ông chủ Tào! Y Y vừa mới bị đụng đầu, ý thức không ổn định nên mới nói vậy!”

“Nếu bị thương, vậy mau đưa cô ấy tới bệnh viện.” Cuối cùng ông chủ Tào liếc cô một cái, gật đầu với chị Luru, sau đó mang theo thuốc hạ của anh bước vào thang máy —— umh, không đúng, phía sau anh còn quá nhiều người, phải chia thành hai nhóm.

“Quần áo.....” Còn chưa có còi áo ra đây.

Nhưng lời của cô lại bị chị Luru bóp chết từ trong trứng nước. Chị Luru bịt kín miệng cô, giống như bộc phát đề nén: “Y Y của chị, sao chị lại không biết cô lớn mật vậy chứ? Cô bớt tranh cãi một tí được không? Coi như chị xin cô! Ông chủ Tào này không phải nữ sinh như cô trêu chọc nổi!”

“A.” Mặc dù miệng che, cô vẫn a một tiếng tỏ ra đã hiểu.

Muốn cô không nói chuyện thì cô sẽ không nói lời nào. Mặc dù không nói chuyện đầu sẽ căng lên đau đớn, nhưng lúc này, cô cảm thấy mình nên nghe lời của người khác cho thỏa đáng (đúng đắn và hợp lý).

Bởi vì, cô biết hiện tại mình có chút thần chí không rõ, hình như không khống chế được mình sẽ nói gì làm gì. Umh..... Loại cảm giác này thật là kỳ quái, là đi chứng sau khi xuyên qua sao?

—— A đúng rồi, cô xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Chị Luru dìu cô đi thẳng vào căn phòng cuối cùng.

“Chị Luru, đây là sao?” Có một giọng nói đầy vẻ chán ghét vang lên.

Cô ngược mắt, thấy có một cô gái xấp xỉ tuổi cô ngồi hút thuốc trên bàn trang điểm phía bên trái phòng, thấy hai người các cô đẩy cửa đi vào, lười biếng phun ra một vòng khói.

Chị Luru không để ý cô gái kia, dìu cô ngồi xuống ghế sa lon, từ dưới bàn trang điểm kéo ra một cái hòm, lục ra lọ oxy già và cây tắm bông. Chị Luru dùng khăn giấy trên bàn trang điểm giúp cô lau sạch máu trước, sau đó mới đổ oxy già ra tắm bông lau trán cô. Mặc dù độ kích thích của dung dịch ôxy già tương đối ít, nhưng cũng không phải không tồn tại, cho nên cô đau đến nhe răng trợn mắt, ngay sau đó đầu óc lẫn lộn cũng tỉnh ra không ít.

“Y Y, vết thương không lớn, chị khử trùng giúp cô trước.” Chị Luru vừa nói, trong tay cũng không ngừng.

“Ồ, đây là bị vỡ đầu hả?” Cô gái kia chợt không tốt nói, có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

“Đương Dương, cô bớt tranh cãi một chút sẽ không thoải mái sao?” Động tác trong tay chị Luru không ngừng, nhìn cũng không nhìn cô gái kia một cái.

“Stop!” Cô gái gọi là Dương Dương giễu cợt một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Cô lặng lẽ liếc Dương Dương một cái, lại thấy cô ấy đang ưu nhã hút thuốc, trên mặt tràn đầy khinh thường. Ủ..... Có lẽ Y Y và cô ấy có thù oán gì đó. Đoạt khách của cô ta?

Nói đến cái này, trong lòng cô trầm xuống, có loại cảm giác đau thương “Ông trời, tại sao ông lại đối với tôi như vậy!” từ trong đáy lòng dâng lên. Nếu hiện tại cô còn không hiểu bản thân đã xuyên tới tình huống gì, vậy thì uống phí cô lẫn lộn để giữ mình trong sạch nhiều năm như vậy.

Cơ thể này, cô bé này tên là Y Y, là một tiểu thư xô-fa, mà bây giờ nơi này, chính là hộp đêm trong truyền thuyết rồi! (hộp đêm nơi ăn chơi hưởng lạc vào ban đêm của giới thượng lưu trong xã hội Tư bản)

“Y Y, hôm nay chị để Tiểu Lý đưa cô về trước, cô nghỉ ngơi hai ngày rồi lại tới. Kiểm tiền không vội vàng được, thân thể quan trọng hơn.” Chị Luru xử lý vết thương trên trán cô xong, cau mày nói.

“Vâng.” Cô gật đầu, theo lực đỡ của chị Luru mà đứng lên.

“Hừ, không làm được cái nghề này của chúng tôi thì sớm cút đi, giả bộ thanh cao cái gì!” Dương Dương chợt mở miệng.

Cô quay đầu lại nhìn cô ta một cái, không nói gì, đi theo chị Luru ra khỏi phòng.

Dù sao cô cũng không hiểu rõ tình huống, nói theo cô ta thế nào được.

”Y Y, cô đừng để ý đến Dương Dương, hai ngày nay Dương Dương vô cùng nóng tính.” Chị Luru thở dài.

”Vâng.” Cô tiếp tục gật đầu.

Sau khi xuống thang máy, chị Luru giao cô cho một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, nhìn qua có chút ngốc, cẩn thận dặn dò một phen, lại tiễn hai người bọn cô tới cửa chính, đón được một chiếc taxi, thấy cô lên xe mới trở về.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, cô mới biết thì ra mình xuyên tới hộp đêm tên là Vạn Tử Thiên Hồng.

Quả nhiên đủ đậm đặc.

Tiểu Lý không nói nhiều, không đứng, cậu ta căn bản là không hề nói chuyện, ngay cả lúc nói địa chỉ với tài xế cũng là chị Luru nói. Cô dựa vào ghế sau giả vờ ngủ say, cầm trong tay cái túi chị Luru kín đáo đưa cho —— phải là túi của Y Y.

Chỉ chốc lát sau, xe dừng lại, Tiểu Lý im lặng không lên tiếng trả tiền, cẩn thận đỡ cô xuống xe. Cô phát hiện đây là một chung cư, nhìn qua có chút quen mắt.

”Tiểu Lý, cảm ơn cậu, tới đây là được rồi.” Lúc đi tới trước một căn hộ, Tiểu Lý dừng lại, vậy nên cô biết đã tới nơi cần đến, vội mở miệng nói.

”Vậy tự cô cẩn thận, tôi chỉ đưa đến nơi này.” Tiểu Lý rút cuộc nói câu đầu tiên từ khi gặp mặt.

Cô tìm trong túi xách hoàn toàn xa lạ một lúc lâu, rốt cuộc móc ra một xâu chìa khóa, lại so sánh một lúc lâu để tìm cái chìa có vẻ phù hợp với ổ khóa tầng đó nhất rồi cắm vào. Vận khí không tệ, cô nhẹ nhàng vặn một cái, liền nghe được một tiếng kết, cửa mở.

”Tôi đi lên đây.” Cô quay lại cười với Tiểu Lý còn đứng nguyên ở cửa, đi vào bên trong cửa sắt đen thui, phịch một tiếng đóng cửa lại, sau đó lại bước mạnh lên cầu thang, hơn nữa càng đi lên âm thanh càng nhẹ. Chờ tới lúc lên tới tầng hai cô liền dừng lại, cởi giày cao gót cầm lên, lại chạy trở về cửa sắt ở tầng một lên lên nghe động tĩnh bên ngoài.

Thật là không dễ dàng, đầu tiên cô phải lừa Tiểu Lý, sau đó nghĩ một chút rốt cuộc chính chủ này ở tầng mấy.

Ngoài cửa sắt có hộp thư, cho nên chờ lúc nghe tiếng xe taxi rời đi, cô cẩn thận mở cửa, sau đó bắt đầu nghiên cứu những hộp thư này.

Khu chung cư này có sáu tầng, tổng cộng là mười hai hộ, hẳn là những người đã sống lâu trong khu này. Trên đường cô quan sát cảnh vật bên đường, bất ngờ phát hiện thành phố này chính là nơi cô ở, thậm chí ngay cả thời gian cũng không đổi, nói cách khác cô chỉ vượt không gian mà thôi. Trên hộp thư chỉ có số nhà, không có tên. Ủ, chuyện này quá bình thường, đây là Trung Quốc, không phải là Nhật Bản, ai lại treo bảng tên của mình lên cửa chứ?

Nói đến tên, cô mới nhớ tới cô căn bản không biết cơ thể này tên gọi là gì —— dĩ nhiên không thể nào là Y Y. Vì vậy cô lại bắt đầu lục túi xách trong tay, tìm được ví tiền thì không chút do dự mở ra, lật tất cả giấy tờ chứng nhận bên trong.

Thân thể này tên là Phạm Hiểu Lâm. Ủ, dĩ nhiên, tiểu thư xô-fa làm sao sẽ dùng tên thật đây?

Ồ, trừ chứng minh thư, chỉ có một tấm thẻ học sinh? A đúng rồi, chị Luru quả thật nói với cô “Một nữ sinh như cô bla bla...”.

Chỉ là, hiện tại quan trọng nhất vẫn là sớm về nhà. Mặc dù cô cũng sợ phải tiếp xúc với người nhà Y Y, nhưng nghĩ đến việc một gia đình bình thường sẽ không đồng ý để con mình làm công việc này, cô tin phòng của Y Y ở trên kia sẽ không có ai ở cùng.

Nhưng cô phải đi tầng nào để tìm một phòng như thế đây? Nếu bây giờ không có manh mối, nói không chừng cô không thể làm gì khác ngoài việc tới từng phòng gõ cửa, áp dụng phép phản chứng (một trong các phép chứng minh gián tiếp) ——”Có người thì không phải là nhà Y Y”.

Ồi... Vậy có nên không?

Đang lúc suy nghĩ xem phép phản chứng có khả thi hay không, cô đột nhiên chú ý tới một phong thư đột nhiên xuất hiện trong túi. Cô vội vàng nhặt lá thư lên như nhặt được của quý, dưới ánh trăng và đèn đường chiếu xuống, cô nhìn kỹ địa chỉ người nhận: thành phố H, chung cư Hạnh Phúc, tiểu khu năm, khu ba, phòng 502.

Lại nhìn họ tên người nhận, sau khi xác nhận là Phạm Hiểu Lâm, cô kích động bước vào cửa sắt lần nữa, cố gắng đi lên tầng năm.

Thử vài cái chìa khóa, cô mới mở được cửa chống trộm phòng 502, sau đó lại thử hai cái, cô rốt cuộc bước vào phòng.

Vậy mà, trước cửa lại có bóng người, khiến cho cô suýt kêu lên.

Trong phòng, lại có thể có người?!

Từ trong tiềm thức cô cho rằng mình đã đi nhầm phòng, định lùi một bước đóng cửa lại trước, bóng người kia chợt lên tiếng: “Chị hai, hôm nay về thật

sớm”

Cô dừng ý muốn chạy trốn lại, nuốt nước miếng một cái, rõ ràng bản thân đã đoán sai. Gia đình này quả nhiên không giống bình thường, lại không thêm đề ý chút nào việc con gái đi làm 'tiểu thư'.

“Ừ.” Cô gật đầu, làm như không có việc gì bước vào, xoay người lần lượt đóng hai cánh cửa, do dự nhìn hai đôi dép lê màu hồng tím và màu hồng nhạt, quyết định đi đôi màu hồng vào, quay người đối mặt với bóng người kia.

Đây là một bé trai tầm mười tuổi, làn da ngăm đen, ánh mắt linh động, lúc này cậu bé đang mặc bộ đồ ngủ rồi, thiết tha nhìn cô.

“Còn chưa ngủ chứ?” Cô bị cậu bé nhìn tới chợt dạ, không thể làm gì khác hơn là hỏi một câu như thế.

“Em vừa mới ngủ, nghe được tiếng chị hai mở cửa nên tới đây xem một chút. Hôm nay chị hai về thật sớm.” Cậu bé cười cười, chợt nhìn chằm chằm vào trán cô, sợ hãi kêu lên: “Chị hai, đầu chị sao vậy?”

“A, không sao, không cần thận va vào cột điện thôi.” Cô vội vàng giải thích, sau đó trước khi đưa bé lại đặt câu hỏi vội nói: “Đã muộn rồi, bé ngoan phải đi ngủ thôi nào.”

“Nhưng mà, chị hai.....” Bé trai lo lắng nhìn trán cô.

“Có chuyện gì ngày mai hãy nói, hiện tại không còn sớm, ngủ trước được không?” Bấy giờ mặc dù cảm giác sưng đau trong đầu cô đã đỡ đi một chút, nhưng cô không thể trong tình trạng cái gì cũng không rõ đối mặt với người nhà của thân thể này.

“..... Vâng.” Cậu bé mấp máy môi, muốn nói lại thôi nhìn cô một cái, cuối cùng chỉ gật đầu, xoay người vào phòng.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Thật may người ra ngoài là em trai Y Y, chứ không phải cha mẹ cô ấy, bằng không thật là không đuổi đi mau như vậy được.

—— Đợi chút, có chỗ nào đó không đúng!

Cô vội bước tới cạnh tủ giày, nhìn kỹ một lúc, rốt cuộc hiểu rõ không đúng ở đâu. Trong tủ giày chỉ có các kiểu giày cao gót của nữ, một số đôi giày thể thao cỡ nhỏ, và chuyện vừa rồi rõ ràng cho thấy bé trai kia đi giày thể thao, trừ lần đó ra, không có một đôi giày nào là của nam nữ trưởng thành.

Nói cách khác, trong căn hộ này, chỉ có cô và đứa bé trai kia —— hoặc là nói cha mẹ của thân thể này có cỡ chân giống Y Y hoặc đứa bé trai kia? Hiển nhiên, xác suất của trường hợp sau quá thấp, có thể bỏ qua không tính.

Mà sau đó, đánh bạo mở cửa hai gian phòng trừ phòng của bé trai kia đều không có một bóng người, điều đó càng chứng minh phỏng đoán của cô.

Cô nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Cho dù thế nào, trẻ con vẫn luôn dễ gạt hơn người lớn.

Vào hai gian trong phòng ngủ có vẻ thường xuyên sinh hoạt, cô bắt đầu kiểm tra toàn bộ mọi thứ trong phòng. Nhất định phải tìm ra tin tức có ích nào đó, bằng không một người không phải hàng thật như cô làm sao sống tiếp?

Tìm một lúc, rốt cuộc cô phát hiện ở mép giường cạnh bàn làm việc một thứ vô cùng có ích.

Nhật ký của Phạm Hiểu Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Edít: Từ Liên Hoa 1612

Bốn tiếng sau, rốt cục cô cũng xem xong cuốn nhật ký vốn không dày kia, sau đó trong lòng nặng trĩu khác thường.

Cô nghĩ kiếp trước nhất định bản thân đã đắc tội với ai đó, cho nên kiếp này mới trở thành một cô nhi. Nhưng cô không trách trời không có trách người, dựa vào thành tích xuất sắc để thi vào đại học A - nơi không chỉ người vùng này mà người cả nước cũng tới xếp hàng muốn vào, sau đó lấy được học bổng rồi bắt đầu lăn lộn, tự viết tiểu thuyết mạng kiếm thêm thu nhập mà sống.

Cô thiếu chút nữa đã nở mày nở mặt, thì lại trượt chân ngã vào giếng kiểm tra ống nước ngầm.

Điều này làm cô cảm thấy vô cùng đau đớn.

Hiện tại trỗi sinh lại trên người của một thiếu nữ hoa quý, cô có thể bắt đầu cuộc đời mới, vốn nên tràn trề hi vọng sống tiếp.

Nhưng mà, cô không ngờ tình cảnh của thiếu nữ này lại hồng bét như vậy.

Phạm Hiểu Lâm, nữ, hai mươi tuổi, là một học sinh của đại học A, cũng chính là học muội của cô. Cô ấy đến từ thành phố H rất xa ở vùng nông thôn, trong nhà hiện có một người mẹ đang bệnh nặng, một em gái mười sáu tuổi học lớp mười, cùng với một đứa em trai mười một tuổi lên lớp năm. A, còn có một tờ giấy nợ hơn mười vạn nữa.

—— Đây là cuộc sống thê thảm cỡ nào!

Cô nằm ở trên giường, bắt đầu tiêu hóa tin tức vừa mới thu được cùng với nặng nề trong lòng.

Phạm Hiểu Lâm làm tiểu thư cũng chỉ là chuyện của một tuần trước. Vốn là nhà cô mặc dù túng quẫn, nhưng mẹ cô theo nguyên tắc “Khổ nữa cũng không thể khổ các con”, kiên quyết không cho ba người bọn họ thôi học, một mình khổ cực ở quê nhà mở một cửa hàng nhỏ, duy trì kế sinh nhai. Ai ngờ trời mây gió bất thường, một tuần trước, bà không hề báo trước mà ngã xuống, nguyên nhân..... đương nhiên là bởi vì làm việc quá mức. Hơn nữa lúc này chủ nợ liên tục thúc ép, Phạm Hiểu Lâm trời sinh tính tình quật cường chỉ đành phải làm công việc giúp kiếm tiền nhanh nhất, cũng nhờ chị Lưu bảo đảm mượn của hộp đêm Vạn Tử Thiên Hồng hai vạn đồng để trả một năm tiền lãi mới làm cho chủ nợ ngừng đòi tiền.

Chỉ là, mặc kệ là Phạm Hiểu Lâm trong nhật ký hay là Phạm Hiểu Lâm trong hành động, cô đều có thể cảm thấy phần tự tôn kia của cô ấy, nếu không hôm nay cô cũng sẽ không xuyên tới trên người Phạm Hiểu Lâm.

A, cuộc sống của cô gái này thật sự là quá ngọt ngào rồi!

Nghĩ đến về sau sẽ phải sống cuộc sống như thế, cô nhin không được mờ mịt một hồi.

Mờ mịt mờ mịt, cô cũng ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai khi tỉnh lại chỉ mới bảy giờ, bình thường lúc này cô còn đang ngủ nướng.

Vậy mà, cả đêm mơ thấy ác mộng khiến cô không thể không tỉnh lại, sau đó cũng không dám ngủ tiếp.

Quá đáng sợ, sao cô lại mơ thấy mình bị một đoàn khủng long đuổi theo, sau đó chạy chạy một cước bước vào trong giếng kiểm tra ống nước ngầm, sau đó tại trong đường cống ngầm tiếp tục bị một đám chuột lớn đuổi theo vậy? Quả thực là ác mộng trong ác mộng!

Cô đang muốn ngồi dậy, ngoài cửa chợt vang lên một giọng nói.

”Chị hai, em đi học đây, cơm sáng ở trong nồi, chị nhớ ăn nhé.”

Cô còn đang sững sờ, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân, cậu bé kia đã đi rồi, sau đó chỉ nghe được hai tiếng đóng cửa, thế giới này liền yên tĩnh lại.

”Tích tích.....” Không biết từ nơi nào chợt truyền ra âm thanh.

Ta tập trung phân biệt một lát, mới phát hiện thì ra là điện thoại của Phạm Hiểu Lâm. Từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra, âm thanh lại ngừng.

A, thì ra là chuông báo điện thoại di động.

Cô nhàm chán mở từng cái tin tức chẳng có quan hệ tới mình, bỗng nhiên dừng lại ở một tin.

”Đêm qua, một nữ sinh của đại học rơi vào giếng kiểm tra ống nước ngầm không dậy nấp trong trường, tử vong ngay tại chỗ.”

Cô dừng lại ở tin tức này một lúc, rồi cuộc thử dài một hồi.

Vốn đang ôm một tia hi vọng, kết quả..... Ha, quả nhiên cô đã chết. Từ nay về sau, cô..... chỉ có thể dùng thân thể này để mà sống tiếp.

Lại nằm trên giường một lát, mờ mịt nhìn trần nhà, cô đứng dậy tháo trang sức ra đi tắm. Một thân nhẹ nhàng khoan khoái mà đi ra, cô cảm thấy đối bụng rồi, nhớ lại lời nói của đứa bé trai kia, cũng chính là em trai Phạm Hiểu Lâm - Phạm Tiểu La, đi đến nhìn phòng bếp, cô mới phát hiện tài nấu ăn của bạn nhỏ Tiểu La thật không tệ, thế mà lại nấu được một nồi cháo Bát Bảo thơm nức.

Cô bị mùi thơm mê hoặc, vội múc một muỗng nhỏ vào trong bát, ăn như hổ đói.

Đều nói con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà, quả nhiên không sai, bạn nhỏ Phạm Tiểu La đúng là một đứa bé rất hiểu chuyện.

Cô bỗng nhiên cảm thấy lòng có chút chua xót.

Nếu cái chết của cô đã là chuyện chắc chắn, cô lại chiếm thân xác người ta, như vậy cô liền lấy thân phận này, hoàn thành trách nhiệm của mình thật tốt. Căn hộ này vốn là của chú bác bà con xa của Phạm Hiểu Lâm, năm Phạm Hiểu Lâm đỗ đại học A, bởi vì cả nhà họ dọn ra nước ngoài lại không nỡ bán

căn hộ đã ở mười năm nay đi, mới để cho Phạm Hiểu Lâm chuyển đến ở. Phạm Tiểu La vốn là học tiểu học ở gần nhà, sau khi mẹ bị bệnh, Phạm Hiểu Lâm để cho tiện chăm sóc cậu, chuyển trường cậu học đến gần trường mình, ở chung với mình. Còn Phạm Hiểu Nhã, em gái Phạm Hiểu học ở trường cao trung có ký túc xá, nên không cần lo lắng vấn đề chỗ ở. Chẳng qua là vào mỗi thứ bảy, Phạm Hiểu Nhã lại muốn tới nơi này thăm chị và em trai.

Mà mẹ Phạm Hiểu Lâm vẫn còn ở dưới quê, do thím của bà chăm sóc, thỏa thuận mỗi tháng cô phải gửi năm trăm về. Vốn là ban đầu Phạm Hiểu Lâm muốn đưa mẹ đến đây ở, nhưng lúc trước mẹ muốn ở dưới quê kiếm tiền nuôi gia đình, không thể dọn đi, sau đó Hiểu Lâm lại không thể để cho mẹ biết việc cô đang làm, cho nên cô cũng tùy theo tâm nguyện của mẹ.

Cô nghĩ cả một buổi sáng, nghĩ tới con đường tương lai phải đi như thế nào, lại phát hiện trừ con đường đen thui mịt mờ hiện tại đang đi, căn bản không có đường khác.

Dù sao ta vẫn còn thiếu Vạn Từ Thiên Hồng hai vạn tiền đây.

Tục ngữ nói, đi ven bờ sông, làm sao mà không ướt giày? Phạm Hiểu Lâm chỉ làm ở Vạn Từ Thiên Hồng có một tuần lễ, liền gặp chuyện bị buộc ra ngoài làm, ai biết sau này sẽ còn có chuyện gì? Bỏ thuốc a, đổi phiên XX a, một đám XX chẳng hạn, ta chỉ xem trong tiểu thuyết đã cảm thấy rất đáng sợ, không chút nào hi vọng mình sẽ gặp phải.

Cho nên, vẫn phải trả hết tiền sớm một chút, sau đó chạy ra khỏi vùng bùn này.

Ở trong phòng khách vận động một lát, sau khi cảm thấy thân thể không có vấn đề gì lớn, cô ăn cháo buổi sáng còn dư lại, sau đó từ trong tủ treo quần áo của Phạm Hiểu Lâm chọn ra một áo váy dễ thương, cũng chọn cho mình một món trang sức trang nhã.

Ngày hôm qua trên trán chỉ là một vết thương rất nhỏ, vị trí lại tương đối gần chỗ da đầu, dùng tóc che một chút là hoàn toàn không thấy được.

Bấm dây số trong điện thoại di động, cô lập tức đi tìm chị Lưu. Gọi tới, nói cho đối phương biết cô muốn buổi chiều sẽ đi làm, Lưu tỷ mặc dù nghi ngờ, lại không nhận được cô kiên quyết, đành đồng ý.

Từ hôm nay trở đi, cô phải liều mạng trong đám sói, sớm một chút trả sạch tiền thiếu Vạn Từ Thiên Hồng, mới có thể sớm ngày thoát ly bẽ khổ..... Chỉ là, lấy ba trăm tiền boia mỗi ngày được nhận dễ tính, cho dù cô không ăn không uống, cũng phải làm việc hơn hai tháng. Hơn nữa trong thời gian này cô phải đảm nhiệm chi phí cuộc sống của mẹ, em trai, em gái cùng với cuộc sống của mình..... Ít nhất phải nửa năm cô mới có thể trả sạch hai vạn này, sau đó qua nửa năm cô lại phải đóng lãi suất của mười vạn nợ bên ngoài.

Thật sự là kết quả khiến người tuyệt vọng.

Chẳng qua, nếu cô không dốc sức liều mạng, mới càng tuyệt vọng hơn nữa!

Vì tiết kiệm tiền, cô ngồi xe buýt đi Vạn Từ Thiên Hồng. Ừm, mang giày cao gót chen xe buýt quả nhiên mệt mỏi.

Thành thật mà nói, ngày hôm qua ở Vạn Từ Thiên Hồng cô là bị vây ở trạng thái hoàn toàn mơ hồ, cho nên hôm nay trong hoàn cảnh ban ngày sáng sủa như vậy, cô rất khản trương. Sau khi vào cửa cô tính mất nhìn thẳng, thế nhưng nhân viên bảo vệ hình như nhận ra cô, còn gật đầu với cô một cái, làm hại ta không thể không cứng ngắc mỉm cười đáp lại.

Căn cứ vào trí nhớ tối hôm qua, cô đi thang máy lên tầng bốn, một mạch đi thẳng đến nơi, vào cái gọi là phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng nghỉ đã có ba cô gái đang chờ, trong đó bao gồm cả cô gái tên Dương Dương ngày hôm qua. Thấy cô đi vào, vẻ mặt của mấy cô gái trong phòng đều là thờ không quan tâm, chỉ có Dương Dương nhướn mày nhìn cô một cái, sau đó quay đầu đi khinh thường giễu cợt một tiếng.

Cô đi tới trong góc ngồi xuống, không tính toán với cô ta.

Trong nhật ký của Phạm Hiểu Lâm không có nói tới bất kỳ cô gái nào trong Vạn Từ Thiên Hồng, thậm chí trong khoảng thời gian này, nhật ký của cô cũng ngăn lại rất nhiều. Cô nghĩ đây là bởi vì công việc không làm không được này, đi trong lòng Phạm Hiểu Lâm cực kỳ khổ sở. Như vậy cô có thể phỏng đoán, Phạm Hiểu Lâm căn bản sẽ không qua lại với cô gái nào của Vạn Từ Thiên Hồng —— cô căn bản cũng không thèm cùng các cô tiếp xúc.

Như vậy vừa đúng.

Sau khi vào cửa cô thuận đường liếc nhìn thời gian mở cửa làm việc, từ một giờ chiều kéo dài đến hai giờ sáng. Có lẽ đợi khoảng hơn mười phút, lại thêm mấy cô gái nữa lục tục đi tới, phòng nghỉ dần dần trở nên chật chội. Chỉ một lúc sau, khi trong phòng nghỉ có chừng gần bốn mươi cô gái, có mấy người phụ nữ hay đi cùng chị Lưu đi vào chào hỏi những người này. Lại qua hơn mười phút, chị Lưu cũng tới, chị ấy chỉ cô, Dương Dương với mấy cô gái khác, mang theo các cô đi thang máy đến phòng ở tầng hai.

”Y Y, cô thật sự không sao chứ? Không nên cậy mạnh.” Trên đường, chị Lưu tỷ hỏi cô.

Ngày hôm qua việc cô hôn mê hơn phân nửa là do xuyên không tạo thành, tình trạng hiện tại của cô rất tốt. Vì vậy cô gật đầu một cái, cười cười. ”Thật mà chị Lưu. Chị đừng lo lắng.”

”Cũng không phải là người mảnh mai yếu đuối, có thể có vấn đề gì!” Những cô gái khác cũng không nói chuyện, ra vẻ việc không liên quan đến mình, chỉ có Dương Dương tiếp tục độc miệng nói.

”Dương Dương, cô cũng ít nói vài lời.” Cô không nói lời nào, ngược lại chị Lư giọng nói không tốt nói Dương Dương một câu.

Dương Dương hừ một tiếng, không nói.

Chị Lư dẫn sáu người các cô vào phòng, nhiệt tình giới thiệu với ba người đàn ông trung niên đang ngồi trong phòng: “Các vị, thích người nào xin cứ chọn.”

Cô chỉ liếc ba người ngồi trên sofa một cái, lập tức cúi đầu.

Thật là đáng sợ, mặc dù cô rất muốn liếc nhìn trong đám sói, nhưng nếu phải đối mặt với những người trước mặt này..... Cô thấy mình nên đi tìm chết là hơn.

Đã sửa bởi [THANKS](#) [PROFILE](#) 6 thành viên đã gửi lời cảm ơn TUYỀN EDITOR cho diễn đàn! TUYỀN EDITOR cho diễn đàn! 10.10.2016, 16:44

Ngày tham gia: 15.03.2016, 15:29

Tuổi: 16

Bài viết: 681

Được thanks: 1093 lần

Điểm: 4.58

Tài sản riêng:

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Nhưng mà, nói chết, tuyệt đối chỉ là nhất thời đau buồn mà thôi.

Cho nên, khi ba người đàn ông kia chọn cô và Dương Dương trong ba cô gái ở lại, về mặt cô cũng ngạc nhiên mỉm cười ngồi vào bên cạnh một người nhìn có vẻ lịch sự.

Ba người đàn ông này có vẻ không thường tới đây, cho nên lúc đầu cũng có chút cẩn thận. Dương Dương bắt đầu mời rượu lần lượt, hát một chút, lại vừa hát vừa nhảy, không khí mới coi như sôi động.

Cô không biết lúc trước làm sao Hiểu Lâm chịu được công việc thế này, dù sao khi người đàn ông bên cạnh choàng tay qua eo cô, cô run lên, hận không thể một tát đánh chết ông ta. Nhưng cô vẫn nặn ra nụ cười dịu dàng, mượn cớ rót rượu cho “ông chủ Vương” này đứng lên thoát khỏi sự tiếp xúc của ông ta.

“Ông chủ Vương, xin mời uống rượu.” Cô không ngồi xuống mà chỉ rót đầy ly rượu, đưa tới trước mặt ông chủ Vương.

Lúc ở phòng nghỉ, chờ tới nhàm chán, cho nên cô đã dựa vào “Làm một nhóm yêu một nhóm” viết về các nghề nghiệp trên internet, tìm tên các loại hộp đêm ở thành phố H. Xem đến ba mươi mấy nơi lớn nhỏ cô mới biết thì ra nơi này nhìn qua không tệ, nhưng thật ra chỉ xếp thứ hai thứ ba, tới đây đều là nam nhân thô lỗ không có tiền. Cho nên gọi là ông chủ Vương, chỉ là gọi cho hay mà thôi.

Cô thấy nếu không có hai vạn tiền nợ kia, cô rất muốn đổi nơi làm việc. Ví dụ như câu lạc bộ LOST giải trí tốt nhất thành phố H.

“Đến đây, chúng ta cùng uống!” Ông chủ Vương hình như đã có chút men say, một phát bắt lấy bàn tay đang cầm ly rượu của cô, dùng sức kéo cô lại ghé sa lon. Rượu trong ly hơi hắt ra ngoài, rơi trên tay cô.

Cô đang muốn rút khăn giấy lau đi thì ông chủ Vương lại giật ly rượu trong tay cô để lên mặt bàn, kéo tay cô lên sát miệng mình, lè lưỡi liếm sạch rượu dính trên đó.

Cô cứng người, hít một hơi, tay trái nắm thành nắm đấm, giống như một giây tiếp theo sẽ chào hỏi khuôn mặt đáng ghét kia. Vậy mà cô hít sâu một cái nhìn xuống cảm giác kích động này, dùng sức rút tay lại, cười hít một hơi đưa ly rượu tới trước mặt ông chủ Vương lần nữa. “Ông chủ Vương, rượu ở đây

cơ mà.”

“Ha ha ha, Y Y hơn rượu ngon nhiều!” Ông chủ Vương được tiện nghi, quên hết tất cả cười lớn, lại vươn tay muốn kéo cô. Cô uốn người một cái, tránh không để ông ta chạm vào, lùi đến bên dàn karaoke. “Ông chủ Vương, chúng ta hát một bài đi... Hát đối đáp về tình yêu được không?”

Trên mặt ông chủ Vương thoáng qua vẻ không vui, rất nhanh lại mừng rỡ, đứng lên đi tới bên cạnh cô.

Cũng may ca hát từng là một trong những sở thích của cô, vì thế cô vừa hát vừa ‘liếc mắt đưa tình’ với ông chủ Vương, hơn nữa mượn bài hát tránh không bị ông ta đụng chạm.

—— Quá đáng sợ, một bài hát đã khiến cô thờ hồng hộc, còn một hơn trước kia hát cả một buổi chiều với bạn cùng phòng.

Cô thấy, hôm nay rất có thể mình không chống đỡ nổi nữa.

Lúc hát xong một bài trở về ghế sa lon, cô đã kiệt sức, vì thế khi ông chủ Vương lại vòng tay qua eo cô, cô đã không còn chút sức nào để tránh đi.

Cũng chỉ là eo, cũng chỉ là eo... Cô tự an ủi mình như thế.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đúng lúc cô đã kìm nén tới cực hạn, sắp liều mạng bộc phát, cửa phòng bỗng nhiên bị đá mở.

Tất cả mọi người trong phòng đều giật mình, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ có khí thế hung hăng đứng ở cửa.

A, người phá quán tới.

Cô lén lút vui sướng khi người khác gặp họa, thừa cơ cách xa ông chủ Vương một chút.

“Lý Niệm, ông nói phải đi mua hàng, không rảnh cùng tôi về nhà mẹ đẻ, thì ra là đến cái chỗ ăn chơi này!” Người phụ nữ hùng hổ trước cửa gào lên, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ngồi cùng Dương Dương.

Người đàn ông kia lập tức đứng dậy, trên mặt có lúng túng cũng có hốt hoảng.

Ông ta chạy đến trước mặt người phụ nữ kia, cau mày cười làm lạnh nói: “A Liên, anh... anh chỉ đang xã giao, xã giao...”

“Xã giao cái rắm!” Người phụ nữ căn bản không nghe, mắt lạnh đảo qua, cười lạnh một tiếng. “O, đây không phải anh Vương, anh Lưu à, hai người thật rảnh rồi!”

“Có... có gì về nhà rồi nói, về nhà rồi nói.” Người đàn ông đỏ mặt mồ hôi lạnh, vươn tay kéo vợ mình, lại bị đối phương gạt ra.

“Về nhà cái rắm! Ở đây nhiều người như vậy, nói mới thoải mái!” Người phụ nữ hất cằm, lạnh lùng nhìn toàn bộ mọi người.

Cãi nhau đi cãi nhau đi, cãi nhanh còn về!

Cô cúi đầu ra về cái gì cũng không thấy, trong lòng âm thầm cầu nguyện. Vậy mà đúng lúc này, Dương Dương chột lên tiếng, giọng nói đầy vẻ khiêu khích.

“Đàn ông xã giao bên ngoài là rất bình thường, có cần âm ỉ như vậy không? Có bản lĩnh thì cô nhốt anh ấy trong nhà đi!”

Cô ngẩng đầu, thấy Dương Dương bước tới bên cạnh người đàn ông kia, không để ý đến ánh mắt của đối phương, ngả đầu lên vai ông ta hất mặt nhìn người phụ nữ.

“Ba!” Người phụ nữ kia vô cùng giận dữ, một tát vỗ tới nhưng Dương Dương lại nhanh nhẹn tránh thoát, vì vậy rất khéo, cái tát này lại đánh lên mặt người đàn ông kia. Ngay lập tức mặt ông ta lúc trắng lúc xanh, sắc mặt biến đổi nhiều về, đẹp mắt cực kỳ.

“Cô muốn làm gì? Cũng chỉ là một đứa con gái không biết xấu hổ!” Người phụ nữ hận nghiêng răng máng Dương Dương.

“Cô đừng có quá đáng!” Người đàn ông rút cuộc hồi thần, giận dữ quát.

“Tôi làm sao?” Người phụ nữ ưỡn ngực gào lên với ông ta. “Có gan thì ly hôn với lão nương đi!”

Cô ngồi một bên xem trò vui, thấy chửi nhau sắp thăng cấp thành đánh nhau, ông chủ Vương đang xem kịch bên cạnh cô mới xông lên can, không ngờ lại bị liên lụy, bị đá vài phát vào bụng.

Cô vội lạng lẽ kéo cô gái còn lại vào một góc, tiện thể kéo luôn Dương Dương vẫn đứng một chỗ. Những lúc thế này, các cô chỉ cần tránh qua một bên ngồi xem là tốt rồi.

Sự việc từ từ leo thang, người phụ nữ kia không tới một mình, cô ta còn mang theo ba bốn chị em nữa. Vì vậy đánh nhau, ngăn cản, kéo kẻ ngăn cản, tất cả loạn thành một đoàn.

“Hừ, thật là khó coi!” Dương Dương hừ lạnh một tiếng.

“Chúng ta... có nên tới kéo bọn họ ra không?” Một cô bé khác nhỏ giọng hỏi, hiển nhiên là làm nghề này chưa lâu —— không sớm hơn cô là mấy.

“Đương nhiên không cần”. Cô lập tức lắc đầu, nhìn ra giữa phòng. “Thứ nhất, hiếm khi có trận đánh hội đồng, không xem thì thật tiếc. Thứ hai, chúng ta đi lên nhất định sẽ dính vào thù hận, bị đánh đấy. Cuối cùng, dù thế nào bảo vệ cũng sẽ lên ngăn thôi.”

Ai nha, cô đúng là một người xấu mà.

“Hừ, tôi còn tưởng cô thuần khiết cỡ nào, thì ra cũng chỉ tầm thường như vậy.” Dương Dương cười lạnh, nhưng hình như giọng nói đã dịu đi không ít.

“Trước ngày hôm qua đúng là rất thuần khiết, nhưng hôm nay không giống.” Cô cười với Dương Dương một tiếng. “Nhưng cũng phải nói, Dương Dương cô thật giỏi, hai người kia đã sắp xong chuyện, cô chỉ nói một câu đã lại khơi lửa lên.

“Hừ, tên kia quá không biết xấu hổ, không cho hắn chịu khổ một chút sao được?” Dương Dương khinh thường liếc người đàn ông quần áo xộc xệch giữa phòng.

Lúc các cô đang uống trà tán gẫu xem kịch vui, chị Lưu dẫn theo một đám bảo vệ xông vào, ba chân bốn cẳng kéo mấy người này ra, lời ngon tiếng ngọt khuyên bảo.

“A, tự nhiên tôi nhớ ra, mấy cô nói người đàn ông kia và vợ ông ta có thể bàn trước rồi mới tới đây làm loạn, sau đó không trả tiền đã bỏ đi không?” Lần tiếp đãi vô ích này nếu ông chủ Vương đã hát, cô còn đề cho ông ta sờ rồi liếm mà ngay cả chút tiền boa cũng không được, cô thấy mình thiệt lớn rồi.

“Không thể nào!” Một cô gái khác tên là Linh Linh che miệng kinh ngạc hô lên, hiển nhiên là bị lời nói của cô gat.

“Sao lại không? Cô xem người phụ nữ kia tới không sớm không muộn, còn ở đây nháo tới tận bây giờ, không phải có ý thì là cái gì? Không lẽ cô lấy được tiền boa rồi hả?” Cô nhìn sang Linh Linh, nghiêm túc nói.

“Không có.” Linh Linh lắc đầu, vẻ mặt chợt hiểu ra, cũng cau mày nói: “Bọn họ thật quá không biết xấu hổ.”

Cô và Dương Dương liếc mắt nhìn nhau, không hện mà cũng cười to.

“Các cô đang cười gì vậy? Nói tôi nghe một chút, tôi cũng muốn cười.” Linh Linh mở to mắt, tò mò hỏi.

Các cô càng cười lớn hơn.

Linh Linh này thật là quá thật thà, quá ngây thơ a.

Cười rồi đùa rồi, mối qua hệ giữa ba người các cô có chút tốt lên.

Ca chiều này phải đến sáu giờ mới có thể kết thúc, nhưng vì bây giờ đã là bốn rưỡi, ba người các cô được về sớm, bảy rưỡi tối mới trở lại.

Trở về phòng nghỉ lấy túi xách, sau khi tạm biệt hai người kia cô lại bị chị Lưu gọi lại nhẹ lời an ủi một hồi mới chậm rãi ra khỏi phòng nghỉ.

Sau đó cô bỗng nhiên nhớ ra bàn tay bị ông chủ Vương liếm còn chưa rửa, chợt cảm thấy buồn nôn, vội rẽ vào phòng vệ sinh trong phòng Vip bên cạnh.

Tầng bốn có mười phòng Vip, trong đó còn có cả phòng vệ sinh, thuận lợi cho những nhân vật lớn sử dụng, giá không hề thấp.

Lúc nghe Dương Dương nói cho Linh Linh như vậy, cô lên cười một tiếng. Hộp đêm này không phải nơi sang trọng gì, có thể có nhân vật lớn nào? Không phải là đề đó không dùng mấy sao.

Chính là vì ôm ý tưởng đó, khi cô tiến vào phòng vệ sinh nam nữ dùng chung rồi phát hiện bên trong có người thì kinh hãi đứng đần ra.

—— Thật là quá không biết xấu hổ, đi vệ sinh mà lại không khóa cửa!

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Phòng vệ sinh này có lẽ chỉ rộng hai mét vuông, bồn cầu và bồn rửa tay gần như dính sát vào nhau.

Mà lúc này, có một người đang ngồi trên bồn cầu, từ quần áo và vóc người có thể kết luận đây là một người đàn ông.

Cô không phúc hậu liếc xuống, nhìn thấy đối phương vẫn quần áo đầy đủ mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật tốt, cậu ta chỉ là đơn thuần ngồi trên bồn cầu mà thôi.

Chỉ là, người đàn ông này cúi đầu ôm mặt, không phải là ở đây..... khóc chứ?

Cô thấy nhất định phải nhắc nhở người này nhớ khóa chặt cửa. Dù sao các tiểu thư tới nơi đây rất nhiều, nói không chừng lại có người chọt đẩy mạnh cửa phòng vệ sinh giống cô. Đàn ông đều là sinh vật thích sĩ diện, anh ta khóc rồi bị cô thấy được thì cũng thôi đi, nếu âm ỉ hơn nữa để nhiều người nhìn thấy, anh ta nhất định sẽ cảm thấy xấu hổ chết được.

Vì vậy cô từ cánh cửa mở một nửa bước tới trước một bước, nhỏ giọng kêu lên: “Tiên sinh, ngài.....”

Vậy mà, người đàn ông kia giống như bị kinh sợ, chọt giơ tay lên đẩy sập cửa vào.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cô đứng giữa việc bị cửa kẹp và bước lên bước nữa, quyết định chọn cái sau.

Sau đó, cô liền bị giam ở trong phòng vệ sinh.

Người đàn ông ngồi trên bồn cầu vừa đẩy cửa đã đứng bật dậy, theo tiếng cửa ầm ầm khép lại thì chắn trước cửa. Cô vội vàng lui về phía sau một chút, gần như ngồi lên bồn rửa mặt.

—— Phòng Vip cái nỗi gì, sao phòng vệ sinh lại nhỏ như vậy!

“Cô nói..” Người đàn ông kia có lẽ chỉ khoảng hai ba hai tư tuổi, da thịt trắng nõn, khuôn mặt sắc nét, có chút cảm giác như con lai, hiện tại hiển nhiên là uống say, tròng mắt đen như mực đầy mơ màng. “Tôi đã trưởng thành, tại sao ba lại không chịu tin tưởng năng lực của tôi?”

Cậu ta vừa nói vừa lao đảo đi về phía cô —— a, thật ra thì căn bản không cần đi, nơi nhỏ thế này cậu ta chỉ lao đảo một cái đã tới trước mặt cô.

”Ách.....” Cái này làm sao cô biết?

Cô rút về phía sau một cái, tiếc rằng nơi này thật sự quá nhỏ, cô lại cũng không có tác dụng gì —— trừ khi cô có thuật độn thổ cô lại xuống đất.

”Tiên sinh, tôi thấy, chuyện này hay ngài bàn bạc với ba ngài đi, hãy tin tưởng sức mạnh vĩ đại của việc khai thông.” Cô cười nói, thuận tiện chắn tay trước ngực tăng cảm giác an toàn.

”Cô không biết gì hết!”

Không biết câu nào của cô chọc giận tới người đàn ông này, cậu ta một phát bắt được tay cô, hung dữ nhích lại gần. “Tôi muốn chỉ là tự do phát triển, tại sao..... Tại sao ông ấy luôn muốn xen vào việc của người khác?”

Không thể không nói, mặc dù người này lớn lên rất đẹp mắt, nhưng hơi thở của kẻ say luôn làm người ta buồn nôn. Cô quay mặt, hít thở sâu nhịn xuống, tránh cho mình bị xông chết.

Phân rõ phải trái với kẻ say là tự mình chuốc lấy cực khổ, vì vậy cô quyết định hòa theo cậu ta.

”Không sai.” Cô ra vẻ lòng đầy cảm phẫn, quơ múa nắm tay trái. “Ông ấy chính là một người cha xấu!”

”Không cho phép cô nói ba tôi như thế!” Ai ngờ cô còn chưa dứt lời, người đàn ông kia đã gầm lên, toàn bộ hơi thở khó ngửi đều phun lên mặt cô, khiến cô suýt chút nữa thì ngất đi.

Làm người thật khó. Hòa theo không được, khuyên cũng không xong, cô thấy không bằng một phát đánh ngất cậu ta cho rồi.

Sau đó cô rất nghiêm túc nhìn mặt cậu ta, tìm chỗ có thể một kích tất thắng đẽu xuống tay, nhưng người tính không bằng trời tính, cô còn đang nghĩ việc đánh người đàn ông kia, cậu ta thế nhưng còn nhanh hơn mà ra tay trước.

Miệng cậu ta há ra, đầu dựa vào vai cô, nôn tất cả những gì đã ăn vào bụng lên vấy cô.

.....

Thời gian có thể quay ngược trở lại hay không, để cho cô trở lại một giây đẩy cửa bước vào kia? Cô nhất định sẽ chịu đựng ghê tởm trên tay, lập tức về nhà!

Lực đạo ở trên vai cô chợt giảm, mắt thấy người đàn ông này sẽ trượt xuống, cô theo phản xạ kéo vai cậu ta lại, tránh cho cậu ta lại nuốt ngược lại những thứ đã phun ra trên đầu gối của cô —— mặc dù thật ra thì cô vô cùng muốn làm như vậy.

Vô cùng không đợi đang ném người đàn ông dường như đã ngủ này lên bồn cầu, cô gần như nhào tới bồn rửa tay ở bên trong, chịu đựng ghê tởm giặt vấy. Sau khi về nhà cô nhất định sẽ ném cái váy này vào thùng rác, còn bây giờ, cô không thể không tiếp tục mặc. Sau khi giặt cho cái váy nhìn bình thường, cô vén quần lên thả vào máy sấy cạnh bồn rửa mặt khoảng năm phút, làm xong mọi thứ cô mới chú ý tới người đàn ông kia.

Cậu ta mặc áo sơ mi trắng, cà vạt qua nhiều lần lôi kéo đã nhăn nhúm, quần tây đậm, cúi thấp đầu tựa vào tường, rất có cảm giác thiên thần sa ngã —— dĩ nhiên, bồn cầu bên dưới xin tự động bỏ qua.

Phải nói xã hội này thật đúng là một xã hội trông mặt mà bắt hình dong, ngay cả cô cũng không ngoại lệ. Nếu như lúc này ngồi đây là một ông chủ bĩ ổi, cô nhất định sẽ thừa dịp ông ta ngủ mê man đánh cho một trận rồi chạy đi. Nhưng lúc này lại là một mỹ nam tử, làm cho cô khó có thể lựa chọn.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy mình nên làm người tốt, đi gọi bạn bè của cậu ta một tiếng.

Cô xoay người ra khỏi phòng vệ sinh, cẩn thận đẩy cửa phòng VIP, trong nháy mắt, tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc thiếu chút nữa khiến cô thủng màng nhĩ. Nhưng mà, trừ vô rượu ly rượu lộn xộn trên bàn, trong phòng không có người khác.

Ừm..... Có vẻ như cô đã làm người tốt là phải làm tới cùng.

Đi vào lấy áo vét được treo lên, cô lại tiến vào phòng vệ sinh, rút ít giấy bên bồn cầu, dùng nước thấm ướt, giúp người đàn ông kia lau miệng. Dùng sức đỡ cậu ta dậy, cô đẩy cửa phòng vệ sinh, mang cậu ta đi xuống lầu.

Dù nói cô coi trọng bề ngoài, cô tin các tiểu thư quanh năm chỉ nhìn thấy các ông chủ bĩ ổi ở đây nếu nhìn thấy một mỹ nam say tới bất tỉnh nhân sự nhất định sẽ chen lấn tranh nhau..... hiển thân. Thật ra thì cô là người tốt, trợ mắt nhìn một mỹ nam bị ba mình chèn ép mất đi trong sạch, làm chuyện như vậy, cô không làm được.

Một đường mắt nhìn thẳng đi tới cửa, cũng may mặc dù ngủ mê man, người đàn ông này cũng có thể lảo đảo đi vài bước, thế mới giúp ta không đến nỗi bị cậu ta đè bẹp xuống.

Lúc tới cửa thời, một bảo vệ bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô, làm cô sợ tới nỗi suýt chút nữa đã ném người đang đỡ xuống đất. Thành thật mà nói, len lén đưa người ra ngoài, cô rất căng thẳng.

Nhìn kỹ, cô mới phát hiện bảo vệ này là người cô biết —— là Tiểu Lý đã đưa cô về hôm qua. Là người quen thì cô yên tâm hơn nhiều.

“Tiểu thư Y Y, vị tiên sinh này muốn lấy xe sao?” Tiểu Lý liếc người đang dựa và cô một cái, có lẽ là thấy cậu ta ngủ thiếp đi mới chuyển sang hỏi cô.

Cô nhìn xuống khát vọng mãnh liệt muốn hỏi Tiểu Lý xem người đàn ông này đi xe gì, cười nói: “Cậu xem anh ta đã say thành ra như vậy rồi, còn có thể lái xe sao? Cứ để xe ở đây vậy, chờ khi nào anh ta tỉnh thì đến lấy.”

Ừm, bộ dạng của cô bây giờ giống như rất thân thiết với người đàn ông này.

“Được rồi, tôi đi gọi xe taxi.” Tiểu Lý gật đầu, xoay người ra cửa.

Không phải, mau mau tới giúp cô đỡ người này, một mình cô sắp không chịu được nữa rồi !

Cô u oán nhìn Tiểu Lý đi mở cửa, lại u oán liếc người đàn ông bên cạnh một cái.

Thật ra thì cô vô cùng muốn vứt người đàn ông này xuống mặt đất, nghi ngại một chút, nhưng ánh mắt các bảo vệ trên hành lang cứ như có như không quét qua, cô thừa nhận cô rất nhất gan cũng rất chột dạ, căn bản không dám bắt kính với khách trước mặt nhiều người như thế —— đặc biệt còn là khách trong phòng VIP.

Tốc độ của Tiểu Lý rất nhanh, trước khi cô tàn phế đã giúp cô diu người đàn ông này ra khỏi Vạn Tử Thiên Hồng, nhét vào xe taxi.

“Tiểu Lý, cảm ơn!” Cô thật sự chân thành cười với cậu.

Tiểu Lý ngẩn ra, sau đó gật đầu một cái, buồn bực không lên tiếng trở về đại sảnh.

Cô quay đầu nhìn chằm chằm người trong xe, rất có một loại kích động muốn đóng cửa xe cho tài xế tùy tiện lái đi.

Vì vậy cô thật sự đóng cửa xe lại.

Bye bye, mỹ nam trong phòng vệ sinh ~

Ngay sau đó, giọng điệu nghi ngờ của tài xế khiến cô tỉnh táo lại: “Tiểu thư, cô không lên xe sao?”

“A, có.” Cô vội mở cửa xe cạnh ghế tài xế, ngồi xuống.

Mặc dù phiền phức, nhưng làm việc cũng không thể bỏ giữa chừng.

“Cô muốn đi đâu?”

Đi đâu?

Cô nhắm mắt lại, thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là địa chỉ nhà cô. Cái gọi là hắc hắc he he..... Người đàn ông này vừa nhìn đã biết là người có tiền, nếu như cô đưa cậu ta về nhà XX lại OO, làm cho cậu ta không thể rời bỏ cô, muốn giúp cô trả nợ, vậy nửa đời sau của cô không phải dễ chịu rồi sao?

A ha ha, thật là một tương lai tốt đẹp ~

Tự sướng xong, cô thản nhiên cười với tài xế đang chờ trả lời: “Khách sạn quốc tế Ngũ Hoa.”

Anh tài xế từ trong kính chiếu hậu liếc mắt nhìn người đàn ông nằm đằng sau một cái, mập mờ cười cười, đạp cần ga, xe lập tức vọt đi.

Khách sạn quốc tế Ngũ Hoa là khách sạn năm sao tốt nhất thành phố H, nghe nói tầng cao nhất còn có 'phòng tổng thống' gì đó. Thành thật mà nói, ta đây một chưa từng trải qua việc đòi hỏi nhân, thật đúng là muốn mở mang kiến thức một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Thanh toán tiền xe, tài xế còn rất tốt bụng giúp cô diu người vào trong khách sạn. Đến cửa lớn, bảo vệ ngoài cửa rất có mắt nhìn bước qua đỡ người đàn ông này, giúp cô đưa vào chỗ nghỉ trong đại sảnh. Còn một mình cô đến trước quầy lễ tân ghi tên.

Áo vest mà cô cầm có một cái ví, cô rộng rãi lấy ra, rút thẻ ATM, nhìn cũng không thèm nhìn đưa luôn.

“Xin hỏi cần đặt trước bao nhiêu tiền?” Cô nhớ không nhầm thì ở khách sạn phải đặt tiền phòng trước. Ừm, trong ví có một tập tiền một trăm nhân dân tệ, chắc là đủ rồi.

Nhân viên quầy lễ tân nhận lấy chứng minh nhân dân cầm lên xem, sắc mặt có chút biến đổi, nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài, lại lễ phép nói: “Úc tiên sinh là khách quen, không cần trả tiền đặt trước. Vậy lần này, vẫn là phòng Lưu Vân như cũ chứ?”

Phòng Lưu Vân? Là phòng gì không biết?

“Ừm.” Cô giả vờ bình tĩnh gạt đầu.

Nhân viên lễ tân liếc mắt nhìn về phía người đàn ông đang bất tỉnh trên ghế, rồi quay đầu nhìn lại về phía cô, miệng cười nở nụ cười tươi như hoa. “Tiểu thư, phiền cô cũng đưa chứng minh nhân dân của mình ra được không? Tôi cần phải ghi tên các khách hàng.”

Cô trừng mắt nhìn nhân viên lễ tân, cũng mỉm cười đáp lại: “Tôi chỉ đưa anh ta đi lên rồi sẽ xuống ngay, không có ở lại nên chắc không cần ghi tên chứ?”

“Chuyện này... Đúng là không cần.” Nhân viên lễ tân thoáng chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã bình tĩnh lại, gõ mấy cái trên máy tính, sau đó đưa chứng minh nhân dân và thẻ mở cửa phòng cho cô.

“Cám ơn!” Cô khẽ mỉm cười, rồi dưới sự giúp đỡ của nhân viên bảo vệ đưa Úc mỹ nam đi vào thang máy.

Giúp cô đưa người đến cửa phòng, người bảo vệ cũng rất có ý tứ nhẹ nhàng rời đi.

Cô hơi kích động cầm lấy thẻ mở cửa phòng mở cửa ra, cửa vừa mở, không gian cùng sự bày biện bên trong lập tức khiến cô cảm thấy choáng váng.

Mặc dù không phải là phòng cho tổng thống, nhưng nếu cũng được gọi là “phòng” thì cũng không thể kém. Chính giữa là phòng ngủ còn lớn hơn phòng nghỉ của Vạn Từ Thiên Hồng, bên trong bày trí xa hoa thực khiến người ta phải che mắt hô to “Đồ tốt đất tiền”. Đằng sau là cửa sổ sát đất, qua đó có thể nhìn thấy cả một nửa thành phố H. A, kia là trường học của cô, còn có cả KTV cô hay đi nữa, còn cả Vạn Từ Thiên Hồng kia...

Cô cực kì phấn khích ngắm nhìn khung cảnh, qua một lúc mới nhớ ra mình đã ném Úc mỹ nam ở ngoài cửa cũng lâu rồi.

Úc mỹ nam vẫn còn say giấc ngoạn ngoạn nằm ngủ trên đất, không có bị người nào đi ngang thấy mà kéo đi mất. Cô đi ra kéo cậu ta vào phòng, một đạp đóng cửa lại, sau đó lại hi hục làm xong tất cả mọi việc, cô mệt tới mức thở hồng hộc.

Vừa điều chỉnh hô hấp vừa ngắm nhìn Úc mỹ nam đang say ngủ, cô không nhận được phá hỏng phong cảnh, nghĩ tới chuyện cậu ta nôn ra đầy người cô.

Chuyện này cô không thể cứ thế mà bỏ qua, mặc dù cô là người tốt, nhưng tổn thất tinh thần, tiền xe là không thể không lấy.

Lấy từ trong túi ra một quyển sổ ghi chép và một cây bút nhỏ, cô nghĩ ngợi đôi chút, rồi đặt bút xuống viết: “Chào ngài, tôi là Lôi Phong cô nương đã đưa ngài ra khỏi nơi trắng gió kia. Chỉ là Lôi Phong cô nương rất nghèo, cho nên chi phí liên quan phải do ngài chi trả. Tôi tính toán, phí giấy bút hết mười ba tệ, tiền di chuyển coi như là năm mươi tệ, hơn nữa trước đó ngài còn trút “nỗi khổ tâm” lên người tôi, tiền quần áo và phí tổn thất tinh thần khoảng ba trăm sáu mươi sáu tệ, tổng tất cả là bốn trăm hai mươi chín tệ. Trong ví của ngài hình như không có tiền lẻ, vì thế tôi lấy năm trăm tròn. Sau khi ngài tỉnh thì hãy kiểm tra lại số tiền trong ví, nếu không đúng thì đó chắc chắn là do nhân viên phục vụ dụng tay dụng chân, không phải do tôi lấy. Kính chào, chúc ngài ngon giấc ^.^”

Lo Úc mỹ nam không đọc được lời nhắn, cô dán giấy lên trán cậu ta.

Sau đó cô làm một người tốt, rút năm trăm tệ từ ví của cậu ta xong còn từ tế gấp áo vest lại cho gọn.

Hừm... Hình như không đúng, áo vest không nên gấp lại.

Nghĩ thế, cô lại giữ tung áo vest ra, treo lên mắc áo. Không biết vụng về thế nào lại làm cho điện thoại từ trong áo rớt ra rơi xuống đất. Vừa hay, màn hình điện thoại lại sáng lên.

Thấy trên màn hình điện thoại bị bật chế độ im lặng hiện lên hai chữ “ba” (trong tiếng trung, từ ba gồm hai chữ là 父亲), cô nhớ tới lúc trước người đàn ông này mụm say rượu để trút bỏ bất mãn và cô đơn với ba mình, liền bị ma xui quỷ khiến mà bấm nút nghe.

Khi trong điện thoại truyền đến một giọng nói uy nghiêm, cô mới giật mình nhận ra mình đã làm gì.

Treo máy, cũng không được, đây là một vấn đề lớn đấy.

Cô còn đang do dự, ba của Úc mỹ nam đã tuôn một tràng.

“Úc Dĩ Thanh, đang giờ làm việc mà con dám ra ngoài? Ba chỉ nói con có mấy câu, con đã cáu gắt, con bảo ba làm sao mà an tâm giao lại công ty cho con?”

“Cái đó...” Cô cẩn thận từng li từng tí cắt ngang lời của đối phương.

Phía bên kia điện thoại im lặng một chút, sau đó mới có tiếng nói tiếp tục truyền đến.

“Cô là ai? Dĩ Thanh đâu?” Trong giọng nói uy nghiêm lúc này giờ mang đầy sự đề phòng, nhưng nghe vẫn còn rất đáng sợ.”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là Úc mỹ... Khụ Úc Dĩ Thanh đang ở trong tay tôi.”

“...” Lại một hồi lâu im lặng, giọng nói của đối phương trong nháy mắt trở nên hoảng loạn. “Cô... cô muốn bao nhiêu tiền, muốn bao nhiêu cứ việc nói, nhưng ngàn vạn lần không được làm tổn thương đến Dĩ Thanh.”

“...Cái đó...” Thật là hồng бет, cô không biết bị cái gì nhập vào, đột nhiên lại nói lời thoại của tên bất cóc...

“Tôi chỉ có một đứa con trai duy nhất là Dĩ Thanh, cô cần tiền thì lấy đi, ngàn vạn lần đừng làm tổn thương nó!” Đối phương lại run rẩy nhắc lại.

Mặc dù cô vốn là người vô tâm, nhưng đe dọa một người già thế này cũng là không đúng.

Cô vội ho một tiếng, hết sức nhu hòa nói: “Úc lão tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, ý của cháu là lệnh công tử đang ở bên cạnh, nhưng mà cháu không bắt cóc cậu ấy.”

“...Cô muốn gì?” Ông ta cố chấp hỏi lại.

Trời ạ, tốt nhất đừng hỏi nữa, bằng không cô liền không nhận được hấp dẫn mà thực sự bước lên con đường phạm tội!

Im lặng trong chốc lát, rồi cô hạ thấp giọng nói tiếp: “Là thế này, hôm nay lệnh công tử đến câu lạc bộ chúng cháu uống rượu, uống tới say mềm, hiện tại chính là đã uống tới bất tỉnh rồi.”

“Tên tiểu tử này!” Đối phương nghe xong bưng bưng tức giận nói, cô còn nghe thấy bên kia hình như có thứ gì bị đập vỡ tan tành. “Câu lạc bộ cao cấp nhà mình thì không đi, lại tới những chỗ nhỏ bé tầm thường đó!”

Tầm thường..... Phẩm cấp sao?

“Con tôi đang ở đâu?” Đối phương sau khi biết con trai mình rất an toàn, trong giọng nói lập tức mang theo vẻ cao ngạo. Mà thứ cảm giác ấy khiến cô vô cùng khó chịu.

“Cậu ấy đang... nằm ở trên giường.” Cô liếc nhìn Úc mỹ nam đang ngáy khò khò, trả lời rất chi tiết.

Đầu bên kia điện thoại im lặng trong giây lát.

“...Cô đừng có làm loạn, con trai tôi không phải người bất cứ đứa con gái nào cũng có thể chạm vào!” Úc lão tiên sinh hình như rất lo lắng cho sự trong sạch của con trai nhà.

“Thật xin lỗi Úc lão tiên sinh, mặc dù tôi không muốn chạm vào cậu ta, nhưng con trai ngài lại quá nhiệt tình, đã sờ rất nhiều chỗ trên người tôi rồi.” Cô giả vờ oan ức mà nói.

“Cô... cô!” Có vẻ như Úc lão tiên sinh đã bị dọa không nhẹ rồi.

Trong nháy mắt cô cảm thấy rất thỏa mãn, vì vậy ho một tiếng, nghiêm túc nói: “Cháu đùa thôi, Úc lão tiên sinh. Bây giờ con trai ngài đang ngủ trong khách sạn, mà cháu là chuẩn rồi đi thì thấy được ngài gọi điện tới, mới nhận —— đúng rồi, ngài ngàn vạn lần không được hiểu lầm, cháu chỉ đưa cậu ấy đến khách sạn, thật sự không có làm gì.”

Bên kia truyền đến một loạt im ắng. Một lúc lâu sau, Úc lão tiên sinh dường như đã điều chỉnh được tâm tình của mình, khôi phục lại dáng vẻ uy nghiêm mà nói: “Xin hỏi cô họ gì?”

“Thật không dám, cháu họ Phạm.” Xem ra ông ấy chuẩn bị nói chuyện nghiêm túc với cô. “Úc lão tiên sinh, địa chỉ quán rượu cháu sẽ không nói với ngài, tốt nhất để cho con trai ngài ngủ một giấc thật ngon thôi.”

“Phạm tiểu thư...” Úc lão tiên sinh dừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Dĩ Thanh nó... thường đến chỗ các cô sao?”

“Cái này thì cháu không biết. Hôm nay cháu mới gặp cậu ấy lần đầu, cậu ấy uống rượu giải sầu một mình, còn nôn hết lên người cháu.” Nhắc đến cô lại cảm thấy buồn bực. Váy của cô, cái váy của cô. Cũng may còn có chi phí năm trăm tệ này, cô có thể mua lại cái khác. Ừm, tiền phí cũng là tương đối nhiều rồi.

“Tôi thay mặt con trai xin lỗi cô.”

“Không sao.” Dù gì tiền của người ta cô cũng đã lấy. “Còn nữa, về chuyện của ngài và con trai, cháu muốn nhiều chuyện nói vài lời.”

“Cô cứ nói.”

“Cháu hiểu cha mẹ nào cũng rất quan tâm con mình, nhưng con trai ngài cũng đã lớn như vậy, nếu ngài còn không buông tay, áp lực của cậu ấy sợ rằng sẽ rất lớn. Chim non cũng có một ngày phải tự học cách bay, ngài không cho con trai được tự mình quyết định, sau này sao cậu ấy có thể tự mình gánh vác trách nhiệm?” Bị nuông chiều đã lâu, sao cánh còn có thể cứng cáp được, tự bay thế nào được?

“Đương nhiên là cháu không biết ngài và con trai tôi cùng là có vấn đề gì, đây chỉ là ý kiến cá nhân của cháu, ngài không cần phải để trong lòng.”

“Không... Phạm tiểu thư nói rất đúng, tôi công nhận, tôi có hạn chế không cho Dĩ Thanh tự do phát triển.”

“Ngài có thể tiếp thu ý kiến của cháu, cháu thấy cực kì vinh hạnh, cháu tin con trai của ngài nhất định cũng sẽ vui mừng. Chờ cậu ấy tỉnh dậy, trở về nhà, ngài và cậu ấy có thể cùng nói chuyện tiếp. Buổi tối cháu còn phải làm việc, xin cáo từ trước.”

“Thật tốt khi được nói chuyện với Phạm tiểu thư. Có thể cho tôi địa chỉ nơi cô làm việc không? Tôi muốn gửi tặng cô chút quà cảm ơn.”

“Cháu cũng thật vinh hạnh khi được nói chuyện cùng nhân vật lớn như Úc lão tiên sinh.” Mặc dù không biết Úc lão tiên sinh là ai, nhưng con trai ông ấy có tiền như vậy, thì nhất định ông ấy cũng là người có tiếng tăm. “Nhưng thật ngại quá, quà tặng cũng không cần đâu. Gặp lại sau, Úc lão tiên sinh.”

Nói xong, cô liền cúp điện thoại.

Nếu cô tự xưng là Lôi Phong cô nương, đương nhiên là làm chuyện tốt sẽ không lưu lại tên họ rồi.

Nhét điện thoại di động lại túi áo vest, rồi treo lên mắc áo. cuối cùng cô còn liếc mắt nhìn Úc mỹ nam đang ngủ say, lưu luyến mà ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Bây giờ vẫn còn sớm, vì thế cô về nhà thay quần áo trước.

Tiểu La đã tan học về nhà, thấy cô đẩy cửa bước vào, vô cùng mừng rỡ ra đón, cười nói: “Chị hai, chị về rồi.”

“Ừ.” Cô mỉm cười gật đầu, đổi dép lê đi vào nhà.

Từ nhật kí của Phạm Hiếu Lâm, cô hiểu rõ cô là gat Tiểu La làm việc, nhưng... Thời gian làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật như vậy, đứa bé mười một tuổi đã rất thông minh này, thật không biết chị gái mình đang làm gì sao?

“Chị hai, hôm nay làm mì xào ăn có được không?” Tiểu La tỏ vẻ mong đợi hỏi.

Thành thật mà nói, lần đi lần lại nửa ngày, cô cũng sớm mệt rã rồi, có người làm cơm dọn ra trước mặt cô cô đương nhiên rất hài lòng. Nhưng dù sao, thân là chị, thế nhưng lại để cho em trai nấu cơm còn mình thì nghỉ ngơi, nhất thời cảm thấy khó xử.

Chỉ là, nhìn bộ dáng mong đợi của Tiểu La, cô lại không thể nói lời từ chối.

“...Được.” Cô gật đầu.

Mất nhìn Tiểu La bắt đầu bận rộn, cô trở về phòng chọn một cái váy vàng điểm hoa nho nhỏ, cô đi vào phòng vệ sinh tắm rồi thay đồ.

Nhìn chằm chằm vào cái váy đã thay ra một phút đồng hồ, cuối cùng cô cũng không ném đi được. Giặt xong còn có thể mặc lại nha, cũng không cần tới hàng quần áo mua cái mới.

Ra đúng lúc Tiểu La làm xong món mì xào, thấy cô ra ngoài, cậu bé vội vàng gọi cô qua ăn.

Ngồi vào bàn ăn, mùi hương của mì xào cùng cách trang trí kích thích cái bụng của cô, khiến cô ăn như hổ đói. Ăn hơn một nửa, cảm thấy đã có cảm giác chắc bụng, cô mới thở một hơi, chậm chậm ăn phần còn lại.

“Tiểu La, cuộc sống ở trường học thế nào?” Vốn quan tâm em trai, cô hỏi.

“Vô cùng tốt.” Tiểu La nói qua qua rồi cúi đầu.

Trực giác nhắc cô có gì đó khác thường, hỏi tiếp: “Thế nào? Không theo kịp bài trên lớp, hay là lại bị bạn bè bắt nạt?” Dù sao cậu cũng mới chuyển tới đây học, vấn đề này nhất định sẽ xảy ra.

“Thầy giáo giảng em nghe đều hiểu, bạn học cũng rất tốt với em.” Tiểu La lắc đầu, âm thanh cũng không cao.

Thế mới nói, ra sao nữa à..... Đều nói lòng dạ của nữ nhân như kim dưới đáy biển, nhưng tâm tư của đứa trẻ cũng không dễ đoán a.

Cô bất đắc dĩ thở dài một tiếng, buông đũa xuống.

“Tiểu La, hiện tại mẹ không ở cạnh, em có chuyện gì nhất định phải nói cho chị hai biết. Em mà không nói cho chị biết, làm sao chị giải quyết được?”

“Em... em không có việc gì.” Tiểu La nhỏ giọng nói, lấy đôi đũa đâm đâm vào tô mì.

“Là... Không đủ tiền dùng sao?”

Tiểu La im lặng.

Thật đúng là đứa trẻ ngoan không biết nói dối.

“Chút nữa để chị đưa cho em mười tệ.” Nói rồi, cô cầm đũa ăn thêm vài miếng, suy nghĩ một chút lại nói, “Có đủ dùng không?” Dù sao mới là học sinh tiểu học, đi học mang quá nhiều tiền cũng không tốt.

“Không, không phải vậy ạ.” Tiểu La lắc đầu.

Thế mới nói rốt cuộc là thế nào!

“Chẳng lẽ em làm hỏng đồ của người ta, giờ phải bồi thường? Họ bắt đền bao nhiêu?”

“Không có, em không có mà!” Tiểu La lắc đầu nguầy nguậy.

Cô cảm thấy thật nhức đầu mà.

Chỉ là, hiện tại vấn đề về tiền cô đã thoải mái không ít. Mặc dù lúc này tiền là vấn đề lớn nhất của cô, nhưng đó là khoản tiền lớn, khoản tiền nhỏ cái gì nên dùng vẫn phải dùng.

“Tiểu La, công việc hiện tại của chị kiếm được rất khá, mới làm một buổi chiều, chị đã kiếm được năm trăm tệ, cho nên em không cần phải suy nghĩ về chuyện tiền nong.”

“Thật hả chị?” Tiểu La cuối cùng cũng ngẩng đầu, nhìn cô bằng đôi mắt ngân ngấn nước mong chờ.

”Thật! Lừa em là con chó nhỏ.” Vừa nói cô vừa gật đầu phụ họa.

Tiểu La nghe xong thì im lặng một lúc. Cô cũng không vội, kiên nhẫn chờ đợi. Cuối cùng cậu cũng có đủ dũng khí nói: “Thứ sáu tuần này trường học tổ chức du lịch mùa thu, thầy giáo nói phải nộp tiền.”

... Thì ra là cái chuyện nhỏ này.

“Phải đóng bao nhiêu tiền?”

“Một trăm sáu mươi tệ. ....”

Cô trở về phòng lấy trong ví ra ba tờ một trăm tệ, đi ra đưa cho Tiểu La, thấy cậu bé nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc khó tin, liền nói: “Trong khoảng thời gian này chị tương đối bận, em tan học về nhà thì giúp chị mua đồ ăn, nộp tiền đi du lịch xong thì chỗ còn lại là tiền mua thức ăn.”

“Dạ.” Tiểu La giống như đã nhận được nhiệm vụ trọng đại, vui vẻ gật đầu.

“Ngoan.” Cô sờ đầu cậu một cái. “Ăn xong rồi đi làm bài tập đi, chỗ này để chị dọn dẹp.”

“Vâng ạ!” Tiểu La đáp lời, vội vàng bung bát mì xào lên ăn hết, rồi trở về phòng làm bài tập.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhìn cậu ngồi trước bàn nghiêm túc làm bài, chợt dạ đồ mì xào đã không thể ăn thêm vào thùng rác.

Lãng phí lương thực là hành động không đúng, đứa trẻ ngoan không thể học theo, vì thế cô sẽ không Tiểu La thấy. Ừ, không sai

Sau khi ký tên lên danh sách đồng ý du lịch, cô tự trang điểm lại.

Ai, mỗi lần nhìn gương đều có một cảm giác quái dị. Rõ ràng không phải là mặt mình, nhưng lại sẽ theo cảm xúc mà bộc lộ biểu cảm. Nếu không phải néo một cái sẽ đau, không chừng cô sẽ tưởng là mình đang nằm mơ mà thôi.

-- Đợi chút, đâu mất một cái khuyên tai rồi?

Bên tai trái khuyên vẫn còn lúc lắc, tai phải thì không thấy đâu cả.

Phòng vệ sinh của phòng Vip, xe taxi, khách sạn Ngũ Hoa, phòng tắm nhà mình. ... Có rất nhiều nơi có thể bị rơi lại, trường hợp máu chó nhất là bị Úc mỹ nam nhặt được, sau đó dựa vào khuyên tai này tìm cô, trình diễn tiết mục “Cô bé lọ lem” phiên bản hiện đại.

Ừm, tình tiết khá thú vị.

Cô cười cười, tháo cái khuyên tai bên trái ra, ném vào hộp trang sức, rồi đổi một đôi khác đeo lên. Dù sao khuyên tai này cũng không đắt tiền, mất rồi thì vứt đi vậy.

Cô bé lọ lem? A, truyện cổ tích mà thôi.

Thấy thời gian còn sớm, cô liền bước ra cửa, đi một chuyến tới máy rút tiền tự động bên ngoài ngân hàng.

Trong nhật ký của Phạm Hiểu Lâm có một trang ghi tất cả các tài khoản và mật mã, thế nên cô dễ dàng thích ứng với sinh hoạt hàng ngày. Cắm thẻ ATM vào máy rút tiền, cô nhập mật mã, sau đó kiểm tra số tiền còn lại.

1835,18 chính là số tiền còn lại trong thẻ ATM này.

Cô bỗng nhiên nhớ lại một xập tiền mặt trong ví của Úc mỹ nam, nhất thời hối hận đến tím cả ruột. Cái loại phí tổn thất tình thần như thế này, biết thế lúc đó cô nên đòi hỏi cao một chút.

Liếc nhìn thấy trong ví có hai tờ một trăm tệ, hai tờ mười tệ cùng với một chút tiền lẻ, cô chợt cảm thấy tương lai là một vùng tăm tối.

Thật là muốn đi nơi khác làm, thật là muốn đi nơi khác làm, thật là muốn đi nơi khác làm. ... Trong lòng thầm nhắc đi nhắc lại vô số lần, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn ngồi xe buýt đến Vạn Từ Thiên Hồng.

Hiện tại cô càng hy vọng buổi tối có thể gặp được vị khách nào tử tế, không cần sờ loạn liếm loạn. Chỉ là nghĩ một chút cũng biết đó là chuyện viễn vông. Giống như Úc lão tiên sinh nói, Vạn Từ Thiên Hồng chỉ là một nơi tầm thường, người tới đó có thể tử tế sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Úc mỹ nam lại có thể chọn nơi như vậy, thật sự là quá thần kỳ.

Lúc cô đến phòng nghỉ thì Dương Dương đã đến, đang ngồi trang điểm lại.

Cô cười rồi đi tới chào hỏi, ngồi bên cạnh cô ấy, chờ công việc buổi tối.

“Y Y, không phải buổi chiều cô đã lên sân diễn sao.” Dương Dương vừa tô lông mày, vừa lườm cô một cái qua gương. (* ý nói chị Lâm đi “tiếp” khách)

Cô chớp mắt mấy cái, cười nói: “Nghe ai nói? Sao tôi lại không biết chứ?”

“Là Lệ Lệ bên kia.” Dương Dương buông bút kẻ lông mày trong tay xuống, xoay người nhưn mày nhìn cô. “Cô ta nói rằng buổi trưa đã thấy cô đỡ một tên trai đẹp lên xe taxi đấy.”

“Cô nghĩ nhiều rồi.” Cô tiếp tục cười. “Tôi là thấy người ta uống say, làm người tốt đưa anh ta đến khách sạn ngủ mà thôi. Hơn nữa...” Cô dừng một chút, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không lên sân diễn.”

Có một số việc là vấn đề nguyên tắc.

“Thôi đi, cô lại làm bộ thanh cao rồi.” Dương Dương cau mày, khinh thường quay đi. Qua một lúc lâu, cô ấy mới lại lên tiếng: “Chờ cô làm ở đây đủ lâu, cô sẽ thấy rõ suy nghĩ của mình bây giờ buồn cười tới cỡ nào.”

Cô không biết mình có thể làm ở đây lâu tới mức hiểu được chuyện đó hay không. Chờ cô trả sạch tiền nợ, cô sẽ lập tức rời khỏi nơi khiến người ta hít thở không thông này.

Nhưng cô không nói gì, chỉ khẽ nhếch miệng lên.

Đồng hồ chỉ bảy giờ bốn mươi phút tối, chị Luru tới chọn vài người, xem ra cũng còn rất trẻ.

Lần này, chị Luru không dẫn các cô xuống dưới mà đi thẳng đến phòng Vip ở cuối tầng. Cô rất may mắn, không phải căn phòng buổi chiều kia.

“Các cô nhớ rõ, người ở bên trong là người không dễ đụng vào, cẩn thận một chút, không nên chọc đến bọn họ.” Trước khi bước vào, chị Luru nặng nề nói, đồng thời lườm cô một cái.

Cô còn đang không hiểu tại sao chị Luru lại nhìn mình như vậy, chị Luru đã đẩy cửa phòng ra rồi.

Cô không còn sự lựa chọn nào khác là im lặng đi theo vào.

“Ông chủ Tào, đây đều là những nữ sinh trẻ nhất, tươi non mon mơn, em này, cả em này, đều học ở đại học A đấy.” Chị Luru chỉ cô và Linh Linh, mở miệng cười nịnh nọt.

Căn phòng vốn rộng rãi lúc này bỗng có chút chật chội, trên ghế sofa dài có hai người ngồi một trái một phải, mà sau ghế salon, có hơn mười người áo đen đứng thành hình quạt, bảo vệ xung quanh vị ngồi trên ghế salon.

Mặc dù ánh sáng có chút hạn chế, nhưng cô vẫn thấy rõ người đàn ông kia. Ngũ quan anh tuấn, chỉ ngồi đó thôi cũng cho người ta thật áp lực... Ồ, mà sao nhìn thật là quen.

Chợt nhớ tới lời chị Luru nói, trong đầu lóe lên ý nghĩ, cô bùng tỉnh hiểu ra.

Thì ra là ông chủ Tào nha, lúc cô mới xuyên qua còn bám vào tay áo người này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Từ Liên Hoa 1612

“Ông chủ Tào, ngài nhìn trúng người nào, chọn tự nhiên!” Ở bên trái một kẻ vừa mập vừa xấu ngồi lẫn với năm người khác nịnh hót cười với ông chủ Tào.

Ông chủ Tào dựa vào ghế sofa, hai chân bắt chéo, hai tay đặt trên đầu gối, mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua năm người các cô một lần. Đang lúc cô còn vui mừng vì đối phương không nhận ra mình là đầu sỏ làm hồng quần áo anh ta hôm đó thì ông chủ Tào chợt hất cái cằm lên, thản nhiên nói: “Tôi muốn người kia.”

Cái cằm này là đang chỉ..... cô?

Cô ngẩn ra.

Một bên, chị Lưu vội nói: “Ông chủ Tào thật có mắt nhìn người, Y Y của chúng tôi học đại học A, chẳng những vóc người xinh đẹp, còn rất biết lấy lòng người khác.”

Cô tròn mắt nhìn, run người phát hiện tất cả mọi người đều nhìn mình, thậm chí chị Lưu còn nóng nảy nháy nháy mắt. “Mau qua đó đi!”

Cô giật mình, sau khi hít sâu một hơi thì nở nụ cười quyến rũ, lắc eo nhỏ rón rén bước mấy bước gần gũi, nhắm mắt ngồi xuống cạnh ông chủ Tào, nhưng thùy chung vẫn không có dừng khí như trong phim truyền hình hay tiểu thuyết, mềm như không xương dán lên người anh ta.

—— Ánh mắt của anh ta quá đáng sợ, cô có cảm giác nếu bản thân dán lên nhất định sẽ bị anh ta một cước đá văng.

Tên mập kia thấy ông chủ Tào chỉ chọn một người cũng không khách khí, gọi tất cả những cô gái còn lại tới bên cạnh, trái ôm phải ấp, rất sung sướng.

Mà lúc này, cô không ngừng tự hỏi: Được tên mập kia sờ tới vui vẻ nhỉ, còn cô ngồi đây sợ tới tim sắp ngừng đập rồi. Mặc dù ông chủ Tào chọn cô, nhưng sau khi cô ngồi xuống ngay cả chạm cũng không chạm một cái, cầm đầu cầm cổ bụng rượu lên uống.

Lúc này nếu chị Lưu còn ở đây, nhất định sẽ điên cuồng nháy mắt nhắc cô mau mau lấy lòng ông chủ Tào.

Ừ, không sai, phải có tác phong nghề nghiệp.

Nghĩ vậy, cô lấy bình rượu trên bàn cẩn thận từng li từng tí rót cho mình một ly chỉ có chút rượu dưới đáy, giờ lên trước mặt ông chủ Tào, nũng nịu nói: “Ông chủ Tào, Y Y kính ngài một ly ~” Dĩ nhiên, cô vẫn không dám có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào với anh ta.

Ông chủ Tào liếc cô một cái, giật giật khóe miệng, nâng chén cùng ly với cô một cái, sau đó ngửa đầu hết sức lưu loát uống một hơi cạn sạch.

Vừa rồi..... Đó là cười?

Cô hết sức không dám chắc, nhưng thấy đối phương đã uống xong rượu, cô cũng không kịp suy nghĩ thêm gì nữa, vội ngửa đầu uống rượu.

Cô không biết tư lượng của Phạm Hiểu Lâm đến mức nào, dù sao cô vốn không uống rượu mà khi vào thân thể này lại uống rượu không tốn chút sức nào. Ừm, tư lượng coi như là trung đẳng thôi.

“Tiểu thư Y Y, hôm qua chúng ta đã gặp qua.” Âm thanh chợt vang lên bên tai, chuyện này khiến cô vừa rót rượu vào miệng còn chưa kịp nuốt xuống đã bị sặc một cái, suýt nữa phun ra.

Cô nghe được, câu này của anh là dùng dấu chấm mà không phải dấu hỏi, điều này nói rõ người này đặc biệt khẳng định! Hành động ngày hôm qua mặc dù cô có ý thức, nhưng thật không phải xuất phát từ chủ ý của cô a.

Ông chủ Tào, ngài phải hiểu nỗi khổ của một cô gái đáng thương vừa xuyên qua còn bị đập đầu như cô chứ!

Vuốt vuốt ngực thuận khí, cô quay sang phía ông chủ Tào đang nghiền ngẫm nhìn cô, nở một nụ cười cứng nhắc: “Vậy sao? Sao tôi lại không có ấn tượng gì, có lẽ là lúc ấy uống say. Một người đàn ông anh vũ bất phàm, đẹp trai bức người giống như ngài vậy, tôi mà gặp chắc chắn sẽ không quên.”

Liều chết không nhận lúc ấy cô đang tỉnh táo, cũng biết mình làm gì.

Vậy mà ánh mắt của cô lại không tự giác liếc về phía cánh tay trái của anh. Lại nói, bộ tây trang này hẳn không phải là bộ ngày hôm qua, hơn nữa cô thật tò mò bộ y phục kia rốt cuộc có dính phải vết bàn tay dính máu của cô hay không.

“Thật sao.” Về mặt ông chủ Tào chợt lạnh nhạt, dời đi tầm mắt, đặt ly rượu lên bàn. Cô thấy vậy, vội chân chó rót cho anh thêm ly nữa, giờ lên trước mặt anh, cười duyên nói: “Ông chủ Tào, Y Y mời ngài một chén nữa.”

Nhưng mà nụ cười của cô lại bị đối phương nhìn nghiêng một cái làm cho cứng lại trên mặt. Ông chủ Tào chỉ lườm cô một cái, cực kỳ lạnh nhạt nói: “Không cần.”

Cô ghen lời, ngượng ngùng để ly rượu xuống, cũng không dám đáp lời cùng vị Đại lão bản này nữa, một mình ở một bên từ từ uống nước trái cây nhân tiện không để lại dấu vết nhìn bốn phía.

Chỉ là sau khi quan sát những người đứng phía sau, bắt gặp hai ba tầm mắt đang lườm cô, cô nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, không dám tiếp tục nhìn loạn chung quanh.

Nhóm người này..... Thật ra là xã hội đen đúng không? Bằng không làm sao lại đáng sợ như vậy!

Cô đang âm thầm oán thầm, liền nghe người đàn ông trung niên mập mạp ở đối diện giả ho hai tiếng, sau đó giờ ly rượu lên nịnh hót cười nói với ông chủ Tào: “Ông chủ Tào, về sau Vạn Tử Thiên Hồng chúng ta liền hoàn toàn dựa vào ngài và Hắc bang của ngài chăm sóc rồi!”

“Phốc ——”

Một hóp nước trái cây suýt nữa phun ra từ miệng cô, may là cô động tác nhanh nhẹn một tay bịt miệng, mới tránh khỏi quần áo nước miếng phun tung tóe, hình tượng mất hết.

A, rốt cuộc vẫn phải phun.....

Nhưng là ——

Cô nghe nhầm đúng không? Hắc bang..... Là cái loại cô nghĩ trong lòng đó sao?..... Khụ, điều này cũng mới rõ ràng đúng không? Không phải chỉ có trong ác văn mới xuất hiện cái gọi là hắc bang xã hội đen thôi ư?

Vậy mà, lúc này bốn phía dường như lâm vào an tĩnh quý dị.

Lòng cô có chút lo lắng nghiêng đầu, phát hiện ông chủ Tào bên cạnh mặt vô biểu tình nhìn cô, ánh mắt đen lấy u ám sâu xa, lông mày cực đẹp hơi nhíu kia chứng tỏ hình thường đối với cô. Mà người đàn ông trung niên mập mạp cách đó không xa—— từ lời hắn mới vừa nói có thể đoán ra đó chính là ông chủ của cô—— cau mày nhìn cô chăm chăm, hình như muốn phát tác, bên cạnh ông ta, hai tiểu thư cô không quen hả hê nhìn cô, cũng chỉ có Linh Linh lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Cô rất muốn mỉm cười tỏ vẻ không sao, thế nhưng nước trái cây đúng là do cô phun ra, vì duy trì hình tượng cô tuyệt đối không thể để tay xuống.

”Ừm..... Tôi đi ra ngoài một chút.”

Mơ hồ nói xong, cũng không quản bọn họ nghe hiểu hay không hiểu, cô bình tĩnh đứng lên, trong ánh mắt có thể đâm chết người cứng đầu đứng lên, lắc hông xinh đẹp uốn éo ra khỏi phòng.

Mặc dù hình tượng có thể đã mất, nhưng cô phải đem hết toàn lực duy trì tự ái cuối cùng!

Chỉ là..... Cũng thật mất thể diện a..... Cho dù nghe được đối phương là xã hội đen, cô cũng không nên có phản ứng lớn thế này. Từ khi cô trùng sinh lại ở trên người Phạm Hiểu Lâm, cô liền tiến vào một thế giới không biết rõ, đối mặt bất cứ chuyện gì cô đều phải có năng lực tiếp nhận mạnh mẽ mới đúng.

Nhưng..... Xã hội đen nha, cô thế nhưng gặp được thành viên trong xã hội đen, thật là không thể tưởng tượng nổi. Ngày trước ở trong nhà quá lâu, căn bản cũng không có chú ý tới các loại kinh doanh của thành phố H, không ngờ mới sống lại một ngày, nên đụng phải hay không nên đụng phải cũng từng cái một đụng vào, cô ngăn cũng ngăn không nổi. Cho nên nói, thật ra thì chân tướng chẳng lẽ là cô xuyên qua đến một câu chuyện có giám đốc hắc đạo?

Tính toán cô có bao nhiêu cơ hội là nữ chính, cô rút khăn giấy lau khô nước trên mặt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thanh tú lại hoàn toàn xa lạ trong gương của phòng vệ sinh, thờ dài lắc đầu một cái.

—— Xuyên qua cái rắm! Cô còn nhớ rõ nguyên thân cái chết của cô sau khi đăng tin đã trở thành chuyện tán gẫu ở các quán trà. Nơi này chính là thế giới cô sinh sống hai mươi ba năm.

Cầm nắm cửa phòng vệ sinh, cô do dự có nên trở về phòng cùng lúng túng làm bạn hay không.

Thành thật mà nói, cô thật sự rất nhát gan, vị ông chủ Tào kia khí thế cùng phô trương đã dọa cô rồi, mới vừa rồi cô còn mắt mặt phun nước như vậy, ai biết sau khi trở về còn có bao nhiêu gian nan đang chờ đón? Nhưng đi không trở về lại không đúng, hiện tại cô chính là đang trong thời gian làm việc, trên đường trốn việc cái gì, rất là vi phạm nguyên tắc làm người của cô. Hơn nữa, ông chủ Tào này vừa nhìn đã biết là một kẻ sĩ diện, cho dù không thích cô phục vụ, tin tưởng cuối cùng tiền boa nhất định không phải ít.

Dựa vào tiền và nguyên tắc đồng thời suy tính, cô dứt khoát kéo cửa phòng vệ sinh ra, nhìn cửa phòng cách cô hai bước, tiến lên trước một bước, anh đứng vươn tay nắm chặt nắm cửa.

Hít sâu một hơi, cô đang muốn dùng sức đẩy cửa, chỗ rẽ bên cạnh không biết sao lại xuất hiện một người áo đen, huỳnh huych chạy tới, cũng không thèm nhìn cô một cái đã vươn tay đẩy tới, sau đó vọt vào trong phòng.

Ngay lúc cô đang ngơ ngơ do bị đẩy một cái lao đảo, đụng phải tường trắng cạnh cửa, chỉ cảm thấy xương cũng nát rồi. Đang muốn cau mày xem một chút kẻ không có tu dưỡng như vậy rốt cục là người nào, đối phương đã hô to ra tiếng, dường như có thể từ trong âm thanh nóng nảy của hắn nghe ra hết sức khẩn cấp.

”Minh ca, không xong! Một nhóm người đang đánh tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Đánh tới?

..... Không cần kích thích như vậy được không? Cô còn chưa có thích ứng va đập vừa rồi, thế mà lại có một trận loạn đầu hả? Chẳng lẽ ông trời để cho cô sống lại chính là vì huấn luyện tâm lý và khả năng chịu đựng của cô sao? Hay là nói ông trời muốn giảm bớt gánh nặng, thư giãn gân cốt?

Cô còn đang rơi vào trạng thái khủng hoảng tâm tình phức tạp, phân vân suy đoán, bên trong vang lên giọng nói của ông chủ Tào: “Là kẻ nào?”

“Đều, đều là mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ, tất cả đều cầm vũ khí!”

Giả mạo..... Giả mạo có đúng không? Dù thế nào các người cũng là xã hội đen chính quy, sợ cái gì lưu manh còn đồ a, nói ra cũng quá mất mặt chứ?

Có lẽ là có suy nghĩ giống cô, giọng nói trầm thấp như đang đè nén của ông chủ Tào vang lên lần nữa, hình như cô có thể nhìn thấy bộ dạng anh nhẹ cau mày bất mãn.

“..... Chỉ những kẻ như vậy, các người không thể giải quyết sao? Tôi đang nuôi một đám vô dụng hả?”

“Nhưng, nhưng đối phương dẫn tới hơn ba trăm người!”

Trong phòng vang lên mấy tiếng tiếng hút khí, cô cũng kinh ngạc che miệng.

Những thứ này..... Đều không phải là người đúng không? Ba bốn trăm tên lưu manh là thế nào mà tụ tập lại a, cô hoài nghi cấp dưới của ông chủ Tào còn không nhiều người như vậy!

Ông chủ Tào cũng trầm mặc chốc lát, sau đó chợt lạnh lùng lên tiếng nói: “Đi!”

Vừa dứt lời, ông chủ Tào liền mang theo mấy người áo đen to con lao đi như một con gió.

Lúc đi ngang qua cô, dường như cô cảm thấy ông chủ Tào liếc qua cô một cái, nhưng khi cô nhìn kỹ lại, anh ta đã bước vào thang máy, bóng lưng cũng dần bị cấp dưới che mất.

Cô còn đang do dự, ông chủ ngồi bên trong phòng Vip lại vội vã chạy ra, lau mồ hôi chạy vào thang máy, chạy đến một nửa bỗng nhiên lại giống như nhớ tới cái gì liền dừng lại, lộn trở về, chạy về phía cửa thoát hiểm ở đầu khác.

Cô có chút không rõ ràng lắm tình huống hiện tại.

Vừa rồi cấp dưới của ông chủ Tào có nói một đám lưu manh đang đi về bên này, hơn phân nửa là tới tìm anh ta —— như vậy nghĩa là, nơi này lập tức sẽ xảy ra một trận đánh nhau bằng vũ khí đúng không?

Cô bỗng cảm thấy nguy cơ tứ phía. Nhiều người dùng vũ khí đánh nhau như vậy, đánh rồi cũng sẽ tới các xó xỉnh trong Vạn Từ Thiên Hồng, những người vô tội như các cô chẳng phải là bị tai bay vạ gió sao?

Cô đang muốn xoay người đuổi theo ông chủ, chợt nhớ tới các cô gái còn ở trong phòng, vội ngó đầu vào. Thấy ba người bộ dáng ngu ngơ, cô vội nhắc nhở: “Các cô còn đứng ì ra làm gì, chạy mau đi! Cần thận một lát bị đánh thành đầu heo.”

Cô đây cũng không phải là đe dọa. Đến lúc đó nhất định là cảnh tượng siêu cấp hỗn loạn, trừ bỏ bị đánh cho thành đầu heo, bị đánh bể đầu cũng có thể có!

Ba người hiển nhiên cũng biết đã xảy ra chuyện gì, tiếng hút khí vừa rồi chính là của bọn họ. Dưới sự nhắc nhở của cô, ba người rút cuộc phục hồi tinh thần lại, hoảng hốt đứng lên, rồi rít chạy ra khỏi phòng. Khi ba người muốn chạy về phía thang máy thì bị cô kéo lại, ý là nên đi cửa thoát hiểm.

“Y Y, cô không đi sao?” Hai người kia rất nhanh sẽ đi, chỉ có Linh Linh dường như không yên lòng về cô.

Cô làm sao có thể không đi? Không đi sẽ bị đánh cho thành đầu heo..... Tạm thời cô đối với việc bản thân sẽ trở thành cái loại động vật đó không có bất kỳ ấn tượng tốt nào.

“Tôi đi thông báo cho bọn họ một chút.” Cô vừa nói, vừa tranh thủ thời gian chạy về phía phòng nghỉ ngơi.

“Tôi cũng đi!” Linh Linh cũng đi theo cô.

Lúc thông báo cho các tiểu thư không cần tiếp khách trong phòng nghỉ mau chạy đương nhiên là có một đám vận vẹo hỏi lại, cô chỉ có thể nói sơ qua một lần việc một đám lưu manh sẽ đến đánh tất cả thành đầu heo, về phần có tin hay không là chuyện của bọn họ.

Cũng may Dương Dương cũng vừa khéo không phải đi tiếp khách, chắc là về mặt của cô và Linh Linh vô cùng lo lắng, cô ấy không nói hai lời dụi điếu thuốc trong tay, đứng lên nhanh chóng đi về phía cô.

Thành thật mà nói, những cô tiểu thư khác cô đều không quen, chủ yếu nhất là để Dương Dương biết chuyện này. Về phần những người khác, nói cho các cô ấy biết là thuận tiện, một cái nhắc tay mà thôi, bọn họ không tin cô thì cũng không còn cách nào khác. Cô nhớ trong rất nhiều bộ phim Hollywood, tai nạn sắp xảy ra mà cả đám đông thế nào cũng không chịu tin tai nạn sắp tới, lẽ mà lẽ mề nên mới mất mạng.

“Đi thôi!” Dương Dương một tay nhắc ba lô nhỏ của mình, dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Cô cùng Linh Linh liếc mắt nhìn nhau, cũng không quan tâm phản ứng của các tiểu thư trong phòng nghỉ ngơi, vội vã đi theo Dương Dương.

“Ông chủ của chúng ta đã trốn từ lối thoát hiểm rồi.” Vừa đi giày cao gót lao đảo chạy, cô vừa tức giận nói.

Thật là một tên tiểu nhân tham sống sợ chết, vậy mà lại bỏ các cô, một mình cầm đầu cầm cổ chạy thoát, quá không từ tế!

“Hừ, tên mập Lưu Vạn Tiền chết bầm kia, chính là một tên vô dụng nhất gan!” Dương Dương chạy ổn định cực kỳ, xi khê một tiếng, cười lạnh. “Còn dám theo Hắc Bang cấu kết làm vậy, thật là ngu xuẩn!”

Cô có chút không hiểu rõ Dương Dương nói Hắc Bang là vô tâm hay đặc biệt chú ý, nhưng lúc này hiển nhiên không phải là lúc hỏi lại, cho nên cô nhẫn nhịn tò mò, quyết định chờ đến khi an toàn thì lại hỏi Dương Dương một chút xem hiện nay tình thế của thành phố H là gì.

Nghे nói Dương Dương đã ở trong Vạn Từ Thiên Hồng hai năm, vì thế đối với mấy cái cửa sau biết rất rõ ràng. Đoán chừng nếu như đám lưu manh kia tốc độ nhanh, cửa trước đã bị ngăn chặn, đi từ cửa sau mới là an toàn nhất.

Lúc đến cửa thoát hiểm, cô nhìn bậc thang quanh co đi xuống, dứt khoát tháo đôi giày cao gót, chân không chạy xuống. Dương Dương không có áp lực chút nào, tiếp tục đi trên đôi giày cao gót mười phân của mình, mà Linh Linh hình như cũng có chút không chịu nổi, học cô tháo giày cầm lên.

Tất xè dầm thêm thom, tay xách dép chỉ vàng. (một đoạn trích trong bài thơ Bỏ Tất man của Lý Dục, xin thứ cho tại hạ không dịch ra được)

..... Khụ, cô thật đúng là có lòng dạ thanh thần nghĩ đông nghĩ tây.

Bốn tầng cầu thang đi rất nhanh, mà các cô càng đi xuống, tiếng động ruyền vào trong tai cũng càng ngày càng vang.

Cô mới không tin đây là cuộc huấn luyện bảo vệ của Vạn Từ Thiên Hồng.

Thật là hồng bét, những người này tới cũng quá nhanh đúng không?

Từ cửa cầu thang tầng một nhìn ra ngoài chỉ có thể thấy được một góc đại sảnh, thỉnh thoảng có hai người đánh nhau lọt vào tầm mắt cô, khiến cô sợ hãi thán phục to hai mắt.

Trừ phim truyền hình, đây là lần đầu tiên cô thấy trường hợp quần đấu, lúc này lại mơ hồ có chút hưng phấn. Nhưng là, vừa nghĩ tới cô cũng có thể cũng bị liên lụy vào quần đấu rồi bị đánh thành đầu heo, cô lập tức lo sợ.

“Dương Dương, ở đây cô quen thuộc nhất, cô nhất định biết mật đạo để ra ngoài phải không? Nếu không thì vào mật thất tránh một chút cũng được a.” Cô quay đầu mong đợi nhìn Dương Dương.

Dưới sự ảnh hưởng của cô, Linh Linh cũng tràn đầy chờ mong nhìn Dương Dương đi phía trước.

Dương Dương hình như ngửa mặt lên trời tròn mắt một cái, giống nhìn đũa ngọc liếc hai người các cô một cái, cười nhạo nói: “Các cô nghĩ đây là tiểu thuyết hay là phim truyền hình sao? Còn mật đạo, mật thất..... Nghĩ gì thế!”

“Tiểu thuyết bắt nguồn từ sinh hoạt mà cao hơn sinh hoạt, không chừng nơi này thật sự có mật đạo mật thất đấy.” Cô nghiêm túc nói.

Nhưng Dương Dương đã mặc kệ cô.

Cô ấy cẩn thận đẩy ra cửa chính ngoài hành lang, nhìn ra bên ngoài, nhẹ giọng nói: “Đi theo tôi, chúng ta từ cửa sau đi ra ngoài.” Nói xong, cô ấy đã nhanh như mèo dẫn đầu đi ra ngoài.

—— Có con rắn đầu đàn ở bên người thật là quá hạnh phúc!

Vậy mà, các cô chỉ đi ra ngoài được có mấy bước, lập tức đã phải vội vã lui trở lại.

Các cô có thể nghĩ đến cửa sau, người ta cũng có thể a, các cô bị những kẻ lạ mặt dây dưa với nhân viên bảo vệ che khuất, chán nản lại nhanh như mèo lên trở lại.

Bết bát hơn chính là, lúc các cô đến thì ở cửa chỗ bậc cuối cầu thang cũng có một đoàn người đang vật lộn với nhau, thậm chí còn có người mở cửa muốn đi lên!

Thế mà lại bị hai mặt giáp công rồi, thật là trời muốn diệt cô! Chẳng lẽ mấy người các cô thật sự sẽ bị đánh cho thành đầu heo sao?..... A, thật là quá đáng sợ!

Ba người các cô dính sát vách tường, nhìn trái nhìn phải, bất chấp cả hai bên đều hỗn loạn, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra biện pháp gì.

Trận đại loạn đầu này, vì sao lại để các cô đụng phải a!?

Vẫn là Dương Dương rất bình tĩnh, cô nhanh chóng có phán đoán, lựa chọn bên phải có ít người, kêu các cô mau tới. Một cước đá vào □ của tên tiểu côn đồ chặn đường, sau khi đối phương khổ sở che đống quần lúi lúi, Dương Dương như anh hùng thân nhiên mở đường tiến về phía trước, lao tới đại sảnh.

Lúc đi ngang qua tiểu côn đồ đáng thương, cô hào phóng đưa tới một ánh mắt thương hại. Dương Dương đi giày cao gót, nhưng gót nhỏ lắm à nha ~ hi vọng trứng của hắn có thể giữ được.....

Hắc, Dương Dương, cô ấy thật lợi hại, cô muốn củng bái cô ấy, cô ấy chính là nữ thần của cô!

Cô vừa hô hào dưới đáy lòng xong, chỉ thấy Dương Dương chợt ngồi xồm xuống, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai trượt vào một cái gầm bàn nằm trong góc đại sảnh.

Cô sững sờ, so sánh động tác của nữ thần lúc này với hành vi vĩ đại vừa nãy, khiến trong lòng cô sinh ra cảm giác chênh lệch vô cùng lớn.

“Ngăn người cái gì, mau vào đây!” Đã nấp kỹ dưới gầm bàn, Dương Dương nhấc lên lên khăn trải bàn kéo dài tới tận mặt đất, nhỏ giọng trách mắng.

Cô nhanh chóng hồi hồn, nhìn chung quanh một chút, thấy không ai chú ý tới bên này, vội kéo Linh Linh soạt một tiếng cũng chui vào.

Cái bàn rất lớn, vì thế không gian bên dưới cũng rất lớn, ba người các cô sau khi tiến vào vẫn còn rất nhiều chỗ trống.

“Hai kẻ ngu ngốc!” Dương Dương dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc liếc hai cô, nhẹ giọng mắng.

“Ha ha, nhất thời hốt hoảng chứ sao.....” Cô nhìn Dương Dương, cũng hạ thấp giọng trả lời.

Sau đó, ba người các cô lấy các loại tư thế ngồi dưới đất, ai cũng không nói chuyện, lặng lẽ nghe động tĩnh bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Thật ra thì bây giờ cô đang nghĩ mình xúi giục mọi người cùng chạy một chỗ có phải là một việc làm sai lầm rồi hay không. Nói không chừng ngồi yên ở trên kia còn an toàn hơn một chút nhỉ? Nhưng nghĩ tới tên côn đồ chạy từ lối thoát hiểm lên, cô đoán ở thang máy cũng sẽ không ít, sợ rằng lúc này phía trên cũng không an toàn.

Thôi, dù sao bây giờ các cô tìm được chỗ an toàn mà trốn vẫn là ưu tiên hàng đầu. Cô tin tưởng không lâu nữa các chú cảnh sát thân ái trong thành phố sẽ tới duy trì trật tự. Những tên côn đồ cắc kè này cũng quá phách lối, lại dám công khai tụ họp công kích tòa nhà —— không đúng, mục tiêu của bọn họ là ông chủ Tào chứ? Nhưng như vậy cũng quá cổ quái, ông chủ Tào này không phải là dân hắc đạo sao? Làm sao lại có mấy tên côn đồ dám đến chọc giận anh ta? Hơn nữa còn là tập trung nhiều người như vậy, giống như có mưu tính trước..... Sợ rằng phía sau tất cả màn diễn này còn có người đã thúc đẩy mọi chuyện.

“Dương Dương,” Cô rất nhỏ giọng gọi một tiếng, thấy Dương Dương không kiên nhẫn nhìn sang mới tiếp tục nói: “Cái đó... Có phải ông chủ Tào đắc tội với người nào hay không?” Vì thế mới có người nghĩ tới việc ngăn chân, thậm chí diệt trừ anh ta.....

“Lại nói, hai người các cô đứng là nữ sinh cái gì cũng không biết!” Dương Dương hơi khinh bỉ nhìn cô và Linh Linh một cái, nghiêm mặt lại, nghiêm túc nói: “Hiện giờ thành phố H có hai bang phái lớn là Thiên Long hội và Hắc bang. Vốn là thế lực hai phe ngang nhau, kể từ một năm trước trước lão đại của Hắc bang - Tào Hoa Mạnh đột ngột chết, thực lực của Hắc bang vẫn cứ chậm chạp không khá hơn chút nào.”

Dương Dương lườm cô một cái, cười lạnh nói: “Bây giờ ông chủ Tào Tào Từ Minh chính là con trai của Tào Hoa Mạnh, nghe nói vốn là đang du học ở Mỹ, vì thay cha báo thù mới quay về kế thừa sự nghiệp. Y Y, tôi khuyên cô không cần có ý nghĩ bám víu vào anh ta, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.”

“Cô không cần vu oan cho tôi!” Không hiểu sao lại bị định cho cái tội danh kỳ quái, cô nghiêm túc kháng nghị. “Tôi mới thấy anh ta có hai lần, lại nói người ta cũng rất ghét tôi, làm sao tôi có thể đi quyến rũ anh ta? Tôi hỏi chỉ đơn giản là vì tò mò thôi.”

“Vì vậy tôi khuyên cô không nên tò mò quá nhiều.” Dương Dương lại liếc cô một lần nữa: “Lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo, cũng đủ để hại chết một nữ sinh muốn thực lực không có thực lực, muốn tiền bạc không có tiền bạc như cô rồi.”

“Cái này tôi hiểu, nhưng tôi phải biết quan hệ lợi hại trong đó mới có thể chọn lợi tránh hại chứ.”

Dương Dương dò xét nhìn cô một lúc, mà cô dĩ nhiên là rộng rãi mặc cho cô ấy quan sát. Có lẽ là thái độ nghiêm túc của cô làm cô ấy tin tưởng, Dương Dương nhìn chăm chăm cô rồi chậm rãi nói: “Tào Hoa Mạnh chết bởi tai nạn xe cộ, tài xế đã bỏ trốn, nhưng tất cả mọi người cho rằng chuyện đó là Thiên Long hội làm. Việc hai bang tranh giành địa bàn không phải lần một lần hai, xung đột cũng hay xảy ra. Lần này có nhiều côn đồ tới gây chuyện như vậy, nói không phải do Thiên Long hội làm, có quỷ mới tin.”

Những chuyện ở thế giới hắc ám như vậy, khi cô thuần túy còn là một học sinh quả thật là tiếng gió cũng không nghe qua.

Cô tiêu hóa chuyện vừa nghe tỉ mỉ từng cái một, chợt nhớ tới điều gì, tiếp tục hỏi: “Dương Dương, những thứ tranh đấu này..... Cảnh sát đều không quản sao?”

“Xùy.” Dương Dương giấu cợt cười một tiếng, lại lườm cô một cái. “Nói cô là nữ sinh, cô thật đúng là thuần khiết giống như một tờ giấy trắng! Nếu như không có cấp trên dung túng, cô cho rằng các bang phái trong thành phố H này có thể ngông cuồng như vậy sao?”

Mặc dù trước kia cũng mơ hồ đoán được khả năng quan phi (quan chức và xã hội đen) cấu kết, nhưng chân chính nghe được Dương Dương nói ra, cô vẫn là cảm thấy sợ hết hồn hết vía. Hắc bạch hai bên cấu kết, bên trong đó dính líu tới bao nhiêu thứ mờ ám a. Quả nhiên, tiểu thuyết cho tới bây giờ liền không sánh bằng thực tế. Nhưng lúc này quan trọng nhất là ——

“Nói như vậy, sẽ không có cảnh sát tới để duy trì trật tự, giải cứu chúng ta khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng hả?”

“Nói nhảm!” Dương Dương véo cô một cái. “Bằng không, cô cho rằng tại sao Lưu Vạn Tiền lại muốn lấy lòng ông chủ Tào, bầu vùi vào Hắc bang? Còn không phải là vì lịch sử phát triển của Hắc bang, những bang phái nhỏ kia cũng không dám tới gây chuyện.”

Thì ra là như vậy..... Bảo sao lúc trước khi nhắc tới Hắc bang cô ấy có vẻ rất đặc biệt. Muốn phụ thuộc, dĩ nhiên nên phụ thuộc vào bang phái lớn nhất, Lưu Vạn Tiền thì không biết từ nguyên nhân gì lại lựa chọn Hắc bang, không trách được Dương Dương mắng Lưu Vạn Tiền là đồ ngu. Không phải sao, ông ta ngu xuẩn nên mới tạo thành cục diện đáng sợ như bây giờ.

“Vậy có phải tất cả các hộp đêm đều phụ thuộc vào Thiên Long hội hoặc là Hắc bang không?” Cô hỏi.

“Chuyện đó cũng không hẳn.” Dương Dương lắc đầu một cái, khẽ thở dài một tiếng, hình như đang nhìn về nơi nào đó. “Câu lạc bộ LOST dưới danh nghĩa của tập đoàn Úc thị lớn nhất thành phố H có quan hệ thân thiết với bên chính phủ nên được chính phủ chống lưng cho.”

Úc thị?

Cái họ này..... Cô bỗng nhiên nhớ tới lần đó nói chuyện với Úc lão tiên sinh, ông ấy nhắc tới câu lạc bộ của nhà mình. Có vẻ Úc thị này chính là Úc thị kia rồi.

Cô nhất thời hồi hận vô cùng. Sớm biết nhà Úc mỹ nam có tiền như thế, lúc ấy cô nên kiên trì muốn 'phòng tổng thống'..... Quan trọng nhất là, phí tổn thất tinh thần phải lấy cả cái ví đó mới đúng!

Cô còn đang trong tâm trạng đau buồn không có cách nào tự thoát khỏi, bên ngoài giống như bỗng nhiên lại tiến vào một nhóm người nữa. Chợt nghe được vang một tiếng “phanh” thật lớn, ngay sau đó là tiếng vang lớn hơn, giống như là âm thanh của một đồng lớn ly thủy tinh rơi vỡ tan tành.

Bên ngoài vốn là âm thanh hỗn loạn trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Ba người các cô hai mắt nhìn nhau, trong lòng nghi ngờ mà lại không dám nhìn lên.

Nhưng theo kinh nghiệm nhiều năm viết tiểu thuyết và lăn lộn trong phim truyền hình từ bé, cô có thể hợp tình hợp lý phỏng đoán, ngay từ đầu vang lên là tiếng súng, sau đó chắc là âm thanh chiếc đèn treo hoa lệ giữa đại sảnh rơi xuống.

Mặc dù không phải đồ của cô nhưng cô đã cảm thấy đau lòng rồi. Chiếc đèn kia phải đáng bao nhiêu tiền a, cứ như vậy bị hỏng, cũng quá đáng tiếc, còn không bằng bán đi đổi thành tiền cho cô dùng.

Sau đó là tiếng bước chân ma sát và đủ kiểu tiếng người.

Qua một lúc lâu, lúc cô cảm thấy tim mình đập nhanh tới mức không còn là của mình, giọng nói trầm thấp kia bỗng nhiên không hề báo trước mà vang lên: “Là ai tập hợp các người lại, là ai nói cho các người biết hành tung của tôi?”

Là ông chủ Tào.

Cô lập tức thở dài một hơi. Không phải những tên côn đồ kia giữ lợi thế là tốt rồi. Nói một cách khác, bây giờ các cô được an toàn.

Cô nhìn về phía Dương Dương, lại thấy cô ấy đặt ngón trỏ lên môi, cảnh cáo nhìn hai cô.

Ừ, suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, bây giờ các cô chui từ đây ra, quả thật có một chút 囍.

“Cái gì em cũng không biết!” Có một người nói: “Có một người thần bí sai bọn em đến phá hộp đêm này, em cùng mấy huynh đệ nhận tiền là đi tới đây

luôn.”

“Bọn em cũng vậy!” Một người khác lại nói: “Số tiền kia không phải là một con số nhỏ..... Nếu biết trước hộp đêm này do Minh ca bảo lãnh, coi như cho bọn em mười cái lá gan bọn em cũng không dám tới!”

“Minh ca, người cho tiền tụi em lúc ấy một mực thề thốt rằng hộp đêm này không có ai bảo lãnh, tụi em mới dám tới, anh đại nhân đại lượng, hãy bỏ qua cho tụi em đi!” Lại một người nào đó nói.

Theo sau vang lên một loạt tiếng phụ họa, xem ra nhân số còn không ít.

Nói như vậy..... Những tên côn đồ này trước khi đến khẳng định là không biết nơi này sẽ có nhiều người như vậy, cũng không biết hộp đêm này được ông chủ Tào bảo lãnh, mọi người đều bị kẻ đứng sau màn che lừa gạt.

“Về sau nhận việc thì rõ ràng một chút! Còn dám chưa biết là địa bàn của ai đã tới phá phách, đến lúc đó sẽ không dễ dàng tha cho tụi bay nữa đâu!”

Ông chủ Tào không nói gì, ngược lại một người khác chắc là thuộc hạ của anh ta hung tợn mở miệng uy hiếp.

“Dạ dạ dạ! Dù thế nào tụi em cũng không dám tới phá địa bàn của Minh ca nữa!” Lại là một loạt tiếng hô thề thốt.

Ba người các cô lẳng lặng chờ những tên côn đồ kia rời đi, chờ ông chủ Tào cũng mang theo người của anh ta rời đi, sau đó mới có thể an tâm chui ra khỏi gầm bàn này.

Nhìn Linh Linh và Dương Dương, trên mặt họ cũng đã thoáng nét buồn lúng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, khăn trải bàn chợt bay lên.

—— Không, không phải bay, là có người vén lên!

Ba người các cô hoảng sợ nhìn đôi chân bên ngoài gầm bàn, chủ nhân của đôi chân cúi đầu, rất lễ phép nói với các cô: “Ba vị tiểu thư, Minh ca nói các cô có thể ra ngoài cho thoáng khí.”

Cô nuốt nuốt nước miếng, liếc nhìn hai người còn lại, ánh mắt ba người dây dưa một hồi, rốt cuộc cuối cùng cả ba đành bất đắc dĩ chui ra khỏi nơi ẩn núp tương đối an toàn.

Lúc này các cô rốt cuộc cũng thấy rõ trong đại sảnh có bao nhiêu lộn xộn. Cô đoán không sai, cái đèn treo lớn lúc này giờ đã là một đồng phế thải, hoàn toàn thay đổi hình dạng ban đầu. Xung quanh trên cơ bản đều là những người đàn ông áo đen và bảo vệ của Vạn Từ Thiên Hồng đang đỡ lấy nhau. Trừ ba người các cô, gần như không thấy ai mặc đồ bình thường.

Cách đó không xa, ông chủ Tào ngồi nghỉ ngơi trên ghế sa lon ở đại sảnh, mặt không thay đổi nhìn các cô.

Cô nhất thời sợ run cả người. Chẳng lẽ trước khi các cô chui vào gầm bàn đã bị ông chủ Tào phát hiện? Thật sự là vận khí thối nát không gì sánh kịp.

“Ba vị tiểu thư đúng là lần trốn rất giỏi.” Ông chủ Tào nhàn nhạt mở miệng, làm cho người ta hoàn toàn nghe không ra lời của anh ta là khen hay chê.

Bởi vì các cô sẽ không đánh a.

Cô lặng lẽ chăm chọc dưới đáy lòng, sau đó hơi nghiêng đầu nhìn về phía Dương Dương.

Cô vốn tưởng rằng lấy tính cách của Dương Dương nhất định sẽ cười duyên đáng đi lên, làm nũng nói mấy câu đại loại như “Ông chủ Tào thật có khí phách”. Phải biết, thái độ của Dương Dương đối với khách hàng cùng đồng nghiệp các cô hoàn toàn không cùng một loại. Nhưng làm cô kinh ngạc là, Dương Dương giống như không có nghe được lời nói của ông chủ Tào, chỉ cúi đầu nghịch mấy sợi tua rua trên đai lưng.

Đã trải qua thất bại trong phòng Vip, cô đương nhiên sẽ không ngu xuẩn trình diễn bị kịch lần nữa, còn Linh Linh tương đối mà nói thì cũng khá nhát gan, vì thế sẽ không mở miệng.

Vì vậy, vô cùng thần kỳ, sau khi ông chủ Tào nói xong, mọi thứ lặng ngắt như tờ.

Chợt cảm thấy khôn

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Dù thế nào thì ông chủ Tào cũng là thủ lĩnh của đám người sẽ bảo vệ Vạn Từ Thiên Hồng, không nể mặt anh ta như thế, lỡ sau này anh ta không muốn bảo vệ các cô nữa thì phải làm sao? —— Không, đây là chuyện nhỏ, nếu anh ta lòng dạ hẹp hòi lại ghi nhớ thù này, lén lút cho người tới dạy dỗ các cô thì thật là hồng phúc.

Lý trí rồi cuộc chiến thắng tình cảm, cô nhắm mắt ngẩng đầu nhìn thẳng Ông chủ Tào, vừa vận nhìn thấy ánh mắt anh ta đang nhìn mình, trong con người u ám không nhìn ra cảm xúc —— nhưng anh ta thật ra là đang tức giận đúng không?

Bị đối phương nhìn tới khản trương, cô bỗng nhiên cảm thấy vốn từ của mình không đủ dùng, nghẹn nửa ngày rồi cuộc phun ra bốn chữ: “..... Cảm ơn đã khen.”

Coi như vị đại nhân vật này là đang khen các cô đi —— thật ra thì từ tận đáy lòng cô cũng cảm thấy chỗ trốn của mấy người các cô tương đối khá.

Mất thấy ông chủ Tào nhú mày, vẻ mặt hình như không hài lòng lắm, cô vội nói tiếp: “Ông chủ Tào thật là quá thần kỳ, chỉ trong chớp mắt đã giải quyết xong mấy tên quỷ rối này, chúng tôi vô cùng cảm ơn ngài, thành quý cũng sẽ không quên ơn ngài!”

Ông chủ Tào ngồi đối diện hình như sững sờ, ngay sau đó híp mắt, cô giật mình, đột nhiên nhận ra mình khản trương quá hóa dại, nói sai mất rồi. Nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, nước đổ khó hút a.

Vì vậy cô nhắm mắt làm vẻ bình tĩnh, cảm kích nhìn ông chủ Tào.

“Tiểu thư Y Y, trời lạnh, đừng để mình bị cảm lạnh.” Ông chủ Tào không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu, chợt nhân nhạ mở miệng.

Cô ngẩn ra, cảm thấy khó hiểu nhìn anh ta. Tầm mắt của anh ta ——

Nhìn theo ánh mắt kia, cô thấy đôi giày cao gót vẫn đang bị mình xách trên tay, nhất thời hiểu ra. Lúng túng cười một tiếng, cô vội ngồi xổm xuống mang giày. Dĩ nhiên, lúc ngồi xuống cô còn thuận tay kéo Linh Linh một cái, để cô ấy cũng mau xỏ giày vào.

Có người làm bạn, có thể giảm bớt sự xấu hổ của cô.....

Chắc là do bị nhìn chăm chăm, bàn tay đang đeo giày của cô cũng có chút run run, thật hận không thể đứng lên lớn tiếng kêu một câu “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng nhìn qua mỹ nữ đi giày sao?”, đáng tiếc cô quá nhát gan, sau khi đi giày xong chỉ há miệng mấp máy, kéo Linh Linh cùng nhau đứng lên.

Lấy dũng khí liếc nhìn phía trước, cô vừa vận nhìn thấy một người đàn ông áo đen vẻ mặt nghiêm túc ri tai với ông chủ Tào chuyện gì đó, khoe miệng anh ta vẫn mang một chút ý cười lập tức hoàn toàn biến mất.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Theo vẻ mặt biến hóa của đối phương, không hiểu sao cô cũng thấy khản trương. Nhưng nghĩ lại, đó là chuyện trong bang phái của người ta, hoàn toàn không liên quan gì tới cô hết, cô lại tỉnh táo lại.

Trầm ngâm chốc lát, ông chủ Tào chợt đứng lên đi về phía cửa lớn, theo hành động của anh ta, bọn thuộc hạ cũng từng người một nhanh chóng đuổi theo. Chỉ chốc lát sau, trong đại sảnh rộng rãi này chỉ còn lại mấy người thuộc Vạn Từ Thiên Hồng các cô.

Đi thật nhanh.

Ba người các cô liếc mắt nhìn nhau, thần nhiên đi tới vị trí mà ông chủ Tào đã ngồi trước đó, ngồi chờ đám người từ những tầng trên xuống.

Một số người lục tục ngo ngoe bước ra từ thang máy và cửa thoát hiểm, trên mặt còn mang theo sự khiếp sợ còn sống sót sau tai nạn. Những người này có khách nhân, cũng có đồng nghiệp của các cô, quần áo có mức độ xộc xệch khác nhau, thậm chí có mấy người trên thân còn chằng chịt vết thương lớn nhỏ.

Nhìn ba người các cô một chút, trừ trên mặt cũng vẫn còn sợ hãi, các cô căn bản là không gì giống mấy người kia.

Được rồi, trước đó cô ra quyết định chạy trốn vẫn không tính là rất xấu.

Những khách nhân có một số hùng hùng hổ hổ rồi đi, có một số lại nhỏ giọng bàn tán, sắc mặt đều không tốt đẹp gì, mà đám đồng nghiệp của các cô đều tụ tập vào một chỗ trong đại sảnh, chờ quân sự tới xử lý.

Chỉ là, ông chủ Lưu Vạn Tiến có lẽ là đã thoát được từ lâu, cho nên sớm không biết đi đâu, ngược lại chị Lưu tỷ và một số quản lý tiếp khách ra ngoài chủ trì đại cục.

Tổn thất lần này hình như có chút nghiêm trọng, vẻ mặt chị Lưu trầm trọng tuyên bố Vạn Từ Thiên Hồng phải ngừng kinh doanh một tuần, để cho các cô đều về nhà, đợi đến khi có thông báo mới tiếp tục đi làm lại.

Đây thật là một kết quả làm người ta cảm thấy phức tạp. Không cần đi làm rồi phải đối mặt với những vị khách làm cô nôn mửa thì tốt, nhưng cứ như vậy, thời gian để cơ trả sạch tiền nợ sẽ bị kéo dài.

Thật là vận mệnh trên người.

Thu dọn đồ đạc của mình rồi về nhà thôi.

Mà sau khi cô tắm rửa sạch sẽ, sung sướng ra khỏi phòng tắm rồi nhận được điện thoại của một người xa lạ, cô mới nhớ tới, thì ra là Hiểu Lâm vẫn còn là một sinh viên đại học.

Gọi điện thoại tới là lớp trưởng của Hiểu Lâm, tên là Viên Diệc Thần, vô cùng nhiệt tình..... Không đúng, là một nam sinh có chút nhiệt tình quá mức.

“Là Hiểu Lâm sao? Mình là trưởng lớp Viên Diệc Thần.”

Khi giọng nói vô cùng nhiệt tình ở đầu dây bên kia vang lên, cô đang nghiêng người dựa vào ghế sa lon nghỉ hoặc dây số lạ này là của ai gọi đến. Nghe được đối phương khai báo, cô kim lòng không được ngồi ngay ngắn người lại, vẻ mặt cũng biến thành nghiêm túc.

Người ở Vạn Từ Thiên Hồng dễ lừa gạt, dù sao bọn họ vốn không quá quen thuộc với Hiểu Lâm, nhưng bạn học của cô ấy lại không như vậy. Nếu có một người bạn thân, nhất định người đó sẽ phát hiện “Hiểu Lâm” có điểm khác lạ, chuyện cô không phải Hiểu Lâm chắc chắn sẽ bị lộ..... Đến lúc đó nhờ cô bị nhét vào lồng heo rồi bị chìm xuống nước thì phải làm thế nào ..... Không đúng, cô hẳn là sẽ bị giam vào sở nghiên cứu hoặc là bệnh viện tâm thần mới đúng!

“Đúng vậy. Xin hỏi có chuyện gì không?” Cô tuân theo nguyên tắc ní nhiều sai nhiều nói ít sai ít, vô cùng ngắn gọn lên tiếng.

Đối phương hiển nhiên không để bụng, thậm chí không phát hiện ra cô đang lạnh nhạt, tiếp tục nói không ngừng: “Là thế này. Cuối tuần này lớp chúng ta chuẩn bị cùng đi leo núi, sáu giờ sáng phải tập hợp ở cổng trường. Các bạn nữ mình đã đề bí thư chi đoàn đi thông báo, nghe nói cậu không ở trong kí túc xá của trường, mình mới xin chủ nhiệm số điện thoại của cậu để thông báo.”

Trưởng lớp này nói không dài, nhưng cô nghe ra được một chút tin tức, ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Thứ nhất, Hiểu Lâm không quá thân thiết với các bạn học trong lớp —— nhìn việc chỉ có chủ nhiệm lớp có số điện thoại của cô thì biết. Tiếp theo, bạn học cùng lớp còn không biết Hiểu Lâm đột nhiên nghỉ một tuần lễ rồi không đi học —— cái này phải cảm trường học đã sắp xếp chương trình học, đại học năm thứ nhất có rất nhiều khóa, mỗi khóa lại có rất nhiều giáo viên, tình huống cùng trường cùng lớp nhưng không gặp được bạn cùng lớp với mình khi lên lớp là cực kỳ nhiều. Hơn nữa cũng không phải là giáo viên nào cũng thích điểm danh, nói không chừng Hiểu Lâm không đi đi học một tháng cũng không quan trọng —— dĩ nhiên, vì không phải ở lại lớp, cô còn phải tới trường học một lần thăm dò một chút tình huống. Vừa vặn lần này Vạn Từ Thiên Hồng ngừng kinh doanh.

“Hiểu Lâm, cậu vẫn còn nghe chứ?” Có lẽ là thấy cô đã lâu mà không đáp lại, Viên Diệc Thần dò hỏi.

“A, ừ.” Cô hồi thần, vội nói tiếp: “Chỉ là gần đây mình có chút không thoải mái, chắc là không đi được.”

“Cậu bị bệnh sao?” Giọng nói bên kia đầu dây mang theo lo lắng. “Có nặng lắm không? Bằng không ngày mai mình tới thăm cậu.”

..... Thật là một lớp trưởng tự nhiên tới đáng sợ.

“Không cần.” Cô vội vàng từ chối. “Chỉ là cảm vặt mà thôi.”

“Không thể xem thường bệnh cảm cúm được! Lúc mình còn nhỏ có một lần cảm mạo nóng sốt, mẹ mình không để ý, sau đó mình suy yếu chút nữa thì chết rồi.” Âm thanh bên kia đầu dây hình như cực kỳ nóng nảy.

..... Cậu ta đây là đang đe dọa uy hiếp cô sao? May mà cô không bị cảm thật, bằng không nghe cậu ta nói như thế, nói không chừng sẽ thực lo lắng.

“Ừm, mình đã đi khám bác sĩ, mua không ít thuốc, vừa uống thuốc xong đang chuẩn bị đi ngủ đây.” Cô nói.

“Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt.” Viên Diệc Thần làm bầm vài câu, chợt ý thức được cái gì, hình như có chút ngượng ngùng nói: “Vậy mình không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa, cậu đi ngủ sớm một chút, chăm sóc tốt cho bản thân là quan trọng nhất! Khóa học của cậu mình sẽ xin phép nghỉ giúp cho.”

“A..... Mình đã xin phép nghỉ rồi, không phiền tới lớp trưởng đâu. Hẹn gặp lại!”

Cô liên tục bấm nút tắt điện thoại, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn điện thoại di động mà ngẩn người.

Lớp trưởng này..... Thật không phải khiến người ta sợ bình thường. Ghê tởm nhất là, cậu ta vậy mà lại lấy đi quyền lợi tới lớp của cô! Bởi vậy, cô rõ ràng “Sinh bệnh xin nghỉ” rồi, ngày mai lại xuất hiện ở trường học bị người khác nhìn thấy, không phải quá kỳ quái sao?

Ngồi đầu tựa vào trên ghế sa lon, cô lẩn qua lẩn lại suy nghĩ hồi lâu, vẫn là không cần được dự hoặc của việc đến trường.

—— Mặc kệ, ngày mai cô phải tới trường học một lần! Đại học A lớn như vậy, cô không tin vừa vào cổng sẽ chạm mặt những người quen biết thân thể này.

Ngày thứ hai, cô dậy thật sớm, cùng Tiểu La ăn chung điểm tâm, cùng đi ra cửa.

Trường học của Tiểu La là một trường tiểu học phụ thuộc vào đại học A, cách đại học A không xa, chị em cô ngồi chung xe đến trạm, sau khi cô thuận

đường đưa Tiểu La vào cổng trường mới chậm rãi đi về phía đại học A.

Bây giờ là bây giờ mười lăm phút theo giờ bắc kinh, cách tiết thứ nhất còn có bốn mươi lăm phút, trong phòng giáo viên của đại học A đã có người đi lại. Đối với chuyện này, cô không có ý kiến. Cuộc sống đại học, nên là thức đêm đến rạng sáng, ngủ thẳng tới buổi trưa, cô hoàn toàn không hiểu được những người kia lấy đâu ra động lực đi sớm về tối mà ngồi ở phòng tự học.

Đón lấy gió nhẹ buổi sớm, cô một đường đi qua khu dạy học, vào khu sinh hoạt.

Giếng kiểm tra ống nước ngầm trước căngtín đã bị đập chặt, không có chút dấu vết nào của việc một thiếu nữ như hoa như ngọc đã qua đời ở đó.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm cái giếng kiểm tra ống nước ngầm kia chừng mười phút, không cách nào hoàn toàn quên được tại sao mình lại chết. Chết theo kiểu mất mặt như vậy, làm sao cô chịu nổi cho được!

Cô nhìn quá mức chuyên tâm, cho đến khi một người vỗ nhẹ bả vai cô, cô mới sợ đến mức run rẩy hồi thần lại.

Cô quay đầu, thấy được một khuôn mặt quen thuộc.

“Bạn học, có phải cậu..... thấy được gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Thẩm Lệ Hà? !

Cô khiếp sợ lui về phía sau một bước dài, thật vất vả mới nén xuống ý nghĩ muốn quay đầu bỏ chạy —— trên thực tế, cảm giác muốn ôm cô ấy dùng sức lay động còn mạnh mẽ hơn.

“Thật ngại quá, đã dọa đến cậu rồi.” Thẩm Lệ Hà xin lỗi cười cười, trong mắt tràn đầy mong đợi tiếp tục truy vấn nói: “Bạn học, mình thấy sắc mặt cậu không bình thường..... Có phải cậu đã nhìn thấy gì không?”

Cô ấy cho rằng cô thấy được nữ sinh chết trong giếng kiểm tra ống nước ngầm —— cũng chính cô —— linh hồn sao?

“..... Không có.” Cô lắc đầu, rù mi mắt.

Bạn cùng phòng kiêm bạn đại học bốn năm tốt nhất của cô —— cái chết của cô, nhất định đã khiến cô ấy rất khó sở đúng không?

“Thật sao?” Thẩm Lệ Hà thất vọng thờ dài một tiếng, nhìn sang giếng kiểm tra ống nước ngầm.

Lấy thành tích đặc biệt nổi trội thi đậu đại học A, Thẩm Lệ Hà là một sự tồn tại rất kỳ lạ —— cô ấy kiên định tin tưởng luân hồi chuyển thế, có một thứ gọi là linh hồn đang tồn tại.

Nhìn bóng lưng trầm mặc của Thẩm Lệ Hà, cô cảm thấy trong lòng rất buồn bực, chờ cô lấy lại tinh thần, cô đã chạy tới trước mặt cô ấy, kim lòng không được nói một câu: “..... Học tỷ, thật ra thì em có nhìn thấy.”

Thẩm Lệ Hà bỗng chốc ngẩng đầu nhìn cô.

Bị một ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm, cô nhất thời cảm thấy áp lực khổng lồ, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, cô cũng chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục nói: “Đó là một nữ sinh tóc dài, đeo mắt kính màu đỏ.”

Về mặt Thẩm Lệ Hà biến đổi, đột ngột bắt lấy tay cô, kích động nói: “Không, không sai! Cô ấy, cô ấy thế nào? Minh..... Ý mình là cô ấy có khó sở gì không?”

Thẩm Lệ Hà nói năng hơi lộn xộn, có thể thấy được cô ấy quả thật rất kích động, dù sao, trong tình huống bản thân chưa nói gì, vậy mà cô lại có thể miêu tả chính xác ngoại hình của bạn cùng phòng của cô ấy.

Trong lòng cô cũng có chút loạn, thậm chí muốn liều lĩnh nói cho cô ấy biết cảnh ngộ của mình bây giờ. Vậy mà, cuối cùng cô chỉ là chăm chú nhìn giếng kiểm tra ống nước ngầm, làm ra vẻ như đang lắng nghe, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Lệ Hà đang vô cùng khẩn trương, mỉm cười nói: “Lệ Hà, 188G lưu giữ trong máy tính của tôi đều giao cho bà, bà nhất định phải giữ chúng cho tốt, hiểu chưa? Bằng không, tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho bà ~”

Hai mắt Thẩm Lệ Hà khẽ trợn to.

Cô cố cười tươi hơn, lại rủ mi mắt xuống. “Đây là chuyện mà học tỷ kia nhờ em chuyển lời lại.”

“Tiểu Nghệ.....” Thẩm Lệ Hà khóc nức nở khẽ thì thào, chột ngồi xổm xuống đất, vùi mặt vào trong khuỷu tay, không để ý tới ánh mắt khác thường của người đi đường mà lớn tiếng khóc.

Lúc này là giờ cao điểm của bữa sáng, người tới phòng ăn ở gần đây rất nhiều. Mặc dù tất cả mọi người gần như tránh xa cái giếng kiểm tra ống nước ngầm này nhưng động tĩnh của các cô thật sự là quá lớn, khiến người khác chú ý cũng là bình thường.

Cô lúng túng nhìn Lệ Hà, không biết phải làm thế nào mới tốt. Học chung với nhau gần bốn năm, trừ lần thấy cô ấy khóc khi bà nội qua đời, cô chưa từng thấy Lệ Hà khóc như vậy. Nhưng bộ dạng của cô ấy bây giờ khiến cô cảm thấy mọi ngôn ngữ đều là vô nghĩa.

“Lệ Hà!”

Cô còn đang luống cuống tay chân, một giọng nói quen thuộc từ xa vọng lại, chỉ thấy một khuôn mặt quen quen xuất hiện trước mắt cô, nghi ngờ nhìn cô vài lần, sau đó ngồi xổm xuống an ủi Lệ Hà đang khóc không ngừng.

Đừng nhìn cô, không phải là cô làm cho cô ấy khóc..... Ách được rồi, coi như cô ấy khóc thành ra như vậy cũng là bởi vì cô. Chỉ là..... Nếu cô đã đổi thân thể, cũng không nên dây dưa với những người của kiếp trước. Hơn nữa, vấn đề hiện tại cô phải đối mặt, cô cũng không muốn để cho Lệ Hà biết —— nếu như cô ấy biết cô chính là bạn cùng phòng đã chết của mình, nhất định sẽ bất chấp tất cả mà giúp đỡ cô, nhưng hoàn cảnh gia đình của cô ấy cũng chẳng khá hơn cô là bao.

Bạn trai của Lệ Hà - Lý Vĩnh cẩn thận từng li từng tí hỏi Lệ Hà một lúc lâu mà không có kết quả, vì vậy ngẩng đầu nhìn cô, hai chân mày nhíu chặt lại.

Cô bị nhìn tới mức khó chịu, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: “Học tỷ là đang nhớ tới người bạn cùng phòng.”

Lý Vĩnh hiểu ra, có phương hướng bắt đầu an ủi Lệ Hà. Cái gì mà “Người chết không thể sống lại”, cái gì mà “Dương Nghệ dưới kia nếu biết em khổ sở thế này sẽ rất lo lắng”, cái gì mà “Em phải sống thật tốt thay cho phần của cô ấy nữa“..... Những lời này đều không sai, sai chính là cô gái đã hương tiêu ngọc vãn trong cậu ta miệng cô gái cũng chính là cô đang đứng ở trước mặt bọn họ, về mặt phức tạp nhìn bọn họ, có khổ mà khó nói.

“Hiểu Lâm?”

Thành thật mà nói, nghe được cái tên Hiểu Lâm cô tuyệt đối không nhạy cảm như khi nghe có người gọi Y Y, nhưng người gọi Hiểu Lâm nhiệt tình như thế, nhiệt tình tới mức làm cho người ta khó quên, thì không thể trách cô vừa nghe đã nhận ra đối phương đang gọi mình.

Cô cứng đờ, đối với vận số nát bét của mình có thêm một phần linh giáo.

Xoa xoa mặt, cô mỉm cười, quay đầu nhìn về phía chủ nhân của giọng nói —— đồng chí lớp trưởng đã gọi điện thoại cho cô hôm qua.

Trong nháy mắt nhìn thấy đối phương, cô ngẩn người.

Cô nghĩ Úc mỹ nam gặp được hôm qua đã là một mỹ nam tử hiếm thấy rồi, không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy một người nữa.

Viên Diệc Thần có được làn da trắng nõn mà tất cả các cô gái đều hâm mộ, giống như bấm một cái là có thể chảy ra nước. Ánh mắt của cậu ta là mắt phượng, đôi môi khẽ nhếch, tổ hợp như vậy coi như —— umh, dùng một từ rất tục mà nói thì là tà mị. Nhưng trong mắt cậu ta chỉ có đơn thuần và kinh ngạc cùng với bộ gong kính quê mùa trên sống mũi lại che kín khuôn mặt xinh đẹp tới kiêu ngạo kia, khiến cậu ta tương đối có dáng vẻ thư sinh.

Cô không khỏi có chút cảm thấy đáng tiếc.

“Lớp trưởng, thật là trùng hợp.” Cô thu hồi ánh mắt quan sát, lễ độ lại xa cách chào hỏi.

Mặc dù cô cảm thấy muốn làm bộ như hoàn toàn không nhận ra cậu ta cũng được, nhưng nghĩ tới sự nhiệt tình bên kia đầu dây điện thoại ngày hôm qua, cô lại cảm thấy dội nước lạnh vào lòng nhiệt tình của người ta như vậy thật quá không tử tế.

“Đúng vậy, lúc nhìn thấy Hiểu Lâm ở đằng kia mình còn tưởng là nhận lầm người rồi chứ.” Viên Diệc Thần giơ tay lên nắm gong kính, đẩy cao lên, dùng âm thanh không hợp với ngoại hình cười cười, sau đó cậu ta chợt nghĩ đến cái gì, cau mày nói: “Hiểu Lâm không phải mắc bệnh sao? Sao lại không ở nhà nghỉ ngơi thật tốt vậy?”

“A..... Ngày hôm qua mình ngủ một giấc, cảm thấy hôm nay tốt hơn nhiều, cho nên mới.....” Cô biết ngay cậu ta nhất định sẽ hỏi. Thật là một lớp trưởng quá quan tâm tới người khác.

“Mắc bệnh nặc dù là bệnh nhỏ, nhưng cũng không thể xem thường! Lúc mình còn nhỏ cũng chỉ là bị cảm vặt, lại thiếu chút nữa.....” Viên Diệc Thần giống như là đang giảng giải đạo lý, bla bla nói liên mồm. Nghe đến câu chuyện khi còn bé bị ốm suýt mất mạng của cậu ta, trên trán cô chảy ra mấy cái vạch đen, lại âm thầm nghĩ bồng ma tuổi thơ quả nhiên quá đáng sợ.

“Ừm, mình biết rồi! Mình sẽ không coi thường bệnh nhỏ đâu.” Lựa lúc Viên Diệc Thần dừng lại lấy hơi, cô nhanh chóng ngắt lời cậu ta, vô cùng thành khẩn gật đầu.

“Mình rất mừng là cậu có thể biết được điểm này.” Viên Diệc Thần thấy cô nghe lọt tai, giống như thổi phào nhẹ nhõm, cong miệng lên cười như một đứa trẻ. Cô còn đang muốn thổi nhẹ một hơi, câu nói tiếp theo của cậu ta lại khiến hơi thở nghẹn cứng lại: “Vậy thì cậu mau về nhà nghỉ ngơi đi!” Vừa nói, cậu ta vừa mờ to mắt, nghiêm túc lại mong đợi nhìn cô.

..... Mặc dù cô rất muốn nói cậu ta đáng yêu như con chó nhỏ nhưng nhìn chiều cao còn hơn cô một cái đầu, cô thật sự không nở lòng nào mà dùng từ ngữ vốn để miêu tả những người nhỏ nhắn xinh xắn để hình dung cậu ta.

Cô quay người, nội tâm bị phần mặt ngoài khéo léo lên tiếng: “..... Được rồi, lớp trưởng đại nhân.”

Quả nhiên cậu ta muốn tước đoạt quyền lợi dùng thân thể mới đi dạo một vòng quanh trường của cô!

“Không nên gọi xa cách như vậy, chúng ta dù gì cũng là bạn cùng lớp, gọi mình là Viên Diệc Thần là được rồi.” Viên Diệc Thần lộ ra hai hàm răng trắng bóng, thiếu chút nữa chiếu mù ánh mắt của cô. “Mình sẽ đưa cậu về.”

Cô thần thờ nhìn cậu ta, làm thế nào cũng không thể nói ra lời từ chối.

Cho nên nói, cậu ta muốn phòng ngừa cô vừa nói về đã lại lén lút ở lại trường học, phải đưa cô về tận nhà mới an tâm sao?..... Sao lại có thể nhiệt tình quá thể như vậy!

“..... Không cần, mình có thể tự về nhà.” Cô cũng dùng sức mỉm cười, ý đồ hạ bệ hàm răng trắng của cậu ta.

“Thân là một lớp trưởng, mình có nghĩa vụ chăm sóc bạn học cùng lớp. Không nhìn thấy cậu an toàn về đến nhà, mình không yên lòng.” Viên Diệc Thần tiếp tục cười, không nhượng bộ chút nào.

“.....” Nụ cười của cô cứng ở trên mặt, lặng lẽ ở đáy lòng đập phá vài thứ xà giận mới phun ra mấy chữ: “..... Vậy phiền cậu rồi.”

“Xin, xin chờ một chút!”

Không biết từ lúc nào, Lệ Hà dưới sự an ủi của bạn đã không khóc thút thít nữa, nghe thấy cô phải đi, vội lên tiếng ngăn cản.

Cô quay đầu, nghi ngờ nhìn cô ấy.

“Xin để lại cách liên lạc được không?” Lệ Hà mím chặt môi, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm.

Cô trừng mắt nhìn, trong nháy mắt hiểu dụng ý của cô ấy.

Chỉ sợ cô ấy muốn lần sau “cô” lại chuyển lời của “cô” nữa đúng không?

Cô chưa bao giờ nghĩ có một ngày bản thân sẽ trở thành một linh môi*, hơn nữa còn là đồ dỏm. Đây là một trải nghiệm mới lạ, nhưng cô không thích —— Lệ Hà không thể chỉ sống ở quá khứ, cô ấy phải thoát khỏi bóng ma từ cái chết của “cô” mà vươn lên.

*linh môi: ở Việt Nam mình gọi là bà đồng, ông đồng, chuyên lên đồng để linh hồn người chết nhập vào.

Nhìn xem, cô đã hoàn toàn chấp nhận việc bản thân đã ngẫm củ tỏi (từ của tác giả @@). Hiện tại cô đã là một người khác, nhất định phải gánh vác một cái tên khác để vượt qua quãng đời còn lại. Chỉ nhìn về quá khứ là không được, con mắt mọc ở đằng trước có ý nghĩa của nó —— chúng ta phải nhìn về phía trước..... Khụ, dĩ nhiên, thỉnh thoảng cũng nên nhìn về phía “tiền”.

(Ở đây chị chơi chữ, tiền trong tiền bạc và tiền nghĩa là phía sau.)

“Học tỷ, vị học tỷ kia sau khi nói những lời đó với em đã vĩnh viễn biến mất.” Cô nhìn chăm chăm cô ấy, nhẹ giọng lại không chút lưu tình phá nát sự chờ mong của Lệ Hà.

Lệ Hà cứng người, lại cố chấp nhìn, giống như hoàn toàn không để ý cô nói thẳng.

“Xin nói cho mình cách liên lạc với cậu.”

“..... Được rồi.” Cô hiểu rõ cô ấy cần phải có thời gian thích ứng, không thể làm gì khác hơn là giả vờ không biết số điện thoại của cô ấy để cô ấy đọc, sau đó cô gọi cho cô ấy —— hết cách rồi, cô còn chưa biết số điện thoại của bản thân hiện tại đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 13:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Sau khi tạm biệt Lệ Hà, lớp trưởng đại nhân kính yêu lại thật sự thực hiện lời hứa của cậu ta, nghiêm túc “cùng” cô đi ra cổng trường —— nói là “cùng”, thật ra thì dùng “ép” có vẻ thích hợp hơn.

“Lớp trưởng, buổi sáng cậu không phải lên lớp học sao?” Đi qua khu sinh hoạt, mắt thấy sẽ phải lướt qua khu dạy học, cổng trường mở lớn đang vẫy vẫy tay gọi, cô cố gắng lần cuối cùng.

“Đã nói không cần khách khí như vậy mà, gọi mình Diệc Thần là được rồi.” Viên Diệc Thần đầu tiên là bất mãn với cách gọi của cô chỉ ra chỗ sai một lần, sau đó mới cười híp mắt nói: “Buổi sáng mình không có tiết học, cảm ơn Hiểu Lâm đã quan tâm.”

..... Cô thế không phải cô đang quan tâm tới cậu ta!

“A, này lớp..... Ách..... Diệc Thần “ Dưới ánh mắt của Viên Diệc Thần, cô cực kỳ không tự nhiên đổi cách gọi. “Nếu cậu có việc bận thì mau đi đi, mình thật sự có thể tự về nhà.”

“Mình không bận chút nào.” Viên Diệc Thần lắc đầu mỉm cười. “Trong mắt của mình, an toàn của mỗi thành viên trong lớp mới là quan trọng nhất.”

Nụ cười giống như thánh mẫu kia, quả thật khiến kẻ có tâm tư xấu xa cô đây không đất dung thân, vì vậy cô tự động cảm miệng.

Lại không nói gì mà đi thêm một lát, Viên Diệc Thần chợt mở miệng, trong giọng nói mang theo tò mò nhân nhạ. “Hiểu Lâm là người ở đâu?”

“..... Ở một chỗ rất xa nơi này.” Trong đầu cô nhanh chóng thoáng qua nội dung trong quyển nhật ký của Hiểu Lâm, nâng lên tinh thần đề phòng cao độ, cẩn thận trả lời.

“Thật là khéo, mình cũng người ở nơi rất xa đây đây.” Viên Diệc Thần vui mừng nói. “Mình và mẹ ở ven Thành Tây.”

Cô kỳ quái liếc cậu ta một cái.

Kể cũng lạ, nếu như muốn nói mình ở Thành Tây, không phải nên nói là “Nhà mình blabla.....” sao? Nhưng cậu ta lại nói “Mình và mẹ.....” Có ý nói như vậy, là bởi vì cậu ta mô côi cha?

Nghĩ thì nghĩ, cô không có ý định nhòm ngó suy nghĩ của người khác, chỉ qua loa gật gật đầu.

Có lẽ cảm nhận được cô lạnh nhạt, người bên cạnh rút cuộc trầm mặc xuống. Cô đang muốn nhẹ một hơi, Viên Diệc Thần chợt cô đơn mở miệng: “Hiểu Lâm có phải chán ghét mình không?”

Cô cả kinh, vội nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy cậu ta đang khẽ cúi đầu, từ góc độ của cô nhìn sang, có thể thấy lông mi thật dài có chút rung rung, quanh thân giống như lơ lửng bong bóng màu hồng “Không nên vứt bỏ ta”.

Trong nháy mắt đó, trái tim của cô giống như bị hung hăng đánh trúng, hô hấp cũng trong giây lát dồn dập.

Đúng vậy, cô..... lại bắt nạt cậu ta. Thật đáng xấu hổ!

“Không, làm sao có thể chứ?” Cô kiên định lắc đầu. “Diệc Thần là một lớp trưởng rất có trách nhiệm, làm sao mình có thể chán ghét cậu được?” Huống chi, cậu ta lại quý dị chọc trúng chỗ mềm trong lòng cô như thế.

“Thật sao? Thật tốt quá!” Viên Diệc Thần thoải mái cười một tiếng, sau lưng giống như nở rộ từng đóa từng đóa bách hợp trắng tinh.

Trong lòng cô vừa động, vội vàng quay đầu, nghiêm túc bước đi.

Thật là quý dị a, khi còn là Dương Nghệ, sao cô lại không gặp phải người có tính cách đặc biệt như thế này chứ? (1612: Dương Nghệ là tên kiếp trước của chị, tên trước lúc rơi vào cổng i)

Cuối cùng, cô căn bản không cưỡng lại được Viên Diệc Thần, bị cậu ta “tiễn” về tận nhà..... Để tỏ lòng cảm tạ, cô còn không thể không mời cậu ta vào nhà ngồi một chút —— yêu thích là một chuyện, cam tâm tình nguyện để cho người khác đi vào nhà mình lại là một chuyện khác. Cũng may Viên Diệc Thần coi như thức thời, chỉ ngồi một chút rồi lập tức ra về.

Dậy sớm như vậy mà lại không làm được trò trống gì, chuyện này làm cô tương đối khó chịu, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là dùng di động lên trang web của đại học A, tra xét thời khoá biểu của Hiểu Lâm, từ trong đó biết được học kỳ này phải làm bài khảo sát, phải bắt đầu học lại từ đầu.

Cô hận đại học vật lý! Cô hận vi phân và tích phân! Cô hận tính chất hình và đại số!

Cô vừa hận, vừa rồi rầm xem lại những kiến thức sớm quên mất lần nữa..... Thật không phải một loại khổ sở, giống như là lấy đồ ăn đã trở ra nuốt trở về, cực kỳ khiến người ta buồn nôn.

Rối rắm nhìn sách cả ngày, buổi trưa ăn một chút mỳ ăn liền, đến khoảng ba giờ chiều, cô bỗng nhiên nhớ tới ngày mai là thứ sáu, Tiểu La phải đi du lịch mùa thu.

Được, vậy thì đi ra ngoài mua chút đồ ăn vặt để ngày mai thằng bé mang đi đi!

Mặc dù cô đã cho Tiểu La tiền, nhưng cô biết lấy tính Tiểu La, chỉ sợ thằng bé cũng chỉ cầm theo một bình nước đi chơi, cô quyết định dùng thân phận chị hai làm cho thằng bé chút chuyện.

Trước khi ra cửa, cô bỗng nhiên nghĩ tới Viên Diệc Thần, không tự chủ nuốt nước miếng một cái. Mặc dù tỷ lệ bây giờ ra khỏi cửa gặp phải cậu ta rất nhỏ, nhưng là không phải là không có, việc một ngày hai lần bị cậu ta bắt được, cô tuyệt đối không muốn gặp phải.

Suy nghĩ một chút, cô mặc thêm một cái áo khoác lông ngắn, đội một cái mũ len đáng yêu, choàng khăn màu lam nhạt. Mặc dù không phải là một lớp nguy trang hoàn mỹ, ít nhất cũng có tác dụng lẫn lộn nhất định.

—— Lại nói tại sao cô phải tốn sức trốn tránh một người mới thấy qua một lần như vậy chứ?

Thật là đòi người đau khổ mà không có lý do.

Xách cái túi nhỏ, cô đi tới siêu thị cách khu chung cư khoảng năm phút lộ trình.

Cẩn thận tách riêng tiền mua đồ cho Tiểu La và tiền gửi ngân hàng ra, cô mua mấy thứ đồ ăn vặt như mận, khoai tây chiên, bánh bao không đất mà lại rất ngon. Lúc xách túi về, cô thuận tay cầm một túi hạt dưa “Đại Đại”. Đây là lấy vì bản thân cô, những khi không có việc làm lại không muốn xem sách, cô có thể ngồi cắn hạt dưa, còn có thể dùng vỏ dưa gắn thành tranh treo tường —— ai kêu trong nhà không có TV cũng không có máy vi tính đây? Cô chỉ có thể tự đùa tự vui vậy.

Đến quầy thu ngân tính tiền rồi ra về, cô có chút đau lòng cho ba lăm tệ rưỡi đã tiêu đi kia, lại cảm thấy chỉ chút tiền này mà khiến Tiểu La vui vẻ cũng rất đáng.

A ~ tại sao Hiểu Lâm nhà nghèo như vậy khổ sở như vậy!

Cô thật sự muốn che mặt hô to, chợt cảm thấy trong tay chợt nặng một cái, một bóng dáng thật nhanh từ bên cạnh vọt qua.

Cô ngẩn ngơ, ngay sau đó ý thức được cái túi xách của mình đã bị cướp mất!

Trong túi xách có một cái bút máy đen, có thoi son môi, có khăn giấy dự phòng, quan trọng nhất là còn có ví tiền của cô, trong đó toàn bộ đều là tiền gửi ngân hàng của cô đó!

Trong lòng cô quỳnh lên, mắt thấy đối phương càng chạy càng xa, vội vàng bắt cháp đuổi theo, hô to: “Có kẻ cướp giật! Mau trả túi cho tôi!”

Tiểu tặc, lại dám cướp tiền của cô, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!

May là vì đi giày cao gót không thoải mái, lúc ra ngoài cô đã đi giày thể thao, trừ một túi đồ ăn vặt làm giảm tốc độ, cô đuổi theo tên cướp kia cũng không có vấn đề gì. Rối rắm do dự thật lâu, cô vẫn không vứt được cái túi trong tay, không thể làm gì khác hơn là ôm chặt túi, toàn lực chạy.

Nhưng mà, tên cướp kia chỉ sợ đã từng đi cướp giật, chạy trốn rất thoải mái, khoảng cách giữa cô và hắn ta càng lúc càng lớn.

Nơi này gần với khu dân cư, lại còn là khu nhà đã cũ, người qua đường vốn là rất thưa thớt, vì thế tiếng hô của cô không khiến quá nhiều người chú ý, cho dù có người chú ý đến thì cũng chỉ là liếc qua xem nào nhiệt một cái, không có ai ngăn tên cướp kia lại hoặc là giúp cô đuổi theo.

Cô cảm thấy có chút tuyệt vọng, nhưng không thể dừng lại. Có chứng minh nhân dân và các loại giấy tờ chứng minh, cô có thể lập tức đi xử lý, sau đó tạm khóa thẻ ATM lại, nhưng... Bởi vì sợ không nhớ được mật mã, cô đã gấp tờ giấy ghi mật mã trong nhật ký của Hiểu Lâm cất vào trong ví tiền. Nếu như lúc này cô bỏ qua, nói không chừng tên cướp kia sẽ đi rút sạch tiền gửi ngân hàng, như vậy cô thật sự sẽ trở thành không một xu dính túi —— cô đây một chút cũng không muốn bị buộc tới mức phải đi bán “thịt”!

Có lẽ là do ông trời thấy cô quá đáng thương, trước khi tên trộm biến mất khỏi tầm mắt của cô, một bóng người chợt chắn trước mặt hắn, một quyền đâm hắn ta ngã trên mặt đất.

A a, cuối cùng cũng gặp được người tốt bụng rồi!

Cô kích động dừng lại thở dốc một hơi, nhanh chân chạy tới. Thật tốt quá, thân thể của cô được bảo vệ rồi!

Khoảng cách chạy dài khiến cho cô có chút choáng váng, chờ tới khi cô chạy đến bên cạnh tên cướp muốn bỏ chạy lại bị anh hùng của cô một cước đá ngã lăn ra, cẩn thận từng li từng tí nhặt lên túi xách, cô mới hậu tri hậu giác mà nhớ tới việc phải nói cảm ơn với anh hùng của mình.

Cô nhìn về phía anh hùng của mình, sau khi nhìn rõ khuôn mặt anh ta thì giật mình một cái, âm thanh cũng không tự giác run lên: “Tào Tào Tào Tào Tào.....”

Nghe được giọng của cô, đối phương hình như có chút nghi ngờ xoay người lại, cô sợ hết hồn, vội lắc đầu một cái chuyển hướng tới tên cướp, há miệng run rẩy mắng: “Cướp, cướp, cướp con mẹ mày đây! Dám cướp lão nương..... Đồ của lão nương!”

Phải mắng ra những lời này, thật là làm khó cô, nhưng vì che giấu, cô không thể làm gì khác hơn là tự uất ức mình như vậy. Hết cách rồi, ai kêu vị trước mặt cô đây, chính là ông chủ Tào Tào Tử Minh hôm qua mới gặp!

Mặc dù không biết tại sao anh ta lại tới chỗ như thế này, nhưng hiện tại người ta đang đeo mắt kính thật to, hẳn là không hy vọng người khác nhận ra bản thân, cô đương nhiên muốn làm bộ không quen biết —— huống chi, cô cũng không hi vọng cùng anh ta “quen biết nhau”. Cũng may hiện tại cô đang buộc tóc đuôi ngựa, hoàn toàn không trang điểm, ăn mặc đậm chất học sinh, đoán chừng là anh ta nhận không ra.....

Mắng xong tên cướp kia, đáng lẽ cô nên nói cảm ơn với vị anh hùng này, nhưng bởi vì chột dạ, cô thật không dám nhìn anh ta. Đột nhiên trong đầu cô lóe lên một ý tưởng, từ trong túi lấy ra một gói mận, cúi đầu đưa tới trước mặt ông chủ Tào, sau đó há miệng run rẩy nói: “Cảm, cảm ơn ngài anh hùng cứu..... Không đúng, là thấy việc nghĩa hăng hái lắm! Túi mận này là tôi cảm tạ ngài, tâm ý nho nhỏ, bất thành kính ý, xin nhất định, nhất định phải nhận lấy!”

Đối phương hình như ngần người, thật lâu sau mới lên tiếng: “Một cái nhấc tay mà thôi.”

“Không, một cái nhấc tay của ngài, đối với tôi mà nói là ân tình lớn lao, nếu như ngài không nhận, tôi sẽ ăn ngủ không yên!” Cô tiếp tục cúi đầu, một tay ôm túi lớn treo túi nhỏ, một tay giờ gói mận.

Nói thật, tay đã có chút mỏi. Ông chủ Tào, mau nhận lấy đi, chẳng lẽ ngài thật nhẫn tâm nhìn cô gái yếu đuối như cô tiếp tục giờ thứ đồ nặng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14:

Edit: meoluoihanngu

Vậy mà, khi hai người còn đang dây dưa, tên cướp kia nhân cơ hội bỏ chạy, chạy trốn như một làn khói. Khi cô chú ý đến hắn, nhìn chăm chăm hướng hắn chạy đi, hô “Hắn chạy rồi!” Ông chủ Tào mới quay đầu nhìn lại, người đó đã đi xa rồi, không bắt được nữa.

Mặc dù tên cướp đã chạy, nhưng túi xách vẫn còn ở trong tay cô, hắn chạy thì kệ hắn đi.

Cô thoải mái thở phào một hơi, sau đó chợt ngừng đầu lên, lúc này ông chủ Tào đang nhìn cô.

Cô nuốt nước miếng, giả vờ nhìn phương hướng tên tiểu tặc kia chạy trốn, liếc mắt nhìn ông chủ Tào. Mười giây sau, cô thấy anh không có phản ứng gì, một chút cũng không giống như là nhận ra cô, cô cảm thấy yên tâm hơn.

“Cái đó, ân huệ này một lời cảm ơn cũng không thể nói hết được. Nếu ngài không muốn tôi gửi quà cảm ơn, tôi đành phải nói cảm ơn thêm một lần nữa.” Cô vừa nói, vừa cất cái túi, nói cảm ơn một lần nữa.

Ông chủ Tào khẽ mỉm cười, cảm giác lạnh nhạt xa cách giảm đi không ít, “Tiểu thư khách sáo rồi.” Vừa nói, anh lại đem ánh mắt nhìn ra sau lưng cô, nhàn nhạt hỏi, “Tiểu thư sống ở nơi này sao?”

Cô ngần ra, quay đầu nhìn lại mới phát hiện trong lúc đuổi theo tên trộm, tôi cô quay về khu nhà cô rồi.

“A, đúng vậy.” Thấy đối phương đang đợi câu trả lời của cô, cô vội vàng trả lời.

“Chúng ta đi cùng nhau, xin mời.” Ông chủ Tào giống như thân sĩ, đưa tay cầm túi cho cô.

Cô ngần người ra, hoài nghi mình đang nằm mơ.

Thứ nhất, anh là thủ lĩnh của một bang phái, làm sao có thể ở một khu dân cư rách nát trong nội thành được chứ? Thứ hai... Anh không phải là lão đại của Hắc bang sao, tại sao lại giả vờ làm thân sĩ chứ? Rất là dọa người có được hay không?

Cô có chút không hiểu tình huống hiện tại, nhưng vẫn để ông chủ Tào cầm túi của cô, đi đến bên cạnh anh đi vào khu nhà nhỏ.

Kính hồn bạt vía theo sát anh, lúc này cô vô cùng hi vọng nhà cô ở ngay nhà ba mươi hai ngoài cùng này, như vậy có thể nhanh chóng thoát khỏi anh, nhưng lại thất vọng, cô phải đi thật xa mới đến khu nhà thứ năm. Nếu ông chủ Tào ở đây, anh sẽ ở nhà thứ mấy chứ? Nếu như anh ở nhà thứ ba mươi thì tốt quá rồi đúng không?

Vậy mà, nhà thứ ba mươi đã đến, bước chân ông chủ Tào không có chậm lại, làm cô cảm thấy rất thất vọng.

“Tôi tên là Tào Từ Minh, tiểu thư họ gì?” Đi đến nhà thứ hai mươi bảy, cô lại thất vọng một lần nữa, ông chủ Tào chột mồm miệng, dọa cô giật mình.

Có người đến gần, cô nên cao hứng mới phải, nhưng đối với lão đại xã hội đen này cô cảm thấy không có hứng thú --- cho dù bề ngoài hiện tại của anh bây giờ giống như là thành phần tri thức, nhưng đã biết được thân phận của anh, trong mắt cô chỉ có bốn chữ: Mặt người dạ thú.

Nhưng cô vẫn nhát gan như cũ, cô sợ người ta không đợi được câu trả lời liền cho cô một phát súng, vội trả lời: “Tôi họ Phạm.” Kiên quyết không nói tên đầy đủ, dù sao anh cũng không có hỏi tên cô...

“Phạm tiểu thư ở một mình sao?” Ông chủ Tào dường như không để ý cô trả lời ngắn gọn, tiếp tục lo lắng bắt chuyện.

“Không phải.” Dừng lại một chút, cô lễ phép hỏi ngược lại, “Tào... Ngài ở đây sao?”

“Tôi không ở chỗ này.” Đáp án của ông chủ Tào làm cô kinh hãi.

Không ở chỗ này tại sao lại cùng nhau đi vào làm cô lo lắng cả đoạn đường chứ?

Vừa mới nghĩ xong, cô lại nghĩ hay là anh đến gặp ai đó? Nói ví dụ như là... Tình nhân gì đó. Nhưng mà dường như cũng không đúng lắm, anh sẽ cho tình nhân ở khu vực tốt nhất chứ nhỉ? Làm sao có thể để cho cô ấy ở cái khu nhà nhỏ mốc meo này chứ?... Chẳng lẽ là để che dấu bảo vệ người tình sao?

Cô một bên hỏi một bên đáp YY đến cao hứng, ông chủ Tào bên cạnh lại tiếp tục nói: “Tôi đến gặp mẹ tôi.”

Cô chú ý đến, khi anh nhắc đến mẹ mình, cả khuôn mặt anh dịu dàng hơn, giọng nói cũng dịu dàng.

Cô hít một hơi, trong đầu cô đột nhiên hiện lên từ --- mẫu quyền.

Lão đại mẫu quyền của xã hội đen... Phù, thật là vui a.

Trong lòng cô nghĩ đến vui vẻ, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ nghe lời anh nói giả vờ như cảm thấy hứng thú nói: “Ngài Tào là một người con trai rất hiếu thảo.”

Cô cho rằng đối phương sẽ khiêm tốn một phen, nhưng giọng nói của cô còn chưa dứt, thấy sắc mặt đối phương trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, cô thiếu chút nữa rơi lệ.

Cô đã nói từ cảm nào sao? Tại sao một câu đơn thuần như vậy cũng có thể làm cho người ta thay đổi sắc mặt chứ?... Lão đại xã hội đen quả nhiên là sinh vật vui buồn thất thường, quá đáng sợ.

Trong lòng cô đang kêu gào, hoàn toàn không dám hỏi rốt cuộc tôi đã nói sai cái gì. Ông chủ Tào im lặng theo sát cô đi mãi cho đến khu nhà số năm, cô móc chìa khóa trong túi xách mở cửa sắt, tay còn đang không ngừng run run.

Tại sao, tại sao chứ? Tại sao lại chưa dứt chứ?

Cô muốn nói cảm ơn ông chủ Tào đã đi cùng tôi, nhưng nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh, cô không còn dũng khí để nói.

Đi lên cầu thang, hai người đi lên một tầng lại một tầng, mỗi bước đi lòng của cô lại trở nên nặng nề hơn.

Ông chủ Tào rốt cuộc có ý gì chứ? Không lẽ anh ta muốn đến nhà mình sau đó xin một bữa cơm chứ?... Hay là lời mình vừa nói động đến chỗ đau của anh ta nên anh ta quyết định theo mình về nhà trước X sau đó giết lại X lại giết chứ?

--- Mặc kệ là cái nào đi nữa thì cái nào cũng thật là đáng sợ!

Trái tim cô đập nhanh sợ hãi, mãi cho đến khi lên tầng năm. Một tiếng nói dịu dàng kêu lên làm cho cô phục hồi lại tinh thần.

“Từ Minh.”

Phòng 501 luôn yên lặng nên cô cho rằng không có ai, giờ cô mới phát hiện có một người phụ nữ trung niên đang đứng, cô lại liếc mắt nhìn, người phụ nữ hiền lành này đi đến bên người ông chủ Tào.

“Mẹ, sức khỏe của người không tốt, sao lại đi ra ngoài thế? Di Lưu đi đâu rồi ạ?” Ông chủ Tào nhanh chân bước đến, khẽ nhủ mồm nói.

“Biết hôm nay con đến, mẹ để đi ấy về trước.” Người phụ nữ yên lặng nhìn ông chủ Tào, cười khiến nếp nhăn khóe mắt cũng nhăn thành một đống. Đột nhiên, bà đem tầm mắt nhìn sang cô, ánh mắt dịu dàng giống như nhìn ông chủ Tào: “Đây là... Bạn gái của con sao? Mang bạn gái đến cũng không nói trước với mẹ một tiếng, hại mẹ không chuẩn bị gì cả.”

Gái, bạn gái?

Cô thiếu chút nữa phun ra một bụng máu.

Bạn gái của ông chủ Tào sao? Dương Dương đã từng nói, dám làm bạn gái của lão đại xã hội đen, thật sự là “Chết lúc nào cũng không biết...”

“Không, người nhảm...” Cô vội vàng muốn phủ nhận.

“Mẹ, con muốn làm cho mẹ vui mừng mà thôi.” Cô còn chưa nói xong, liền bị giọng nói của ông chủ Tào cắt ngang.

Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn ông chủ Tào nói dối không thèm chớp mắt, thiếu chút nữa lăn từ trên cầu thang xuống.

--- cô sợ hãi.

“Cháu ở đối diện...” Mới không phải là bạn gái của con trai hắc đạo của bà!

Vậy mà, lời giải thích của cô lại bị cắt đứt. Chỉ thấy ngón tay ông chủ Tào chỉ về phía nhà cô, mỉm cười nhìn cô: “Nhà cô ấy ở nơi này, mẹ, người xem, hai người rất có duyên phận nha.”

---Trong mắt anh cô nhìn thấy được sự uy hiếp...

“Con nha, còn giấu giếm.” Mẹ Tào cũng chiều nhìn con trai mình, chợt nhớ đến cái gì đó, kêu, “Mau vào nha! Nhìn xem mẹ thật là hồ đồ, còn lôi kéo hai con đứng ở cửa nói chuyện.”

“Mẹ, người cứ đi vào trước đi, con đưa cô ấy về nhà cất đồ.” Ông chủ Tào cười khẽ đẩy mẹ Tào vào nhà, sau đó quay sang nhìn cô, thân hình cao lớn hoàn toàn che lại tầm mắt của cô.

Cô cảm thấy mình chính là con dê đang đợi bị làm thịt, bị đối phương đè ép khiến cô không thở nổi.

“Tào, Tào tiên sinh, tôi cảm thấy...” Cô lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn anh, nhưng đối phương làm đông tác “Xuyt” không có âm thanh.

“Đến nhà cô rồi hãy nói.” Trong con ngươi của ông chủ Tào không nhìn ra được tâm tình gì, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng lúc này lại giống như ra lệnh, không có cách nào kháng cự lại.

Dẫn sói vào nhà.

Trong lúc cô lấy chìa khóa ra mở cửa, trong đầu cô nhảy ra bốn chữ đó.

Thật là miêu tả đúng đắn.

Cô vào nhà trước, sau đó tiếng đóng cửa làm cô đột nhiên sợ hãi, xoay người hoảng sợ nhìn ông chủ Tào. Muốn bắt đầu sao? Là giết trước sau đó mới X hay là X trước sau đó mới giết?

Dường như sợ hù dọa đến cô, ông chủ Tào vẫn không nhúc nhích, anh chỉ đứng ở gần cửa ra vào, con ngươi màu đậm nhìn cô không biết là vui mừng hay tức giận.

“Y Y tiểu thư, tôi không có ác ý.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 15:

Edít: Từ Liên Hoa 1612

“Không có ác ý thì xin mời ra.....” Nói được một nửa cô đột nhiên dừng lại, hậu tri hậu giác chú ý tới xưng hô kia.

“Tào... Tào... Tào... Ông chủ Tào, ngài nhận lầm người rồi!” Cô bất thành linh lui về phía sau một bước, cô gắng vùng vẫy giãy chết.

Mà ông chủ Tào ở đối diện nghe vậy thì nhíu mày.

Cô thấy mình thật là sơ suất. Cái xưng hô ông chủ Tào kia, người “gặp mặt lần đầu” như cô đâu thể biết?

Nếu đã không có cách gì che giấu, cô không thể làm gì khác hơn là khôi phục bộ dạng “tôi là tiểu thư Y Y”:

“Ông chủ Tào thật là lợi hại, tôi hóa trang thành như vậy cũng bị ngài nhận ra.” Cô nhanh chóng nhớ lại nụ cười quyến rũ ở Vạn Từ Thiên Hồng, uốn a uốn éo cố gắng chiến thắng sợ hãi trong lòng đi tới bên cạnh anh ta. Mặc dù rất muốn dựa cả cơ thể lên người ông chủ Tào để gia tăng độ tin cậy, nhưng thân thể cô kiên quyết không chịu xông qua, cô cũng đành phải từ bỏ ý định.

Nhưng đối phương hình như hoàn toàn xem nhẹ việc cô đang tạo dáng, ngay cả ánh mắt cũng không biến hóa gì, nhìn thẳng vào cô nói: “Tôi muốn nói chuyện với Phạm tiểu thư một chút.”

Thành thật mà nói, khổ cực diễn kịch mà người ta hoàn toàn không để ý tới, huyện này khiến cho cô cảm thấy vô cùng thất bại, nhưng trước mặt vị ông chủ Tào này, cho tới bây giờ cô không dám vượt mặt. Huống chi, hiện tại người ta đã báo rõ là muốn nói chuyện với “Phạm tiểu thư”.

Cô có chút lúng túng thu lại nụ cười quyến rũ, suy nghĩ lại. Nếu như chỉ là nói một chút thì cô cũng chẳng thiệt thòi gì, huống chi lấy tư thái của ông chủ Tào, cô thấy dù không muốn nói cũng phải nói, chỉ đành phải đưa tay làm một tư thế mời, để cho ông chủ Tào vào trong nhà, ngồi vào ghế sa lon nói chuyện.

“Ông chủ Tào muốn nói chuyện gì?” Được rồi, thật ra thì trong lòng cô đã có manh mối, cho nên trong lòng cũng có chút khuyến khích —— dù sao bây giờ là đối phương đang có việc nhờ cô không phải sao?

“Tôi muốn xin Phạm tiểu thư ở trước mặt mẹ tôi làm bộ như bạn gái của tôi.” Ông chủ Tào ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, đi thẳng vào vấn đề. Trên mặt của anh ta cũng không có biểu cảm gì, nói ra cũng rất dịu dàng, thế nhưng giọng nói cùng khí thế giống như là thói quen ra lệnh hơi có chút cứng rắn, khiến cho cô ngay cả lời từ chối cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Cô rất bình tĩnh lùi về phía sau một chút, tưởng tượng bản thân đã rời khỏi phạm vi tràn ngập khí thế của ông chủ Tào mới có thể thẳng tắp lưng không siểm nịnh không kiêu ngạo nói: “Không được.”

Xã hội đen gì gì đó, có dính líu là quá nguy hiểm, dù là đóng kịch cũng không được!

Ông chủ Tào hình như đối với việc cô từ chối không có chút ngoài ý muốn nào, anh ta thoáng duỗi hai chân thon dài, trầm ổn nói: “Dĩ nhiên, tôi sẽ không để cho Phạm tiểu thư giúp không, thù lao cứ việc nói, tôi nhất định sẽ để cho cô hài lòng.”

Cô trừng mắt nhìn.

Phú quý bất năng dâm gì đó, cách cô thật là xa xôi. Cái gọi là nguy hiểm lớn mới có thu nhập cao, nếu ông chủ Tào đã nói tới vấn đề thù lao —— cô có thể thi triển công phu từ ngoại, đòi một trăm tám mươi vạn để trả nợ sau đó nhân nhả vượt qua cuộc sống được không? (Phú quý bất năng dâm: không bị tiền bạc cám dỗ)

Đây thật sự là một điều kiện vô cùng hấp dẫn —— tiền luôn luôn là thứ đồ tuyệt mỹ như vậy.

Cô cúi đầu đấu tranh nửa ngày, nghĩ đến đủ loại hơn thua, cân nhắc tới lui cũng không có được kết quả chính xác. Ngược lại bởi vì cô im lặng mà ông chủ Tào có vẻ có chút không kiên nhẫn, nói: “Tiền công là một vạn một tuần, chuyện Phạm tiểu thư cần làm cũng không nhiều lắm, chỉ cần mỗi tuần cùng tôi và mẹ đi ăn cơm một lần, cố định mỗi ngày theo bà hai giờ.”

Mỗi ngày hai giờ? Giống như lúc trước cô làm gia sư sao?

“Nhưng mà, tôi còn phải đi làm ở Vạn Từ Thiên Hồng.....” Có lẽ được ông chủ Tào trả tiền, cô không cần tiếp tục đi làm, nhưng..... Từ trước đến giờ cô luôn tự lực cánh sinh đã thành thói quen, mặc dù cái bánh thịt này từ trên trời rơi xuống cô cũng phải bỏ công bỏ sức, nhưng bỏ ra và thu vào quá không công bằng, cô có cảm giác chột dạ như đang ăn trộm.

“Phạm tiểu thư có thể bỏ việc ở đó, chuyện ấy tôi cũng sẽ bồi thương thỏa đáng.” Ông chủ Tào mắt cũng chưa thèm nháy, tiếp lời cô.

Bỏ... việc?

Trong đầu cô bất chợt nảy ra một từ, không nhận được trọn to hai mắt, kinh ngạc nhìn ông chủ Tào đang nổi bão: “Ngài ngài ngài..... Ngài muốn bao nuôi tôi?!”

A... Thật là quá đáng sợ! Căn cứ vào kinh nghiệm bao năm đắm chìm trong tiểu thuyết, chỉ cần cô nghi việc, vị trước mắt này sẽ hoàn toàn nắm giữ nguồn gốc kinh tế của cô, đến lúc đó bị sinh hoạt bức bách cô chỉ có thể mặc cho anh ta cần cô lúc nào thì gọi lúc đó ..... A shit! Cô tuyệt đối không thể cho phép loại chuyện như vậy xảy ra!

Ông chủ Tào giống như nuốt phải ruồi khế giật khóe miệng, có vẻ nhẫn nhịn hít sâu một hơi, nở nụ cười mà theo cô là có chút dữ tợn. “Tôi nghĩ Phạm tiểu thư đang hiểu lầm rồi, tôi tuyệt đối không có ý đó.”

Về mặt của đối phương khiến cô có chút hốt hoảng, nhưng lời nói của anh ta nghe lại rất thành khẩn.

Được rồi, có lẽ là cô nghĩ nhiều rồi.

Cô nghĩ lại nghĩ, rốt cuộc cũng nghĩ được một biện pháp thỏa đáng. “Những lúc rảnh tôi có thể ở cùng mẹ ngài, tiền công cứ tính theo giờ, lấy giá của

người chăm sóc tiêu chuẩn mà tính..... Ách, như vậy có thể chứ?”

Cô vừa nói vừa quan sát sắc mặt của ông chủ Tào, vốn định tự nói một hồi rồi tới câu chốt “Đồng ý thì thành giao, còn không thì thôi”, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí đó.

Ông chủ Tào im lặng mấy giây, ánh mắt nhìn vào hư không —— dĩ nhiên cũng có khả năng là cái thùng rác ở đối diện anh ta, sau đó, anh ta chuyển sang nhìn cô, trầm giọng nói: “Đồng ý.”

Ồ? Dễ nói chuyện như vậy à?

Cô vẫn có chút nghi ngờ nhưng ông chủ Tào đã đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nhìn cô.

“Chỉ là, tôi hi vọng Phạm tiểu thư có thể dùng thân phận là bạn của tôi đi chăm sóc mẹ tôi.” Anh ta đứng ngược sáng, nhìn không rõ vẻ mặt.

Cái yêu cầu này đương nhiên là hoàn toàn không thành vấn đề.

Cô cũng đứng lên, gật đầu đáp: “Cái này tôi hiểu mà ông chủ Tào.”

“Từ Minh.”

“Cái gì?”

“Là bạn, không phải Phạm tiểu thư nên gọi thẳng tên của tôi sao?” Ông chủ Tào yên lặng nhìn cô, tận tới khi cô cảm thấy hai chân như nhũn ra mới hiểu tại sao anh ta lại nhìn mình như vậy.

“A, tên tôi là Phạm Hiểu Lâm.”

Một trước một sau ra khỏi cửa, cô có chút thấp thỏm đi theo Tào Từ Minh vào nhà anh ta —— không đúng, là nhà của mẹ anh ta. Mặc dù cô có chút tò mò tại sao anh ta lại để mẹ mình sống ở nơi như thế này, bản thân anh ta lại mỗi tuần một mình lặng lẽ đến xem bà. Chỉ là, hơi suy nghĩ một chút vẫn có thể hiểu —— đại ca xã hội đen, cũng là một công việc không dễ dàng a.

“Làm gì mà lại đi lâu vậy hả?” Mẹ Tào nhìn thấy hai người các cô đi vào, vội từ trên ghế salon đứng lên chào đón, nụ cười có chút mập mờ.

Cô chợt ho khan.

Chẳng lẽ mẹ Tào nghĩ chỉ mấy phút như vậy, cô có thể cưa cẩm rồi gì gì đó với con trai bà hay sao? Đoán chừng lấy sức khỏe của Tào Từ Minh, anh ta không có nhanh như vậy đâu —— A phi, suy nghĩ loại chuyện mập mờ thế này, cô mới là người mờ ám đấy!

“Chào bác gái, cháu tên là Phạm Hiểu Lâm, là bạn của Từ... Từ Minh.” Cô cố gắng đè nén ý nghĩ của đồng trong đầu, tự giới thiệu mình một lần, còn đặc biệt nhấn mạnh chữ “bạn”.

“Mẹ, bây giờ Hiểu Lâm còn đang học đại học, cùng trường mà trước kia mẹ học.” Tào Từ Minh hết sức tự nhiên nắm tay cô đi về phía trước, cười cười nói với mẹ Tào.

“Thật sao? Là sinh viên đại học thì rất tốt, Hiểu Lâm vừa nhìn đã biết là một cô bé có tiền đồ.” Mẹ Tào hình như có chút vui mừng, ánh mắt trong lúc lơ đãng lướt qua vai cô.

“Khụ..... Cảm ơn bác gái.” Cô có chút khó chịu len lén liếc Tào Từ Minh một cái, lại thấy thái độ của anh ta rất là bình tĩnh. Vừa rồi không phải nói là lấy thân phận bạn bè đến chăm sóc mẹ anh ta sao? Hiện tại anh ta làm ra hành động như thế..... Mặc dù hình như không có gì đáng ngại, nhưng cô vẫn có cảm giác sẽ khiến người ta hiểu lầm.

Vậy mà, cô giận mà không dám nói gì.....

“Tới đây, hai con ngồi xuống một lát, mẹ đi nấu cơm.” Mẹ Tào cười ha hả đề cô và Tào Từ Minh ngồi xuống ghế sa lon, nụ cười mập mờ trên mặt càng sâu hơn. “Hai đứa cứ nói chuyện đi.”

Cô liếc Tào Từ Minh một cái, tổng cảm thấy ngồi nói chuyện với anh ta nửa giờ liền là một điều rất tệ, vội vàng một phát bắt được tay mẹ Tào đang muốn rút về, tha thiết nói: “Cháu đi giúp bác.....”

Mặc dù cô không giỏi nấu nướng, nhưng đứng ngoài giúp vài việc vặt thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng mẹ Tào chuyển tay một cái, đặt tay cô lên vai Tào Từ Minh, tiếp tục cười ha hả nói: “Bộ xương già bác đây chỉ làm bữa cơm cũng không thành vấn đề.”

Nói xong, bà không cho cô cơ hội nói chuyện, nhanh chóng đi phòng bếp.

Cô tiếc nuối quay đầu lại, đột nhiên đối diện với ánh mắt của Tào Từ Minh. Cô sợ hết hồn, vội vàng rút tay về, xấu hổ cười cười: “Ông chủ Tào, tôi đã hết sức diễn tốt nhân vật ‘bạn của con trai’ này rồi, nhưng mẹ ngài không cho tôi cơ hội.”

“Ở chỗ này, gọi tôi là Từ Minh.” Tào Từ Minh chẳng biết vô tình hay cố ý liếc phòng bếp một cái, trong giọng nói thân nhiên tràn đầy mùi vị ra lệnh.

“..... Vâng”

Cô nhất thời rơi lệ đầy mặt. Công việc này quá gian khổ, cô không biết cô có thể làm tiếp được không.....

Mặc dù mẹ Tào nói mấy chữ “hai đứa nói chuyện”, nhưng cô thật đúng là không có đề nói cùng Tào Từ Minh. Chẳng lẽ cô phải cùng anh ta nói mấy thứ như “Ông chủ Tào, gần đây Hắc bang hoạt động thế nào rồi?” hay là “Khi nào thì ông chủ Tào lại tới Vạn Từ Thiên Hồng của chúng tôi vậy ~” ...?

—— thôi, cô vẫn nên mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm mà ngồi yên đi, dù sao cũng chỉ nửa tiếng mà thôi, sẽ trôi qua rất nhanh.

“Ái, nếu hai đứa cảm thấy nhàm chán thì bật TV xem đi.” Mẹ Tào chợt từ trong phòng bếp lộ đầu ra, nói xong lại rút trở về.

..... Ý kiến hay.

Cô nhìn Tào Từ Minh một cái, thấy anh ta không có ý phản đối, cầm điều khiển trên bàn uống trà nhỏ bật TV lên.

Đổi kênh một loạt, không phải là mấy bộ phim thần tượng nhàm chán thì lại là tiết mục tuyển chọn còn nhàm chán hơn, cô ngay cả liếc mắt xem một cái cũng không có hứng thú. Cuối cùng, chuyển một vòng cũng chẳng tìm được kênh nào vừa ý, cô thuận tay dừng ở kênh đang phát tin tức về thành phố H.

“..... Nhiều hộp đêm bị nhóm người lạ mặt tấn công, xin nhân dân trong thành phố khi chọn nơi vui chơi giải trí hãy chú ý, đặt an toàn của bản thân lên hàng đầu.”

Hả? Đây là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16:

Edit: meoluoilhamngu

Cô chỉnh âm lượng TV to hơn, cẩn thận nhìn.

Trên màn hình TV là hình ảnh người đi đường chụp lại cảnh tượng ở hộp đêm, ống kính di chuyển rất tốt, có thể thấy được không ít người trong hộp đêm Dạ Lai Hương chen lấn, gặp người thì đánh thấy đồ thì đập.

Thật là quá bạo lực.

Liếc mắt nhìn về mặt Tào Từ Minh, chỉ thấy về mặt anh không thay đổi nhìn chăm chăm màn hình TV, không nhìn ra được anh đang suy nghĩ điều gì. Cô đang định di chuyển tầm mắt, chợt chú ý đến tay anh đặt trên đầu gối đang nắm chặt thành quyền, ngay cả gân xanh cũng hiện rõ.

Cô vội vàng di chuyển tầm mắt, mắt nhìn thẳng vào tin tức trên TV.

Hộp đêm bị phá... Lão đại Hắc bang... Hai phái tranh chấp...

Ho khan, mặc dù cô không phải là Holms, nhưng cô là sinh viên đại học A, có năng lực suy tư logic. Kết hợp những tin tức cô nghe được và tin tức xem được, ngày hôm qua hộp đêm bị phá là vật hi sinh do hai bang tranh đấu. Tất nhiên, vật hi sinh không chỉ là hộp đêm bình thường. Cô đoán hộp đêm bị đập là nơi che giấu của Hắc bang, Thiên Long hội phái người đi tìm mấy tên côn đồ không có quan hệ gì với bọn họ đến hộp đêm làm chuyện như vậy, sau đó vứt bỏ liên quan.

Lão đại Tào chính là rơi vào hoàn cảnh xấu... Quả nhiên cô không nên có quan hệ gì với anh, nếu một ngày nào đó anh đang tranh đấu dính líu đến cô thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng hồi hận lúc này hình như đã quá muộn... Cô đã biết chỗ ở của mẹ anh, anh cũng biết chỗ ở của cô... Ô, cô còn có em trai, kéo nó đi trốn cũng không có chỗ trốn!

Lúc cô đang suy nghĩ đến rất nhiều thứ đáng sợ, thì mẹ Tào đã làm xong đồ ăn, gọi chúng tôi qua đó ăn cơm.

Lấy điện thoại di động ra liếc nhìn thời gian: Bây giờ là bốn giờ mười phút, thật sớm.

Thật may là tiểu La năm giờ rưỡi tan học, về đến nhà cũng phải sáu giờ, cô có thể đuổi anh trước khi nó về nhà.

Cái gọi là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không lẽ sự tình không theo ý cô hồng bút như vậy chứ? Dương Dương không phải nói với cô chính quyền cũng tham dự trong đó sao? Dù sao cũng sẽ không để chuyện này ảnh hưởng đến an toàn của bao nhiêu người dân.

“Trong nhà không có nhiều món, Hiểu Lâm ăn nhiều vào một chút.” Mẹ Tào kêu chúng tôi ngồi xuống.

“Bác gái người khiêm tốn quá, những thức ăn này nhìn rất ngon, làm cho con nhớ đến mùi vị thức ăn của mẹ.” Cô xấu hổ nói. Mùi vị của mẹ... Được rồi, thật ra thì cô không biết mùi vị của mẹ như thế nào.

“Ha ha, miệng Hiểu Lâm thật là ngọt.” Mẹ Tào khẽ cười một tiếng, chợt tròn mắt nhìn Tào Tử Minh, “Tử Minh, con không biết gấp thức ăn cho bạn gái sao?”

Ách... Con trai ngài gấp món ăn, cháu thật sự không dám ăn.

Nói thì nói như thế, nhưng khi Tào Tử Minh nghe lời mẹ, gấp rau vào trong bát của cô, cô run rẩy gấp miếng rau xanh kia lên, nhai nuốt giống như nuốt phải độc dược, còn phải biểu lộ nụ cười vui vẻ hạnh phúc nói: “Ăn ngon thật!”

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Mẹ Tào dường như thật cao hứng, cũng tự mình gấp thức ăn cho chúng tôi. “Nhà Hiểu Lâm ở đối diện sao? Lúc nào bác sang gặp cha mẹ con một cái.”

“Phốc ---” cô vừa mới ăn được miếng rau suýt chút nữa thì phun ra, cố gắng nuốt vào mới nhìn về phía mẹ Tào đang lo lắng.

Lúng túng nói: “Bác gái, lúc đầu cháu không có nói rõ ràng. Cháu và Tử Minh chỉ là bạn bè.”

Trường bối hai nhà gặp mặt chào hỏi cái gì, còn chưa phải muốn đi...

“Thật ra thì...” Cô cúi đầu, có chút khó nói, “Mẹ cháu mất rồi, phòng này là thân thích cho chúng cháu mượn ở, bây giờ cháu chỉ còn đưa em trai và em gái.”

Nói cách khác, không có cha mẹ để cho ngài gặp.

Có lẽ hiểu được sự mất mát trong lòng cô, mẹ Tào dừng một chút mới nói tiếp: “Như vậy à... Không sao, sau này cháu có thể mang em trai và em gái đến đây chơi, thỉnh thoảng bác muốn bộc lộ tay nghề của mình.”

“Được ạ.” Cô nhỏ giọng nói, bắt đầu ăn cơm.

Một sinh viên đại học, mang theo em trai cô độc đến thành thị kiếm sống, làm cho người nghe đau lòng muốn rơi lệ. Không dễ dàng, thật là không dễ dàng gì.

“Tử Minh à, sau này con phải quan tâm Hiểu Lâm nhiều một chút, đừng chỉ biết lo chuyện của mình, biết không?” Mẹ Tào lại chuyển hướng sang Tào Tử Minh, ân cần dặn dò.

“Mẹ, người yên tâm, con sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt.” Tào Tử Minh tự nhiên lại có thể gạt đầu đồng ý, thuận tay gấp thức ăn vào trong bát của cô.

Tay gấp thức ăn của cô dừng lại một lát, cũng tự nhiên lấy thức ăn anh gấp lên ăn.

Dù sao thì, cô thích ăn nhất là thịt.

Sau khi cơm nước xong, cô giúp mẹ Tào dọn dẹp bàn, rửa bát, lại ngồi nói chuyện một lát. Sắp đến sáu giờ, Tào Tử Minh nhận được điện thoại, dường như rất bất ngờ. Xuất phát từ lễ phép, cô không cố ý nghe trộm nội dung cuộc điện thoại của anh, nhưng phòng khách nhỏ như vậy, cô lại không thể che lỗ tai, vì vậy những điều không nên nghe cô đã nghe được hết.

Điện thoại gọi đến chắc là bạn học của Tào Tử Minh --- cô còn nhớ Dương Dương từng nói anh đã từng đi du học ở Mỹ, mà hiện tại anh dùng tiếng anh nói chuyện với đối phương... Jennifer? Bây giờ vị nữ ca sĩ Jennifer kia đang ở sân bay, muốn gặp anh để nói lời tạm biệt với bạn học cũ --- được rồi, nói lời tạm biệt chỉ là cái cớ mà thôi.

Kết quả cuối cùng chính là Tào Tử Minh cúp điện thoại đi động chào tạm biệt mẹ của anh.

“Mẹ, con đi trước, lần sau trở về thăm người.” Tào Tử Minh đứng dậy, quay đầu nhìn cô một cái, cô cũng phối hợp đứng dậy nói: “Bác gái, em trai cháu sắp tan học rồi, cháu về nhà trước. Sau này rảnh rồi sẽ sang quấy rầy ngài.”

“Trên đường chú ý an toàn nha.” Trên mặt mẹ Tào không muốn, chỉ nói một câu như vậy, rồi mở cửa cho chúng tôi.

Cùng Tào Tử Minh đi ra khỏi cửa, cô định trực tiếp mở cửa đối diện, nhưng Tào Tử Minh chợt quay đầu nói với cô: “Hiểu Lâm, đưa anh đi xuống lầu.”

Bởi vì mẹ Tào vẫn còn đang ở cửa nhìn, cô đành phải mỉm cười gạt đầu, cứng ngắc đi theo Tào Tử Minh xuống lầu.

Yên lặng đi xuống lâu ba, đoán chừng mẹ Tào đã đi vào nhà không nhìn chúng tôi nữa, không nghe được chúng tôi nói chuyện, cô vội vàng đứng lại, nhìn Tào Tử Minh xoay đầu lại, mới nhỏ giọng nói: “Nếu như ông chủ Tào không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước đây.”

Tào Tử Minh lấy điện thoại di động ra, nhủ mày, “Lưu số điện thoại vào đây đi, chúng ta dù sao cũng là “Bạn bè”.”

“...Cũng được.” Cô lấy điện thoại di động ra, nhìn Tào Tử Minh, “Số của anh?”

--- cô còn không nhớ số điện thoại của Phạm Hiểu Lâm

Tào Tử Minh không để tâm, đọc một chuỗi các con số, cô lưu vào điện thoại di động rồi gọi. Chỉ một lát sau, điện thoại Tào Tử Minh vang lên một đoạn khúc dương cầm du dương --- cô vừa mới muốn nói về chuyện ở nhà mẹ anh, lớn như vậy rồi, còn giả bộ, đúng là không bình thường.

“Phạm tiểu thư, nếu như cô có chuyện gì khó xử, cứ việc nói.” Tất tiếng chuông, Tào Tử Minh nhấn bùm bùm mấy phím, làm như cô ghen tị với ngón tay thon dài của anh ta ý, anh chợt mở miệng không báo trước.

Cô trừng mắt nhìn, sau đó bùng tỉnh đại ngộ. Tào Tử Minh chắc là đang nói về chuyện lúc ăn cơm đi.

“Tạm thời không có.” Cô kiên định lắc đầu.

Tào Tử Minh nhủ mày, không có cạm bẫy rảo rảo (cư xử tệ bạc với nhau không có chút tình nghĩa gì), chỉ rất là thân sĩ lui ra một bước nhỏ, “Như vậy mời Phạm tiểu thư quay về. Có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho tôi.”

“Được, tạm biệt.” Cô lễ phép gật đầu một cái.

“Chị hai!”

Cô quay đầu lại nhìn, thấy tiểu La đang ở khúc quanh cầu thang xuất hiện, hai ba bước chạy đến bên cạnh cô, bộ mặt đề phòng nhìn chằm chằm Tào Tử Minh, “Chị hai, anh ta là ai?”

Nhìn vẻ mặt đề phòng của tiểu La, cô cảm thấy có chút buồn cười, vỗ vỗ đầu của nó, liếc mắt nhìn Tào Tử Minh rồi cười nói: “Ông chủ chị.”

“A?”

“Đi, về nhà thôi.” Cô không để ý về mặt mờ mịt của nó, gật đầu với Tào Tử Minh một cái sau đó nắm bả vai tiểu La đi về phía trước.

“Nhưng là anh ta...” Tiểu La cau mày quay đầu lại nhìn, rốt cuộc không nói gì, ngoan ngoãn đi theo cô quay về nhà.

Ngày hôm sau là ngày tiểu La đi chơi, cho dù biết nó có thể thu xếp tốt, nhưng cô vẫn dậy rất sớm thu dọn đồ với nó. Tiểu La ăn xong bữa sáng rồi mong đợi đi ra khỏi nhà, cô bắt đầu nghiêm túc học tập --- cho dù không tình nguyện như cũ.

Nhoáng một cái là đến trời tối, ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa.

Thời gian học bài đã đủ, cô kiểm tra đôi dép lê đi ra ngoài phòng khách, “Tiểu La, đi chơi vui không...”

Cô mới nói một nửa liền dừng lại. Bởi vì mở cửa vào không phải là tiểu La, mà là hai cô gái mặc đồng phục học sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 17:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Nhìn sách cả ngày, đầu óc của cô đã có chút hỗn loạn, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa có suy nghĩ ra đến cùng là có chuyện gì xảy ra, chỉ sững sờ nhìn hai cô gái này.

Một người trong đó có chút quen mắt giống như vừa nhìn thấy cô, vẻ mặt tươi cười giòn giã gọi một tiếng: “Chị!”, sau đó nhanh chóng bước tới, khoác lên cánh tay của cô, chỉ chỉ cô gái còn đứng ở cửa nói: “Chị hai, đây là của bạn cùng lớp của em, tên là Tường Phi Phi. Hôm nay cho cậu ấy ở nhà mình một buổi chiều có được không?”

Cô gái tên Tường Phi Phi đang đứng ở cửa hình như có chút xấu hổ, thấy cô nhìn sang thì lộ ra một nụ cười cứng nhắc.

Cô lắc lắc đầu, rút cuộc hiểu rõ tình huống hiện tại.

Cô gái đang kéo tay cô chính là em gái của Phạm Hiểu Lâm - Phạm Hiểu Nhã, hôm nay đã là thứ sáu rồi, cho nên cô bé không ở lại trường nữa mà về đây.....

Làm cô giật mình sợ hãi, còn tưởng mình nghĩ sai rồi, Phạm Hiểu Lâm có tới hai đứa em gái. Hoàn hảo một người khác không phải, chỉ là bạn học.

“Chị hai?” Thấy cô một lúc lâu sau vẫn không trả lời, Hiểu Nhã lắc lắc tay cô, nghi ngờ nhìn.

“À? Nha..... Chị cần người nhà cô bé đồng ý, chị không có ý kiến.” Cô vội hồi hồn nói.

“Chị à, Phi Phi chỉ ở nhà chúng ta một buổi chiều, chị đừng hỏi nhiều như vậy có được không?” Hiểu Nhã lắc lắc tay cô, ngay khi Tưởng Phi Phi cúi đầu im lặng thì cướp lời.

—— Có biến!

Cô nhìn Hiểu Nhã dường như đang là nũng, lại liếc nhìn Tưởng Phi Phi cúi đầu, mười ngón tay bắt chéo vào nhau, trong lòng phỏng đoán các loại khả năng.

Khả năng thứ nhất: cô bé kia có khúc mắc với người nhà, nhất thời không muốn về nhà, vì vậy trốn sang nhà bạn tốt.

Khả năng thứ hai: cô bé kia có khúc mắc với người nhà, nhất thời không mình muốn làm bách hợp, coi trọng Hiểu Nhã nhà cô cho nên đi theo.

Khả năng thứ ba: cô bé kia có khúc mắc với người nhà, nhất thời nghĩ quẩn, tâm lý bị vụn vụn, thừa dịp đến ở nhà người khác, giết chết người kia lúc đang ngủ say.....

A, dừng lại! Đây cũng không phải là tiểu thuyết, lấy ở đâu ra nhiều khả năng vi diệu như vậy..... Nhìn tới nhìn lui, khả năng thứ hai..... Khụ, loại thứ nhất có vẻ khả thi nhất.

“Được rồi, cái gì chị cũng không hỏi.” Cô thân thiện cười cười, chuyển hướng tới Tưởng Phi Phi. “Nhưng mà phải nhớ thông báo cho người nhà một tiếng, kéo chị lại bị người ta hiểu nhầm là bắt cóc em là không được đâu nha.”

Mặc dù giọng điệu của cô có vẻ đùa giỡn, nhưng trên thực tế chính là cô đang rất nghiêm túc. Mất tích 24h là có thể báo cảnh sát, đến lúc đó các chú cảnh sát nếu tìm được nơi này, thật mất mặt a. Dù sao mặc dù là hiểu lầm, nhưng vô cớ bị mọi người vây xem thì không được. Cô nhớ khi ở đời trước, nghe nói có một nhà văn cùng trang web với cô bị vô vào đồn cảnh sát uống trà bởi vì viết H..... Chắc chắn, “Truyền bá □ tin tức”, cái tội này đáng sợ biết bao nhiêu, không biết còn tưởng rằng cô gái kia đã làm điều gì xấu xa đấy. Vừa nghĩ tới mình cũng có thể gặp phải chuyện mất mặt như thế, cô liền không thể làm gì khác hơn là khắc chế mình không viết những cảnh nóng từ hôn môi trở lên. —— Ai ~ Vì một xã hội hòa bình, người người đều phải có trách nhiệm chứ sao.

Tưởng Phi Phi rút cuộc ngược đời mất sợ hãi nhìn cô một cái, từ trong túi áo lấy ra điện thoại di động, nhìn chòng chọc vào màn hình một lúc lâu mới tách tách bầm mấy cái, sau đó ngẩng đầu miễn cưỡng cười cười: “Chị Phạm, em đã gửi tin nhắn báo cho anh họ biết rồi.”

Anh họ? Được rồi, dù gì thì chỉ cần nói cho người khác biết cô bé ấy là tự nguyện tới nhà cô là được.

“Vây thì tốt.” Cô vừa nói, ánh mắt lại không tự chủ nhìn điện thoại di động của cô bé nhiều hơn vài lần. Nếu như cô nhớ không lầm, chiếc điện thoại di động kia là kiểu dáng mới nhất của năm nay, giá tiền có thể so với một cái máy laptop. Cô không khỏi hâm mộ cảm thán một tiếng, mấy đứa trẻ thời này cũng thật có tiền.

“Chị hai, vậy bọn em về phòng làm bài tập đây!” Hiểu Nhã nở một nụ cười rạng rỡ với cô, lôi kéo Tưởng Phi Phi đi vào một phòng ngủ khác. Lúc Tưởng Phi Phi đi ngang qua cô cũng ngượng ngừng mỉm cười, sau đó bị Hiểu Nhã vội vã kéo vào phòng.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, cô lắc đầu một cái, lắc lư quay về phòng của mình. Trẻ con bây giờ, cũng đặc biệt chú ý quyền riêng tư nữa cơ.

Lại qua một tiếng nữa, đồng chí Tiểu La mang theo nụ cười vẫn chưa thỏa mãn cùng một mối không thể che giấu được trở lại, thuận tiện mang về một chút đồ ăn.

Lúc này cô mới nhớ mình ở nhà cả ngày, vậy mà lại quên thân là chị, trách nhiệm của cô là phải chăm sóc em trai em gái cho tốt —— mấy chuyện như là mua thức ăn, những lúc rảnh rỗi phải là cô đi mới đúng.

Chỉ là, bây giờ muốn làm chuyện này hiển nhiên đã chậm. Trong sự cần rút lương tâm, cô đuổi Tiểu La và Hiểu Nhã nghe thấy tiếng nên chạy tới ra khỏi phòng bếp, tự giam mình ở trong phòng bếp quậy phá thật lâu thật lâu, cuối cùng dựa vào kinh nghiệm nấu ăn ít ỏi tích lũy trong mấy lần nấu ăn bên ngoài, nỗ lực đảm đảm làm ra bốn nậu một canh.

Hồ..... Thật là mệt chết người. Cái gọi là cách thực hiện mỗi công việc đều có bí quyết riêng, đối với cô mà nói, nấu ăn quả nhiên chính là một lĩnh vực khó có thể nắm vững.

Cũng may tay nghề của cô không quá kém, còn chưa đến mức làm ra mấy món ăn có thể độc chết người giống như trong tiểu thuyết khoa trương. Mặc dù nhìn qua không tốt lắm nhưng cô đã ném qua từng món một, mặc dù không đến cỡ mỹ vị nhưng vẫn còn thuộc về phạm vi “món ăn gia đình”.

Lúc cô bê món ăn bày lên bàn ăn, trong ba người đặc biệt là Tiểu La và Hiểu Nhã đều không hẹn mà cùng sững sờ, Hiểu Nhã kinh ngạc chỉ vào món cá kho tàu hỏi: “Chị, không phải chị vẫn luôn hấp sao?”

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán cô rơi xuống.

Cô nuốt một ngụm nước miếng, tự nhiên ngồi xuống ghế dựa, giống như lơ đãng nói: “Thỉnh thoảng..... Cũng phải cần thay đổi khẩu vị chứ sao.....”

“Nha.....” Hai người trên mặt mặc dù còn có nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nữa.

Cô lập tức thờ dài một hơi.

Muốn giả làm người khác quả nhiên là một chuyện rất khó, không cẩn thận sẽ bị lộ. Sớm biết thế này thì ngay từ đầu lúc tỉnh lại cô nên giả bộ mất trí nhớ cho gọn gàng lưu loát! Đáng tiếc khi đó cô mơ mơ màng màng, đợi đến tỉnh hồn lại đã mất đi thời cơ tốt nhất để “mất trí nhớ” rồi.

Thật là khiến người ta điên mất.

—— Không biết bây giờ nếu để cho não cô lại chịu một vết thương nhỏ rồi giả bộ mất trí nhớ có còn kịp không?

Sau khi ăn cơm xong, bởi vì trong nhà không có TV, các cô không có khả năng vui vui vẻ vẻ ngồi trên ghế sofa cùng nhau xem tivi hay tuồng kịch gì đó, Cô nghĩ nghĩ một lúc rồi lấy ra hai bộ bài từ dưới bàn trà.

Ngày mai là hai ngày nghỉ, tất cả mọi người không lên lớp, bài tập gì gì đó cũng có thể để đến ngày mai rồi nói, khó có dịp trong nhà nhiều người như vậy, đương nhiên là muốn chơi náo nhiệt một chút cho thật vui rồi. Hai bộ bài này là cô phát hiện trong lúc đi làm quen với bố trí trong nhà, bây giờ vừa vận phát huy công dụng của nó —— a, thật ra thì có bốn người cùng chơi thật vui hơn, đáng tiếc trong nhà lại không có mặt chược.

Nói tới cách chơi bài, cô tương đối quen thuộc với cách chơi Q.Q trong trò chơi Đầu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe) cùng hòa bình song khẩu*, nhớ năm đó, cô chơi được đúng một tuần lễ, từ không xu chơi đến âm tám trăm sáu mươi lăm rồi đến hai nghìn rưỡi đó.

(*Q.Q và hòa bình song khẩu là hai kiểu chơi bài)

Nhưng là, hồi một lần, trừ Tướng Phi Phi biết chơi song khẩu ra, Tiểu La và Hiểu Nhã đều không biết —— điều này lập tức tạo cho cô một áp lực rất lớn. Lại do dự mất một lúc lâu, cô hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn ba người đang mong đợi nhìn cô, nghiêm túc nói: “Chúng ta chơi ‘câu cá’.”

(Chơi bài câu cá là kiểu người chơi sẽ đi tìm kiếm các quân bài như kiểu câu cá và cuối cùng tổng các quân bài đã ăn được sẽ được mang ra tính điểm và người nào nhiều điểm hơn thì thắng.)

Đây là cách chơi bài năm cô..... bảy tuổi. Cách chơi hết sức đơn giản, từng người được chia số cây bài bằng nhau, cầm toàn bộ lên che kín không để ai nhìn thấy, mỗi người theo thứ tự rút ra một cây thả ra giữa bàn, thứ tự thì dựa vào bốc bài mà đếm..... Nếu như cây bài trong tay giống với một cây nào đó trong đồng bài ở giữa thì có thể lấy đi hai cây bài giống nhau đó đưa vào quân bài của mình, cuối cùng xem ai cầm nhiều bài nhất thì chính là người thắng.

Đây là một cách chơi rất đơn giản, sau khi cô giải thích quy tắc một cách cặn kẽ, mọi người rồi rít lộ ra vẻ mặt đầy hứng thú.

Cô bỗng cảm thấy mình đã già nua rồi..... Kiểu chơi của đám trẻ con bọn cô hồi đó, thế hệ mới này lại không biết a.....

Quy định mỗi mười lăm phút là một lần quyết thắng bại, người thua phải biểu diễn một tiết mục, các cô mới bắt đầu hoạt động giải trí sau khi ăn.

Kiểu chơi bài này thuần túy là dựa vào vận may, hiển nhiên, em trai cô đồng chí Tiểu La vận số hết sức không tốt, chơi hai lần đều thua cả hai. Lần đầu tiên thắng bé nhần nhần nhỏ nhỏ học chó sủa, lần thứ hai dưới sự “khích lệ” của Hiểu Nhã thì hát quốc ca. Lần thứ ba trò chơi vừa bắt đầu, thắng bé lập tức trợn tròn mắt nhìn động tác mở bài của mỗi người các cô, lúc đến lượt mình lật bài, né không thấy có quân giống nhau thì đặc biệt lưu luyến không rời để bài xuống, nếu như có giống nhau sẽ lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhặt bài, tốc độ nhanh làm người ta nhìn mà than thở.

Cô say sưa thích thú nhìn vẻ mặt dễ thương và động tác của Tiểu La, chờ tới khi cô ý thức được trò chơi đã đến giờ kết thúc, mà số quân bài trên tay cô là ít nhất, ba đôi mắt đều đã yên lặng nhìn cô chăm chăm, chờ tiết mục của cô.

Cô nuốt nước miếng, trong đầu nhanh chóng hoạt động.

Chuyện học chó sủa tuyệt đối không được, nó sẽ làm hỏng uy nghiêm chị gái của cô —— quả nhiên cô vẫn phải thể hiện bản lĩnh xuất chúng của mình, hát bài hát ẩn chứa tuyệt kỹ của mình. (1612: làm tới đoạn này có cảm giác như mình đang làm truyện kiếm hiệp @@)

Cô ho nhẹ một tiếng, nói: “Vậy chị hát một bài cũng được, tên bài là —— mỗi khi ta đi qua thầy giáo phía trước cửa sỏ.”

Cô háng giọng một cái, đang muốn bắt đầu hát, bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Cô cùng ba đứa bé hai mắt nhìn nhau, đợi đến lần thứ hai tiếng gõ cửa trở nên gấp gấp hơn vang lên, cô mới ý thức được thì ra đúng thật là có người đang gõ cửa nhà mình.

Cô ngồi ở gần cửa, vì thế rất tự giác đứng dậy đi mở cửa.

Lại nói, bây giờ người tới gõ cửa là ai được nhỉ? Là người quen của cô hay là người quen của em trai em gái cô?

Sẽ là lớp trưởng? Hay là mẹ Tào?

Cô nghi hoặc nhòm qua lỗ cửa nhìn ra ngoài, lúc nhìn thấy người đang gõ cửa, cô nhất thời kinh hoàng lui về sau một bước, đặt hai tay lên ngực đè nén sự khẩn trương.

Vậy mà là..... Úc, mỹ mỹ mỹ nam?!

Cậu ta, làm sao cậu ta biết cô ở nơi này? Cậu ta tới làm gì? Chẳng lẽ..... Cậu ta là đến đòi tiền sao?! Cô vẫn nhớ..... Hình như cô lấy từ trong ví của cậu ta năm trăm tệ.....

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18:

Edit: meoluoilhamngu

Không, không đúng!

Lần trước gặp Úc mỹ nam, cậu ta vẫn còn đang trong trạng thái say rượu, không thể nào nhận ra cô được. Đúng vậy, chính là như vậy, mình không cần khẩn trương, không có chuyện gì... Coi như đối phương có nhận ra, cậu ta cũng nên cảm ơn mình mới đúng --- mình bảo vệ trinh tiết giúp cậu ta cơ mà!

Nhưng mà, tại sao cậu ta lại xuất hiện trước cửa nhà mình chứ? Không lẽ là hỏi đường? --- làm sao có thể!

Thấy không ai ra mở cửa, Úc mỹ nam lại gõ cửa ba lần, xuong tay và cửa sắt gõ vào nhau kêu bang bang chui thẳng vào trong lòng cô.

“Chị?” Hiểu Nhã thấy cô chậm chạp không ra mở cửa, lộ ra một cái đầu nghi ngờ nhìn cô.

Cô vội vàng giữ vững tinh thần, cố làm dáng vẻ bình tĩnh, trấn định ra mở cửa, cách cửa sắt Úc mỹ nam định gõ lần thứ tư, nghi ngờ hỏi: “Xin hỏi cậu là?”

Thấy cửa chọt mở ra, Úc mỹ nam có chút kinh ngạc, tay giờ lên không động, sau đó bỏ xuống. Cậu lộ ra nụ cười thân sĩ, ánh mắt nhìn phía sau lưng cô nhẹ nhàng nói: “Xin chào, xin hỏi Tường Phi Phi ở chỗ này sao?”

...Ách? Thì ra không phải tìm cô mà tìm Tường Phi Phi... Thật là sợ bóng sợ gió một hồi.

Đội đã!

Lúc trước Tường Phi Phi không phải làm bộ mặt “Em và người nhà giận dữ em sẽ không về nhà đâu” sao? Như vậy không phải là không nói cho người khác biết mình ở nơi nào sao, tại sao mà chẳng mấy chốc có người đến tìm cô ta thế này?

Bình tĩnh... Nhất định phải bình tĩnh!

Cô ngẩng đầu nhìn Úc mỹ nam, nghe răng cười một tiếng, áy náy nói: “Thật xin lỗi, cậu tìm nhầm nhà rồi. Nhà tôi không có ai tên là Tường Phi Phi.”

Úc mỹ nam kinh ngạc quan sát cô một cái, làm cho toàn thân cô nổi da gà.

“Như vậy sao? Thật là xấu hổ, quấy rầy rồi.” Úc mỹ nam nhú mày, gật đầu một cái.

“Không sao.” Cô rất lễ phép nói, nhìn đối phương giống như muốn xoay người rời đi, cô cũng vội vàng muốn đóng cửa.

“Anh... họ?”

Đúng vào lúc này, giọng nói kinh ngạc sau lưng vang lên.

Cô nhất thời cảm thấy không ổn, theo phản xạ có điều kiện muốn đóng cửa, nhưng mà đã quá muộn! Úc mỹ nam lấy lại tinh thần, đôi mắt sâu và đen sáng rực nhìn... sau lưng cô.

...Chuyện này là sao? Cô là một chị gái tốt, muốn giúp Tường Phi Phi ngăn chặn người nhà tìm đến, để cho nó có thể yên lặng một chút, không nghĩ đến

nó tự nhiên lại chạy ra. Chạy đến thì thôi đi, hết lần này đến lần khác lúc cô nói đối đối phương thì xuất hiện, để cho cô mang danh tiếng là nói dối.

Cô lúng túng đứng dựa vào tường, nhường không gian cho hai người nhiệt tình kia.

“Phi Phi, em quả nhiên là ở chỗ này.” Anh tự nhiên lại dùng “Quả nhiên”?

Trong lòng cô có chút tức giận, nhưng không biểu hiện ra, chỉ liếc mắt như có như không nhìn hai người kia nói chuyện.

Nhắm mắt đi đến cửa, mở cửa ra, nghiêng người mời Úc mỹ nam vào.

“Vào trước rồi hãy nói.”

Cô sợ nếu cứ đứng ở cửa. Mẹ Tào ra ngoài sẽ nhìn thấy... Ảnh hưởng không tốt.

Sau khi Úc mỹ nam và chúng tôi giới thiệu xong, chúng tôi chia ra ngồi xuống ghế salon.

Ba chị em chúng tôi ngồi trên ghế salon dài, theo thứ tự là cô, tiểu La, Hiểu Nhã, Hiểu Nhã ngồi gần ghế salon Tường Phi Phi, mà cô ngồi gần Úc mỹ nam. Chúng tôi ngồi xung quanh bàn trà, trên bàn các quân bài vút lung tung, xung quanh còn có hạt dưa đậu phộng và một ít đồ ăn vặt khác.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng khách có vẻ dè dặt mà kì lạ.

Thật may cô không có mở miệng nói chuyện lúc này, bởi vì Úc mỹ nam đột nhiên lên tiếng: “Phi Phi, cô rất lo lắng cho em.”

Ba chị em đều nhất trí quay đầu nhìn Tường Phi Phi, lại thấy nó cúi thấp đầu, không nói câu nào.

“Sau khi em gửi tin nhắn cho anh, anh lập tức gọi điện cho cô, cô sợ em xảy ra chuyện gì, muốn tìm chỗ ở của em.” Úc mỹ nam mở miệng lần nữa.

Chúng tôi lại một lần nữa quay đầu chuyển sang nhìn Úc mỹ nam. Mà Úc mỹ nam giống như chú ý đến tầm mắt của cô, anh liếc cô một cái, lại tiếp tục nói: “Thật ra thì, điện thoại di động của em có hệ thống định vị GPRS.”

Tường Phi Phi chợt ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Úc mỹ nam, sau đó lấy điện thoại từ trong túi tiền của mình, cúi đầu yên lặng nhìn.

Trong lòng nó ồ một tiếng, rốt cuộc hiểu rõ tại sao Úc mỹ nam lại biết chỗ này --- tôi có thể hoàn toàn yên tâm rồi, Úc mỹ nam người ta đuổi theo em gái nhỏ, không liên quan đến cô, thật là đáng mừng.

“Cô nói, nếu em có ý kiến gì, hãy nói với cô, cô ở nhà chờ em” Úc mỹ nam nói tiếp, cố gắng làm nhân vật khuyên bảo tốt nhất.

“Mẹ sẽ không nghe em nói!” Ai biết Tường Phi Phi chợt kích động, vẫn cúi thấp đầu không ngẩng lên, mặt hơi đỏ, “Mẹ, cho đến bây giờ mẹ em cũng không có hỏi qua em có thích hay không, có bằng lòng hay không, luôn bắt em phải làm theo ý bà!”

Thân thể Úc mỹ nam giật giật, nhưng cuối cùng không có đứng lên, anh không chớp mắt nhìn Tường Phi Phi, giống như bạn bè nói: “Cô đã biết trước kia mình không có để ý đến nguyện vọng của em, bây giờ cô đã hiểu, Phi Phi, em cho cô một cơ hội, để cho cô chứng minh, được không?”

Phi Phi cúi đầu, nước mắt bắt đầu rơi xuống. Hiểu Nhã nhìn cô một cái, lại nhìn Úc mỹ nam, rốt cuộc nhìn không được, ôm lưng Phi Phi vỗ nhẹ.

Một lúc lâu sau, Phi Phi mới dừng khóc. Cô ấy ngẩng đầu nhìn Úc mỹ nam, do dự hồi lâu mới lên tiếng: “... Được, em sẽ quay về. Nhưng là, ngay mai em mới quay về.”

“Phi Phi, cô rất lo lắng cho em...” Úc mỹ nam muốn nói lại thôi, “Hon nữa, em muốn gây phiền phức cho Phạm tiểu thư...”

Cô trừng mắt nhìn, lập tức ý thức được bây giờ đến phiên cô ra sân.

“Cái đó,” Cô đón ánh mắt Úc mỹ nam nhìn sang, ngượng ngùng cười cười, “Bạn học của Hiểu Nhã đến chơi, tôi cảm thấy thật cao hứng, một chút cũng không thấy phiền phức.”

“Nhưng là...” Úc mỹ nam hơi nhú mồm, giống như đang do dự.

“Anh họ, để em ở đây một đêm đi, ngày mai em nhất định sẽ về.” Tường Phi Phi vội vàng nói.

“... Được rồi, anh sẽ nói với cô.” Úc mỹ nam rốt cuộc cũng gật đầu, “Ngày mai anh đến đón em”

“Không cần! Em có thể về một mình.” Tường Phi Phi kiên trì nói.

“Được, em cẩn thận một chút. Phạm tiểu thư, tôi về trước.” Không lay chuyển được Tường Phi Phi kiên trì, Úc mỹ nam đành phải thỏa hiệp, anh chuyển sang nói với cô, vừa nói vừa đứng dậy.

“Không ngồi nói chuyện một lúc nữa à?” Cô khách sáo giữ cậu ta lại.

Đĩ nhiên, mọi chuyện đã nói xong. Úc mỹ nam cũng không có lý do gì lưu lại nữa, mỉm cười từ chối cô giữ lại.

Cô đứng dậy đưa Úc mỹ nam đi, trong lòng cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc cũng đi rồi.

Thế nhưng, cái gọi là người tính không bằng trời tính, cô vừa đi đến cửa, tự nhiên không cẩn thận vấp một cái, sắp ngã xuống đất.

Nắm hạp thật xui...

Trong đầu cô thoáng qua bốn chữ, chỉ thấy thất lưng bị nắm chặt, đối phương giờ tay đúng lúc, lưng cô áp vào một lồng ngực rộng lớn.

Cô nhất thời cứng đờ.

... Cuộc sống quả nhiên còn cầu huyết (máu chó) hơn cả tiểu thuyết, chuyện như vậy cũng sẽ cho cô đụng phải sao?

Cô tiến lên trước rồi đi trong ngực đối phương, quay đầu giả bộ bình tĩnh nói: “Cảm ơn.”

Lúc này Úc mỹ nam có chút giật mình, trên mặt thoáng qua chút mê muội. Anh giống như đang suy nghĩ cái gì đó, khẽ nhú mày, chột nhìn cô lăm lăm: “Chúng ta từng gặp qua ở đâu rồi sao?”

Phốc... Thật là những lời bất chuyện quen tai --- nhưng là, cô không cho là Úc mỹ nam vừa gặp cô đã yêu. Lúc trước một chút khác thường cũng không có, sao bây giờ lại như vậy chứ?

“Có thể là ở... trong mộng?” Cô cẩn thận dẫn dắt anh. Mau tin tưởng đi, chính là trong mộng, trên thực tế, anh chưa từng gặp tôi chưa từng gặp tôi chưa từng gặp tôi...

Đại khái là cô... niệm chú, cầu nguyện có hiệu lực, Úc mỹ nam kinh ngạc sau đó cười nhạt, xin lỗi nói: “Thật xin lỗi, là tôi đường đột. Đúng rồi, đây là số của tôi, có chuyện gì có thể liên lạc cho tôi.” Úc mỹ nam móc ra một xấp danh thiếp, rút ra một tờ, lại móc ra một cái bút, ở trên danh thiếp viết một dãy số, sau đó đưa cho cô.

“Được.” Giống như không phát sinh chuyện gì, nhanh nhẹn nhận danh thiếp.

Sau khi Úc mỹ nam đi, mấy người chúng tôi giống như chưa phát sinh chuyện gì, tiếp tục chơi bài.

Mỗi người đều có bí mật của mình, trong lòng ai cũng không tránh khỏi tò mò, nhưng biết nhiều quá cũng không tốt. Hơn nữa, Tường Phi Phi giải quyết chuyện gia đình, vậy thì cô cũng không nên lăm mồm xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 19:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Ngày hôm sau Tường Phi Phi được Úc mỹ nam đón đi. Bởi vì Úc mỹ nam tới đón người từ rất sớm, mà khi đó cô còn đang lăn lộn trong trong giấc mơ nên cũng không gặp mặt Úc mỹ nam.

Sau mấy ngày, có thể nói là cô đã được hưởng thụ cuộc sống bình tĩnh nhất từ khi sống lại tới giờ. Thứ bảy chủ nhật, ba chị em cô đều có việc riêng, chỉ có thời gian ăn cơm và sau khi cơm nước xong ngồi nói chuyện là ở cùng nhau. Buổi chiều chủ nhật, trước khi Hiểu Nhã trở về trường học, cô cố gắng nhét cho cô ấy tờ một trăm tệ.

Mặc dù buổi tối thừa dịp người khác ngủ mà lén lút đi vào xem trộm ví tiền của người ta là không đúng, nhưng cô cũng là không còn cách nào khác. Ban ngày hỏi Hiểu Nhã có còn tiền sinh hoạt không, cô ấy nói có, ngoài miệng mặc dù cô không nói gì, nhưng trong lòng thì không tin. Thấy không, buổi tối kiểm tra như vậy, lập tức phát hiện trong ví tiền của Hiểu Nhã chỉ còn lại hơn mười tệ.

Rm trai em gái của Hiểu Lâm hiểu chuyện như vậy khiến cô không khỏi cảm thấy trong lòng chua xót.

Là người trưởng thành có khả năng kiếm tiền duy nhất trong gia đình này, làm trụ cột cho cái gia đình này, cô phải gánh vác trách nhiệm được tin cậy, kiếm nhiều tiền một chút, khiến tất cả mọi người được sống cuộc sống tốt!

Nghĩ như vậy, thoáng chốc cô cảm thấy cả người tràn đầy ý chí chiến đấu. Thứ hai, khi cô có giờ lên lớp thì sẽ tới trường học, khi không có giờ lên lớp sẽ cùng với mẹ Tào tâm sự gì đó. Cô thật giống như trở lại mấy ngày trước khi trùng sinh, nhàn nhả và thoải mái.

Sau đó vào thứ tư, cô nhận được điện thoại của chị Lulu.

Cúp điện thoại, cô nằm ở trên giường, buồn bực ôm chăn lăn qua lăn lại.

Vạn Từ Thiên Hồng đã thu dọn xong, ngày mai là có thể tiếp tục làm ăn, nói cách khác, chiều mai cô lại phải đi làm.

A a, ai có thể hiểu được tâm trạng tràn đầy mâu thuẫn của cô chứ? Cô muốn kiếm tiền, cô muốn trả nợ, cho nên cô nhất định phải tới đó làm việc, thế nhưng nơi đáng sợ như thế, cô lại một khắc cũng không muốn phải ở lại.

Quả nhiên là một cuộc sống tràn đầy đau khổ a.....

Buổi chiều thứ năm, cô đi tới Vạn Từ Thiên Hồng đã sửa sang đổi mới hoàn toàn, không chút nào nhìn ra nơi này đã từng bị đập phá.

Hôm nay Dương Dương không có tới, mà Linh Linh cũng giống cô đều là nữ sinh đại học, vì thế cô không có cách nào biết được những gì xảy ra sau khi Vạn Từ Thiên Hồng bị đập phá. Nếu Vạn Từ Thiên Hồng có thể tiếp tục mở cửa nghĩa là vấn đề sau hậu trường đã giải quyết xong, nhưng rốt cuộc là giải quyết như thế nào vậy?

Thật ra thì cô lại cực kỳ hi vọng Tào Tử Minh giết chết lão đại của Thiên Long hội, sau đó anh ta trở thành lão đại của thành phố H. Nếu được như vậy, cho dù có phải dây dưa với anh ta cô cũng không cần phải sợ —— cô chỗ dựa cứng rắn a!

Dĩ nhiên, cô cũng chỉ là YY như vậy mà thôi. (1612: YY là tự ký đó.)

Vị khách trong buổi chiều coi như là còn tử tế, hình như đã gặp phải chuyện không được xuôi chèo mát mái, một mình tới mượn rượu giải sầu. Từ đạo đức nghề nghiệp, mặc dù nói không biết xảy ra chuyện gì, cô vẫn dịu dàng an ủi hẳn.

“Y Y, em thật đúng là một cô gái tốt, sao anh lại không trẻ ra được mười tuổi chứ?” Vị khách vẫn để cô gọi là Tam ca sờ soạng tay cô rồi đầy tiếc nuối nói, sờ tới mức toàn thân cô đều nổi da gà.

Ông chú trẻ lại mười tuổi cũng vô dụng, cô chính là đã quyết định vì sự nghiệp ngăn chặn bùng nổ dân số của toàn cầu mà làm ra hành động đúng đắn nhất —— tuyệt đối không tạo thêm một người!

Cô vụng trộm bĩu môi, ra về nên vì rót rượu cho ông ta mà dùng sức rút tay về.

“Uống rượu đi, Tam ca! Uống rượu, phiền não gì đó cũng nên quên đi!” Cô rót đầy ly rượu, đưa tới bên môi vị Tam ca kia.

Khách hàng tới nơi này vùng tiền, trừ tiền thuê phòng, tiền bo cho các tiểu thư còn có một khoản rất rất quan trọng: tiền rượu. Mà các cô trừ tiền bo có thể tự giữ, tiền rượu trong phòng cũng được trích phần trăm, một tháng tổng kết sổ sách một lần. Cho nên, nếu như tửu lượng tốt, mời rượu, mình cũng liều mạng uống là nhiệm vụ quan trọng nhất của các cô.

Đang lúc này, điện thoại trong túi của cô chợt rung lên.

Cô vội lấy điện thoại di động ra liếc nhìn tên hiển thị cuộc gọi đến, nhất thời tròn to hai mắt.

Tào, Tào Tử Minh?!

Vì, vì sao anh ta lại gọi điện thoại cho cô?

—— Đợi chút, hôm nay hình như chính là ngày mà Tào Tử Minh đến thăm mẹ Tào một tuần một lần, cho nên nhất định anh ta là vì chuyện này.

“Tam ca, thật xin lỗi, em đi đón điện thoại!” Cô vội thông báo với Tam ca, giống như đang bê một trái bomb cầm điện thoại di động xông ra ngoài. Chạy tới tận chỗ thang máy, cảm giác đủ yên tĩnh, cô mới dừng lại, lập tức ấn nút nghe.

“A lô.....” Cô cẩn thận từng li từng tí thừa một tiếng.

“Cô đang ở đâu?” Bên kia đầu dây Tào Tử Minh hỏi dứt khoát.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử treo mãi cuối hành lang, bây giờ là bốn giờ đúng, cách thời gian kết thúc công việc buổi chiều còn một giờ, mà Tam ca kia nhìn qua hình như còn chưa nói hết phiền não của mình, đoán chừng sẽ không đi ngay. Cô thấy nếu đi ngay bây giờ, chỉ sợ cũng không lấy được tiền bo. Lần trước mấy người kia chính là gây chuyện rồi chạy mất, căn bản không được chút tiền bo nào, cho nên khi ấy các cô chỉ lấy được một chút xíu phần trăm tiền rượu —— đám kia chỉ uống loại bia rẻ tiền!

“Bây giờ tôi đang ở Vạn Từ Thiên Hồng.....” Cô không dám nói láo, thành thực nói. “Nhưng.....”

“Chuẩn bị một chút, tôi tới đón cô.” Bên kia đầu dây không chờ cô nói hết lời đã chen ngang, giống như ra lệnh nói.

Đối phương hình như lập tức sẽ cúp điện thoại, cô nóng nảy, lập tức mở miệng nói: “Đội đã nào...!”

“Còn có chuyện gì?”

“Công việc buổi chiều của tôi vẫn chưa xong..... Tôi sẽ cố gắng trở về trước sau giờ!” Cô bảo đảm.

Đầu bên kia im lặng ba giây, tới lúc cô khẩn trương sắp ngắt mới nói ra ba chữ: “Năm rưỡi.” (Trong tiếng trung là 五点半)

“Hả?”

“Trở lại trước năm rưỡi.”

“Được, được rồi!”

Cúp điện thoại, cô mới cảm thấy tảng đá treo trong lòng đã hoàn toàn để xuống, cả người cũng buông lỏng.

Đây chính là sự khác biệt về khí chất trong truyền thuyết a, khí thế nhỏ yếu như cô căn bản không thể chống lại được. Chỉ là..... Năm rưỡi thì năm rưỡi, quay lại cô sẽ rót cho tên kia nhiều rượu một chút, để cho ông ta uống tới ói ra mới thôi, không thể không rồi đi.

Trở lại trong phòng thì Tam ca vẫn còn ngồ uống rượu một mình, giống như không uống say sẽ không bỏ qua.

Cô đương nhiên càng vui mừng, ông ta uống càng nhiều, phần trăm cô nhận được cũng càng nhiều.

Ngồi xuống bên cạnh ông ta, cô nhắc ly rượu đặt trên bàn trước khi đi ra, cười quyến rũ. “Tam ca, Y Y mời anh một chén nữa!”

Tam ca hăng hái có vẻ như tâm tình đã tốt hơn, ông ta cùng cụng ly với cô, khẽ mỉm cười nói: “Không uống cạn chính là không cho Tam ca mặt mũi!”

Cô rất bình tĩnh tránh ra cái miệng tanh hôi đầy mùi rượu của ông ta, đầu tiên là uống từng ngụm nhỏ, cuối cùng dưới sự thúc giục của ông ta không thể làm gì khác hơn là uống một hơi cạn sạch, thiếu chút nữa bị sặc.

Từ lâu cô đã cảm thấy bia giống như nước tiểu của ngựa rồi, mùi vị không phải là khó uống một cách bình thường, hiện tại uống một cốc lớn như vậy, cô nghĩ muốn nôn ra rồi.

Hình như là trước đó đã uống không ít, Tam ca lại uống thêm ba chén thì không rót nữa mà bắt đầu thu lại đồ đạc của mình.

Ánh mắt cô sáng lên, vì vui mừng nên giọng nói cũng cao lên. “Tam ca phải về rồi sao?”

Phải về từ sớm mới đúng!

“Ừ, đã đến lúc rồi.” Tam ca gạt đầu một cái, quay đầu lại nhìn cô. “Anh đi trả tiền trước, Y Y ngồi đây một lát, khi nào quay lại anh sẽ cho Y Y tiền boa.”

Mặt của ông ta bị bóng mờ che khuất, khiến cô kim lòng không được mà sợ run cả người. Lắc đầu một cái đuổi đi ý tưởng kỳ quái, cô đáp: “Tam ca, em đưa Tam ca đi.”

“Không cần.”

“Nhưng.....”

“Tôi nói không cần là không cần!” Dùng tông giọng cao gào thét với cô xong, Tam ca lại hạ giọng, nhẹ nhàng nói: “Y Y, ở chỗ này chờ anh.”

Đợi đến khi Tam ca ra khỏi phòng, cô mới phục hồi tinh thần lại, sau đó đặt mông ngồi trên ghế sa lon, buồn bực đá chân bàn, đá tới khi cái ly bị đổ, cô mới cảm thấy thư thái hơn một chút.

Tên Tam ca này là có tật xấu sao? Kẻ có tố chất thần kinh như vậy, nếu sau này cô lại gặp phải ông ta, cô nhất định sẽ không lại tự mình chuốc lấy cực khổ mà nhận tiếp đãi người này!

Cô nhắc ly nước trái cây uống một hớp lớn để giảm bớt mùi rượu trong miệng.

Vì tiết học sáng nay phải nộp bài tập, tối qua cô đã chiến đấu tới nửa đêm, sáng sớm lại xuống giường mau mải đi cho kịp tiết học lúc tám giờ, thời gian ngủ chẳng được mấy, bây giờ lại uống nhiều rượu như vậy..... Đúng là mệt chết cô rồi.

Không được, cô phải đi rửa mặt, chứ nếu cứ để bộ dạng chưa tỉnh ngủ này mà đi gặp mẹ Tào, có lẽ Tào Tử Minh sẽ chém cô làm đôi —— dĩ nhiên, cô sợ nhất vẫn là anh ta trừ tiền lương của cô!

Cô xách túi lao đảo đứng lên, mấy bước ngắn ngủn đi từ ghế tới cửa còn suýt ngã mấy lần. Lúc ngồi vẫn không cảm giác được, vừa đứng lên, trong đầu cô giống như là bị đâm một cái, hỗn loạn.

..... Sẽ không phải là vì thiếu ngủ cho nên mới bị sốt cao đấy chứ?

Thật vất vả đi tới cửa, cô kéo cửa ra, lại bị Tam ca đang muốn đẩy cửa tiến vào dọa cho sợ hết hồn.

“Tam ca, hình như em có chút không thoải mái, anh thương cho em tiền boa, em đi trước.” Cô nhìn Tam ca chỉ cao hơn mình nửa cái đầu, trực tiếp mở miệng đòi tiền. Dù thế nào thì cô cũng đã ngồi uống rượu cùng, sau khi làm việc thì đòi tiền công cũng là chuyện đương nhiên, không có gì mà phải ngượng ngùng cả.

“Y Y khó chịu chỗ nào?” Tam ca giống như khăn trương lại gần sờ sờ trán cô, cô muốn tránh mà lại không có hơi sức né tránh, ngược lại bị ông ta chạm vào thì trực tiếp ngã xuống đất.

Sao, sao lại thế này?

Cô lo lắng ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy Tam ca đứng không nhúc nhích, khóe miệng chợt lộ ra một nụ cười quý dị. Ông ta ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vén mớ tóc rơi trên trán cô, dịu dàng lại ác ý cười nói: “Y Y, Tam ca sẽ làm cho em thoải mái.”

Cô tròn to hai mắt, trong nháy mắt hiểu rõ hoàn cảnh của mình bây giờ.

Cô bị hạ được rồi! Nhất định là ông ta nhân lúc cô ra ngoài nhận điện thoại của Tào Tử Minh đã tẩy máy chân tay!

Cô không làm gì được, chỉ có thể tro mắt nhìn Tam ca kéo cô đứng lên, đỡ ra ngoài.

Mỗi một bước đi, cô lại mất ý thức thêm một ít, sợ hãi ở đáy lòng cũng càng lúc càng sâu.

Làm, làm sao bây giờ? Một chút cô cũng không muốn vì sự nghiệp tiếp rượu mà dâng hiến cơ thể mình, cô là cùng uống rượu chứ không cùng lên giường! —— Đợi chút, khi ra ngoài cửa các nhân viên bảo vệ sẽ cảm thấy kỳ lạ mà ngăn tên Tam ca này lại đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 20:

Edit: meoluoihamngu

Hành lang mờ tối không có nhiều người lui đến, cho dù có người đến cũng sẽ không chú ý tới hai người chúng tôi.

Trăm hoa đua nở, không ít tiểu thư ra sàn diễn, cho nên căn bản không ai cảm thấy kì lạ.

Cô tưởng rằng Tam ca sẽ đi thang máy xuống, chỉ cần thang máy mở, sàn diễn sẽ nhìn thấy chúng tôi. Nhưng Tam ca giao hoạt hơn nhiều so với cô, ông ta không có đi thang máy, ngược lại đi thang bộ--- cô và Dương Dương đã từng đi qua chỗ này.

Lòng cô nhất thời trầm xuống --- ông ta muốn đi cửa sau!

Tam ca kéo cô xuống lầu, khi ông ta đẩy cửa thoát hiểm, cô liếc mắt nhìn thấy bóng dáng không tính là quá xa lạ.

Úc mỹ nam!

Cô nhất thời kích động, dùng hết sức đẩy Tam ca ra, chạy về phía Úc mỹ nam. Vậy mà, cuối cùng cô thất bại, chỉ đẩy Tam ca ra cũng dùng hết sức lực của cô rồi, cho nên kết quả cuối cùng là cô ngã xuống đất.

“Tiểu thư không sao chứ?” Có lẽ đột nhiên có tình huống xuất hiện, giọng nói Úc mỹ nam có chút do dự.

“Không sao không sao!”

Cô cố gắng thử ngẩng đầu, nhưng Tam ca vội vàng đi đến nói, “Cô ấy uống say, uống say!”

Vừa nói, Tam ca vừa đỡ cô dậy, đem thân thể ngăn giữa cô và Úc mỹ nam, ngăn cản cô truyền tin tức cho cậu ta.

Tam ca đỡ cô đi về phía cửa sau, người phía sau không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ cô phải tro mắt nhìn người có thể cứu mình đi mất sao?

Đầu óc cô mê man, bởi vì sợ, khóe mắt giống như chảy nước mắt.

“Xin đợi một lát!”

Giọng nói sau lưng cô làm cô thanh tỉnh một chút, vừa vặn cảm nhận được thân thể Tam ca run lên.

Úc mỹ nam, mau đến anh hùng cứu mỹ nhân đi! Mặc kệ là cậu báo ân hay báo thù, trước hãy cứu tôi khỏi người cận kề này đi! Cùng lắm tiền hôm nay tôi kiếm được đều cho cậu!

Tam ca nghiêng người, có chút khản trương hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Có thể đi, nhưng người phải để lại!

---- cô nghĩ Úc mỹ nam sẽ nói như vậy.

Vậy mà, cậu ta không có nói.

Úc mỹ nam nói: “Đây là khuyên tai của vị tiểu thư kia phải không?”

“Đúng rồi!” Tam ca đưa tay nhận lấy khuyên tai chẳng biết rơi lúc nào, hiển nhiên là thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn tiên sinh, chúng ta đi.”

Vừa nói, Tam ca diu cô lần nữa đi về phía trước.

Mà lần này, sau lưng chỉ nghe thấy tiếng bước chân Úc mỹ nam ngày càng xa.

Trong lòng cô tuyệt vọng giống như cỏ dại lan tràn, cô chỉ cảm thấy đầu ong ong, rốt cuộc nhện không được tác dụng của thuốc mê, hoàn toàn mất đi ý thức.

*

Theo đa số tiểu thuyết tình yêu, khi bị hạ thuốc. Sau khi tỉnh lại nữ chính phát hiện mình và nam chính hoặc người đàn ông xứng đôi XXOO, khi nữ chính tỉnh lại từ thuốc mê thấy mình đang nằm trên giường, nam chính hoặc người đàn ông xứng đôi nằm bên cạnh nhìn.

Cô bị hạ thuốc mê, nhưng đây không phải là tiểu thuyết mà là thực tế, hơn nữa cô cũng không phải là nữ chính.

Cho nên, khi cô từ trong mộng... tỉnh lại, cô phát hiện trên người cô có người ----chính là Tam ca!

Lúc này, áo và quần bên ngoài cô không thấy, trên người chỉ mặc quần áo lót. Người đàn ông đặt một tay lên ngực cô, một tay đang từ từ đi xuống. Cái miệng ông ta đang kề sát vào xương quai xanh của cô, liếm. Chơi đùa làn da cô, toàn thân cô nổi da gà, bởi vì một trận ghê tởm này mà dạ dày muốn nôn chớ rượu vừa mới uống.

“Xin, xin đợi một lát!” Cô kéo hai tay Tam ca, nước mắt tràn đầy hốc mắt. “Ít nhất, ít nhất tắm trước đã.”

Mặc kệ như thế nào, trì hoãn thời gian trước đã.

Tam ca kinh ngạc, vừa hài lòng vừa dâm đãng. Cười không đáng hoàng, “Y Y, thật ra em cũng thích chuyện như vậy đúng không? Yên tâm, xong chuyện này anh sẽ cho em đầy đủ tiền boa!”

“Bao nhiêu?” Cô bắt lấy tay ông ta đang muốn tiếp tục động tác, vừa nói chuyện vừa dời đi sự chú ý của ông ta, vừa cố gắng tích góp từng tí một sức lực.

Tam ca lại kinh ngạc, không đáng hoàng cúi xuống nói: “Bao nhiêu? Một ngàn? Một ngàn rưỡi? Không hài lòng, chúng ta có thể thương lượng... Dĩ nhiên phải đợi xong chuyện này đã.”

Vừa nói, Tam ca muốn cúi đầu xuống hôn.

Cô tuyệt đối không cách nào tha thứ bờ môi ông ta đụng vào da cô lần nữa.

Giơ tay che miệng Tam ca, trong khi ông ta đang sừng sốt, cô nâng đầu gối phải lên, dùng sức đập vào vị trí giữa hai chân ông ta. Kèm theo một tiếng kêu đau đớn, sắc mặt Tam ca trong nháy mắt đau đến xanh mét. Thừa cơ hội này, cô dùng sức đẩy ông ta xuống giường.

Không kịp mặc từng món quần áo một, dưới tình thế cấp bách cô nhảy xuống giường lấy ga giường bọc mình lại, từng bước lảo đảo chạy về phía cửa phòng. Vậy mà, ga giường trên người bị một cổ lực mạnh bắt được, bắt ngờ không kịp đề phòng, cô bị ngã, chỉ cảm thấy tay giống như bị gãy, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Kỹ nữ thôi, tôi thấy cô rượu mồi không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Tam ca một tay che hạ thân, tay kia dùng sức kéo đầu cô xuống, làm cô không ngẩng đầu được, đối mặt với khuôn mặt dữ tợn của ông ta.

Cô nhện không được muốn mắng trả lại, còn chút lý trí nhắc nhở cô, như vậy chỉ càng chọc giận ông ta, làm tình cảnh càng thêm bi thảm.

“Thật xin lỗi...” Cô dùng vẻ mặt hoảng sợ phát huy hết mức, hoang mang roi nước mắt, “Nhưng là, em, em còn là xư nữ, nên em sợ...”

Trong nháy mắt Tam ca lộ vẻ mặt mừng rỡ, tay cũng giảm nhẹ lực đạo. Ông ta sờ tóc cô, dịu dàng nói: “Không phải sợ, Tam ca sẽ yêu thương em thật tốt, sẽ không làm em bị thương.”

Vừa nói, Tam ca vừa kéo cô từ dưới đất lên, đỡ cô đi đến giường.

Cô thờ bình thường nhưng trong lòng sợ hãi, giả bộ thuận theo, đi ngang qua cái bàn con phía trên đặt gạt tàn thuốc lá, cô cầm lấy đập vào trán Tam ca!

Ông ta bị đập nên lao đảo, che cái trán đang chảy máu, hung dữ nhìn chăm chăm cô. Máu từ trên mặt ông ta chảy xuống gò má, mặt của ông ta trông càng có vẻ dữ tợn.

Trong lòng cô trở nên lạnh lẽo.

Nếu như lại bị bắt, cô nhất định sẽ rất thảm!

Đối mặt với Tam ca hung ác càng ngày càng đến gần, cô không tự chủ được lùi về phía sau. Mà Tam ca chặn cô với cửa, hoàn toàn cắt đứt khả năng cô có thể từ cửa chạy đi.

Lấy ga giường quấn thật chặt vào người, cô lùi lại gần phía cửa sổ. Trái tim đập nhanh, cô mở cửa sổ đứng lên, quay đầu về phía Tam ca lớn tiếng kêu: “Ông mà còn đến đây, tôi sẽ nhảy!”

Tam ca hoảng sợ, vội vàng dừng lại, nhưng ngay sau đó giống như nhớ ra cái gì đó, dừng đứng cười lạnh nói: “Cô nhảy đi! Đây là lầu hai, nhảy xuống té gãy chân xem cô còn chạy thể nào!”

Cô mới ý thức được, thì ra cô bị đưa đến khách sạn, nơi này là lầu hai, cách mặt đất ba mét. Cửa sổ đối diện với một con hẻm nhỏ mờ tối.

Giống như chắc chắn cô không dám nhảy, Tam ca cũng không nóng nảy, từng bước một vững vàng đi về phía cô.

Thấy ông ta sắp đến gần, bị ông ta bắt được và nhảy cửa sổ có thể té gãy chân, cô dứt khoát lựa chọn về sau.

“Ông sẽ hối hận!”

Hối hận hôm nay bỏ thuốc mê tôi. Muốn cưỡng gian tôi, hối hận ép tôi nhảy lầu --- sau lưng tôi có chỗ dựa đó!

Sau khi nói xong, cô nắm chặt ga giường, quay đầu tung người nhảy một cái, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Bên tai cô có tiếng gió gầm thét, cô giống như cái gì cũng không nghe được, chỉ nhìn chăm chăm mặt đất càng ngày càng gần. Khi hai chân chạm xuống đất, cô nghiêng người về phía trước, làm hoàn chỉnh động tác nhào lộn. Không dám dừng lại, gót chân vừa ổn định, cô nhanh chóng chạy về phía trước.

Cô phải về nhà, lập tức về nhà!

Hẻm nhỏ không bằng phẳng, thỉnh thoảng có miếng thủy tinh cục đá nhỏ linh tinh, đâm vào chân đau rất. Nhưng mà cô không dám dừng lại, thậm chí không dám quay đầu nhìn Tam ca có đuổi theo hay không.

Mất thấy sắp ra khỏi con hẻm nhỏ, có thể gọi taxi về nhà, cô đang mừng rỡ muốn hoan hô một tiếng, thỉnh linh trong hẻm nhỏ có một đám người xuất hiện, chặn đường cô.

Cô sợ hãi dừng bước.

Đám người mặc quần áo lưu manh, đeo trang sức leng keng quái dị --- bình thường cô sẽ khinh thường nói một tiếng “Không theo trào lưu gì cả”, nhưng lúc này, cô cảm thấy hết hoảng, thân thể giống như pho tượng không cách nào nhúc nhích.

Hình như lúc cô xuất hiện, đám người kia đều quay đầu chăm chú nhìn cô, chắc là do cách ăn mặc của cô còn kinh dị hơn cả bọn họ, mọi người đều kinh ngạc nhìn cô.

Nếu như không phải cô bị bao vây ở chỗ này, cô nhất định cảm thấy cảnh này rất buồn cười. Nhưng lúc này cô lại có dự cảm mình vừa từ ổ sói ra lại rơi vào miệng cọp, thân thể khẩn trương đứng thẳng, bất cứ lúc nào có cơ hội thì phải chạy trốn ngay.

Một người trong đám đó chột huyết sáo, cười hi hi nói: “Ô, mỹ nữ chạy từ đâu đến đây? Thật là xinh đẹp!”

Cô lùi về phía sau một bước.

Quả nhiên, những người này đều không phải tốt đẹp gì!

“Khà khà, đã lâu rồi không gặp chuyện tốt như thế này. Thần thiếu, ngài không ngại để chúng tôi giải quyết chứ?” Lại một giọng nói nữa.

“Đúng vậy, Thần thiếu!” Có nhiều âm thanh lộn xộn xen vào.

Cô lại lùi về phía sau một bước.

“Các cậu cứ như vậy, sẽ hù vị tiểu thư này nha~” cô mới chú ý đến, mọi người đều vây quanh một chiếc xe hơi, giọng nói lười biếng từ trong xe truyền ra.

Cô đang muốn xoay người chạy trốn trong giây lát liền dừng lại.

Này, giọng nói này...

“...Thế này, cô ấy sẽ chạy trốn nha. Ít nhất, các cậu phải bảo đảm cô ấy không chạy thoát, mới nên nói ý đồ của mình.” Chủ nhân của giọng nói từ sau đám người xuất hiện, nụ cười nhiệt tình trên mặt lúc này mang theo chút giễu cợt. Khóe miệng cậu khẽ nhếch, không có mắt kính che đi ánh mắt nên tỏa ra vô số sức quyến rũ.

“Lớp, lớp trưởng?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Đối với cô mà nói, trường học và Vạn Từ Thiên Hồng chính là hai thế giới trái ngược, một thuần khiết tốt đẹp, một âm u bản thủ. Mặc dù khi đi học cô sẽ không chủ động chào hỏi với bạn học —— trên thực tế thì trừ trường lớp, những người khác một người cô cũng không nhận ra —— nhưng chỉ ngồi ở trong phòng học cùng các bạn hưởng thụ không khí đi học lại làm cho cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Khi ấy cô từng sinh ra ảo giác, nghĩ rằng mình vẫn còn là trạch nữ Dương Nghê kia chứ không phải Phạm Hiểu Lâm trẻ tuổi đã phải gánh lấy gánh nặng gia đình.

Cho nên, khi hai cái thế giới đan vào cùng một chỗ thì cô lập tức kinh hãi.

Cuốn chặt ga giường, cô không biết tiến lên tốt hơn hay là lui về sau thì tốt hơn, không thể làm gì khác hơn là cứng đờ đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm Viên Diệc Thần đang nở nụ cười hứng thú.

“A, đây không phải là Hiểu Lâm sao.” Viên Diệc Thần hình như có chút kinh ngạc, nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lần, nụ cười đùa giỡn ngày càng tăng lên. “Cậu đang chơi cosplay sao? Muốn khoác ga trải giường làm nữ quý à?”

Cậu ta hưng phấn bùng bùng suy đoán, ánh sáng trong mắt khiến da đầu cô run lên.

Cô không biết hiện tại là tình trạng gì, nếu không phải là lòng bàn chân lâm râm đau nhức, cô gần như muốn nghĩ mình đang ở trong mơ. Vị lớp trưởng nhiệt tình giúp đỡ người khác kia, sao có thể là côn đồ? Tính cách còn hoàn toàn khác nhau? Là bản thân cô kiến thức hẹp hòi, hay là do thế giới này quá điên cuồng?

“Lớp, lớp trưởng .....” Cô há miệng run rẩy nói, nhưng không biết tiếp theo nên làm gì mới phải. Hiện tại cậu ta giống như đã biến thành người khác, cô căn bản là không có biện pháp nói chuyện với cậu ta giống như trước kia, nếu không phải là cậu ta gọi ra tên cô, cô tuyệt đối sẽ cho rằng người này chỉ là một người xa lạ có khuôn mặt giống lớp trưởng mà thôi.

“Không không..” Viên Diệc Thần nâng lên một ngón tay lắc lắc, đuôi lông mày khẽ hếch lên, lơ đãng tỏa ra uy áp mạnh mẽ. “Gọi tôi là Thần thiếu.”

“Thần..... thiếu?” Cô đọc theo một lần nữa, nhưng trong lòng không nhịn được run rẩy. Về X thiếu, nhà họ X cái gì đó, cô luôn cảm thấy rất giả bộ. Đặc biệt là phân phó người khác gọi anh ta là X thiếu, cô càng cảm thấy người này rất ngu. Nhưng mà, trong tình cảnh này, cô lại không dám lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

“Không sai!” Viên Diệc Thần cười gật đầu, bỗng nhiên chỉ xe hơi ở sau lưng, hỏi cô, “Hiểu Lâm có lạnh hay không? Có muốn vào xe ngồi một chút hay không?”

Lớp trưởng quả nhiên là lớp trưởng, còn giúp người làm niềm vui đúng là lớp trưởng tốt --- phi, ý tưởng ngây thơ mau biến đi!

Bây giờ là ban đêm cuối thu, chân không giẫm lên đất lạnh như băng, trên người chỉ quấn một cái ga giường, cô thật sự muốn chảy nước mũi rồi. Lúc này, chiếc xe hơi màu đen giống như một động vật tối tăm, hấp dẫn cô mãnh liệt, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, lên xe kia, đi lên thuyền gác không khác biệt lắm!

“Không, không cần!” Cô cười khan lắc đầu, mặt không biến sắc lùi từng bước.

“Thần thiếu mồi, cô lại dám không đồng ý sao?” Người lúc trước huyết khí hùng hăng trợn mắt nhìn cô một cái, dọa cho cô sợ đến run lên sau đó lại nở nụ cười thật to, cười hi hi nói: “Vị tiểu thư này thật có cá tính, tôi thích!”

Cô mới chú ý đến người này hành vi kỳ quái. Dáng dấp anh ta coi như có thể gặp người, nhưng lại lưu manh khiến người khác phải cau mày.

“Nhai ca, cậu lại dám thích người phụ nữ mà Thần thiếu coi trọng sao?” Người nhỏ bé bên kia không đứng đắn cười nhạo báng.

“Đứng sang một bên đi! Thần thiếu nói coi trọng vị tiểu thư này lúc nào?” Người đàn ông được gọi là Nhai ca phát tay về phía người kia giống như là đuổi ruồi.

“Lý Nhai, Tam Tử, đừng dọa Hiểu Lâm sợ.” Thần thiếu không vui trợn mắt nhìn hai người kia cãi vã, lại quay sang cô, cười rục rờ nói, “Hiểu Lâm, cậu sợ sao?”

Cô nuốt nước miếng một cái, không biết nên trả lời là sợ hay là nên giả bộ không sợ. Bộ dạng này của Viên Diệc Thần, càng ngày càng khiến cô cảm thấy kỳ quái --- rõ ràng cậu ta không làm cái gì, tại sao cô lại cảm thấy cậu ta biến thái chứ?

Có lẽ thái độ im lặng của cô làm cho đối phương cho rằng cô bị giật mình --- được rồi không phải cho rằng, cô thật sự không biết phải làm sao --- Viên Diệc Thần chợt quay đầu nhìn những thuộc hạ kia, nửa trách cứ nửa nói đùa: “Nhìn xem, các người hù người ta rồi đấy?”

“Thần thiếu, là vì lá gan vị tiểu thư này quá nhỏ. Chúng ta không lộ ra đáng về hung ác và kỳ quái nào, đáng sợ ở chỗ nào chứ?” Lý Nhai không thêm đề ý Viên Diệc Thần nhìn chăm chăm, bấu mồi.

“Câm miệng!” Khóe miệng Viên Diệc Thần đang mím chặt, lạnh lùng quát lên.

Cô lại giật mình, ấn tượng về Viên Diệc Thần lại tăng thêm: Hi nộ vô thường.

Lý Nhai giống như cũng bị kinh ngạc, cậu ta chỉ nhún vai một cái, không lên tiếng nữa. Mà bên cạnh cậu ta những thủ hạ của Viên Diệc Thần, mọi người đều ngậm chặt miệng, câm như hến.

Đáng vẻ Viên Diệc Thần hài lòng, lại chuyển về sắc mặt dịu dàng, dịu dàng hỏi cô một lần nữa: “Hiểu Lâm, có muốn lên xe hay không?”

Ô ô... Cô thật muốn khóc... Cậu ta đang hỏi cô sao? Cậu ta hoàn toàn uy hiếp thì có!

“Tôi, tôi thuê xe về là được rồi.” Cô lấy hết dũng khí, dè dặt nói. Đồng thời, cô nhìn cách đó không xa, có lẽ có thể tìm thấy được người có thể cứu mình.

“A, bị từ chối.” Viên Diệc Thần buồn rầu sờ sờ cằm, yên lặng nhìn chăm chú cô mấy giây, chợt vỗ tay nói, “Không sao, vậy tôi sẽ dùng tiên lễ hậu binh*”

*: Dùng đạo lý thuyết phục trước sau đó mới dùng đến áp lực.

Tiên lễ hậu binh?

Cô nhìn chăm chăm ánh mắt Viên Diệc Thần thâm trầm, sau ba giây liền xoay người bỏ chạy.

Gió bên tai cô gào thét, bước chân của cô chạy lung tung, trong lòng cô đang gào khóc --- không thể giải thích được rốt cuộc tại sao lại phát triển thế này!

Tại sao cô gặp phải chuyện đáng sợ như vậy?

Tại sao vất vả thoát khỏi Tam ca bi ôi kia lại gặp phải lớp trưởng thay đổi như vậy chứ?

Tại sao lớp trưởng lại không nhiệt tình giống như trước kia mà hi nộ vô thường như thế chứ?

Tại sao muốn cô không mặc quần áo mà nhảy lầu lại còn phải chạy dài như thế chứ?

--- đây đều là tại sao chứ!

Cô khóc không ra nước mắt, không ngừng chạy về phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn đám người phía sau có đuổi theo hay không. Nơi này tương đối vắng vẻ, người đi đường không nhiều lắm, thấy cô bị người ta đuổi theo, cũng không ai tiến đến giúp một tay, chỉ có vậy xem.

Cô quay đầu ngoắt đằng sau một lần nữa, lúc quay đầu lên đụng phải lồng ngực một người, trái tim cô nguội lạnh.

Không! Bọn họ còn tiền hậu giáp kích sao? Cô mới chạy chưa được một trăm mét nha!

Cô đang muốn giãy giụa, đỉnh đầu lại vang lên giọng nói quen thuộc.

“Phạm tiểu thư, là tôi.”

--- Tào, Tào Từ Minh?

Cô không dám tin ngẩng đầu, khi thấy trước mắt cô là ông chủ Tào đáng yêu, nhất thời cô rơi nước mắt vui mừng, cô vui mừng nói: “Ông chủ Tào, xin anh giúp tôi!”

Cho dù Tào Từ Minh là lão đại hắc bang cô không chọc nổi, cho dù bình thường cô sợ anh muốn chết, lúc này, cô lại cảm nhận được cảm giác an toàn, giống như có anh ở đây, chuyện gì cũng không cần sợ.

“Không phải sợ.” Tào Từ Minh đỡ bả vai cô, đôi mắt nhìn cô trấn an. Cô kim lòng không nổi gật đầu, nhìn thẳng vào mắt anh không dỗi, thân thể căng thẳng từ từ bình tĩnh lại.

“Ô, anh hùng cứu mỹ nhân sao?” Giọng Lý Nhai chợt vang lên, dọa cô sợ không tự chủ được lại run lên.

Giống như cảm nhận được cô sợ hãi, Tào Từ Minh vỗ nhẹ bả vai cô một cái, giống như đang nói: Có tôi ở đây, cô không phải sợ.

Sau đó cô liền an tâm.

Nghiêng mình nhìn đám người đuổi theo Lý Nhai, chỉ thấy trên mặt bọn họ ai cũng mang theo nụ cười đáng tiếc, giống như chỉ là mèo đùa giỡn chuột, thừa sức lực.

“Các vị muốn làm gì có ấy?” Tào Từ Minh chậm rãi phun ra một câu, giọng nói mạnh mẽ, trong lời nói giống như ẩn chứa sát khí.

Sát khí này không phải hướng về phía cô, cô yên lòng nhìn phản ứng của bọn Lý Nhai.

“Như anh thấy đó, chúng tôi chỉ đùa vị tiểu thư này một chút mà thôi.” Lý Nhai buông tay, vô tội nói.

Đùa sao? Cậu có biết hay không nếu gọi cái này là đùa giỡn thì thiếu chút nữa đã hù dọa chết một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt rồi ấy chứ? Đùa cái đầu nhà cậu!

“À? Thì ra chỉ là đùa giỡn sao?” Tào Từ Minh nhấn mạnh hai chữ đùa giỡn, cánh tay chợt dùng sức, ôm cô đứng bên cạnh anh vào trong ngực, lúc này cô tròn to mắt không biết phải làm sao, giọng nói mạnh mẽ của anh chậm rãi vang lên trên đỉnh đầu cô, cao cao tại thượng, “Phụ nữ của Tào Từ Minh tôi, còn chưa đến lượt các người đùa giỡn.”

...Hả?

Cô, cô nghe được cái gì thế?

“Tào Từ Minh?” Lý Nhai nhớ tên Tào Từ Minh, mới nhìn dáng vẻ nghiêm chỉnh của Tào Từ Minh, không còn là đáng vẻ thờ ơ như trước, giọng nói có thể nghe ra được mấy phần khản trương. “Hóa ra là Minh ca Hắc bang. Thần thiếu chúng tôi nghe danh ngài đã lâu, đáng tiếc còn chưa được gặp.”

Cho dù vẫn bị lời nói của Tào Từ Minh làm cho khiếp sợ, nhưng cô vẫn nghe được từ trong lời nói của Lý Nhai có tin tức bất thường. Cho dù tin tức không đủ hiểu, chỉ có thể mơ hồ cho cô cảm thấy bất an, nhưng cô không cách nào đè nén được lo lắng.

“Thần thiếu?” Tào Từ Minh dừng lại một chút, giọng nói tràn đầy sát khí, giống như có gì đó đang kìm nén, sắp phá bỏ chương ngại đi ra, “Xin chuyển lời đến Thần thiếu, Tào Từ Minh tôi hỏi thăm sức khỏe lão Đại cha của anh ta.”

Lúc này, bên người chúng tôi từ từ tụ tập một số người đàn ông mặc áo đen, cho dù đáng vẻ nhìn không quen mắt, nhưng ít ra “đồng phục” này của bọn họ rất quen thuộc --- đều là Hắc bang!

Làm cho người ta có cảm giác an toàn.

“Vâng, lời thăm hỏi của ngài tôi sẽ truyền đạt. Như vậy hiện tại, tôi trở về nói với Thần thiếu cô gái mà ngài ấy mời đã có chủ.” Lý Nhai mang theo đám người hầu từ từ lùi về phía sau, không quên nói hai câu.

“Xin cứ tự nhiên.” Tào Từ Minh không ngăn cản bọn Lý Nhai rời đi --- nhưng lúc này thân thể anh có chút cứng ngắc.

Nhìn bọn Lý Nhai từ từ biến mất trong bóng đêm, cô rút cuộc bình tĩnh lại, mới giật mình nhìn thấy tình huống này rất lúng túng nha --- cô đang khoác ga giường giống như chim nhỏ nép vào trong ngực Tào Từ Minh!

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit: meoluoihamngu

“Minh ca, vừa rồi Bôn Tử và Thiên Long hội đụng mặt nhau.” Một người đàn ông áo đen vẻ mặt nghiêm túc báo cáo với Tào Tử Minh, “Nhưng hai bên chỉ có ba bốn người, cho nên vẫn chưa động thủ.”

“Tôi biết rồi.” Tào Tử Minh gật đầu, giống như suy nghĩ một lát, mới nói với người đàn ông áo đen, “Báo huynh đệ thu liễm bớt lại, tận lực đừng xung đột với Thiên Long hội.”

“Vâng, Minh ca!” Người áo đen nhanh nhẹn lên tiếng, xoay người rời đi.

Xung quanh giống như yên tĩnh lại.

Cô nuốt nước miếng một cái, cảm thấy trong lòng hỗn loạn.

Trời ạ, cô nên thoát khỏi cục diện lúng túng này thế nào đây? Ngheo đầu giả bộ bất tỉnh sao? --- không, không được! Giả bộ bất tỉnh thì mất quyền chủ động, khoác ga giường ngất trong ngực đàn ông cái gì, cô tuyệt đối không thể cho phép chuyện đó phát sinh như vậy!

Cũng may Tào Tử Minh chủ động như không có chuyện gì xảy ra buông lỏng cô ra, dáng vẻ của anh làm lúng túng của cô giảm đi không ít.

“Tôi đưa cô về nhà.” Tào Tử Minh phân phó thuộc hạ một chút, sau đó nói với cô.

“Được, cảm ơn...” Anh quan tâm làm cô rất cảm động, dù sao bây giờ trên người cô cũng chỉ có một cái ga giường, muốn quay về nhà cũng không tiện... Ồ? Túi và tiền của cô vẫn còn trong khách sạn!

Cô đang bước đi trong giây lát liền dừng lại, Tào Tử Minh nhận ra cô không bước tiếp liền quay đầu lại nhìn, cô nói lắp: “Tôi, túi tiền của tôi và quần áo vẫn còn trong khách sạn.” Ở trong đó là tất cả tiền cô để dành, không có tiền, cô thật sự phải đi tìm cái chết.

“Phạm tiểu thư không cần lo lắng, đồ của cô đã thu hồi lại.” Lúc Tào Tử Minh nói chuyện, một chiếc xe hơi màu đen dừng bên người chúng tôi, “Đồ của cô đều ở sau xe, cô nhìn xem còn thiếu gì không?”

Thấy Tào Tử Minh hết sức thân sĩ thay cô kéo cửa xe ra, cô nhanh như hổ đói vồ mồi, tiền của cô túi của cô, mạng của cô! Nhưng mà, người xui xẻo, uống nước lạnh cũng có thể nhét kẽ răng. Vạt dưới ga giường quá dài, lúc cô cúi xuống khom lưng chui vào bên trong xe liền dẫm vào vạt ga giường, mất thăng bằng ngã trên ghế sau.

Trong lòng kêu rên một tiếng sau đó cô nhanh chóng bò dậy, lúc này vô cùng cẩn thận thu hẹp lại vạt dưới ga giường, giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, ngồi nghiêm chỉnh ở ghế sau.

Tào Tử Minh đứng ở ngoài xe chốc lát, mới chui vào, ngồi bên cạnh cô.

Xe vững vàng chạy, cô đỡ lúng túng hơn, vội vàng cầm túi lên, đẩy quần áo ra, tìm được túi xách của cô. Kéo ra khóa kéo, cô lấy ví tiền ra, khăn trương mở ra, đồ đạc không thiếu, trong túi tiền vẫn còn đầy đủ, cô muốn lệ nóng doanh trong* nha.

*: nước mắt vui mừng.

Thật tốt quá, thật sự là quá tốt, mạng của cô vẫn còn đây!

“Phạm tiểu thư chuẩn bị xử lý người đàn ông kia thế nào?”

Cô đang cao hứng, Tào Tử Minh chợt mở miệng hỏi cô.

Cô nghi ngờ nghiêng đầu, lại thấy Tào Tử Minh đang chuyên chú nhìn cô. Cô trừng mắt nhìn, trong giây lát liền hiểu được anh đang nói đến ai.

Nghĩ đến Tam ca mặt xấu xí kia, nghĩ đến ông ta động vào làm cô nổi da gà, nghĩ đến thời gian nằm trên giường khách sạn đáng sợ kia, cô nắm chặt quả đấm, chân mày cũng bắt tri bắt giác nhíu lại.

“Tôi...” Chuyện như vậy cô quyết định thế nào chứ? Nếu như tình huống bình thường, phải báo cảnh sát cho thỏa đáng, nhưng mà, nếu như cô báo cảnh sát, chuyện này sẽ âm ỉ, cô không muốn việc mình làm việc ở Vạn Tử Thiên Hồng bị bại lộ. Mà cô cũng không hy vọng chuyện như vậy bị giáo sư và bạn học trong trường biết, em trai em gái trong nhà biết.

“Anh giúp tôi xử lý có được không?” Cô nắm chặt tay vào ga giường, cúi đầu nhẹ giọng nói.

Đem mọi thứ giao cho Tào Tử Minh xử lý, mặc kệ kết quả như thế nào, chỉ cần cô không biết là được.

Thời gian trong xe giống như ngừng lại trong chốc lát, Tào Tử Minh lấy điện thoại di động ra, bấm số, giọng nói trầm thấp có vẻ lạnh lùng cứng rắn, “Luu Dương, giải quyết hẳn, làm sạch sẽ một chút.”

Ồi chào? meoluoihangtu. dđlqđ

Cô kinh ngạc tròn mắt nhìn gò má Tào Tử Minh chốc lát, dọa cô sợ cô vội vàng cầm lấy tay anh, sợ hãi kêu lên: “Đợi một chút!”

Tào Tử Minh hơi kinh ngạc cúi đầu nhìn cô, mặt hai người cách rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

“Kia, cái kia... Không cần, không cần như vậy...” ... Tàn nhẫn như vậy nha! “Người khác xấu, nhưng tội không đáng chết! Ông ta cũng không có làm cái gì...” Không nên làm cô sợ chứ, cô nghĩ là đánh một trận là được rồi, ai biết tự nhiên Tào Tử Minh lại ác như vậy chứ? Ô ô, quả nhiên cô nên cách xa những phần tử hắc đạo này xa một chút! Bị cuốn vào thế giới ngổn ngang với đủ các loại tàn khốc trong bóng tối thực sự sẽ làm cô điên mất!

“Không có làm cái gì sao?” Tào Tử Minh không có tránh tay cô, cũng không có lộ ra vẻ mặt không vui, anh yên lặng nhìn cô một lát, trong mắt lộ ra một chút thả lỏng, khoe môi khẽ nhếch lên nói: “Cô hiểu lầm, tôi chỉ gọi cho Luu Dương bảo mang hẳn ta mời ra khỏi thành phố này.”

“Hả? A...” Thì ra là như vậy sao?... Được rồi, tiểu thuyết cô thấy nhiều khi có sự khác biệt.

Cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới ý thức được tư thế lúc này cô và Tào Tử Minh có bao nhiêu mập mờ. Bởi vì kích động, ga giường trên người cô đã trượt xuống, lộ ra nửa bả vai, mà khoảng cách giữa cô và Tào Tử Minh thật sự quá gần.

Cô chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, luống cuống tay chân kéo ga giường, lui sang bên ngồi nghiêm chỉnh.

Bây giờ trời đã tối rồi, hi vọng Tào Tử Minh không nhìn thấy cô ngượng ngùng... Thật là mất thể diện!

Đại khái là vì đề phòng có người theo dõi, xe lái đến một khu dân cư cao cấp. Ở bên ngoài biệt thự liền dừng xe lại, Tào Tử Minh vốn muốn đưa cô đi vào biệt thự thay quần áo rồi sẽ dời đi, nhưng cô vừa nghĩ bước vào nơi này trong lòng cô sẽ cảm thấy ghen tị, cô từ chối ý tốt của anh, hi vọng về nhà nhanh một chút --- ở trong nhà người khác thay quần áo, không được tự nhiên lắm.

Tào Tử Minh cũng không miễn cưỡng cô, anh vào nhà để xe lái một chiếc xe khác ra ngoài, cô nhìn nơi khiến người ta ghen ghét, sau đó quay đầu nhìn tiểu khu hạnh phúc.

Một đường im lặng đến tiểu khu, sau khi Tào Tử Minh đưa cô lên lầu, không có dừng lại xoay người rời đi. Cô đang suy nghĩ có nên mời anh vào nhà ngồi một chút hay không thì bây giờ không cần câu trả lời nữa.

Lúc trở về phòng quấy rầy tiểu La đang làm bài tập, nó thấy cô quần ga giường về mặt rất khẩn trương. Cô chỉ gạt cậu nói đi trên đường bị người trên lầu đổ nước vào người, nhà kia cho cô mượn ga giường vì cảm thấy áy náy --- lý do rất ngu xuẩn, nhưng nhất thời cô không nghĩ ra được lý do nào tốt hơn, không thể làm gì khác là mở to mắt nghiêm túc nhìn tiểu La, để cho cậu tin. Dù sao cậu cũng không biết bên trong cô không có mặc quần áo.

Lấy điện thoại di động ra, cô mới phát hiện bên trong có mấy cuộc gọi nhớ, đều là Tào Tử Minh gọi đến, thời gian từ năm giờ rưỡi đến năm giờ năm mươi. Theo cô đoán, Tào Tử Minh đến Vạn Tử Thiên Hồng hỏi thăm nơi cô đi, sau đó phải thuộc hạ tìm cô khắp nơi. Như vậy chị Luu cũng không biết cô gặp chuyện. Nhưng mà, cô gọi điện thoại cho chị Luu xin nghỉ, mấy ngày tới sẽ không đến. Chị Luu giống như lo lắng cho cô, ở đầu điện thoại bên kia muốn nói lại thôi quanh co thật lâu, cho đến khi cô nói không có chuyện gì, chị ấy mới thở phào nhẹ nhõm, cúp điện thoại.

Cô tắm suốt một tiếng, da trên người bị chà xát đến đỏ, mới lau khô thân thể đi ra phòng tắm nằm trên giường.

Cô đang nghĩ, cô thật sự quá ngây thơ rồi. Biết rõ rằng hộp đêm không sạch sẽ gì, vẫn còn coi nó như trò chơi, thiếu chút nữa làm cho mình hối hận cả đời. Đoạn thời gian gần gũi với Tam ca kia, cô muốn xóa sạch bóng ma đó, nhắc nhở bản thân cô, để cô cẩn thận hơn.

Nhưng mà, sau này cô phải làm sao đây?

Cô không muốn ở lại Vạn Tử Thiên Hồng nữa, nhưng đôi chỗ làm sẽ khá hơn sao? Chỉ cần là hộp đêm, sẽ có chỗ sạch sẽ sao? Nhưng nếu như cô không đến những địa phương này, làm sao có thể gánh nổi chi phí gia đình dùng chứ? Chẳng lẽ giống lời cô từng nói với Tào Tử Minh, cầu người bao nuôi sao? --- dĩ nhiên không được, có một số việc có thể làm, có một số việc tuyệt đối không thể làm, đây là vấn đề nguyên tắc, bất luận cô ở thân thể nào, rơi vào hoàn cảnh nào, cũng nhất định phải kiên trì.

--- a a a! Thật là phiền!

Cô buồn bực nằm trong chăn, ôm chăn nằm trên giường lăn qua lăn lại, dùng nó để phát tiết.

Tiền bạc không phải là vạn năng, nhưng không có tiền cũng không được. Những lời này quả nhiên có đạo lý. Một đồng tiền cũng có thể làm cho anh hùng hảo hán cảm nín, huống chi là dân nhỏ bé đây? --- cô đã nghèo nhưng vẫn phải giành tiền ngân hàng...

Vất óc suy nghĩ một giờ không có kết quả, cô từ trong chăn chui ra ăn bát mì tôm, bổ sung năng lượng tiêu hao. Lại đọc sách một lát, đoán chừng dạ dày tiêu hóa xong, mới bò lại lên giường đi ngủ.

Ngày mai là thứ sáu, buổi sáng có ba bốn tiết Anh ngữ. Cô ở nhà dưỡng bệnh, nhưng cả người buồn bực ở nhà không bằng đến trường học. Đối với cô mà nói, trường học là nơi chữa bệnh.

Nhưng mà, khi cô học xong đi ra ngoài, đang đi trên hành lang liền gặp phải lớp trưởng Viên Diệc Thần nhiệt tình chào hỏi, cô mới nhớ đến bất an trước khi đến trường là gì.

Ngày hôm qua, cô chẳng những bị Tam ca ghê tởm động, lại bị hình tượng biến đổi lớn của lớp trưởng Viên Diệc Thần hù dọa! Nhưng mà cô lại quên mất ở trường học có thể gặp Viên Diệc Thần --- chuyện này khác nào bị kịch chứ?

Cho nên, khi Viên Diệc Thần cách đó không xa vừa cười vừa hướng cô phát tay, lúc cô vừa đến gần, cô ngậy người ba giây, sau đó xoay người bỏ chạy.

----- ô, quá đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

“Hiếu Lâm?”

Phía sau là tiếng gọi lo lắng khó hiểu của Viên Diệc Thần, cô cảm thấy có chút quái dị, nhưng ấn tượng đáng sợ ngày hôm qua khiến cô không dám suy nghĩ nhiều, cũng không dám dừng lại, liều cái mạng già chạy về phía trước, giống như phía sau có một con sư tử đang đuổi theo.

Giống như ô mọt đích không đuổi kịp được cô sẽ không bỏ qua, Viên Diệc Thần vẫn khẩn trương đuổi theo cô, vừa hô vừa đuổi.

Hiện tại chính là giờ cơm trưa, từ phòng học đến đường nhỏ chen chúc đầy người, đương nhiên, cảnh hai kẻ điên một đuổi một trốn như hai người các cô gây chú ý tới cỡ nào. Nhưng mà cô đã bất chấp tất cả, trăm phần trăm sẽ không quay đầu lại, hoảng hốt chỉ biết chạy bừa.

—— Mẹ nó, sao nghị lực của cậu ta lại lớn vậy hả? Tại sao có thể đuổi theo cô lâu như vậy?

Tới lúc đã kiệt sức, cô không thể không dừng lại trước sân vận động thờ hồng học, Viên Diệc Thần chỉ còn cách cô một bước lớn. Cho dù cô không dừng lại, trong vòng mười giây cũng sẽ bị cậu ta tóm lấy.

“Hiếu Lâm, tại sao cậu lại muốn chạy?” Viên Diệc Thần cũng hơi hồ hởi, nghi ngờ lại có chút tủi thân nhìn cô. Viên Diệc Thần lúc này, dường như lại là lớp trưởng tốt bụng đeo kính mà cô quá quen thuộc trước kia.

Vậy mới nói, rốt cuộc cậu ta đang đùa cái gì thế?!

“Tại sao tôi muốn chạy, không phải Thần thiếu ngài là rõ ràng nhất sao?” Cô lui về phía sau một bước, nghĩ tới ngày hôm qua bản thân chật vật như vậy, không nhận được hơi châm chọc hỏi ngược lại. Dù sao bây giờ là ở trong trường học, bên cạnh cậu ta cũng không có thuộc hạ, cô sợ cái gì?

“Minh không hiểu!” Viên Diệc Thần tròn to hai mắt, hình như càng trở nên nghi ngờ. “Còn nữa, sao Hiếu lại gọi mình là Thần thiếu vậy? Cách gọi này nghe giống như phản từ bất lương.”

..... Cậu ta đang đùa cái gì?

Cô nhú nhú mày, cẩn thận nhìn Viên Diệc Thần, lại phát hiện cậu ta cũng cau mày không hiểu, không chút nào có cảm giác biến thái như ngày hôm qua.

Chẳng lẽ là cô nhận lầm người? Ngày hôm qua không phải lớp trưởng, mà là một người lạ có vẻ ngoài y hệt? —— Nhưng mà Thần thiếu nhận ra cô, tuyệt đối không thể là người xa lạ. Chẳng lẽ đó là anh em sinh đôi của lớp trưởng? Loại khả năng này ngược lại rất lớn, nhưng chưa chắc người kia đã biết cô!

“Hôm qua lúc gần sáu giờ tối, lớp trưởng đang ở đâu?” Cô thử hỏi dò, đồng thời chú ý tới vẻ mặt của cậu ta.

Viên Diệc Thần hình như có chút không hiểu vấn đề mà cô đang hỏi, nhưng cậu ta vẫn cau mày nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Ngày hôm qua mình quá mệt mỏi nên đã đi ngủ từ rất sớm. Lúc hơn sáu giờ mình vẫn còn đang ngủ thì phải.”

Cô tròn mắt nhìn, nghi ngờ trong lòng càng lớn hơn.

“Vậy cậu có anh em sinh đôi gì không?” Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Sao cậu lại hỏi như thế? ..... Không có, mình chắc chắn là không có.” Viên Diệc Thần khẳng định nói.

—— Được rồi, cô đã hoàn toàn không thể hiểu nổi tình hình bây giờ rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, khả năng lớn nhất chỉ sợ sẽ là Viên Diệc Thần bởi vì nguyên nhân nào đó mà ở trong trường học và bên ngoài chia ra hai tính cách khác nhau, cho nên hiện tại toàn bộ đều là do cậu ta đang đóng kịch, giả vờ như ngày hôm qua chưa từng gặp cô, cũng chưa từng hù dọa cô.....

“A, là mình nhớ nhầm rồi.....” Cô lắc đầu đáp.

Nếu Viên Diệc Thần muốn đóng kịch, cô cũng đóng kịch với cậu ta là được. Đối với Thần thiếu cô quái ngày hôm qua, cô lại thích lớp trưởng dù nhiệt tình quá mức nhưng khiến cho người ta cảm thấy ấm áp này hơn.

“Hôm qua Hiểu Lâm gặp phải chuyện gì sao?” Viên Diệc Thần không ngốc, có lẽ là cậu ta đã lờ mờ nhận ra gì đó về thái độ kì lạ và câu hỏi không liên quan kia, hỏi lại cô.

“Không có, không có gì.” Cô lắc đầu, tiếp theo nhìn chằm chằm vào mắt cậu ta nói: “Chỉ là gặp được một người có vẻ giống biến thái.”

“Thật à? Cậu có sao không?” Viên Diệc Thần lộ vẻ khẩn trương, gấp gáp hỏi, cô hoàn toàn không nhìn ra chút giả tạo nào —— kỹ xảo đóng kịch thật tốt.

“Mình không sao.” Không nhìn thấy sơ hở đã tưởng tượng trong đầu, cô có chút thất vọng, nhưng lại có chút may mắn. Dù là đóng kịch cũng tốt, ít nhất ở trong trường học, Viên Diệc Thần chính là một lớp trưởng tốt, cô không cần lo lắng cậu ta sẽ đột ngột biến thành vị Thần thiếu kia.

Bởi vì đang là giờ cơm trưa mà hai người các cô lại vừa vận động mạnh khiến bản thân tiêu hao không ít thể lực xong cho nên đương nhiên là cả hai cùng tới phòng ăn để ăn cơm trưa. Trong lúc cô đánh bạo nhiều mặt thử dò xét, thử thăm dò cực hạn khiến Viên Diệc Thần từ lớp trưởng biến thành Thần thiếu, nhưng mà cho dù cô thăm dò thế nào, Viên Diệc Thần vẫn là lớp trưởng.

A, thật sự là quá tốt!

Buổi chiều không có tiết, cho nên cô cơm nước xong liền chuẩn bị đi về nhà. Đang muốn tạm biệt Viên Diệc Thần, cậu ta chợt giống như là nhớ ra chuyện gì, tránh né tầm mắt có chút ngượng ngùng nói: “Thứ bảy tuần sau trong khoa có một buổi vũ hội, Hiểu Lâm có thể làm bạn nhảy của mình không?”

“..... Cái gì?” Cô cho là mình nghe lầm, dừng một chút mới nói tiếp. “Vừa rồi gió lớn quá, mình chưa kịp nghe ra, lớp trưởng có thể lặp lại lần nữa không?”

“Mình...mình nói là, Hiểu Lâm có thể làm bạn nhảy cùng tham gia vũ hội với mình không?” Cái gọi là nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt*, giọng nói của Viên Diệc Thần nhỏ đi không ít, ánh mắt mờ hồ, hình như hoàn toàn không dám nhìn cô, lỗ tai cũng hồng tới sắp bốc khói rồi. (*Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn.)

Cô rơi vào cảnh tự phủ nhận với bản thân mình tới mức nghiêm trọng.

“Đưa trẻ lớn” đang ngượng ngùng này, sao lại là Thần thiếu hôm qua? Khả năng đóng kịch của một người, thật có thể tốt tới mức này? Cô hoàn toàn không nhìn ra một chút giả tạo nào.

“Mình.....” Đối với loại hoạt động này, cô luôn luôn thích mà chỉ nhìn từ xa, hơn nữa đây chính là vũ hội, không phải đứng ngồi là được mà cần phải dao thật kiếm thật đứng ra nhảy. “Mình không biết khiêu vũ.”

Trừ lần bị Thẩm Lệ Hà cứng rắn lôi kéo đi học nhảy Waltz* hai ngày, cô không còn chạm qua những vật liên quan tới khiêu vũ, đôi giày nhảy chỉ đi hai lần kia cũng bị cô vất xó từ lâu rồi. Cô nói không biết khiêu vũ, nhưng là nói thật. (*Waltz chính là điệu Van, muốn biết chi tiết xin tra gg)

Viên Diệc Thần vốn là mong đợi cô đồng ý, nghe được lý do này thì nháy mắt về mặt ảm đạm. Cô đang muốn nói gì đó an ủi cậu ta thì cậu ta lại ngắt đầu, nghiêm túc nói: “Không sao, mình có thể dạy cậu học.”

—— Nhưng vấn đề là cô không muốn học!

Cô rất muốn trực tiếp từ chối, nhưng mà đối với ánh mắt sợ hãi bị từ chối của Viên Diệc Thần, cô lại không nỡ thốt ra. Cô đã sớm nói qua, cậu ta thuộc một chủng loại rất dễ thương. A, nếu không phải là nghĩ tới Thần thiếu kia, nói không chừng cô sẽ rất khoái trá đồng ý lời mời của cậu ta đấy.

“Ừm, được rồi. Nếu như thứ bảy không có việc gì bận, mình sẽ đi với cậu tới... buổi vũ hội kia.” Cuối cùng, cô vẫn là đưa ra câu trả lời không từ chối thẳng thừng.

Không sao, đợi đến lúc đó cô quả thật là không muốn đi còn có thể nói là có chuyện phải xử lý. Leo cây mặc dù là một hành động không tốt, nhưng tình hình bức bách, thỉnh thoảng vẫn phải biết rõ không thể làm mà vẫn làm thôi.

“Thật tốt quá!” Viên Diệc Thần cười vui vẻ, nụ cười này tỏa sáng lấp lánh giống như viên kim cương nổi bật nhất, khiến người ta không thể nào mở mắt

ra.

..... Được rồi, thỉnh thoảng tham gia một hoạt động tập thể cũng không tệ.

Vì vậy cô đã mơ mơ hồ hồ chấp nhận lời mời của Viên Diệc Thần, khi ngồi trên xe buýt, trong lòng cô vẫn là có chút lo lắng.

Chỉ là, hình như cũng không có vấn đề gì phải không?

Cô nhìn cảnh vật chạy như bay qua cửa sổ, có chút mất hồn. Tòa nhà nguy nga lộng lẫy vừa đi chính là câu lạc bộ LOST nổi tiếng thì phải? Thật là đáng cấp hoàn toàn khác biệt.

Đội đã nào!!!

Trong lòng cô vừa động, vội vàng rút điện thoại di động ra tra mạng. Một trăm độ (ý là tin nóng, hot hot hot), không thể ngờ, vậy mà lại phát hiện câu lạc bộ LOST còn có một trang web chính thức. Thật là thần kỳ. Cô bấm vào xem, hai chữ tuyển dụng bắt mắt ở đầu trang hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cô.

Thông báo tuyển dụng?

Tuyển cái gì?

Cô vội bấm vào, có chút ngạc nhiên xem từ trên xuống dưới. Nhìn qua thì cũng không khác những khách sạn khác tuyển người, chỉ là phương diện trình độ học vấn và kinh nghiệm làm việc yêu cầu hơi cao, đề cho cô sợ hãi nhất là yêu cầu cuối cùng: tuyển tiếp tân, giới tính nữ, trình độ học vấn: trung học trở lên, phong cách tốt hình tượng tốt, nói tiếng Anh lưu loát, từ vựng được, người có sở trường được ưu tiên.

—— Cái này, đây không phải là tiểu thư xô-fa sao? Chỉ là yêu cầu này cũng quá cao rồi..

Ánh mắt của cô quét qua, thấy được tiền lương thì chợt hiểu yêu cầu này thật ra thì cũng không cao chút nào.

Tiền lương một vạn rưỡi trở lên.

Cô nuốt nước miếng, cảm thấy hâm mộ dị thường.

Cùng là một ngành nghề, tiền lương lại chênh lệch nhiều tới vậy. Vạn Tử Thiên Hồng không thể đảm bảo tiền lương gốc, chỉ tiêu hàng ngày chỉ có thể dùng tiền bo và hoa hồng uống rượu, nhưng ở LOST chẳng những có tiền lương gốc, chỉ sợ tiền bo sẽ không ít, đi nơi đó cũng đều là những người có chút thân phận, chuyện giống ngày hôm qua gặp phải có thể ít đi rồi.

Hơn nữa, cô nhớ không nhầm thì hình như câu lạc bộ LOST này là do tập đoàn Úc thị mở..... Hay là cô đi tìm Úc nữ nam nhi?

Đến trạm sau, cô xuống xe rẽ vào một quán internet.

Khụ, thông báo tuyển dụng là ở trên internet, cho nên cô phải vào quán internet —— mặc dù ý tưởng này quá đột ngột, cô vẫn muốn thử một chút. Trình độ học vấn thì cô đủ rồi, tiếng Anh ngữ cô có thể nghe có thể nói, phong cách diện mạo và từ vựng đối với Hiểu Lâm cũng không thành vấn đề. Về phần sở trường..... Ca hát, cái này cũng được tính phải không? Mặc dù chỉ là “tiêu chuẩn karaoke“.

Làm xong mọi thứ, cô có chút thấp thòm trở về nhà.

Muộn một chút, khi Hiểu Nhã về nhà..... đi theo sau còn có Trương Phi Phi.

Cô sợ hết hồn, thiếu chút nữa cho là Trương Phi Phi lại bỏ nhà đi rồi. Cũng may Hiểu Nhã rất có nhãn lực, lập tức giải thích cô ấy đã thông báo cho người nhà, cho nên cô mới thoải mái cho hai người đi vào.

Muộn thêm một chút nữa, cô nhận được điện thoại của bộ phận nhân sự LOST, thông báo cho cô tối mai tham gia phỏng vấn.

Được rồi, hiệu suất làm việc của bọn họ cũng thật cao, vài tiếng trước cô nộp sơ yếu lý lịch, thế mà đã có kết quả rồi. Chỉ là, chuyện ập lên đầu cô lại có chút do dự..... Thôi, đi xen thử một chút, có thể thông qua phỏng vấn được không còn chưa biết, chờ thông qua rồi thì lại suy nghĩ chuyện đó cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Edit: meoluoilhamngu

Buổi tối hôm sau, cô đang do dự thật lâu nên đóng giả làm nhân viên công sở hay là Laury đáng yêu sau đó dứt khoát buông tha cho hai loại đó, đổi lại mặc quần áo trưởng thành mị hoặc ở Vạn Tử Thiên Hồng. Dù sao cô phỏng vấn công việc “Quan hệ xã hội”, không mặc như vậy được sao?

Ngồi xe buýt đi đến câu lạc bộ giải trí LOST, cửa chính nguy nga lộng lẫy trước mắt cô làm cô cảm thấy khiếp đảm, chưa dám bước vào.

Nhưng mà, cô chần chừ đứng ở ngoài cửa như vậy, bảo vệ thấy sắc mặt cô khẩn trương còn nghĩ cô muốn làm hành động kinh khủng gì đó. Vì vậy cô lấy hết dũng khí, theo như lời người hôm qua gọi điện đến, vào cửa tìm nhân viên đại sảnh. Nhân viên đại sảnh hướng dẫn cô, cô vòng qua ba đường rẽ, vào một gian phòng giống như phòng họp. Làm cô kinh ngạc là, bên trong có bảy tám cô gái đang chờ. Tất cả mọi người đều mặc trang phục để thể hiện ưu thế của bản thân, cầm đầu cầm cổ ngồi nghịch điện thoại, cô giống như cảm nhận được tia lửa tung tóe khắp nơi trong phòng.

Tùy ý tìm cái ghế cách xa các cô ngồi xuống, cô bắt đầu mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm.

Phòng vẫn một người, cô không ghét hình thức này lắm, cho nên... cô gái nào bị kêu đi, không ai có thể trở về nữa ---đứng lên đi vào như vậy, cảm thấy rất hồi hộp.

Sau cô, còn mấy cô gái, nhưng mà cô vẫn còn ở diện thí sinh căng thẳng ở giữa, nên lo lắng. Khi gọi đến tên cô, cô đứng phắt dậy, có chút cứng ngắc theo sát người đến vào phòng họp.

Trong phòng họp ngồi ba người, đều mặc tây trang đi giày da...Khụ, có nạc có mỡ. Hội họp ngồi trước mặt bọn họ, ba người giới thiệu đơn giản về mình, sau đó đến lượt cô. Mang bài giới thiệu bằng tiếng Anh đã học thuộc lòng nói lưu loát, cô khẩn trương chờ ba người hỏi.

“Phạm tiểu thư đã từng có kinh nghiệm trong câu lạc bộ giải trí rồi, không biết vì nguyên nhân gì cô rời đi?” Người đàn ông trung niên ngồi ở giữa có khả năng là quản lý Hoàng nhìn lý lịch của cô trên giấy một lát, hỏi.

Ách, cô có thể nói thật ra thì cô không có nghỉ ở Vạn Tử Thiên Hồng được không?

“Trong thời gian đó nhà tôi xảy ra chuyện, cho nên...” Tôi hơi cúi thấp đầu, giọng nói thấp xuống.

“Thật xin lỗi, Phạm tiểu thư.” Quản lý Hoàng hơi lúng túng.

Cô cười nói: “Không sao, chuyện đã qua rồi, chúng ta cần đối mặt với tương lai, nhìn ngày mai, mà không nên nhớ lại quá khứ.”

Mau nhìn phẩm chất phấn đấu tốt đẹp của cô đi, cô có năng lực rất mạnh, không sợ khổ không sợ mệt mỏi, sẽ dũng cảm đối mặt với khách hàng yêu ~

“Phạm tiểu thư nghĩ như vậy là được rồi.” Quản lý Hoàng gật đầu một cái, giống như nóng lòng muốn chuyển sang đề tài khác, gật đầu với lý lịch của cô, hỏi: “Phạm tiểu thư biết khiêu vũ không?”

Khiêu vũ? ... Cô không kim lòng nổi nhớ lại ngày hôm qua Viên Diệc Thần mời cô khiêu vũ, khi đó cô nói cô sẽ không khiêu vũ.

“...Tôi biết hát.”

“Cái này chúng tôi thấy được, nhưng khiêu vũ cơ?”

“...” Cô trừng mắt nhìn, đấu tranh nói, “Waltz có được coi là khiêu vũ không?”

Ngay cả Waltz... Cô chỉ biết duy nhất cái này.

Quản lý Hoàng giống như chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Những loại khiêu vũ khác thì sao? Ví dụ như múa bụng, múa nghệ thuật các loại ấy?”

“...Không.” Thân thể cô làm gì có độ mềm dẻo, đến bây giờ cũng không được, thân thể Hiểu Lâm cô không biết thế nào, có thể sau này sẽ khám phá ra khả năng khiêu vũ thiên phú, nhưng bây giờ, cô không biết những loại khiêu vũ kia. Quản lý Hoàng nghe được đáp án của cô có hơi thất vọng, cô nghĩ cô cũng nên vì mình tranh cãi tiếp.

“Nhưng tôi còn có những sở trường khác!” Cô vội vàng nói.

“Cái gì?” Quản lý Hoàng giống như nâng cao tinh thần, mong chờ đáp án của cô.

“Tôi biết tấu hài.”

Lúc học trung học cơ sở, tôi đã từng diễn qua tấu hài, tiết mục còn đoạt giải nhất.

“...Cái gì?” Quản lý Hoàng cho là mình nghe nhầm, thân thể nghiêng nghiêng về phía trước.

... Cô không có dũng khí nói lần thứ hai.

“Tôi nói là... Tôi có năng lực biểu diễn.” Cô nhắm mắt nói xong.

Lấy được đáp án sắc mặt quản lý Hoàng thất vọng, khụ một tiếng sau đó nở nụ cười, “Phạm tiểu thư, cảm ơn câu trả lời của cô, kết quả phỏng vấn chúng tôi sẽ điện thông báo cô.”

Có lẽ không có hi vọng đúng không?

Cô hơi buồn bực, nhưng cũng chỉ có thể nở nụ cười, giả bộ không hiểu ý tứ của ông ta, tràn đầy mong đợi nói: “Được, cảm ơn!”

Khi bước ra ngoài phòng họp nụ cười của cô biến mất, cúi đầu ủ rũ bước ra ngoài.

Nhìn xem, lần này, lại lãng phí bốn đồng tiền xe buýt rồi.

Bởi vì cảm xúc xấu hơn, cô cúi người đi trên đường, thiếu chút nữa đụng vào người khác, cô sợ hết hồn, lui về sau một bước dài mới đứng vững.

Vậy mà, sợ hãi chính thức vẫn còn ở phía sau. Cô ngẩng đầu lên, đang muốn nói xin lỗi, trước mắt là gương mặt xinh đẹp cô không kìm lòng nổi nói: “Úc, Úc... Úc tiên sinh?”

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã gọi là Úc mỹ nam.

Úc mỹ nam thấy cô, cũng kinh ngạc nói, “Phạm tiểu thư?”

Được rồi, nơi này là sản nghiệp nhà Úc mỹ nam, cho nên cậu xuất hiện ở nơi này không có vấn đề gì, nhưng cô thì sao? Một người sinh viên nghiêm chỉnh đang học đại học, xuất hiện ở đây người ta sẽ nghĩ như thế nào, hơn nữa nghĩ tuyệt đối không tốt.

Cô hơi lúng túng, khụ một tiếng mới nói: “Tôi đến phỏng vấn.”

Hi vọng hôm nay trừ phỏng vấn “Quan hệ xã hội”, còn có chức vị khác. Nhưng mà, theo lý thuyết thì Úc mỹ nam cũng không trông nom chuyện này mới đúng, cho nên cậu ta không biết, không cần khẩn trương.

“Phỏng vấn?” Úc mỹ nam nghi ngờ lặp lại một lần, mới không hiểu hỏi, “Phạm tiểu thư không phải là đang học đại học sao?”

“Ách... Đây là làm thêm.” Cô nói.

Úc mỹ nam bùng tỉnh, “Thì ra là như vậy. Phạm tiểu thư đang muốn đi phỏng vấn sao?”

“Không, phỏng vấn xong rồi, tôi phải đi về.” Hơn nữa còn chán nản đi về...

Giống như nhìn thấu sự mất mát của cô, Úc mỹ nam suy nghĩ một lát, mới ngẩng đầu cười nói với cô: “Phạm tiểu thư, cô được nhận.”

“Ài?” Cô kinh ngạc nhìn cậu ta. Cô thực sự cảm thấy kinh ngạc, ban đầu theo ý nghĩ của cô, nếu lần trước Úc lão tiên sinh và Úc mỹ nam nói chuyện tốt, hôm nay Úc mỹ nam xuất hiện ở đây, rõ ràng là cậu ta đã tiếp quản LOST. Nhưng mà, cô cho là khi cậu ta biết cô đi phỏng vấn, cùng lắm là vụng trộm nhận cô, có người nào như cậu ta trực tiếp nói ra... A, vụng trộm làm thì tốt rồi, trực tiếp nói ra như vậy, làm cô cảm thấy xấu hổ.

Nhưng rõ ràng là Úc mỹ nam hiểu lầm cô kinh ngạc. Anh ngượng ngùng nói: “Phạm tiểu thư có thể không rõ lắm. Tôi bây giờ là người phụ trách câu lạc bộ giải trí này, cho nên quyền thu nhận người vẫn có.”

“... Như vậy có thể không được tốt lắm không?” Cô chần chừ hỏi. Như vậy có tính là vượt cấp quản lý hay không? Úc mỹ nam mới vừa nhận chức quản lý, thuộc hạ nên là người dưới trướng của cậu không phải sao?

“Không sao. Dù sao Phi Phi phiền toái Phạm tiểu thư chăm sóc, nghe nói hôm qua con bé lại đến quấy rầy nhà cô.” Úc mỹ nam duy trì nụ cười giải thích.

... A, thì ra đây coi như là báo ân.

Thành thật mà nói, chuyện báo đáp hay không đối với cô không quan trọng, nhưng nếu bây giờ Úc mỹ nam nói ra, mà quả thật cô cũng cần công việc này, như vậy cô từ chối nữa, ra về quá rồi. Ở xã hội này, người nào mà không có bạn bè, bạn bè giúp đỡ lẫn nhau... Không sai!

“Vậy cảm ơn ngài!” Cô cao hứng nói, cúi đầu một cái.

“Không cần khách khí như thế.” Úc mỹ nam giống như có chút luống cuống, vờn tay muốn đỡ cô lại không dám động, “Vậy Phạm tiểu thư trở về trước đội tin tức, tôi sẽ mau chóng an bài. Đúng rồi, Phạm tiểu thư nộp đơn xin làm vị trí gì thế?” Úc mỹ nam lúc này mới nhớ đến hỏi cô nộp đơn vị trí gì, ánh mắt chăm chú nhìn cô, chờ đáp án.

Cô bỗng nhiên chảy mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ muốn cô nói, cô tới nộp làm tiểu thư xô-fa sao? A a, trong suy nghĩ của cô, công việc này đa số mọi người đều khó có thể tiếp nhận, cô không cách nào có thể thân nhiên nói ra miệng!

“Ừm, chính là cái đó... Quan hệ xã hội.” Cô suy nghĩ một chút, rồi cuộc nhớ đến cô nộp đơn vị trí này là tên chính thức.

“Quan hệ xã hội... Quan hệ xã hội sao?” Úc mỹ nam giống như suy nghĩ một chút mới hiểu được cô nói cái gì, tròn to hai mắt, kinh ngạc nhìn cô.

“Ừ, đúng vậy! Như vậy nhờ anh! Tạm biệt!” Cậu kinh ngạc làm cô ngượng ngùng, vội vàng chạy trốn.

Đến khi rời khỏi LOST, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, da mặt cô cần phải luyện nhiều hơn một chút, nhất định phải luyện dày giống như tường thành đối mặt với sóng to gió lớn mặt cũng không đổi sắc!

“Ồ, đây không phải là Hiểu Lâm sao? Thật là trùng hợp, không nghĩ đến chỗ này có thể gặp cô a.”

Cô đang nhắm mắt, giọng nói quen thuộc chợt vang lên, cô cứ nghĩ mình đang nằm mơ. Vậy mà, khi cô cứng ngắc quay người lại, thấy Thần thiếu đang cười híp mắt nhìn cô, con ác mộng của cô lại đến! --- bây giờ là Thần thiếu biến thái đáng sợ, mà không phải là đồng chí lớp trưởng đáng yêu...

“Thần... Thiếu...” Cô run run nói, vừa lui về phía sau mấy bước. Lúc này hần dẫn theo mấy người Lí Nhai ban đầu, mọi người đứng ở sau lưng Viên Diệc Thần, nhìn cô giống như xem kịch vui.

“Lần trước Hiểu Lâm chạy như vậy, làm như tôi là mãnh thú ấy.” Viên Diệc Thần che ngực giống như đau lòng, “Nhưng mà, cô dễ dàng nhận lời A Thần mời, đối với tôi lại khác biệt, tôi rất đau đớn nha ~”

... Cái gì? A Thần sao? Chẳng lẽ là anh em sinh đôi sao?

“Thần thiếu, anh với lớp trưởng... Có phải là anh em sinh đôi hay không?” Nghi vấn này cô luôn chôn chặt trong lòng, không hiểu rõ, nôm nớp lo sợ.

“Cô cho là như vậy sao?” Thần thiếu giống như nghe được chuyện gì buồn cười, hứng thú sờ sờ cằm.

... Nếu như anh ta hỏi ngược lại, sẽ không phải là.

A, chẳng lẽ?

“Anh có bệnh thần kinh!” Không, không đúng, đây là mắng chửi người, phải dùng từ khác, “Không, là bệnh tinh thần... trong truyền thuyết chứng nhân cách phân liệt kia sao?”

Viên Diệc Thần giống như không thèm để ý lời nói sai của cô lúc trước, tán thưởng nói: “Đúng rồi, Hiểu Lâm thật là thông minh.”

Vì vậy, ban ngày xuất hiện một người, buổi tối lại xuất hiện một người khác sao?

A... Quả nhiên cái thế giới này quá điên cuồng!

“Để ăn mừng Hiểu Lâm trả lời đúng, cùng nhau đi uống một chén thế nào?” Viên Diệc Thần dùng tay mời cô, trên người tản ra hơi thở không cho người ta từ chối.

... Không lẽ mọi thứ lại giống như đêm hôm trước sao? Cô thật sự sẽ hỏng mất!

“Cái đó, hôm nay không còn sớm, em của tôi vẫn còn đợi tôi về. Thần thiếu mời, không bằng để lần sau được không?” Lần này cô không dám trực tiếp quay đầu bỏ chạy, sử dụng chiến lược trì hoãn.

“Hiểu Lâm là đang miễn cưỡng sao?” Nhưng Viên Diệc Thần không đồng ý, buông tay xuống nói, “Cái ‘Lần sau’ này ai biết là đến lúc nào chứ?”

Người này khó chơi quá!

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 25:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

“Thần thiếu, sao lại đứng ở cửa thế này?” Ngay lúc cô im miệng, thiên âm từ ngoài cửa câu lạc bộ LOST truyền đến, khiến cô nhất thời cảm thấy trở nên

kích động. (1612: Chì Lâm ví tiếng anh Úc với tiếng trời vì anh Úc xuất hiện đúng lúc.)

Cứu tinh! Cứu tinh của cô đến rồi!

Úc mỹ nam, cô thật sự rất cảm ơn!

“Úc tiên sinh tự mình đến đón tiếp tôi... thật là quá vinh hạnh cho tôi.” Lực chú ý của Viên Diệc Thần rút cuộc chuyển tới trên người Úc mỹ nam, cười híp mắt nói.

“Không dám nhận, xin mời Thần thiếu vào bên trong.” Úc mỹ nam vừa nói, hình như liếc qua chỗ cô một cái, cô chợt hiểu lúc này phải làm gì, thừa dịp hai người đang chào hỏi, lặng lẽ, một chút âm thanh cũng không dám phát ra lui về sau từng bước từng bước một.

Viên Diệc Thần nói chuyện với Úc mỹ nam tới lúc gần bước hẳn vào LOST rồi, mà lúc ấy cô cũng sắp thở phào nhẹ nhõm, Viên Diệc Thần chợt quay đầu lại, cười cười vẫy tay với cô: “Hiểu Lâm, trên đường về nhà nhớ chú ý an toàn nha ~ về sau có cơ hội chúng ta lại uống một chén.”

Cô chợt cứng đờ người. Không ngờ, thật là không có nghĩ đến, cậu ta lại còn làm ra hành động như vậy!

Nhưng không đợi cô trả lời, cậu ta đã đi vào trong cửa lớn rồi. Lửa giận vừa bốc cứ thế nghẹn ở cổ, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, vội vã chạy về phía sân ga.

Cô nhận ra, khi Viên Diệc Thần trở thành Thần thiếu hình như thích nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của cô, cô càng sợ cậu ta lại càng vui vẻ —— thật là một kẻ biến thái mười phần.

Sau đó cô lại bất chợt nghĩ đến một vấn đề. Thần thiếu hiển nhiên là biết sự tồn tại của lớp trưởng, còn lớp trưởng thì sao? Nhìn biểu hiện của cậu ta sợ rằng là không biết Thần thiếu tồn tại. Loại bệnh nhân cách phân liệt này mặc dù cô thấy trên tivi và tiểu thuyết rất nhiều lần, nhưng trong cuộc sống hiện thực vẫn là lần đầu tiên gặp phải, đối với loại bệnh này cô có một loại rất cảm giác vi diệu. Nghe nói, nhân cách phân liệt thường là do tình cảm bị tổn thương —— nói cách khác, Viên Diệc Thần nói không chừng từng có bóng ma tuổi thơ, cho nên mới sinh ra nhân cách Thần thiếu kia.

..... Thôi, tìm hiểu chuyện huyền hoặc này là hoàn toàn không cần thiết, cô vẫn nên giữ lại tinh lực mà nghĩ nên nói với chị Luru thế nào về chuyện chuyển chỗ làm này thôi.

Nghĩ đến chuyện này, cô liền nhừ đầu.

Cô biết mình nên nhanh chóng tới Vạn Tử Thiên Hồng một chuyến, chấm dứt chuyện nên chấm dứt. Nếu Úc mỹ nam cũng đồng ý, như vậy việc cô vào LOST làm việc hẳn là không còn vấn đề, cho nên cô phải đến Vạn Tử Thiên Hồng giải quyết tiền nợ. Hình như chị Luru còn rất quan tâm cô, có lẽ cô có thể bàn bạc cách giải quyết món nợ kia.

Hôm nao không bằng hôm nay, không bằng ngay hôm nay cô đi giải quyết chuyện này cho gọn.

Sau khi gọi điện để chắc chắn hôm nay chị Luru có đi làm, cô ngồi xe buýt tới Vạn Tử Thiên Hồng, trực tiếp lên phòng nghỉ ngơi ở lầu bốn.

Trong phòng nghỉ lúc này không có người nào, Linh Linh và Dương Dương đều không ở đây. Nhìn thấy cô, chị Luru không nói gì, trực tiếp dẫn cô đến một phòng trống trong lầu bốn.

“Chị Luru, em muốn nói về chuyện em thiếu Vạn Tử Thiên Hồng hai vạn tệ.” Cô đi thẳng vào vấn đề nói.

“Ah, em không biết gì sao?” Chị Luru hình như có chút kinh ngạc.

“..... Cái gì?” Cô phải biết cái gì? Chẳng lẽ chỉ có gần ấy thời gian lâu mẹ đẻ con đã lên tới ba vạn bốn vạn? Không nên làm cô sợ chứ! Cô khấn khấn nhìn chị Luru, chờ câu trả lời của chị ấy.

“Ông chủ Tào đã giúp em trả sạch tiền nợ, em không còn thiếu Vạn Tử Thiên Hồng một đồng nào nữa rồi.” Chị Luru nói.

Tào, Tào Tử Minh? Anh ta làm vậy lúc nào?

..... Thì ra ông chủ Tào mới đúng là Lôi Phong, nếu không phải cô muốn tới Vạn Tử Thiên Hồng xin nghỉ việc, cô căn bản cũng không biết anh ta đã thay cô trả nợ.

“Y Y, chị tôn trọng sự lựa chọn của em, nhưng..... Chị thật tâm hi vọng em không bị cuốn vào những thứ tranh đấu kia.” Chị Luru chợt mở miệng, kéo cô từ trong suy nghĩ ra.

Lựa chọn? Cô lựa chọn cái gì?

“Chờ một chút, chị Luru. Em lựa chọn cái gì?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Chẳng lẽ không phải là em đi theo ông chủ Tào sao?” Chị Luru hình như có chút mờ mịt.

“Dĩ nhiên không có!”

“VẬY NGÀI ẤY.....”

“Em chỉ giúp anh ta một chút..... Chuyện có chút phức tạp, nhưng tuyệt đối không phải là như chị nghĩ!” Cô cố gắng giải thích. Cái gọi là “tam nhân thành hổ”, lời đồn bị nhiều người lặp đi lặp lại, người nghe sẽ tin là thật, nói tới nhiều người thì ngay cả cô cũng tin thì phải làm thế nào?!

“Hoà ra là như vậy.” Chị Luru nửa tin nửa ngờ gật đầu một cái, không tiếp tục hỏi về chuyện đó nữa. Mà cô thì lại không thể không nhắc tới một vấn đề khiến người khác bị tổn thương về mặt tình cảm.

“Chị Luru, lần này tới, em còn có một việc muốn nói với chị.”

“Chuyện gì? Có khó khăn gì cứ việc nói, Chị sẽ cố gắng giúp đỡ.”

“Em..... Em muốn nghỉ việc.” Cô cúi đầu không dám nhìn chị Luru, nhỏ giọng nói ra.

“Tại sao? ..... A, đúng rồi, chuyện lần trước như vậy..... Chị đã nói rồi, chị tôn trọng sự lựa chọn của em, về phần quản lý chị sẽ đến thông báo, em đã có ông chủ Tào làm chỗ dựa, quản lý sẽ không làm khó.” Chị Luru nói.

“Cám ơn chị! Chị đối với em thật sự là quá tốt.” Lời này không thuần túy là nịnh hót. Cô vốn tưởng rằng những người làm việc ở đây đều là con buôn, nhưng chị Luru lại tạo cho cô cảm giác... giống mẹ.

“Chị chỉ là..... nhìn thấy em thì nhớ tới mình mười năm trước.” Chị Luru khẽ cúi đầu, hình như lọt vào hồi ức, vậy mà, chị ấy rất nhanh hồi thần, cười cười. “Y Y, đã rời khỏi nơi này rồi thì đừng trở lại nữa, chị thật tâm hi vọng em có thể giữ gìn được sự trong sáng này.”

Đối với chị Luru như vậy, cô không có cách nào nói ra chuyện sau này bản thân sẽ làm việc ở nơi giống thế này, không thể làm gì khác hơn là tâm tình phức tạp ôm lấy chị ấy.

“Tiền lương trong thời gian đã làm chị sẽ gửi vào tài khoản của em khi kết toán, em cũng không cần trở lại.” Chị Luru sẵn sàng nói.

“Cám ơn!” Trừ cảm ơn, cô không còn biết nói gì cho phải.

Tâm tình chợt chùng xuống, sau khi từ biệt chị Luru, cô không yên lòng mà đi vào thang máy, lại bị một cái giọng nói làm cho giật mình tỉnh lại.

“Ồ, đây không phải là Y Y sao, sao bộ dạng lại như mất tiền vậy?”

Cô ngẩng đầu, thấy Dương Dương đang khinh thường nhìn mình.

“Dương Dương!” Hoàn toàn xem nhẹ về khinh thường của Dương Dương, cô ôm lấy cô. Trước khi đi còn có thể gặp lại cô ấy một lần, cô thật sự rất vui mừng.

“Này, cô làm gì đấy?” Dương Dương hình như bị hoảng sợ, giằng co. “Tôi không có hứng thú với con gái!”

..... Mồ hôi ròng ròng.

Cô ấy nói như thể là để bày tỏ bản thân không có hứng thú với con gái, cô không thể làm gì khác hơn là buông tay, lúng ta lúng túng nói: “Tôi cũng không phải bách hợp.”

“Vậy hôm nay cô nổi điên làm gì à?” Dương Dương một bước đi ra thang máy, chán ghét liếc cô một cái.

“Không có..... Tôi chỉ muốn tạm biệt cô.” Cô cũng cùng đi theo ra thang máy, ở sau lưng cô ấy nhẹ giọng nói ra.

Bóng lưng Dương Dương hình như cứng đờ, nhưng cô ấy nhanh chóng làm như không có việc gì quay đầu lại, cười nhạo nói: “Thế nào, tiểu thư Y Y của chúng ta rốt cuộc chống đỡ không nổi, muốn rời đi?”

Cô không để ý đến giễu cợt trong giọng nói của cô ấy, chỉ cười nói: “Đúng vậy.”

“Thôi đi, tôi sớm biết người như cô không thể trụ lâu ở nơi thế này, sớm đi dứt khoát, tránh cho người khác chướng mắt.” Dương Dương không nhìn cô, quay đầu lạnh lùng nói.

“Cám ơn cô trước đây đã quan tâm tôi, về sau nhớ liên lạc nhiều một chút.” Cô tiếp tục không nhìn cô ấy lạnh nhạt, chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng nói: “Gần đây LOST đang tuyển người, cô nên đi xem thử một chút, điều kiện ở nơi đó tốt hơn ở đây nhiều.”

Dương Dương chợt trầm mặc xuống, lớp băng cứng bao quanh cô ấy giống như đang từ từ hòa tan, về mặt cũng từ từ trở nên nhu hòa. Cô ấy hơi cong môi, chỉ là nụ cười này lại có vẻ có chút khổ sở. “Thì ra là cô đi tìm chỗ tốt hơn..... Thôi, tôi ở lại nơi này đã quen, không muốn chuyển tới chỗ khác. Con nhóc Linh Linh kia tôi sẽ chú ý, cô cứ an tâm đi đi.”

..... Này, đừng nói như kiểu cô sắp chết vậy chứ!

Cô im lặng, cuối cùng vẫn không phản bác, không nói gì gạt đầu, lại nhìn cô ấy một cái mới không chút do dự vào thang máy.

Mỗi người đều có cách sống cuộc sống của mình, cô không có quyền can thiệp. Điều cô có thể làm cũng chỉ là đề nghị, còn đồng ý hay không là do người khác lựa chọn.

Vậy mới nói, cô có thể tự lo cho bản thân đã là không tệ rồi~

Buổi sáng chủ nhật, cô nhận được điện thoại của bộ phận nhân sự LOST, nói cho cô biết cô đã trúng tuyển rồi, muốn cô chiều chủ nhật tới ký hợp đồng lao động —— lại còn phải ký hợp đồng, thật quá nguyên tắc... Lúc Hiểu Lâm tới làm ở Vạn Từ Thiên Hồng không có bất kì giấy tờ thỏa thuận gì.

Hợp đồng cấp bậc không giống nhau sẽ có tác phong làm việc khác nhau, thật là một thế giới thần kỳ.

Sau đó, khi cô xem điều kiện viết trên hợp đồng của LOST, cô giống như Già Lưu vào thăm Đại Quan Viên, trợn mắt hốc mồm. (Đại Quan Viên là một kiến trúc xa hoa trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng, còn Già Lưu là một người nghèo. Ở đây ý là nữ chính vô cùng ngạc nhiên, có thể nói là ngưỡng mộ, khiếp sợ khi đọc hợp đồng.)

Một tháng làm việc ít nhất hai mươi hai ngày, lương làm việc ban ngày là bảy trăm tệ, thời gian nghỉ ngơi tự chọn, nhưng phải báo trước cho quản lý. Tiền lương sẽ kết toán vào cuối tháng, tiền boia được thưởng trong lúc làm việc có thể tự giữ —— được rồi, mặc dù không cố định, nhưng tiền lương đưa ra đã khiến người ta thêm chảy nước miếng rồi.

Vì vậy, từ thứ hai trừ đi, cô đã trở thành nhân viên chính thức của LOST.

Không giống Vạn Từ Thiên Hồng, thời gian làm việc ở LOST là từ bảy giờ tối cho đến hai giờ sáng.

Cô ước lượng một chút, hai giờ kết thúc, thu dọn đồ đạc về nhà, chờ ta về đến nhà còn làm mấy thứ, lúc ngủ đã là ba giờ, mà lịch học của cô có hai ngày là bắt đầu từ tám giờ sáng, nói cách khác, cô có hai ngày phải rời giường trước bảy giờ, chỉ có thể ngủ bốn tiếng..... Umh, khổ cực thì khổ cực một chút, nhưng trao đổi công bằng chính là như vậy. Lấy trình độ học vấn và năng lực của cô hiện giờ chắc chắn không tìm nổi công việc có lương cao thế này.

Cô lập kế hoạch cho bản thân là một tuần làm việc năm ngày, nghỉ hai ngày. Dù sao muốn làm siêu nhân không phải cứ mặc quần tam giác là được, nếu một chết thì làm thế nào để tiếp tục kiếm tiền?

Quản đốc của cô là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, để cho cô gọi chị ta là chị Trần, nhưng không giống chị Lưu, chị ta khiến cô có cảm giác rất khác nghiệt. Làm dưới tay chị ta có lẽ không thể vớ vẩn, nhưng vì tiền, cô chỉ có thể nhịn. Nếu có thể ở LOST làm việc đủ một năm, có lẽ tiền lương và tiền boia đủ để trả sạch nợ nần rồi. Sau đó làm thêm nửa năm nữa, kiếm đủ tiền trả học phí để cô học đại học và phí sinh hoạt cho một nhà ba người, chờ cô tốt nghiệp tìm được việc làm, cô hoàn toàn có thể nuôi được gia đình —— lấy danh hiệu đại học A, tiền lương hàng năm hơn mười vạn tệ hoàn toàn không thành vấn đề.

Tương lai tươi sáng khiến cho cô chán phẩn, vì thế chị tỷ mặc dù xinh đẹp lại khác nghiệt trong mắt cô cũng trở thành nhu hòa.

LOST còn có một chỗ khác Vạn Từ Thiên Hồng. Kiến trúc bên trong LOST tương tự với sân đấu thời La Mã cổ đại, mỗi phòng đều có một mặt là thủy tinh, từ trên nhìn xuống có thể thấy rõ ràng đài biểu diễn ở ngay chính giữa phòng khách lầu một. Mỗi đêm đều biểu diễn các tiết mục ca múa, đương nhiên là lấy kiểu múa sexy làm chủ, có người, cũng có tập thể. Lên đài biểu diễn cũng sẽ nhận được tiền công.

Mặc dù cô thêm số tiền kia tới đồ mắt, nhưng tố chất cơ thể không đáng được nhắc tới, lên đài biểu diễn chỉ có thể tăng thêm chuyện cười mà thôi, không thể làm gì khác hơn là dâng hoàng kiếm tiền lương cơ bản và tiền boia. Mà tiền lương cơ bản kiếm khá dễ dàng. Không giống như ở Vạn Từ Thiên Hồng bị chọn lựa như hàng hóa, nơi này áp dụng cách mời theo giờ, bình thường do khách điểm danh, nếu như khách tới lần đầu hoặc là muốn thay đổi khẩu vị, quản đốc sẽ chọn người thích hợp đưa qua. Trong mắt của cô, đây đã là tương đối nhân tính hóa rồi.

Sau khi làm việc ở LOST ba ngày, đau buồn âm thầm trong lòng cô trực tiếp hóa thành hư vô. Những người tới nơi đây trên căn bản cũng là nhân vật có máu mặt, coi như nhân cách không tốt, ở nơi như thế này cũng sẽ tự gò bó mình, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện bỏ thuốc giống như ở Vạn Từ Thiên Hồng, ngay cả khi tiếp rượu những vị khách kia cũng có vẻ quy củ, khách khí. Nhưng điều đáng sợ nhất không phải như vậy, mà là tiền boia..... Biết không? Trong ba ngày cô tiếp rượu tổng cộng hai lần, một lần lấy được một ngàn, còn có một lần lấy được hai ngàn..... Khi đó cô lấy tiền tay giống như bị bệnh Parkinson run rẩy liên tục, cứ ngỡ mình đang nằm mơ. (Bệnh Parkinson (hay còn gọi là PD) là một rối loạn thoái hóa của hệ thần kinh trung ương gây ảnh hưởng đến tình trạng cử động, thăng bằng và kiểm soát cơ của bệnh nhân.)

So sánh với Vạn Từ Thiên Hồng, nơi này quả thực là thiên đường!

Hiện tại cô có một loại cảm giác đang ăn bánh mì trắng chọt được ăn sơn hào hải vị, hạnh phúc và không chân thật —— chỉ hy vọng giấc mộng này không cần tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26:

Edit: meoluoihamngu

Kể từ sau hôm chủ nhật biết được Viên Diệc Thần nắc chứng nhân cách phân liệt, cô và lớp trưởng chung sống không có chút nào áp lực. Lớp trưởng quả nhiên vẫn là lớp trưởng, nhiệt tình giúp đỡ người khác, mọi thứ ở trường học đều không phải là nguy trang. Về phần vị Thần thiếu gì đó, coi như anh ta là người khác đi.

Bởi vì buổi tối phải làm việc ở LOST, ban ngày đi học cô ngủ gà ngủ gật, mà không khéo là, có mấy môn cô học cùng lớp trưởng, lại càng không đúng dịp chính là, cô ngủ gật bị cậu ta thấy được... Vì vậy cô đành phải lấy cớ giải thích tại sao cô lại không có tinh thần như vậy. Có lúc cô nói thức đêm làm bài, có lúc nói tối hôm qua mất ngủ, bây giờ không tìm được lý do gì, cô trực tiếp nói là giáo sư dạy chán quá --- Giáo sư em có lỗi với ngài!

Thứ năm, cô và Tào Tử Minh cùng ăn cơm với mẹ Tào. Lần này, cô giả vờ làm bạn tốt của Tào Tử Minh bởi mẹ Tào, khi ăn cơm xong cô không giống như mấy lần trước ở cửa chào tạm biệt Tào Tử Minh, mà mời anh vào nhà mình.

Bởi vì không thể nói với tiểu La là cô và Tào Tử Minh làm giao dịch, mà mẹ Tào ăn cơm cũng sớm, cô đến nhà bà tiểu La còn chưa quay về, cho nên cô cũng không có nói với cậu chuyện này --- nói cách khác, thứ năm này cô ăn cơm tối hai lần...

Lúc này, tiểu La đã về nhà, đang ở trong bếp vội vàng nấu cơm, vốn đang cao hứng nghe được tiếng mở cửa sau đó nhìn thấy Tào Tử Minh phía sau cô, trong nháy mắt xụ mặt.

Cô mất tự nhiên khựng một tiếng, nói với tiểu La: “Anh ấy sẽ lập tức đi ngay, em không cần làm thêm phần anh ấy đâu.”

Cô tin tưởng Tào Tử Minh không muốn ăn hai lần cơm tối đâu, ở chỗ mẹ Tào, anh đã ăn hai bát cơm đầy rồi.

Sắc mặt tiểu La lúc này mới dễ nhìn hơn một chút, buồn bực nói: “Chỉ hai, em đi nấu cơm.” Quay về phòng bếp, tiếng leng keng thùng thùng vang lên.

Cô hơi lúng túng cười với Tào Tử Minh, bảo anh ngồi xuống ghế salon, cô rót chén nước nóng cho anh --- trong nhà không có lá trà, so với uống Sprite, chắc anh thích uống nước sôi hơn...

“Phạm tiểu thư ăn chưa no sao?” Tào Tử Minh nhíu mày, ánh mắt liếc nhìn phòng bếp.

“Đương nhiên không phải!” Cô vội vàng chối bỏ, cô cũng không phải là cái thùng cơm thần kì gì đó, “Di làm món ăn rất ngon, tôi ăn rất thoải mái.” Bởi vì như vậy, thứ năm đối với cô mà nói rất gian nan. Quả thật là no chết cô mất.

“Vậy là sao?”

“... Tiểu La không biết.” Nhiều chuyện cô không để cho tiểu La và Hiểu Nhã biết, trong đó quan trọng nhất, chính là bây giờ cô chiếm lấy thân thể chị gái của bọn họ.

“Thì ra là vậy.” Cũng may Tào Tử Minh còn lịch sự tôn trọng người khác, cũng không có hỏi nhiều, “Vậy Phạm tiểu thư có chuyện gì thế?”

Anh vừa hỏi, cô mới nhớ đến mục đích thật sự cô tìm anh, vội vàng lấy từ trong túi xách ra tờ biên lai mượn tiền đã ghi xong, để trên bàn trà đầy về phía Tào Tử Minh.

Tào Tử Minh liếc mắt nhìn tờ giấy kia, nhưng không có động tác gì nữa, chỉ nhìn cô thần nhiên hỏi: “Phạm tiểu thư đây là ý gì?”

Cô hít sâu một hơi, lấy dũng khí nhìn vào mắt Tào Tử Minh, nghiêm túc nói: “Đầu tiên tôi muốn cảm ơn ngài đã giúp tôi trả tiền còn nợ Vạn Tử Thiên Hồng, nhưng nhiều tiền như vậy tôi không thể lấy không, cho nên tờ biên lai mượn tiền xin ngài hãy cầm lấy, trong thời gian ngắn nhất tôi sẽ mang tiền trả lại cho ngài.”

“Cô nên biết, chút tiền này tôi không thiếu.” Tào Tử Minh vẫn không nhúc nhích như cũ, đôi mắt thâm của anh không nhìn ra được tâm tình, nhìn thật lâu lại giống như có thể mang linh hồn con người cũng hút vào, “Hon nữa, tôi phải nên cảm ơn Phạm tiểu thư đã làm bạn với mẹ tôi.”

“Làm bạn tiền ngài đã trả, chúng ta không quen biết, số tiền kia tôi nhất định phải trả ngài.” Cô kiên trì nói.

Im lặng nhìn cô một lát, Tào Tử Minh thở dài một hơi.

“Nếu Phạm tiểu thư kiên trì...” Anh vừa nói, vừa lấy biên lai mượn tiền cho vào túi.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Giống như còn có việc, Tào Tử Minh ở không lâu, cất xong biên lai mượn tiền lập tức rời đi.

Trên mặt cô còn phải biểu hiện đồ ăn rất ngon ăn hết đồ ăn tiểu La nấu vào bụng, ăn xong đã là sáu giờ rưỡi. Thấy sắp bị mượn rồi, cô chỉ nói với tiểu La khi nào cô quay về cô sẽ tắm, nhanh chóng thay quần áo, đeo trang sức thanh nhã, chạy xuống lầu đến LOST. Cũng may là chú tài xế thần dũng (dũng mãnh như thần), lúc lòng cô đang như lửa đốt, chính là sáu giờ năm mươi bảy phút --- nguy hiểm thật!

Cuộc sống của cô rất có quỹ đạo, cô thường xuyên nghĩ đến tiền mặt trong ví và tiền trong thẻ càng ngày càng nhiều hơn.

Sau đó, thứ bảy lại đến.

Biết được cô muốn đến buổi khiêu vũ ở trường, quay về nhà Hiểu Nhã rất hưng phấn, hỏi cô bạn nhảy là ai, cô bắt đầu kể, không thể làm gì khác hơn là nói thật. Hiểu Nhã không biết lớp trưởng là ai, giống như hơi thất vọng, trong nháy mắt lại hứng thú bưng bưng hỏi tính cách lớp trưởng thế nào --- cô sắp hỏng mất!

“Hiểu Nhã, em suy nghĩ nhiều rồi. Chị và lớp trưởng chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.” Khi Hiểu Nhã hỏi cô và lớp trưởng lần đầu kiss là lúc nào, cô rút cuộc không nhịn được nói.

“Chị ba, sao chị có thể hỏi chị hai loại vấn đề này chứ?” Tiểu La vẫn im lặng lên tiếng bênh vực.

“Người lớn nói chuyện trẻ con không nên chen miệng vào.” Hiểu Nhã làm dáng vẻ “Chị là người lớn em là trẻ con” bắt đầu nói với tiểu La, mới quay đầu lại nhìn cô, nháy mắt vô tội nói, “Em cũng không có nói hai người không phải là bạn bè bình thường nhà.”

...Em hỏi kiss còn không phải là ý đó sao!

Thấy tiểu La bị Hiểu Nhã nói xong sắc mặt đỏ lên, cô dĩ nhiên là đứng về phía tiểu La, nghiêm mặt nói với Hiểu Nhã: “Em cũng chưa đủ mười tám tuổi, cũng chỉ là trẻ con.”

Lời này vừa nói ra, tiểu La cười, Hiểu Nhã mặt hừng.

Lúc này cô đã trang điểm xong, dọn dẹp xong mọi thứ, cô đứng dậy cầm túi tiền, “Trẻ con ở nhà làm bài tập, chị là người lớn đi ra ngoài hưởng thụ cuộc sống về đêm đây.”

“Chị, đùa vui lắm đấy!” Hiểu Nhã mặt hừng cũng nhanh mà đi cũng nhanh, cười hi hi nói với cô.

Mà tiểu La dịu dàng ít nói hơn nhiều, “Chị hai, chú ý an toàn.”

Vũ hội bắt đầu lúc bảy giờ tối, bây giờ là sáu giờ mười, cô ngồi xe buýt đến trường học, thời gian vẫn còn dư.

Vậy mà, khi xuống lầu, một bóng dáng quen thuộc làm cô sợ hết hồn.

“Lớp trưởng? Sao cậu lại ở đây?” Không phải nói là đến vũ hội mới gặp sao? Hơn nữa rút cuộc cậu ta đến đây lúc nào, sao không gọi điện thoại nói một tiếng chứ?

Viên Diệc Thần ngại ngùng cười, mới lên tiếng: “Tớ muốn làm cậu vui mừng.”

...Rõ ràng là sợ hãi có được không?

Cô đang định bắt đầu kể cậu ta đi cùng, chợt nhìn thấy cái gì đó.

“...Là xe của cậu sao?” Cô chỉ về chiếc xe đạp phía sau cậu ta, trong lòng kêu gào: Nói mau không phải đâu!

“Đúng vậy!” Viên Diệc Thần gật đầu một cái, vui vẻ mang xe đến, “Trường học cách nơi này không xa, chỉ cần nửa giờ là có thể đến, tớ muốn đưa cậu đi.”

Nhìn đôi mắt lấp lánh của Viên Diệc Thần, cô chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

...Cô có thể nói thật ra thì khi còn bé cô ngồi phía sau xe đạp bị ngã nên mắc chứng sợ hãi được không? Đối mặt với ánh mắt mong đợi của Viên Diệc Thần, người nào có thể từ chối được chứ? Dù sao thì cô cũng không thể.

Không ngờ là, kỹ thuật lái xe của Viên Diệc Thần rất tốt, ngồi phía sau cậu ta một chút cũng không cảm thấy lắc lư, ngồi rất là vững chắc. Vừa mới đầu, cô cầm lấy đệm xe để giữ vững thăng bằng, nhưng rất nhanh, tay của cô cảm thấy đau nhức. Mà đúng lúc này, giọng nói của Viên Diệc Thần theo gió truyền đến: “Hiểu Lâm, nắm quần áo của tớ đi, như vậy ổn hơn.”

“Được...” Cô đáp rất nhẹ, cũng không biết cậu ta có nghe thấy không. Cô nhớ cô rất ít khi rơi nước mắt, nhưng những lời này của Viên Diệc Thần làm cô cảm động.

Bởi vì không phải là vũ hội chính thức, cô mặc váy hoa rất là thực nữ, khoác áo choàng cùng màu, mà Viên Diệc Thần mặc áo sơ mi trắng và quần đậm màu. Cô kéo vạt áo của cậu ta, cố gắng không động vào phần lưng.

Thật là kì lạ, rõ ràng vật liệu may mặc lạnh như băng, nhưng cô lại cảm nhận được ấm áp.

Lúc này là buổi tối, nhưng bởi vì thành phố H phồn hoa, vô số ánh đèn chiếu trên bầu trời giống như ban ngày, những ngôi sao lóe sáng không nhìn thấy được. Cô ngửa đầu nhìn bầu trời, cố gắng muốn tìm một ngôi sao, nhưng cuối cùng lại không tìm được.

Bỗng dung, xe giống như đâm phải cái gì đó, lung lay dữ dội. Cô suýt chút nữa bị rơi, hoảng hốt ôm lấy thắt lưng Viên Diệc Thần, thật vất vả mới giữ vững.

Xe đạp đi hình chữ S mới đứng vững, không đợi cô lấy lại tinh thần, Viên Diệc Thần lo lắng hỏi: “Hiểu Lâm, cậu không sao chứ?”

“Tớ không sao, cậu đi tiếp đi.” Cô vừa trả lời, vừa thu hồi tay. Vậy mà, một bàn tay ấm áp đè lại cánh tay của cô, Viên Diệc Thần ngưng ngưng nói: “Thế này, ôm thế này an toàn hơn.”

Cô có thể tưởng tượng ra được Viên Diệc Thần đỏ mặt, rõ ràng tay cậu sức lực không lớn, nhưng cô không có cách nào rút về.

“... Được.”

Khi hai người đến hội trường, vũ hội đã sắp bắt đầu.

Đạp xe hơn nửa giờ, Viên Diệc Thần thở gấp, nhưng cô đề nghị muốn để cho cậu nghỉ ngơi một chút nhưng bị cậu từ chối, “Tớ không mệt, vũ hội sắp bắt đầu rồi, tớ muốn mời cậu nhảy điệu thứ nhất.”

Bởi vì là vũ hội của khoa, trừ một số ít người biết được tin tức tham gia náo nhiệt thì toàn là bạn học, trong hội trường đều có người quen biết. Dĩ nhiên, đối với cô mà nói, ngoài Viên Diệc Thần ra, những người khác đều là người xa lạ. Nhưng Viên Diệc Thần nhân duyên giống như rất tốt, khi hai người tiến vào hội trường, có không ít người đến chào hỏi.

“Lớp trưởng, mang bạn gái đến đây chơi sao?...A, bạn gái lớp trưởng nhìn rất quen nha...Đây không phải là bạn học cùng chúng ta Phạm Hiểu Lâm sao?”

“Chúng tôi không phải là bạn bè trai gái, cậu hiểu lầm...”

Trên cơ bản, bạn học cùng lớp đến chào hỏi đều mang vẻ mặt nghi ngờ, cho dù cô không nhận ra, nhưng không thể làm gì khác hơn là giải thích cho từng người một hiểu. Dĩ nhiên, cô có thể thấy được, cô giải thích đều phí công.

--- Vì vậy sau Tào Tử Minh, cô lại có thêm “Đối tượng”.

Cho dù cô không tình nguyện, nhưng khi vũ hội chính thức bắt đầu, cô bị không khí sôi động cuốn hút, hòa nhập vào không khí sôi động.

Mở màn theo lệ thường là điệu Waltz ấm áp, vũ khúc là bài (Xích đạo và Bắc Cực) cô rất thích hát bài này. Một người khiêu vũ tốt, có thể chỉ cần hiểu âm điệu của bạn nhảy hướng dẫn là có thể hoàn thành bài nhảy. Trước đây học trưởng từng dạy cô khiêu vũ căn bản nên cô biết một chút.

Không thể không nói, Viên Diệc Thần nhảy rất tốt, thậm chí còn nhảy tốt hơn học trưởng đã dạy cô một chút. Bởi vì lâu lắm rồi cô không nhảy Waltz, cho nên lúc mới đầu có hơi cứng nhắc, nhưng dưới sự dẫn dắt của Viên Diệc Thần, cô bắt đầu nhớ lại những gì đã từng học, dần dần tùy theo âm nhạc di chuyển. Cô giống như quay về khi đó, cô cảm nhận được niềm vui khi khiêu vũ, là cô lúc đấy.

Bài nhảy kết thúc, cô vẫn còn muốn nhảy tiếp, bài hát thứ hai vừa bắt đầu cô lại lôi kéo Viên Diệc Thần.

“Chúng ta nhảy tiếp, được không?” Mắt cô long lanh nhìn cậu.

“Được, Hiểu Lâm muốn nhảy bao lâu tớ sẽ nhảy với cậu.” Viên Diệc Thần vui vẻ, giống như rất vui mừng.

Nhưng tiếc là chưa đến điệu nhảy thứ ba, đối với cô có chút khó khăn, cô giẫm vào chân Viên Diệc Thần, hơn nữa nhảy hai bài đã khiến hai người mệt mỏi, cho nên đi ra khỏi sàn nhảy, uống nước trong hội trường, ăn ít điểm tâm.

Từ từ khôi phục thể lực, khi xong điệu nhảy thứ ba, lại xuất hiện bài nhảy nhẹ nhàng, cô nhìn Viên Diệc Thần, nháy mắt cười nói: “Chúng ta tiếp tục không?”

“Đây là vinh hạnh của tôi, công chúa điện hạ.” Viên Diệc Thần không biết đã tháo xuống mắt kính lúc nào, nháy mắt cười nhìn cô, cô khiếp sợ dờ dẫm. Cậu ta nhếch khóe miệng, độ cong vừa phải đem sức quyến rũ của cậu ta hoàn toàn thể hiện ra ngoài.

---A, gặp quý!

Không! Thần thiếu so với quý còn đáng sợ hơn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

“Cậu là..... Thần thiếu?”

Một giây trước vẫn là lớp trưởng hòa nhã đáng yêu, một giây sau đã trở thành Thần thiếu biến thái tới đáng sợ, sự thật tàn khốc này cô không chịu nổi, thậm chí cô còn hi vọng mình đã nghĩ sai rồi.

“Bingo!” Viên Diệc Thần cười sâu hơn, không nói gì nắm eo cô, dẫn cô đi vào trong sân nhảy. Cô muốn giãy giụa đã không còn kịp rồi, nơi này nhiều người như vậy, sợ rằng đều không biết Viên Diệc Thần bị bệnh đa nhân cách, bây giờ cô mà lật mặt với cậu ta sẽ khiến người khác chú ý.

“Cậu... Sao cậu lại xuất hiện được?” Cô hạ thấp giọng kinh ngạc hỏi.

Vừa nãy khi còn là lớp trưởng Viên Diệc Thần khiêu vũ với cô sẽ duy trì khoảng cách vừa vặn, không làm cho cô cảm thấy gần gũi quá mà lúng túng. Còn Thần thiếu này lại cách cô quá ít, khiến cô gần như nghẹt thở. Hơn nữa, cách nhảy của hai người hoàn toàn trái ngược nhau, của lớp trưởng là dịu dàng mà bao dung, để cho cô an tâm nhảy theo cậu ta hết một điệu, nhưng của Thần thiếu lại là bá đạo mà cứng rắn, khiến cô không thể không đi theo sự dẫn dắt của cậu ta.

..... Hu hu, trả lại lớp trưởng cho cô!

“Hiểu Lâm không hoan nghênh tôi sao? Tôi sẽ đau lòng mà ~” Thần thiếu cúi đầu, hơi thở ấm áp phả vào vành tai cô, khiến cô run rẩy.

Quản cái khi mi đau lòng hay không! Thật sự đau lòng thì đau chết luôn đi!

“Tâm lòng của Thần thiếu thật là yếu ớt.” Cô giật giật khóe miệng, tốt bụng đề nghị: “Có lẽ nên đến bệnh viện khám một chút.” Thuận tiện nhìn lại cái đầu, nếu có thể tiện thể hủy luôn nhân cách tên là Thần thiếu này đi thì càng tốt hơn nữa.

“Vậy thì không cần. Chỉ cần Hiểu Lâm có thể đối xử với tôi giống như với A Thần tôi sẽ không đau lòng nữa, không phải sao?” Hình như hoàn toàn không nhận ra cô đang châm chọc, Thần thiếu nắm tay cô xoay tròn trên sân nhảy, vừa ở bên tai nhẹ giọng lại nấp mờ nói.

Lúc trước đã giải thích với người khác cô và Viên Diệc Thần không phải quan hệ yêu đương, mặc dù bọn họ không tin nhưng cô không thẹn với lương tâm thì cũng chẳng có vấn đề gì. Chỉ là bây giờ, Thần thiếu lại dám ở trước mặt đám đông làm ra động tác mập mờ như vậy, người khác sao lại không hiểu lầm? Nhìn ánh mắt mờ ám như có như không ở xung quanh, lần này cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

“Nhưng vấn đề là, thái độ của Thần thiếu đối với tôi và của lớp trưởng đối với tôi cũng không giống nhau, tôi có thể đối xử với hai người như nhau sao?” Rõ ràng là cùng một người, cô vẫn tách biệt ti mỉ như thế..... Loại cảm giác này thật sự là rất kỳ quái.

“Hiểu Lâm, nhìn vấn đề không thể chỉ xem bề ngoài à nha. Thái độ của tôi và A Thần đối với em là giống nhau, chỉ là hình thức biểu hiện không giống nhau. Không phải có câu: xuyên thấu qua vẻ ngoài để nhìn rõ bản chất sao?” Thần thiếu cong môi, cổ làm ra vẻ cao thâm cười nói.

..... Xuyên thấu qua túi da của cậu ta, cô chỉ thấy được một nội tâm biến thái.

Chỉ là xét thấy bây giờ cô còn đang bị nắm trong lòng bàn tay của cậu ta, cô không dám nói ra miệng, chỉ vụng trộm nghiêng nghiêng người, hy vọng mình có thể cách xa thêm chút nữa.

“..... Nếu như lần sau lúc Thần thiếu xuất hiện đừng làm tôi kích động tới vậy, có lẽ tôi sẽ coi ngài và lớp trưởng là một người.” Mặc dù hai người đúng là một.

“Ha ha ~” Thần thiếu chợt bật cười, thật giống như cô đang kể chuyện cười vậy. Mà thật là thần kỳ, cậu ta lại còn có thể vừa cười vừa tiếp tục theo âm nhạc ưu nhã nhảy từng bước.

Cô đang muốn không để ý hình tượng mà liếc mắt xem thường, Thần thiếu chợt co chân trái ngoắc đùi phải của cô một cái, trong nháy mắt cô mất đi thăng bằng, ngã ngửa về sau. Đôi tay có lực kéo lấy thắt lưng cô, nửa người trên của Thần thiếu cúi xuống theo, dán chặt vào nửa người đang tạo thành góc chín mươi độ với trần nhà của cô.

Mặt của cậu ta dán quá gần, lông mi thật dài có chút rung rung nhưng không có cách nào che khuất đôi mắt dù có ở trong sân nhảy mờ mờ cũng phát sáng rạng rỡ. Cô cũng sởn rùng nhìn vào tròng mắt sâu như vực thẳm của cậu ta, giờ khắc này, cô suýt đã cho rằng người đang nhìn cô bằng đôi mắt ấy là lớp trưởng trong sáng thiện lương.

Nhưng mà đúng vào lúc này, bên cạnh chợt nổi lên một trận ồn ào.

Thì ra lúc này chính là lúc kết thúc một điệu nhảy, động tác kết thúc của cô và Thần thiếu như vậy tự nhiên đưa tới mọi người vây xem.

Lần này dù là nhảy vào Ngân Hà cũng rửa không sạch!

Trong lòng cô có chút hốt hoảng, sau khi được Thần thiếu ôm eo đỡ dậy, cô đẩy cậu ta ra, lao ra khỏi hội trường dạn vũ.

Thành thật mà nói, cho đến khi chạy tới một cái đình nhỏ trong trường rừng cây, cô cũng không biết tại sao lại phải chạy. Hoảng hốt mà không rõ lí do, bán sống bán chết chạy trốn mà không rõ lí do, tất cả đều không giải thích được.

..... Thôi, thời gian sống về đêm của người lớn nên kết thúc, cô nên về nhà làm học sinh giỏi thôi.

Nhưng lúc cô đi ra đình nhỏ lại thấy Viên Diệc Thần dù bận nhưng vẫn ung dung chờ, cô không kinh ngạc chút nào —— bạn nhảy bỏ chạy, cậu ta đương nhiên phải đuổi theo chứ.

“Thần thiếu, tôi có chút không thoải mái, muốn về trước.”

Tâm tình của cô có chút xuống thấp, không có tâm trạng tiếp tục dây dưa với cậu ta, cho nên sau khi bình thân nói xong, cô cũng không để ý cậu ta đồng ý hay là từ chối, nhắc chân liền đi.

Thần thiếu không lên tiếng, cô đang cho là cậu ta cũng chơi mệt rồi, cậu ta chợt chắn trước mặt cô, khó hiểu hỏi: “Hiểu Lâm, mình đã làm gì khiến cậu tức giận sao? Nếu như vậy, cho mình xin lỗi!”

Cô dừng lại, thấy Viên Diệc Thần đang khẽ cau mày, chăm chú nhìn cô.

“...Lớp trưởng?” ... Đổi lại lúc nào thế? Không, chuyện này không cần để ý, rốt cuộc lớp trưởng cũng trở lại mới là quan trọng!

Cho dù cô hơi nghi ngờ, nhưng lúc này về mặt tui thân của lớp trưởng làm cô không đành lòng, vội vàng nói: “Không có! Không liên quan đến cậu, tớ chỉ hơi mệt mà thôi.”

“Có thật không?” Lớp trưởng ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ giống chú chó nhỏ làm chuyện xấu đợi chủ nhân tha thứ.

Cô vội vàng gật đầu không ngừng.

Lấy được lời khẳng định chắc chắn của cô, cậu ta vui vẻ hẳn lên. Bị nụ cười của cậu ta cuốn hút, cô cũng không tự chủ được cong lên khoe miệng.

Vậy mà, về ngoài đơn thuần đã thay đổi, mang theo mùi vị tà ác, cùng lúc đó, mắt phượng cũng hơi híp lại, ánh mắt u ám trong nháy mắt làm cô cứng đờ, miệng mím chặt lại.

“Em nhìn xem, em đối xử với A Thần và tôi, thái độ của em lại khác nhiều như vậy.” Viên Diệc Thần nhẹ nhàng nói, vừa đến gần cô, ép cô không thể không lùi về phía sau, lùi về phía đình nhỏ.

“Vừa nãy, là, là cậu đóng kịch sao?” Cô sợ hãi lắp bắp, trong lòng hoang mang sợ hãi. Giống như ở trong bóng đêm, cách xa mọi người, Thần thiếu mang vỏ bọc nguy trang tháo xuống sạch sẽ, lộ ra bản tính hung ác bên trong cậu ta.

“Hiểu Lâm thật là thông minh.” Thần thiếu cười yếu ớt, dưới chân cũng không dừng lại, từng bước đi đến chỗ cô. “Nhưng người thông minh cũng dễ bị lừa gạt ~ em xem, tôi không làm gì ‘kích thích’, nhưng em vẫn không coi tôi là bạn bè. Mà A Thần vừa xuất hiện, thái độ của em liền thay đổi hoàn toàn... A Thần thích em, tôi cũng thích nha! Nhưng tại sao các người đều chỉ thích A Thần, không một ai thích tôi chứ?”

Sắc mặt của cậu ta được giấu trong bóng tối, lời cậu ta nói không nhanh, âm điệu cũng không cao, nhưng giọng của cậu ta lộ ra sát ý làm cô không tự chủ được run lên.

Cô không thể lùi lại được nữa, sống lưng dán vào cây cột lạnh như băng, chỉ cảm thấy lạnh cả người, không biết nguyên nhân là vì cây cột, hay là nguyên nhân ở trong lòng cô.

Thích gì... Mặc dù là lớp trưởng thì thích có hơi nhanh nhưng cô còn có thể hiểu được, nhưng Thần thiếu nói thích thì sao? Hai tính cách đều thích cô á? Không lẽ cô đẹp như vậy sao?

Cô cố hết sức không nghĩ đến vấn đề này, cô cũng biết rõ lúc này tuyệt đối không thích hợp để nói chuyện như vậy --- Thần thiếu bây giờ nhìn quá nguy hiểm, cô nên cách xa cậu ta một chút. Bị thương tổn nên dẫn đến xuất hiện nhân cách thứ hai nói không chừng có khuynh hướng bạo lực, ai biết cậu ta sẽ làm gì cô chứ? Đánh là chuyện nhỏ, giết người hủy thi thể thì nguy rồi! Cô không muốn chết sớm!

Nghĩ đến chuyện này, cô không do dự nữa, nghiêng người chạy đi. Vậy mà, phản ứng của cậu ta so với tưởng tượng của cô còn nhanh hơn. Cậu ta di chuyển từng bước, cánh tay đuổi một cái, ngăn lại cô định chạy, thậm chí bởi vì cô không ngờ phản ứng của cậu ta lại nhanh như vậy cho nên động vào cánh tay cậu ta. Cô hoảng sợ muốn lùi về phía sau, ai ngờ cánh tay dài kia vươn tới, đợi cô hồi phục lại tinh thần rồi, cô giống như là con chim trong lồng bị hai cánh tay Thần thiếu vây quanh, phần lưng của cô dán vào lồng ngực của cậu ta.

“Hiểu Lâm, tại sao phải chạy chứ? Lẽ nào tôi rất đáng sợ sao?” Thần thiếu dùng má phải của cậu ta nhẹ nhàng chạm vào má trái của cô, đôi môi khấp lại thì thoảng chạm vào gò má cô, cô run rẩy --- sợ hãi.

“Không, không không không phải như thế!” Cô cứng đờ, há miệng run rẩy nói, lại không dám động đậy.

Kẻ ngu mới thừa nhận mình muốn chạy!

“Ồ? Không phải muốn chạy... Vậy Hiểu Lâm là chủ động muốn ôm tôi sao? Nếu là như vậy, tôi rất vui nha ~” Thần thiếu giống như thật vui vẻ, âm điệu cao hơn, thổi hơi nhẹ nhàng vào lỗ tai cô.

...Thôi cái * ấy!

Cô cảm thấy máu sắp dồn lên đỉnh đầu, phình to trên đầu cô, hận không thể chui ra làm cô đổ máu. Vấn đề này, cô trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được, dứt khoát không trả lời.

“Thần, Thần thiếu, cậu xem bây giờ không còn sớm nữa, tôi cần phải về nhà... Em trai em gái vẫn đang đợi tôi về kể chuyện cổ tích trước khi đi ngủ đó!” Cô dịch chuyển đầu ra, khó khăn nói.

Động tác của Thần thiếu dừng lại, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ lời nói của cô. Một lát sau, cậu ta bật cười ha hả, cánh tay siết chặt cổ tay cô cũng dần dần buông lỏng.

Cơ hội không nên để mất, cô vội vàng đi lên từng bước từng bước một, rồi đi phạm vi tay của Thần thiếu cô mới thoáng an tâm quay đầu theo dõi cậu ta.

Mặc dù cô rất muốn Thần thiếu cứ như vậy để cô đi, nhưng nghĩ đến hành động của cậu ta thì --- cậu ta biến thái lại muốn nói hoặc làm cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 28:

Thấy cô nhìn anh ta chăm chú, Thần thiếu nắm chặt tay, cười nói: “Được rồi, nếu Hiểu Lâm muốn về nhà, vậy tôi đưa em về.”

“Không cần!” Cô không nghĩ đến anh ta sẽ tốt như vậy, nhưng nghĩ đến lại bị dọa sợ liên tiếp khoát tay, kích động nói. Đưa cô về cái gì cũng coi như xong! Có thể cô còn phải mời anh ta lên nhà nữa ấy chứ?

“Dĩ nhiên cần.” Cô từ chối, Thần thiếu giống như không thèm để ý chút nào, cười híp mắt như cũ nắm chặt cổ tay cô, kéo cô đi ra ngoài, “Đã muộn thế này, Hiểu Lâm về một mình tôi không yên tâm.”

“Nhưng, nhưng mà...” Anh đưa tôi về tôi càng không yên tâm ấy!

Nhưng mà cánh tay cô không thể thoát khỏi tình huống hiện tại. Rõ ràng thoát nhìn cánh tay Thần thiếu nhỏ yếu, nhưng sức lực lại lớn như vậy, cô thế nào cũng không thoát ra được, không thể làm gì khác hơn là tăng nhanh bước chân đuổi theo.

Thần thiếu kéo cô đi thẳng đến cửa trường học, Thần thiếu giơ tay lên gọi taxi, vô cùng thân sĩ mở cửa xe cho cô đi vào trước, sau đó mình cũng chui vào.

--- thành thật mà nói cô nghĩ rằng anh ta sẽ gọi xe đến, kết quả là anh ta lại gọi taxi chứ? A đúng rồi, xe của lớp trưởng vẫn còn bên ngoài hội trường đấy! Nhưng mà, cô quyết định không đề cập đến đề anh ta nhớ đến chiếc xe đạp này--- cho dù cô đoán người cỡi xe đạp nhàn hạ thoải mái chỉ có lớp trưởng mà thôi.

Khi Thần thiếu thuận thực nói rõ địa chỉ nhà của cô, cô hoàn toàn im lặng, một cảm giác nguy hiểm nảy sinh.

Thần thiếu biết địa chỉ nhà cô, bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể đến cửa nhà cô --- a a, thật sự quá đáng sợ!

Suy nghĩ thật lâu, cô nhớ hình như cô không có nói địa chỉ nhà mình cho Thần thiếu, đang muốn hỏi, cô chợt nhớ đến đêm đó cô và Thần thiếu gặp mặt, anh ta cũng thuận thực gọi ra tên cô, giống như đã quen biết từ lâu.

Chân tướng chỉ có một --- Thần thiếu và lớp trưởng có cùng trí nhớ... Có thêm cả tình cảm. Nhưng ngược lại, lớp trưởng không biết sự tồn tại của Thần thiếu.

“Đúng rồi!” Xe taxi vừa đi chưa được một phút, Thần thiếu giống như chợt nhớ ra được điều gì đó, tò mò quay sang nhìn cô, làm cô khản trương, nhìn anh chăm chú.

“Không cần khản trương, tôi chỉ hỏi một chút vấn đề nhỏ.” Thần thiếu giống như nhìn thấu cô đề phòng, cố gắng cười nhằm giảm bớt áp lực cho cô, nhưng ngược lại cô càng khản trương hơn.

“Tôi có thể không trả lời hay không?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Em cứ nói xem?” Thần thiếu cười híp mắt nhìn cô, giống như hỏi ý kiến cô, ánh mắt của anh ta nhìn thấu cô. Trần trụi “Em dám từ chối thử xem”... Vì

vậy cô chỉ có thể giả bộ, hết sức chân chó nói: “Ngài hỏi, ngài hỏi!”

Nhưng cô có thể nói thật hay không, còn tùy vào tình huống...

Thần thiếu giống như rất hài lòng với thái độ của cô, cười vui vẻ hơn, “Nghe Lý Nhai nói, Hiểu Lâm và Hắc bang quan hệ không tệ?”

Ồi chào?

Đôi mắt của cô tròn to, cô nói: “Dĩ nhiên là không phải! Tôi và Hắc bang hoàn toàn không có quan hệ!”

Không cần bôi nhọ cô, cô là một người dân nhỏ an phận thủ thường, nhiều lắm cũng chỉ biết lão Đại Hắc bang mà thôi... Nhiều hơn nữa cũng chỉ là có một giao dịch nhỏ với đối phương mà thôi... Nhưng bản chất cô thiện lương, vĩnh viễn đứng ở dưới ánh mặt trời, sẽ không dây dưa với hắc đạo gì đó đâu!

“Ha ha, phải không?” Thần thiếu cười ha ha, không biết anh ta có tin tưởng lời cô nói hay không, vậy mà một giây kế tiếp, anh ta chợt thu hồi nụ cười, vẻ mặt tò mò, khẽ cau mày nhìn cô: “Nhưng mà, vì sao Tào Tử Minh lại nói em là người phụ nữ của anh ta?”

“...”

...Chuyện khi nào?

Cô và Thần thiếu mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng cô cũng nhớ đến một đêm kia, Tào Tử Minh nói với Lý Nhai --- cho dù lúc ấy cô cũng kinh ngạc một chút, nhưng cô biết là vì Tào Tử Minh muốn giúp đỡ cô, cho nên về sau cô không có hỏi lại, quên mất chuyện này. Hôm nay nhớ đến, thật ra thì rất kỳ lạ. Khi đó căn bản Tào Tử Minh không cần thiết phải nói như vậy, chỉ cần dọa thuộc hạ của Thần thiếu là được rồi --- trừ phi thân phận của Thần thiếu không bình thường.

“...Hiểu lầm.” Cô chớp mắt, nghiêm túc nói, “Tôi và Tào lão đại chỉ quen biết sơ sơ mà thôi, hoàn toàn không thân lắm.”

“Ồ, như vậy sao ~” Thần thiếu chợt gạt đầu, vẻ mặt của anh ta mập mờ cái nào cũng được, cô hoàn toàn không nhìn ra Thần thiếu là tin hay không tin.

“Nhưng mà...” Sắc mặt Thần thiếu chợt trầm xuống, trong mắt sát khí lóe lên, “Sau này Hiểu Lâm đừng có quan hệ yêu đương với anh ta ~ bằng không tôi sẽ đau lòng, tôi đau lòng sẽ làm cho em đau lòng như vậy. Em... hiểu không?”

“Hiểu!” Cô vội vàng gạt đầu, lui về phía cửa xe. Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, cho nên cô không quan tâm, cô mạnh mẽ giữ vững tinh thần, Thần thiếu uy hiếp cô lấy dũng khí hỏi: “Thần thiếu rất hận Hắc bang sao?”

Không lẽ là hắc đạo báo thù, báo thù cho cha gì đó sao?

“Không phải.” Thần thiếu giống như nghe được chuyện gì buồn cười, vui vẻ nói, “Tôi chỉ ghét mình Tào Tử Minh mà thôi.”

“...” Thật bốc đồng, đúng là công tử phú gia! --- đợi đã, cô nhớ trước khi Tào Tử Minh đưa cô về nhà thuộc hạ của anh (Tào Tử Minh) báo lại, đề cập đến Thiên Long hội gì đó, chính là bang phái lớn nhất ở thành phố H đây sao? Lúc ấy anh đuổi Lý Nhai còn nhắc đến cha của Thần thiếu là lão Đại gì đó, không lẽ Thần thiếu chính là con trai lão đại Thiên Long hội trong truyền thuyết hại chết cha Tào Tử Minh sao?... Không đúng, Thần thiếu rõ ràng là họ Viên chứ không phải họ Hường. Có thể là lão Đại có nhiều cách gọi, thật ra thì Hường lão Đại không họ Hường mà họ Viên, giống như Minh Ca không phải họ Minh mà là họ Tào...

“...Thần thiếu... là người của Thiên Long hội sao?” Trong đầu nghi ngờ quá nhiều, cô rốt cuộc không nhịn được hỏi.

Ánh mắt Thần thiếu sáng lên, đáng vẻ rất vui mừng, “Việc này mà Hiểu Lâm cũng biết, thật sự là quá thần kỳ ~”

...Đúng sao?

Như vậy thật sự quá tệ! Nhìn xem, tự nhiên cô bị cuốn vào giữa Thiên Long hội và Hắc bang, càng tệ hơn rồi sao? Nếu như cô thân với một phía thì thôi, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ quen sơ sơ hai phe, cô bị cuốn vào lúc hai bang tranh đấu, rất dễ hi sinh nha! --- về phần Thần thiếu nói thích cô cái gì đó, có thể tin sao? Cô có nên tin sau đó kiêu ngạo vì có chỗ dựa hay không, chỉ sợ chết không toàn thây.

“Không, tôi chỉ đoán thôi.” Cô lắc đầu, thần thờ nói, cố gắng lùi ra xa, phân rõ giới hạn với Thần thiếu...

“Có thể đoán đúng, có thể thấy Hiểu Lâm rất lợi hại.” Thần thiếu không lưu tâm, cười híp mắt tiếp tục nói. Anh ta giống như còn muốn nói gì đó, lúc này xe taxi dừng lại.

May mắn cô có thể rời đi không gian bịt kín này, kế tiếp có thể phát sinh chuyện gì đó không ổn.

“Tôi, đến nhà tôi rồi, Thần thiếu đưa tôi đến đây là được rồi!” Cô cố cười châm chọc, thân thể lạnh lẽo ngăn cản cửa sắt dưới lầu.

Giống như nhìn thấu ý đồ của cô, Thần thiếu híp mắt, hơi lo lắng nói: “Lầu này nhìn rất tối.”

“Không tối, không tối chút nào!” Cô vội vàng nói, “Bên trong có đèn cảm ứng, đủ sáng.” Cho nên Thần thiếu anh không cần lo lắng, mau quay về đi!

“... Thế để lần khác ~” Thần thiếu tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, nhìn mồ hôi lạnh của cô chảy ra, mới thoải mái nói.

“Được, được...” Mong ông trời phù hộ “Lần khác” sẽ vĩnh viễn không đến, Amen!

Thần thiếu quay về taxi bên cạnh, ngoài dự liệu của cô, mở cửa taxi, nói gì đó với tài xế, thanh toán tiền xe. Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô taxi rời đi.

... Thần thiếu không định về nhà sao? Cô nhớ lớp trưởng từng nói, nhà cậu ta ở... thành Tây mà? Ngồi xe phải mất một tiếng, anh ta muốn đi bộ đến gần chân sao?

Thần thiếu không hổ là Thần thiếu, anh ta cúi xuống, đi đến chiếc xe cách đó không xa. Cô bỗng nhiên sợ hãi, cho là anh ta muốn nhặt cục gạch đập vào cửa xe --- vậy mà, chẳng qua anh ta chỉ lấy chìa khóa trong túi ra, mở cửa xe ngồi xuống, vậy tay với cô.

Cô cứng ngắc vậy tay lại, Thần thiếu lái xe rời khỏi tiểu khu cô mới an tâm.

Cho nên mới nói, lớp trưởng lái xe đến dưới lầu nhà cô, sau đó lấy xe đạp từ trong xe ra, chở cô đến trường sao? --- vì sao không lái xe đưa cô đi chứ?

Lúc về đến nhà, tiểu La và Hiểu Nhã đang ngồi trong phòng khách đợi cô, nghe thấy tiếng mở cửa. Một người mang về mặt tò mò, một người còn lại là vẻ mặt yên tâm.

Kê lễ qua loa cho Hiểu Nhã đang hưng phấn, trấn an tiểu La mấy câu, đã là mười giờ.

Đã đến giờ, đi ngủ!

Khi cô thức giấc, hai đứa mới bắt đầu đi quay về phòng ngủ, cô vào phòng tắm tắm gội, sau đó ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 29:

Edit: meoluoilhamngu

Hôm sau, cô nhận được điện thoại của lớp trưởng.

“Hiểu Lâm, tối hôm qua... tớ về nhà bằng cách nào vậy?” Đầu dây bên kia, giọng lớp trưởng mang theo nghi ngờ.

Tất nhiên là... Lái xe về rồi.

“Minh không biết.” Cô nói, “Hôm qua tớ về nhà trước, cậu thuê xe về sao?”

Cô giả bộ cái gì cũng không biết, nghi ngờ hỏi ngược lại.

“Vậy sao... Nhưng xe của tớ... Ha ha, tớ cũng không nhớ rõ. Hiếm mới có dịp ra ngoài chơi với Hiểu Lâm một lần, mình một chút ấn tượng cũng không có...” Càng nói về sau, giọng lớp trưởng càng nhỏ dần, cô có thể cảm nhận được sự thất vọng và tự trách của cậu.

“Không sao, nhất định còn có cơ hội lần sau.” Cô vội vàng an ủi lớp trưởng, nhưng trong lòng cô nghĩ một đằng trả lời một nẻo.

Lớp trưởng là người tốt, không thể nghi ngờ. Không phải cô tự luyến, cô có thể khẳng định cậu thích cô. Hơn hai mươi năm trong đời bỗng nhiên có người thích cô mà dường như cô cũng thích nam sinh đó, cô vốn nên đặc ý giống như tiểu nữ sinh ngượng ngùng chơi trò yêu đương với cậu ta --- nhưng mà, lớp trưởng cũng không đơn thuần là lớp trưởng, cậu đồng thời cũng là Thần thiếu nguy hiểm.

--- quên đi, cô chỉ có thể buông tha cho đoạn tình yêu mơ hồ này. Cô rất may mắn vì có thể kịp thời kim cương ngựa bên bờ vực thẳm, bằng không đợi đến khi cô yêu lớp trưởng, không phải cô sẽ rơi vào “Tình yêu 3P say đắm” rồi sao?

Cho nên nói, cô nên cao hứng mới phải.

“Cậu nói rồi đấy nhá.” Lấy được lời hứa của cô, giọng lớp trưởng vui vẻ hẳn lên, vội cúp điện thoại giống như sợ cô đổi ý, “Hôm sau gặp!”

“Hôm sau...” Cô cầm điện thoại hoàn toàn im lặng, chậm rãi bỏ sung từ chưa nói xong, “... Gặp.”

Sau khi cúp điện thoại cô hơi ngẩn ngơ, cô thu dọn đồ đạc, thay quần áo học sinh nghiêm chỉnh, khoác túi nhỏ ra cửa.

Cô có hẹn với Linh Linh và Dương Dương, hôm nay cùng nhau đi dạo phố. Bởi vì các cô làm việc khác nhau, cho nên bình thường cũng chỉ nhắn tin hay gọi điện, thứ bảy chủ nhật mới có thể tụ họp. Khi sống lại khó có thể gặp được hai người đáng giá để kết bạn, cô không muốn bởi vì ít liên lạc mà trở thành người xa lạ.

Địa điểm hẹn là trước bể phun nước quảng trường Hằng Nguyên, lúc cô đến hai người cũng đã đến rồi. Thấy cô, Linh Linh cao hứng nhào đến kéo tay cô, còn Dương Dương lại khinh thường hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Em đến muộn.”

Cô vội vàng lấy điện thoại ra nhìn, thờ phào nhẹ nhõm phản bác: “Bây giờ vừa đúng 9 giờ, một chút nữa mới là muộn.”

“Gia mồm át lỗ phải.” Bỏ lại năm chữ, Dương Dương dẫn đầu bước đi trước, cũng không quay đầu lại hỏi, “Đi đâu đây?”

Cô và Linh Linh liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ cười cười, vừa đuổi theo đề nghị: “Nhà Cao Ốc hôm nay khai trương, một ngàn giảm xuống còn bốn trăm tám, chúng ta đi thử xem được không?”

Lúc này cô đi qua thấy nhà Cao Ốc thấy, bên trong quần áo đều hơn một ngàn, cô là học sinh nghèo không có tiền, đến bây giờ chỉ dám đứng xa xa nhìn.

“Một bộ quần áo tận hai ngàn, cho dù giảm một nửa còn một ngàn, em mua được sao?” Dương Dương nghiêng đầu liếc nhìn cô, tận lực chèn ép sự nhiệt tình của cô.

Nhưng mà, sự nhiệt tình của cô không dễ dàng bị dập tắt như vậy. Đi vài bước đến kéo cánh tay Dương Dương, cô cười nói: “Mua không nổi thì không mua, em chỉ nhìn thôi không có phạm pháp.”

Đi dạo phố, đi dạo phố là một niềm vui thú, cho dù không mua cái gì, nhìn nhưng quần áo giày dép kia cũng làm người ta hoa cả mắt nhìn no mắt cũng được.

Dương Dương chán ghét giãy giụa, nhưng không có cách nào tránh thoát khỏi cánh tay cô, vì vậy quay đầu đi không để ý đến cô.

Aha, da mặt dày thật.

Từ nhà Cao Ốc đến bách hóa thành phố H, từ lầu một đến lầu cao nhất, bọn họ đi dạo rất vui, ở trong quán KFC ăn phần ăn cả nhà, chiếm chỗ ngồi vừa ăn vừa nghỉ. Trong thời gian ăn uống, cô còn khoe khoang, đợi cô giữ vị trí cao ở LOST cô sẽ cho các cô đi cửa sau. Tất nhiên, Linh Linh chỉ cười, còn Dương Dương thì liếc nhìn cô một cái.

...Được rồi, quả thật cô có hơi phóng đại. Ngoại trừ để Úc mỹ nam giúp một tay, bản thân cô chính là đi cửa sau mới có thể vào làm “Quan hệ xã hội” không phải sao? Muốn cô đi cầu xin Úc mỹ nam. . . Khụ, cô và anh ta giúp đỡ lẫn nhau đã thanh toán xong, nợ nhân tình cũng không được.

Buổi chiều bọn họ lại đi xung quanh xem quần áo, Dương Dương sắc bén trả giá rất thành thạo, bọn họ mua được rất nhiều quần áo đẹp, hài lòng chia tay về nhà.

Học tập tốt, công việc ổn định, đi dạo phố một chút, nếu như mỗi ngày có thể sống đơn giản như vậy, tốt đẹp đến cỡ nào...

Bởi vì ban ngày Viên Diệc Thần là lớp trưởng mà cô quen thuộc, cho nên mặc dù tình hình đặc biệt lúc ấy không được tự nhiên, nhưng cô có thể quên sự tồn tại của Thần thiếu giống như trước đây ---ngoại trừ cô mang tình cảm không nên có bóp chết trong nôi.

Ở LOST cô vẫn dùng tên giả Y Y, công việc ở đây không mệt mỏi lắm, cũng không có khó khăn gì. LOST là một nơi tốt bảo đảm lợi ích của nhân viên, ở nơi này, chúng tôi không cần lo lắng sẽ gặp phải chuyện đáng sợ gì--- cô là nói thật, tuyệt đối không phải quảng cáo cho LOST.

Chập tối thứ tư cơm nước xong đang đi xuống lầu, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên. Cảm điện thoại di động lên nhìn, ồ, hóa ra là Linh Linh.

Cô cười nhận điện thoại, nhưng tiếng khóc ở đầu bên kia điện thoại làm cô đang cười trong nháy mắt cứng ngắc.

“Y Y... Dương, chị Dương Dương...” Linh Linh nghẹn ngào, giọng nói đứt quãng.

Trong lòng cô sợ hãi, siết chặt điện thoại di động, lòng bàn tay mồ hôi rỉ ra.

“Dương Dương làm sao? Cậu không nên gấp, nói từ từ!” Cô bình tĩnh hướng dẫn Linh Linh, nhưng giọng nói run rẩy giấu giếm được Linh Linh nhưng không giấu giếm được cô. Lời nói của Dương Dương tuy có hơi ác độc, nhưng cô ấy giúp cô rất nhiều là sự thật, cô không hi vọng cô ấy gặp chuyện không may!

“Vừa rồi, mới vừa rồi, tớ và chị Dương Dương đang đi ra Vạn Tử Thiên Hồng, bỗng nhiên... Một đám người lao ra, nói là ba chị Dương Dương đánh bạc thua, muốn bắt chị Dương Dương... để trả nợ!”

“Cái gì?” Có làm hay không, tại sao chuyện này lại phát sinh trong xã hội hiện đại chứ? Cô tưởng cha thiếu nợ bán con gái chỉ có trong xã hội phong kiến chứ, không nghĩ đến chuyện này lại phát sinh!...Không không! Bây giờ không phải là lúc nghĩ đến vấn đề này, việc quan trọng nhất bây giờ là mang Dương Dương về!

“Bọn họ đi nơi nào?” Cô cố gắng trấn tĩnh, hỏi.

“Tớ, tớ không biết...” Giọng Linh Linh suy sụp, lắc đầu, “Bọn họ bắt Dương Dương lên xe, liền lái xe đi mất.”

Không biết là ai và địa điểm... Cô cứu Dương Dương thế nào đây?

“Linh Linh, cậu đừng khóc, chúng ta sẽ cứu Dương Dương ra!” Cô vừa an ủi Linh Linh, vừa lo lắng suy nghĩ biện pháp.

... Đứng rồi, ba Dương Dương nhất định biết đám người kia là ai!

“Linh Linh, cậu có thể liên lạc với ba Dương Dương được không?”

“Luu bá bá sao? Tớ, tớ đã từng đến nhà chị Dương Dương, tớ biết điện thoại nhà chị ấy.”

“Được, cậu lập tức hỏi địa chỉ đám người kia, tớ giúp cậu một tay!” Cô quyết định nhanh.

“Được, tốt!”

Cúp điện thoại cô chạy ra khỏi tiểu khu, ngồi lên xe taxi, nói địa chỉ Vạn Từ Thiên Hồng.

Ngồi ở ghế sau taxi, cô gọi điện thoại cho Dương Dương trước, nhưng chuông reo mười mấy tiếng không có ai nhận, chỉ nghe thấy giọng nữ tổng đài.

Trong lòng cô lo sợ như cỏ dại lan tràn, giống như đem cô nuốt trọn.

Làm sao bây giờ? Cô chỉ là một người dân nhỏ mà thôi --- lấy đâu ra năng lực, mang Dương Dương từ trong đám người cứu ra.

... Báo cảnh sát sao? Không, không được, cảnh sát không phải là vệ sĩ của Dương Dương, bọn họ có thể cứu Dương Dương một lần nhưng không thể cứu cô ấy cả đời, không lấy được tiền, đám người kia nhất định sẽ không bỏ qua!

Bạch đạo không được... Vậy thì chỉ có hắc đạo!

Lúc này, trong đầu cô hiện lên bóng dáng Tào lão Đại Tào Từ Minh. Mặc kệ như thế nào, bọn họ cũng có chút quen thuộc, anh sẽ không thấy chết mà không cứu. --- về phần Thần thiếu hắc đạo... Thời gian này cậu ta có xuất hiện hay không, tự dừng cậu ta thay đổi cá tính, cô không thể xác định được cậu ta có thể giúp một tay được không, mà cô cũng không dám nợ nhân tình của cậu ta.

Cô ấn số gọi điện cho Tào Từ Minh, âm thanh đồ đồ bên kia đầu dây, trong đầu cô chỉ thấy một mảnh hỗn loạn, cả bàn tay khẽ run rẩy, giống như không cầm được điện thoại. “Alo, Phạm tiểu thư sao?” Âm thanh đồ đồ đột nhiên mất, điện thoại di động vang lên một giọng nói trong trẻo.

“Là tôi!” Cô nắm chắc điện thoại trong tay, hít thở thật sâu, “Ông chủ Tào, cầu xin anh giúp tôi một chuyện được không?”

“Sao vậy?” Giống như nghe được cô hốt hoảng, giọng Tào Từ Minh cũng trở nên nghiêm túc.

“Tôi, bạn của tôi bị một đám người bắt đi... Tôi nhất định phải cứu được cô ấy ra ngoài!” Cô vội vàng một hơi nói xong.

Đầu bên kia di động, Tào Từ Minh giống như dừng một chút, mới lên tiếng: “Cô đang ở đâu? Cô dừng hành động thiếu suy nghĩ, tôi lập tức đến ngay.”

“Từ Minh, có chuyện gì?” Ngay sau khi giọng Tào Từ Minh vang lên là một giọng phụ nữ xa lạ, nếu như ngày thường, cô nhất định sẽ tò mò, nhưng lúc này, cô không quan tâm xem người phụ nữ bên cạnh Tào Từ Minh là ai!

“Tôi cũng không biết... Đợi một lát, tôi đưa địa chỉ cho ngài!” Có điện thoại gọi đến, cô vội vàng cúp điện thoại gọi cho Tào Từ Minh, quả nhiên là Linh Linh.

“Thế nào?” Vừa nhận điện thoại, cô đi thẳng vào vấn đề.

“Luu bá mẫu nghe điện thoại, bác ấy nói cho tớ biết địa chỉ sông bạc Luu bá bá thường đến!” Vừa nói, Linh Linh vừa nói cho cô địa chỉ.

Cô lặp lại một lần, vừa nói cho tài xế đổi địa chỉ. Cuối cùng an ủi Linh Linh ngắn gọn mấy câu, cô cúp điện thoại, gửi địa chỉ cho Tào Từ Minh.

Vừa định cất điện thoại, tiếng chuông lại vang lên, là Tào Từ Minh.

Nhắn điện thoại, cô nghe được giọng nói nghiêm túc của Tào Từ Minh ở bên kia: “Phạm tiểu thư, không nên tùy tiện hành động, tôi lập tức dẫn người đến đây!”

“Tôi biết, anh nhanh lên một chút!”

May mắn Tào Từ Minh bằng lòng giúp cô... May mắn cô còn biết người trong hắc đạo...

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Edit: meoluoihamngu

“Tiểu thư, đến nơi rồi.” Đúng lúc này, xe taxi dừng lại.

Cô vội vàng đưa năm mươi nguyên tiền ra, nói không cần phải trả lại, lập tức mở cửa xe chạy ra ngoài.

Nơi này là một hẻm nhỏ vắng vẻ, căn bản không có người lui đến. Đến địa chỉ mà Linh Linh gửi, cô phát hiện ở cửa có hai người ngồi xổm nói chuyện, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xung quanh. Rất không may, tầm mắt của bọn họ đối mặt với cô.

Cô sợ hãi, vội vàng đi chậm lại, làm dáng vẻ cẩn thận, nhìn chăm chăm cô dò hỏi: “Tôi được người khác giới thiệu đến, nghe nói trong này... Ha ha...”

Nếu như bị chú ý đến, như vậy liền nhân cơ hội vào thôi. Dương Dương bị mang đi nửa giờ, không nhanh tìm cô ấy, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì chứ?

Có lẽ nụ cười của cô đủ bi ối, hai người cười một tiếng, một người đầu trọc trong đó dùng ngón tay chỉ chỉ sau lưng, “Vào đi thôi!”

“Cảm ơn!” Đi qua hai người, cô không thể đợi được đi vào.

Dù Tào Tử Minh nói anh sẽ đến sớm, chỉ sợ cũng phải cần có thời gian, trong khoảng thời gian này cô nhất định phải tìm được Dương Dương, và cố gắng trì hoãn thời gian... Cho đến khi Tào Tử Minh chạy đến cứu.

Bên trong khác với tưởng tượng của cô, không có đại sảnh, mà chỉ có vài phòng liền nhau, mỗi phòng đều cài nhau, tràn đầy người. Mùi mồ hôi khó ngửi, mùi thuốc lá, mùi chua ghê tởm không biết từ đâu, tràn đầy cả hành lang. Mỗi người đều chăm chú chơi, không ai để ý đến cô. Cô căng thẳng đi đến hành lang tận cùng bên trong, tựa vào vách tường cẩn thận lộ ra một cái đầu, phát hiện góc cuối có một cánh cửa, trước cửa có hai người đứng canh.

Cô quay đầu, che ngực thở.

Nếu như Dương Dương bị mang đến nơi này, chắc chắn ở phía sau cánh cửa, nhưng mà --- trước cửa có hai người, cho dù đáng đáp không vạm vỡ, những thân thể gầy yếu của cô, nhất định không có biện pháp đánh được bọn họ!

Mau nghĩ biện pháp, mau nghĩ biện pháp! Không phải mình đã từng đọc tiểu thuyết rồi sao? Mau suy nghĩ một chút biện pháp giải quyết vấn đề trước mắt!

Đầu của cô nhanh chóng suy nghĩ, cửa đột nhiên mở ra, một người từ bên trong lao ra.

Đôi mắt cô tròn to. Kia, đó là Dương Dương! Lúc này cô ấy quần áo xốc xếch, giống như ở sau lưng có quái vật muốn chạy trốn ra ngoài, ở cửa bị hai người đàn ông kéo lại.

“Ha ha, Lưu lão đầu nợ chúng tôi ba vạn, chỉ cần cô theo tôi một đêm, quá tiện nghi cho ông ta!” Bên trong phòng có người đi ra, là một người đàn ông ba mươi tuổi tên là Đào Ba Nam thoạt nhìn rất bi ối và dữ tợn.

“Tiền tôi sẽ sớm trả lại cho mấy người!” Dương Dương bị bắt vừa vùng vẫy, vừa kêu lên.

“Muộn rồi!” Đào Ba Nam cười bi ối một tiếng, vẫy tay với hai thủ hạ bảo, “Mang vào.”

“Buông tôi ra!”

Thấy Dương Dương sắp bị mang về, trong lòng cô lo lắng vội vàng xông ra, không kịp nghĩ nhiều, “Dừng tay!”

Cô xuất hiện trước mắt năm sáu người đều kinh ngạc, dẫn đầu Đào Ba Nam hồi phục lại tinh thần. Hắn ta nhíu mi nhìn chăm chăm cô một lát, thô lỗ nói: “Cô là ai? Muốn chõ mõm vào sao?”

“Đại ca, cô nàng này kém hơn tiểu thư Dương Dương một chút, nhưng mà cũng được.” Người đàn ông mắt nhỏ cười hi hi nói với Đào Ba Nam bên cạnh.

Nhóm người này giống như ác lang khiến cô không thoải mái, thậm chí muốn chạy trốn. Lá gan của cô luôn không lớn, đối mặt với nhiều người xấu như vậy --- cô nhớ lại lúc mới gặp Thần thiếu, cũng làm cô hoảng sợ và chán ghét như thế.

“Y Y, sao em lại đến đây?” Ánh mắt Dương Dương nhìn cô, trên mặt kinh ngạc rất nhanh liền biến thành trách cứ, “Em ngu ngốc à? Một mình đến chỗ

này!”

“Ôi chào, đây chính là tình chị em kìa!” Người đàn ông mắt nhỏ cười giễu cợt, chọc cho những người khác cười lớn.

....Không chấp nhận với các người.

Cô không để ý Dương Dương trách mắng, không để ý một đám đàn ông bỉ ổi trêu chọc, sống lưng đứng thẳng, nhìn chằm chằm Đào Ba Nam bình tĩnh nói: “Thả chị ấy ra.”

Mục tiêu của cô chỉ có một: Trì hoãn thời gian!

“Ô, cô nàng này còn rất dũng cảm!” Người đàn ông mắt nhỏ liếc nhìn Đào Ba Nam, xác định hẳn ta không có không vui, tiếp tục nói, “Nếu chúng tôi thả theo ý cô, chúng tôi không phải sẽ mất mặt sao? Tại sao chúng tôi phải nghe lời cô?”

Lúc hẳn nói chuyện, mấy người đàn ông từ từ đến gần. Cô cảm thấy có nguy hiểm, vội vàng mở miệng nói: “Tôi nghĩ các anh nhất định không muốn đắc tội với Hắc bang.”

“Hắc bang?” Người đàn ông mắt nhỏ nói chuyện trước, Đào Ba Nam giơ tay áp chế những người đàn ông kia cử động, mở miệng nói, “Cô là người của xã hội đen sao?”

Cô đang muốn gạt đầu thừa nhận, chợt nghĩ đến Hắc bang trừ Tào Tử Minh ra, người của xã hội đen ai cô cũng không nhận ra, vạn nhất bọn họ hỏi kết cấu Hắc bang gì đó, cô nửa câu cũng không nói được. Nhất định sẽ làm lộ chuyện, không thể để bị phát hiện sớm như vậy, cô phải tranh thủ thời gian. Vì vậy, trong đầu cô chợt nghĩ ra được gì đó, vội vàng bật thốt lên, “Tôi là người phụ nữ của Tào Tử Minh.”

Cho dù cảm thấy không được tự nhiên, nhưng nói xong câu này cô nhìn chằm chằm Đào Ba Nam, khẽ nâng cằm làm dáng vẻ kiêu ngạo, làm tăng độ tin cậy. Đồng thời, cô vừa dứt lời, tất cả đám đàn ông im lặng, nhìn nhau một lát, giống như nghe được chuyện gì buồn cười, cười lớn.

...Sao, chuyện gì xảy ra thế? Chẳng lẽ đáng đáp cô không đủ xinh đẹp, bọn họ không tin cô?

“...Tào Tử Minh sắp đến, các người cứ cười đi!” Tiếng cười chói tai khó nghe, cô nâng cao giọng.

Nhưng mà, nghe lời của cô, bọn họ cười càng vui vẻ hơn. Người đàn ông mắt nhỏ cười lớn, vừa nhìn cô vừa nói: “Ha ha... Người nào mà không biết Tào lão Đại Hắc bang có quan hệ với thiên kim thị trưởng, cô là thiên kim thị trưởng sao? Ha ha ha...”

Cô ngán ra.

“Nghe nói thiên kim thị trưởng là một đại mỹ nhân, mới từ nước Mỹ trở về, người ta là phần tử trí thức! Còn cô? Người phụ nữ của Tào lão đại sao? Ha ha ha, cô nằm mơ đi!”

Người đàn ông mắt nhỏ vừa châm chọc xong, Đào Ba Nam không kiên nhẫn vẫy tay nói: “Đuổi đi!”

“Đợi, đợi một lát!”

Hai người đàn ông tiến lên túm lấy cánh tay cô, mang cô đi ra ngoài. Cô không tránh thoát, Dương Dương sắp bị bọn họ mang về, cô dùng hết sức lực kêu lên: “Tôi, cái đó tôi... Tôi đích thực là người phụ nữ của Tào Tử Minh! Tình nhân hiểu không?”

Bất cứ giá nào, cũng phải trì hoãn thời gian. Tuyệt đối không thể để bọn họ mang Dương Dương đi.

“Không tin, các người có thể hỏi Dương Dương, tôi và chị ấy làm cùng một chỗ, Tào lão Đại thường đến chỗ chúng tôi, là vì tôi!” Cảm thấy cánh tay hai người buông lỏng ra, cô vội vàng tránh, lấy hết dũng khí nhìn về phía Đào Ba Nam.

“Dương Dương tiểu thư không bằng lòng bởi chúng tôi, cô ta nói... Chắc chắn, có thể tin sao?” Người đàn ông mắt nhỏ sờ soạng cảm Dương Dương, nhìn về mặt Dương Dương cảm tức ngược lại còn cười lớn, vỗ vỗ mặt Dương Dương.

“Không đi nữa, tôi nghĩ các anh em của tôi rất vui vẻ vì có phụ nữ!” Đào Ba Nam nhẫn nại đã đến cực hạn, không vui vì dây dưa với cô, kéo Dương Dương quay về phòng.

“Dương Dương!” Cô kim lòng không được tiến lên một bước, bị Dương Dương trừng mắt mà lùi lại.

Dương Dương quay đầu nhìn chằm chằm cô, tóc tai lộn xộn che mất ánh mắt cô, “Còn không mau rút đi! Chuyện của chị không cần em quan tâm!”

“Em...” Cô bị lời nói của Dương Dương làm nghẹt thở, cổ họng giống như có một tảng đá chặn lại, lồng ngực buồn bực. Một giây kế tiếp cô hồi phục lại tinh thần, lấy điện thoại di động ra đưa về phía Đào Ba Nam la lớn: “Không tin, các người gọi Tào lão Đại hỏi đi! Điện thoại di động của tôi có số của anh ấy!”

May mắn cô có số của Tào Tử Minh, lúc này vừa đúng để sử dụng.

“Muốn hỏi tôi cái gì, hỏi trước mặt tôi đi.”

Giọng nói sau lưng vang lên bất ngờ, vẫn âm u như thế.

“Tào, Tào lão Đại?” Đao Ba Nam và người đàn ông mắt nhỏ tròn to mắt, giống như kinh ngạc thấy được người ngoài hành tinh đến Trái đất.

Đầu tiên cô cứng đờ, ngay sau đó ý thức được cứu tinh của cô rốt cuộc đã đến, bọn họ được cứu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 31:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Cô còn đang bế tắc, hai người bên cạnh đã hoảng sợ từ từ lui về phía sau, lùi thẳng tới bên cạnh Đao Ba Nam.

Cảm thấy khí thế mạnh mẽ đang từ từ đến gần, trái tim của cô nhảy thình thịch không ngừng, có cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn. Chậm rãi nghiêng đầu, cô thấy được Tào Tử Minh đang thông dong đi tới bên cạnh mình, anh ta giống như vị thần hy vọng anh tuấn nhưng lạnh lùng, tỏa ra khí chất không ai dám khinh nhờn, nhưng với cô, đây chính là sự an ủi lớn nhất.

Tào Tử Minh dừng lại bên cạnh cô, từ từ nhếch môi nhìn Đao Ba Nam, giọng nói trầm thấp vang lên trong hành lang chật hẹp: “Có ai nghi ngờ gì sao? Đúng lúc bây giờ tôi rất rảnh rỗi.”

Tào Tử Minh đến chính là sự chứng minh tốt nhất cho lời nói của cô, bọn người Đao Ba Nam nhất định là không có bất kỳ nghi ngờ nào.

--hừ hừ, các người ai dám có nghi vấn?!

Trong nháy mắt xung quanh cô tràn ngập dũng khí cáo mượn oai hùm, sống lưng cũng thẳng tắp, chân cũng không mềm nhũn, hơi nâng cằm liếc xéo mấy người đã hoàn toàn sùng sốt ở đối diện.

“VẬY, CÁI ĐÓ KHÔNG CÓ, KHÔNG CÓ!” Đao Ba Nam lui về phía sau một bước, lắc đầu nguây nguây.

Tào Tử Minh không nói, nhìn về phía Dương Dương vẫn đang bị lôi kéo.

Đao Ba Nam sững sờ, giống như bị điện giật mau mắn buông lỏng tay ra, đồng thời lui về phía sau hai bước. Thấy thế, cô vội vàng tiến lên kéo Dương Dương, cùng nhau lui trở về bên cạnh Tào Tử Minh, lúc này mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

“Số tiền mà ba của tiểu thư Dương Dương đánh bạc bị thiếu, Trần lão đại có thể tới tìm tôi.” Tào Tử Minh hình như đối với việc Đao Ba Nam thức thời rất là hài lòng, giọng nói thản nhiên, uy áp ban đầu cũng giảm không ít.

“A ha ha, mới có ba vạn, sao chúng tôi có thể không biết xấu hổ mà tới tìm ngài đòi tiền được chứ?” Đao Ba Nam gật đầu cười mỉa.

“Là hai mươi bảy ngàn.” Dương Dương đứng bên cạnh hình như đã bớt hoảng sợ, lạnh lùng đính chính lại lời của Đao Ba Nam.

Đao Ba Nam sững sờ, liếc nhìn Tào Tử Minh, thấy anh không có phản ứng gì, lập tức cúi đầu khom lưng nói: “Tiểu thư Dương Dương nói đúng, đúng là hai mươi bảy ngàn. Nhưng mà nếu tiểu thư Dương Dương là bạn của ông chủ Tào, tiền này không trả cũng được, không trả cũng được.”

“Trong vòng một năm tôi sẽ trả lại toàn bộ cho các người.” Nhưng Dương Dương lại không cảm kích, nâng cao cằm, cắt ngang lời Đao Ba Nam.

“Dạ dạ dạ!” Chuyện có thể như vậy, Đao Ba Nam dĩ nhiên là cực kỳ vui mừng.

Đối với hành động của Dương Dương, Tào Tử Minh không có ý kiến gì, có lẽ cứ xem như là im lặng chấp nhận thôi. Hình như ở lại chỗ này không được thoải mái, Tào Tử Minh hơi cau mày, lạnh giọng nói với Đao Ba Nam: “Nếu như không còn chuyện gì khác, vậy tôi đưa hai nvi bạn này đi cùng —— Trần lão đại không có ý kiến gì chứ?”

“Không có không có! Dĩ nhiên không có!” Đao Ba Nam liên tục xua tay, lắc đầu tới mức suýt rơi xuống.

Thấy Tào Tử Minh nhìn sang, cô vội lôi kéo Dương Dương, lúc anh ta rời đi thì bám theo sát sạt.

Được người Hắc bang đi xung quanh che chở, cô cảm thấy rất an tâm, lúc đi ngang qua mấy gian phòng còn nhìn không được mà ngó vào. Ngược lại Dương Dương hình như tâm tình không thể tốt lên được.

“Cô là đồ đàn sao?” Dương Dương liếc Tào Tử Minh đi ở phía trước một cái, nhỏ giọng nói, đồng thời bấm vào lòn bàn tay cô một cái.

Cô đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, vội vàng rút tay về xoa xoa, sau đó mới nhìn Dương Dương đang không kiên nhẫn nhìn mình chăm chăm, có chút uất ức nói: “Còn không phải là vì cứu cô sao? Lòng tốt mà lại bị coi là đàn độn.....”

“Cô cho rằng cô là siêu nhân à, hay là Spider Man?” Dương Dương hừ lạnh một tiếng, lại liếc Tào Tử Minh một cái. “Nếu không phải là ôn chủ Tào tới đây, cô cho rằng chỉ bằng một mình cô có thể cứu được tôi sao?”

“Chính là bởi vì tôi hiểu rõ năng lực của tôi không đủ nên mới tìm anh ta giúp một tay.” Cô điều chỉnh vẻ mặt, nghiêm túc nói: “Nhưng mà trước khi anh ta tới, tôi phải tranh thủ kéo dài thời gian. Cô xem, hiện tại không phải là tôi đã làm tốt vô cùng sao?”

Dương Dương yên lặng nhìn cô một hồi lâu, chợt nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía trước, từ khoe miệng thốt ra mấy từ không rõ ràng: “..... Cũng vẫn là kẻ ngu ngốc.”

..... Nay, dù gì cô cũng là ân nhân cứu mạng của cô ấy, không nói một câu cảm ơn coi như xong, còn mắng cô là thế nào? Sự nhẫn nhịn của cô cũng chỉ có mức độ thôi đấy!

Cô đang muốn vén tay áo lên phân rõ phải trái với Dương Dương một phen, Tào Tử Minh vốn đang đi phía trước chợt dừng lại, xoay người nhìn hai cô.

Lúc ấy cô mới phát hiện các cô đã ra khỏi cứ điểm đánh bạc kia, trở lại trong hẻm nhỏ. Không trách được không khí cũng thoáng đãng hơn rất nhiều.

Cô nghĩ mình nên cảm ơn Tào Tử Minh, người ta đứng đầu một thế lực lớn còn đích thân tới cứu cô, quả thật là cô muốn cảm động đến lệ nóng doanh tròng. Đang muốn mở miệng thì lại thấy Tào Tử Minh lạnh mặt, ép lời cảm ơn đã lên tới cổ của cô trở về trong bụng —— Cô... cô làm cái gì không đúng sao? Tại sao về mặt của Tào Tử Minh lại giống như có ai thiếu nợ anh ta mấy triệu như vậy?

“Phạm tiểu thư, lần tới nếu lại có chuyện như vậy, không cần một mình làm liều, xin cứ giao cho tôi xử lý.” Tào Tử Minh lạnh nhạt nói, giọng nói không có dao động gì nhiều, nhưng hình như cô nghe ra mùi vị tức giận —— Là giả..... phải không?

Kinh ngạc với cảm giác quái dị trong lòng, hơn nữa nhìn bộ dạng của Tào Tử Minh không giận mà uy, cô chỉ có thể cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói ra: “Được..... Tôi biết rồi.”

Trả lời dứt khoát như vậy đơn giản là bởi vì cô nhát gan, nhưng trên thực tế, cô không nghĩ mình làm sai điều gì. Cô dám dám làm ra chuyện xông vào hang hổ như vậy, hoàn toàn là bởi vì sau lưng có một hậu thuẫn lớn mạnh, cô tin Tào Tử Minh sẽ nhanh chóng tìm tới tới, vì thế cô mới dám đơn độc xâm nhập.

Chỉ là..... Có phải Tào Tử Minh đối xử với cô tốt quá không? Cô chỉ là kẻ tình “mấy đồng bạc” thường xuyên tới thăm mẹ anh ta, cũng không làm ra chuyện tốt kinh thiên động địa gì, có cần phải chăm sóc quan tâm cô kĩ tới vậy không? Là lời của mẹ Tào rất có sức ảnh hưởng, hay là... Hay là... Nghĩ tới khả năng nào đó, cô chợt cảm thấy sau lưng đồ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Không, không thể nào đâu đúng không?

Chắc là còn có việc, Tào Tử Minh để cho thuộc hạ đưa cô và Dương Dương về nhà, bản thân thì lái xe nghênh ngang rời đi.

Đối với lần này, cô cảm thấy rất may mắn, dưới sự hộ tống của hai người trong Hắc bang thành thạo về nhà.

Một đường im lặng đưa Dương Dương về nhà trước, lúc cô ấy xuống xe hình như muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng không hề nói gì, đứng trước nhà mình một lát mới vào cửa. Cô nhìn bóng lưng cô ấy qua cửa kính, trong lòng có cảm giác không nói nên lời. Cô gái Dương Dương này, tuyệt đối không cần cô phải đồng tình, càng không cần sự trợ giúp của cô, cần bản là cô không thể nói ra miệng loại vấn đề lộ trần vết sẹo của người ta.

Sau khi gọi điện thoại cho Linh Linh báo cho cô ấy biết Dương Dương đã an toàn, cô lễ phép nhờ người lái xe của Hắc bang đưa mình tới LOST. Hiện tại thời gian còn chưa muộn, hơn nữa lúc này là tình thế cấp bách lại không có ai chọn, dù sao cô cũng chỉ bị kinh sợ chút ít, bây giờ đã bình tĩnh lại, tiếp tục đi làm là chuyện đương nhiên.

Đi làm kiếm tiền chính là chuyện quan trọng nhất của cô bây giờ.

Ngày hôm sau là thứ năm, sau giờ cơm chiều như lệ cũ, cô rót cuộc nói vấn đề rồi rắm là mời Tào Tử Minh ăn cơm ra.

“Cuối tuần này, tôi muốn mời ngài ăn cơm để cảm ơn ngài nhiều lần giúp đỡ, không biết lúc nào ngài rảnh?” Cuối lâu, cô duy trì khoảng cách một mét với Tào Tử Minh, lấy dũng khí hỏi ra lời. Tào Tử Minh đã giúp cô quá nhiều lần, cảm giác nợ nhân tình của người khác rất không dễ chịu, cô lại không tìm được cách nào trả lại nhân tình tốt hơn, không thể làm gì khác hơn là “quả ít lòng nhiều”, mời người ta ăn một bữa cơm —— mặc dù anh ta có thể, không, là nên, hoàn toàn không quan tâm bữa cơm này.

“Cảm ơn thì không cần rồi.” Rời khỏi tầm mắt của mẹ Tào, bộ dạng con trai hiếu thảo của Tào Tử Minh biến mất không còn tung tích, chỉ lộ ra nụ cười thân nhiên. Cô còn đang cho rằng anh ta không muốn chấp nhận lời mời mà vừa đau lòng vừa thấy may mắn thì anh ta lập tức nói: “Thứ bảy tuần này tôi không có kế hoạch gì.”

Cô ngẩn người, ngay sau đó hiểu đây là ý anh ta đồng ý để cô mời.

“Vậy thì năm giờ tối thứ sáu ở.... ở.....” Cô ghen lời, có chút quần bách cúi thấp đầu. Thật ra thì cô vốn không có kỳ vọng Tào Tử Minh sẽ đồng ý với

lời mời của mình, vì thế ngay cả địa điểm cũng không nghĩ cần thận. Hiện tại mới ý thức được đây là một vấn đề vô cùng vô cùng lớn. Cô chỉ quen thuộc những nơi như KFC Pizza Hut, McDonald's, nhất thời không nghĩ ra chỗ ăn sang trọng nào thích hợp.

“..... Đến lúc đó tôi nhắn tin gửi ngài địa điểm có được không?” Trong lòng chợt động, cô ngẩng đầu nhìn anh ta nói.

“Dĩ nhiên có thể.” Hình như tâm trạng của Tào Tử Minh không tệ, khóe miệng cong cong khiến cô buông lỏng. “Đúng rồi, Phạm tiểu thư, chúng ta cũng coi như là bạn bè, không cần gọi đôi phương lạnh nhạt như thế đúng không?”

..... Nói cũng phải.

Cô nhìn Tào Tử Minh hình như đang chờ đáp lại, suy nghĩ một chút mới dò xét nói: “Như vậy tôi nên gọi ngài là..... Minh ca?” Cô nhớ không nhầm thì hình như đám thuộc hạ kia gọi anh ta như vậy.

Một giây kia, dường như cô có thể cảm thấy khóe miệng Tào Tử Minh cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 32:

Edit: meoluoilhamngu

Cô ý thức được tật xấu của cô lại tái phát, vội vàng ho khan một tiếng, ngượng ngùng mở miệng nói: “Chỉ đùa một chút, chỉ đùa một chút...”

Có lẽ sợ cô nói ra cái gì kỳ lạ, Tào Tử Minh cắt đứt lời của cô, “Phạm tiểu thư không cần khách khí như vậy, ở trên lầu gọi tôi thế nào, sau này cứ gọi như vậy là được rồi.”

“...Được. Như vậy tạm biệt, tôi đi lên trước.” Cô gạt đầu qua loa một cái, cùng anh nói xong, chạy như bay lên lầu.

---xong đời xong đời thật rồi! Ý nghĩ của cô đúng, Tào Tử Minh có ý với cô! A a a làm sao bây giờ?

Cô vừa lao đảo đi lên lầu, vừa kêu rên trong lòng.

Học đại học bốn năm, cô luôn không có duyên với đàn ông, chứ đừng nói đến bạn trai, ngay cả nụ hôn đầu vẫn còn. Mà bây giờ, mới sống lại có một tháng, hình như là đền bù trước đây cô không có duyên với đàn ông, số đào hoa của cô tăng lên, trước sau có hai--- nếu như Thần thiếu và lớp trưởng được coi là hai thì là ba người--- người đàn ông biểu hiện đối với cô đều không giống nhau. Nay còn chưa tính, nếu như bọn họ giống Úc mỹ nam, hoặc là một người con trai bình thường, cô cũng không phiền não như vậy--- nhưng thực tế quá tàn khốc, bất luận là Viên Diệc Thần, hay là Tào Tử Minh, đối với thân phận cô gái bình thường như cô mà nói, đều không tương xứng, bọn họ đây đưa cô nhất định sẽ xui xẻo!

Nhưng mà, bất luận là Viên Diệc Thần hay là Tào Tử Minh, cô nằm trong “Hứng thú” cấp mấy? Ủ, còn giúp đỡ... Coi như cô tự luyện cũng được, cô nhất định đem tất cả mọi thứ bóp chết từ trong nôi.

Nhưng trước đó, cô còn cần phải cảm ơn Tào Tử Minh... Đây cũng là một chuyện phiền toái!

Tìm tòi khảo sát thực tế, cuối cùng cô chọn một nhà hàng Tây không quá đắt tiền để cảm ơn. Tào Tử Minh du học trở về, cô đoán anh vẫn quen ăn đồ Tây, hơn nữa cô là một học sinh nghèo, cũng đừng hi vọng cô đưa anh đi đến nơi sang trọng gì. Nói thật ra, cho dù nói không quá đắt, nhưng bữa ăn Tây dành cho hai người này đoán chừng cũng phải mất năm sáu trăm--- chưa tốn tiền mà cô đã bắt đầu đau lòng rồi.

...Nhưng vì mong muốn yên ổn, chút “Tiền lẻ” này cô nhất định phải chi. Cô nghĩ đến đây là “Một lần boa tiền” trong lòng sẽ thoải mái hơn.

Thứ bảy rất nhanh đã đến, mà trước thời gian ước định ba giờ, cô mới nhớ đến chưa nói địa chỉ cho Tào Tử Minh--- đây giống như bọn cướp thông báo địa điểm giao dịch tiền chuộc con tin...

Năm phút đồng hồ sau Tào Tử Minh mới nhắn lại “Không gấp không về”. trong lòng cô hơi khẩn trương. Cho dù trên danh nghĩa là tiệc cảm ơn, nhưng hình thức hẹn độc nhất vô nhị này, bảo cô làm sao không khẩn trương được chứ? Còn nhắn tin lại, lúc đó Tào Tử Minh sẽ không mang một đám thuộc hạ đến xem... chứ?

Đủ loại suy nghĩ kỳ quái trong đầu cô, cô đổi lại mặc chiếc váy màu xanh nhạt tóc xõa ngang vai, không có vẻ tùy ý, cũng không quá mức chần chừ, ăn một bữa cơm Tây nhìn rất được.

Vốn là cô nói cho Tào Tử Minh địa chỉ rồi gặp nhau ở nhà hàng Tây, nhưng quả nhiên có người thân sĩ không để cho bạn gái mình hẹn đi một mình--- cho nên khi cô chuẩn bị đi ra cửa, lại nhận được điện thoại của Tào Tử Minh, nói anh đang ở dưới lầu, cô kinh ngạc, sau đó bình tĩnh lại, dặn dò tiểu La và Hiểu Nhã một tiếng, lo lắng và hưng phấn xuống lầu.

Xuống dưới lầu, cô nhận ra được chiếc xe lần trước đã đưa cô về, dĩ nhiên bên cạnh chiếc xe là bóng dáng mà cô tuyệt đối không có nhận nhầm. Không dám để Tào Tử Minh đợi lâu, cô bước nhanh đến, vừa đi vừa mỉm cười, “Ngại quá để anh phải đợi, tôi không nghĩ đến anh sẽ đến đón tôi. . .”

“Tôi cũng vừa mới đến, lên xe đi.” Tào Tử Minh rất thân thiện mở ghế phụ cho cô, khoe miệng hơi mỉm cười.

Cô nhìn hàng ghế sau một cái, cắn răng khom lưng ngồi vào ghế lái phụ. Khoa học chứng minh, ghế phụ bên cạnh ghế lái là nguy hiểm nhất, cô muốn ngồi vị trí an toàn phía sau cơ. Dĩ nhiên, quan trọng nhất chính là Tào Tử Minh ngồi ở ghế lái làm cô khẩn trương.

Tào Tử Minh đóng cửa xe giúp cô mới vòng qua ngồi lên xe, tùy tiện mở một CD.

Xe thông thả đi, khúc nhạc dương cầm chậm rãi vang lên, cô cảm thấy khẩn trương giảm đi không ít. Có âm nhạc thật sự quá tốt, không cần quá lúng túng.

“Hiệu Lâm thích nhạc gì?” Đang lúc cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, Tào Tử Minh chợt mở miệng kéo cô về hiện tại.

Bản năng không muốn người khác biết hứng thú yêu thích thấp kém, cô nghĩ ba giây mới nói: “Tôi thích tác phẩm của Maxim, anh ta rất có tài về âm nhạc.”

Được Tào Tử Minh dẫn dắt, cô thấy khúc dương cầm rất thích hợp cho người ta giả bộ yêu thích. Nhưng mà âm nhạc của Maxim cô thật sự rất thích-- mặc dù phần lớn vì dáng dấp anh ta quá đẹp trai cho nên cô xem video liền bị thu hút.

Tào Tử Minh gật đầu, giống như đồng ý với lời của cô, “Tác phẩm của anh ta quả thật làm cho người ta cảm thấy có sự khác biệt.”

Nghe được đánh giá, cô chỉ gật đầu liên tục, ừ ha à mấy tiếng bày tỏ đồng ý, cũng không nói ra cái gì độc đáo. Không có biện pháp, cô chỉ nghe tác phẩm của anh ta mà thôi, đối với phong cách hay gì đó không có nhớ. . . Cùng Tào Tử Minh nói, quá miễn cưỡng.

Bởi vì địa điểm cô tìm cách nhà không xa, bọn họ nói chuyện một lát liền đến nơi. Xuống xe rồi đi không gian bịt kín, cô cảm thấy dễ thở hơn nhiều, hận không thể làm một vài động tác thể dục cho giãn gân cốt.

Nhưng mà Tào Tử Minh cong cánh tay làm cô rối loạn, sau khi anh nói mời cô, cô vẫn đứng yên ở cửa, cô nhắm mắt khoác lên khuỷu tay anh, ngẩng đầu uốn ngực mắt nhìn thẳng theo sát Tào Tử Minh đi vào nhà hàng Tây.

Đối với nhà hàng Tây này, cô rất nghiêm túc nghiên cứu, tìm các phê bình, biết nhà hàng com Tây này rất tốt, phục vụ khỏi phải chê. Quả nhiên, bọn họ vừa mới vào cửa, thì có một vị tiểu thư phục vụ mỉm cười lên đón, đưa bọn họ mang đến vị trí gần cửa sổ.

Tiểu thư phục vụ mang thực đơn lên, có thể là nguyên tắc ưu tiên phụ nữ nên đưa đến trước mặt cô. Phạm Hiệu Lâm cô không am hiểu gọi thức ăn, nhưng cô đoán vì phong độ thân sĩ gì đó, Tào Tử Minh sẽ kiên trì để cô gọi, vì vậy cô ngẩng đầu lên nhìn vị tiểu thư phục vụ, lễ phép cười nói: “Có thể lấy thêm một quyển thực đơn nữa được không?”

Tiểu thư phục vụ kinh ngạc, ngay sau đó mỉm cười chuyên nghiệp gật đầu, quay người lại lấy quyển thực đơn từ bàn bên cạnh đến.

“Anh tự chọn món theo ý mình đi. . .” Cô yếu ớt cười với Tào Tử Minh, cũng không quan tâm anh có phản ứng gì, cúi đầu lật lật thực đơn.

Cô vẫn vênh tai lên nghe động tĩnh bàn đối diện, cho đến khi cô nghe thấy tiếng lật thực đơn, cô mới thở phào nhẹ nhõm, tập trung vào thực đơn. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn bị giá bên trong làm rối loạn.

Thịt bò bít tết gì đó, hai trăm ba mươi tám nguyên, thịt bò bít tết Felix, đồ ngốc cũng biết là mười tám nguyên, những thứ kia xứng với món ăn gì đó thì không nói đi, điều kỳ lạ nhất chính là nước uống, nước trái cây đều giống nhau không dưới năm mươi. . . Đây là gạt tiền nha!

Cô cố gắng dùng toàn bộ sức lực mới làm mình hết run rẩy, móng tay đã cắm thật sâu vào tờ thực đơn hoàn mỹ. . . Cô cảm thấy trái tim mình đau đớn.

“Hiệu Lâm muốn ăn cái gì? Nếu không thì để tôi gọi hộ cho.” Tào Tử Minh chợt mở miệng cắt đứt suy nghĩ của cô, không đợi cô mở miệng gọi tiểu thư phục vụ cách đó không xa, gọi phần ăn của hai người.

“Xin hỏi thịt bò bít tết mấy phần chín?” Tiểu thư phục vụ lấy tờ hóa đơn viết gì đó, mỉm cười chuyên nghiệp nhìn cô.

“Sáu, cảm ơn.” Tào Tử Minh gật đầu với tiểu thư phục vụ một cái.

Vì vậy chữ “Chín” kia bị cô nuốt vào trong cổ họng, nuốt xong cô mới nói: “Tám phần, cảm ơn.”

Đội đồ ăn mang đến, ngồi yên như vậy cũng không được, cho nên cô chọn đề tài an toàn nói: “Thời tiết hôm nay không tệ. . .”

Liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, Tào Tử Minh gật đầu, “Đúng vậy.”

Trên trời lơ lửng mấy đám mây trắng. . . Thời tiết quả thật không tệ. . .

“...Nơi này quả thật cũng không tệ.” Cô tiếp tục chọn đề tài an toàn.

“Nơi này tôi chưa từng đến, ánh mắt Hiếu Lâm không tệ.” Tào Tử Minh tiếp tục gật đầu, nhìn một vòng, nói.

“Khá được...” Cô có thể nói cô tìm “nhà hàng com Tây thành phố H”, kết quả đầu tiên chính là nhà này sau đó cô xem một chút bình luận cũng không tệ lắm rồi phải tìm những nhà khác nên chọn nhà này sao...

Dừng lại một chút, Tào Tử Minh thở dài một tiếng, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên: “Cô... Không cần phải gò bó như vậy.” Lúc cô còn đang kinh ngạc, anh hơi cong khóe miệng cười nói, “Tôi sẽ không ăn cô...”

...Đây là đùa giỡn sao?

Ánh mắt Tào Tử Minh mang theo trêu chọc, mặt cô dần nóng lên, hốt hoảng tránh ánh mắt của anh, để che giấu sự chột dạ của mình cô lắp bắp nói: “Ha, ha ha, đó là đương nhiên...”

Nhưng anh có biết, bị anh nói như thế, cô sẽ càng gò bó hơn...

Trong lòng cô im lặng rơi lệ, cố gắng buông lỏng chính mình để “Không gò bó”--- rất là khó khăn.

Cũng may đồ ăn được mang lên rất nhanh. Đồ ăn đã hóa giải cảm xúc khẩn trương của cô, thức ăn rất ngon trong lòng cô giờ ngón cái khen.

Nhớ kỹ dùng com phải lễ phép, cô cố gắng làm thực nữ cắt thịt bò bít tết thành miếng nhỏ, cầm nĩa xiên, ưu nhã đưa vào trong miệng, sau đó mới chậm rãi nuốt vào, uống một ít rượu đỏ, dừng lại một chút mới ăn miếng bít tết tiếp theo... Cô đoán giả bộ rất giống.

Ăn uống no say xong, thấy Tào Tử Minh cũng ăn xong, cô lấy cớ vào nhà vệ sinh tránh khỏi ánh mắt của anh, chạy đến sảnh tính tiền.

Cô không phải là ngu ngốc, cho dù cô muốn trả, nhất định Tào Tử Minh sẽ đòi trả tiền, vì vấn đề mặt mũi người đàn ông, cô không nên giành với anh... Như vậy bữa com này coi như mất, không lẽ cô còn phải mời anh một lần nữa sao?

Cô mới không cần...

Nhịn đau lấy từ trong ví tiền ra tờ năm trăm, cầm tiền lẻ, cô đau buồn xoay người, sau đó bị người sau lưng hù dọa không nói được gì.

Đây, đây là Tào lão Đại xuất quỷ nhập thần!

“Đây là gì?” Tào Tử Minh nhăn mi, không hiểu nhìn cô.

...Anh sẽ không hiểu làm cô muốn chạy trốn để anh trả tiền đây chứ?

“Khụ, tôi đi rửa tay ngang qua nơi này, liền thuận tiện thanh toán...” Cho dù phòng vệ sinh và quầy thu tiền ngược hướng, mà vị trí ăn com ở giữa, cô từ phòng vệ sinh quay về vị trí ăn com hoàn toàn không thể “Đi ngang qua”, cũng không trở ngại việc nói dối của cô...

Không truy cứu mục đích thật sự của cô, Tào Tử Minh chỉ cười cười, thân sĩ nói: “Nếu đã thanh toán xong, chúng ta đi thôi.”

Có thể kết thúc thời gian đau khổ này, đương nhiên cô rất cao hứng. Tiểu thư phục vụ vẫn dịu dàng như cũ “Xin mời, hoan nghênh lần sau quay lại”, cô và Tào Tử Minh một trước một sau ra khỏi nhà hàng Tây.

Có thể là do tác dụng của cồn, cũng có thể là do bóng đêm mê hoặc, cô nhìn bóng lưng cao lớn phía trước, bỗng nhiên cảm thấy có một loại xúc động.

Một ngày nào đó, nếu cô có thể tìm được bóng lưng cảm giác an toàn dựa vào, cô sẽ rất hạnh phúc.

Nhưng mà, đó chỉ là ý nghĩ mà thôi, khi Tào Tử Minh xoay người lại nhìn cô, cô giật mình, nhanh chóng mang tất cả những ý nghĩ vụt ra sau đầu.

“Hôm nay tôi rất vui, nếu như có thể, tôi muốn ăn bữa tối lần sau nữa.” Bởi vì bất ngờ không kịp đề phòng, cho nên khi Tào Tử Minh dừng lại cô lại đi về phía trước, đến bây giờ khoảng cách của bọn họ rất gần. Không thể không nói, cho dù lời nói của anh chỉ là thương lượng, nhưng giọng nói khí thế làm cho người ta không thể không làm theo.

Lúc cô đang không biết nói thế nào mới tốt, một âm thanh chợt vang lên, giải cứu cô.

“Arvin?”

Vốn cô không biết tên này là gọi Tào Tử Minh, nhưng người trước mắt nghe được giọng nói lộ vẻ xúc động, ánh mắt nhìn về phía sau lưng cô, vì vậy cô hiểu, đây là “Ra đường gặp người quen”.

Hơn nữa, người quen này lại là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Mang theo tò mò, cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy sau lưng cô cách mấy bước chân, một người phụ nữ kinh ngạc nhìn Tào Tử Minh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 33:

Edit: meoluoihanngu

Sợ quấy nhiễu đến hai người nhìn vào mắt nhau, cô lặng lẽ lui ra từng bước, nhường không gian cho hai người. Nhưng không khéo chính là, cô vừa mới di chuyển, tầm mắt người phụ nữ chuyển sang quan sát cô, Tào Từ Minh hơi kinh ngạc.

“Jennifer?”

... Hình như cô đã nghe qua cái tên này. Cô nhớ lần đầu tiên đến chỗ mẹ Tào ăn cơm, Tào Từ Minh nhận được điện thoại một người phụ nữ gọi đến hình như tên là Jennifer, cô nhớ rõ như vậy bởi vì khi ấy cô bị tiếng chuông điện thoại của anh hấp dẫn.

“Thì ra anh và người đẹp có hẹn, thảo nào không chịu theo em đi chơi bóng.” Người phụ nữ tên Jennifer ôm ngực, chế giễu Tào Từ Minh, nhưng trong giọng nói trêu chọc nhiều hơn, giống như không có một chút ác ý.

Dù vậy, cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

Giọng nói người phụ nữ tràn đầy tự tin, nhận ra rất rõ, nếu như cô nhớ không sai, hai ngày trước cô gọi điện thoại cho Tào Từ Minh nghe thấy giọng nói này--- cho dù cô ấy chỉ nói mấy chữ mà thôi.

“Người muốn chơi bóng với em có rất nhiều, anh không cần thiết phải tham gia nào nhiệt.” Đối với Jennifer châm chọc, Tào Từ Minh không để ý lắm, thậm chí còn nhún mày, hai người thoát nhìn rất thân.

Được rồi, nhìn dáng dấp cô không thể nói được gì... Dù sao mời khách cũng xong rồi, chuyện cô nên làm cũng đã làm xong, cô cũng không cần thiết ở lại nữa.

“Tào tiên sinh, anh gặp người quen, vậy tôi đi về trước đây.” Không phải là trước mặt mẹ Tào, nên cô không quen gọi “Từ Minh”, nhưng dùng kính ngữ thể này cô cảm thấy gọi rất thuận miệng. Cô nhìn Tào Từ Minh, khóe miệng hơi cong lên, sau khi nói xong xoay người muốn đi, lại có người gọi lại.

“Vị tiểu thư này xin đợi một lát!” Jennifer vội vàng gọi cô lại, cô quay đầu lại cô ấy cười với cô, “Tôi và Arvin không có gì để nói, cô đừng đi nha! Nếu không, người đẹp mà rời đi anh ấy sẽ đổ tội lên đầu tôi, tôi sẽ không chịu được.”

Vừa nói, Jennifer trợn mắt nhìn Tào Từ Minh một cái, sáng giọng: “Em nói này, anh không giới thiệu cho em biết sao?”

Tình hình phát triển làm cô hơi lúng túng, không thể làm gì khác hơn là đứng ngây ngốc tại chỗ nhìn Tào Từ Minh.

Nhưng mà, Tào Từ Minh không có giới thiệu cô với người phụ nữ kia. Anh không nhìn Jennifer, mà nói với cô: “Tôi đưa cô về nhà.”

Cô đang muốn lắc đầu nói mình có thể gọi taxi, Jennifer đã lên tiếng trước tôi, “Này, anh có ý gì đấy!” Cô ấy bước lên trước mặt tôi, khiêu khích nhìn Tào Từ Minh một cái, mới cười híp mắt nhìn tôi, “Xin chào, tôi tên là Thái Vĩnh Nghiên, tên tiếng anh là Jennifer, tôi là bạn học ở Mỹ của Arvin.”

“Thái tiểu thư, xin chào.” Cô đưa tay ra bắt tay cô ấy, nhìn Tào Từ Minh một cái mới nói, “Tôi tên là Phạm Hiểu Lâm, là bạn Tào tiên sinh.”

“Phạm tiểu thư là bạn của Arvin à...” Thái Vĩnh Nghiên nhấn mạnh chữ bạn, liếc nhìn Tào Từ Minh một cái, tựa tiểu phi tiểu nhìn lại cô, “Không phải là bạn ‘gái’ sao?”

Cô kinh ngạc.

--- được rồi, từ trước đến nay cô không đối phó được với người vô cùng ‘Hoạt bát’. Chẳng lẽ cô ấy không biết cái gì gọi là có chừng mực sao...

“Tất nhiên là không phải!” Lúng túng qua đi, cô vội vàng giải thích, “Tôi và Tào tiên sinh chỉ là...”

“Jennifer, em không cảm thấy em quan quá nhiều sao?”

Tào Từ Minh không vui cắt đứt lời cô ấy, điều này làm cô hơi kinh ngạc, không dám nhìn về mặt anh lúc này.

Chúng tôi hai nữ một nam đứng ở chỗ này rất mờ ám giống “Tam giác yêu”, rất nhanh khiến quần chúng vây xem.

Thái Vĩnh Nghiên vì lời của Tào Từ Minh mà kinh ngạc, giống như không nghĩ đến Tào Từ Minh sẽ nói như vậy, nhưng cô ấy chỉ ngạc nhiên một lát, rất nhanh liền khôi phục lại cười tủm tỉm, trêu ghẹo nói: “Vâng~ em không phải là mẹ anh, thực sự không cần thiết phải quan tâm nhiều như vậy. Nhưng mà người ta là quan tâm đến chung thân đại sự của anh mà! Hai ngày trước anh rời đi cũng vì Phạm tiểu thư đúng không?”

... Cô quả nhiên đoán không sai. Thái Vĩnh Nghiên chính là giọng người phụ nữ hôm đấy.

“Anh quay lại còn gọi cho em, bây giờ em còn nói sao?” Tào Tử Minh giống như không nhận được.

“Được được, em biết! Đừng quên, ba em vẫn muốn gặp anh đấy!” Thái Vĩnh Nghiên không có tức giận, giống như vô tình nói, sau đó quay sang cô, cười, “Rất hân hạnh được biết cô, Phạm tiểu thư. Sau này nếu có cơ hội, chúng ta có thể ra ngoài uống một chén.”

“Tôi cũng rất vinh hạnh biết ngài, Thái tiểu thư.” Cô mỉm cười.

Im lặng ngồi cạnh ghế tài xế, đôi mắt của cô không tự chủ liếc nhìn Thái Vĩnh Nghiên qua gương chiếu hậu. Cô ấy vẫn đứng yên chỗ cũ nhìn chúng tôi rời đi, nhưng mà bởi vì khoảng cách quá xa, hoàn toàn không thấy được nét mặt của cô ấy.

Trong xe lại quay về trạng thái lúng túng, hòa hợp một chút nhưng từ khi Thái Vĩnh Nghiên xuất hiện mà biến mất không còn. Cô như đứng trong đồng lửa, như ngồi trên đồng than, hận không thể lập tức quay về tiểu khu.

Lúc đèn đỏ, Tào Tử Minh chợt mở miệng, làm cô sợ hết hồn, “Tôi quen cô ấy khi đi du học ở Mĩ, ở nước ngoài rất khó gặp được đồng hương, cho nên chúng tôi cũng coi như thân.”

... A, đây là sao?

Cô nghe Tào Tử Minh giải thích, nhất thời trong lòng cảm thấy buồn bực. Tại sao anh muốn giải thích, không giải thích không được sao? Giải thích như vậy mới lạ nha!

Cô lặng lẽ duy trì động tác nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn làm cái gì cũng không được, vậy mà, Tào Tử Minh lại tiếp tục nói, “Tôi quay về nước lúc cô ấy vẫn còn học, không nghĩ đến cô ấy từ Mĩ quay về, còn... Giúp tôi một việc lớn.”

Lúc này, lòng hiếu kỳ làm cô rất muốn biết việc lớn này là gì, nhưng lý trí nói cho tôi biết, biết càng ít mới có thể không dính đến những chuyện không có quan hệ với cô. Cho nên cô nhận được, không hỏi cái gì.

Nhưng im lặng cũng không được, vì vậy cô cười cười, thấp giọng nói: “Ừ... Giữa bạn học chính là cần giúp đỡ lẫn nhau.”

Sau đó, trong xe lại rơi vào im lặng. Cũng may tiểu khu không xa, cô cũng chỉ như đứng trong đồng lửa, như ngồi trong đồng than năm phút đồng hồ liền quay về tiểu khu.

“Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tạm biệt.” Xe dừng lại cô nhanh chóng nói lời từ biệt, muốn mở cửa xe đi ra ngoài, lại phát hiện cửa bị khóa. Cô quay đầu, ngại ngùng nói với Tào Tử Minh: “Cái đó, có thể mở cửa xe được không?”

Lúc này, Tào Tử Minh đang mang tay đặt lên tay lái, ánh mắt nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ cái gì. Nhìn bộ dáng anh như vậy, giống như không nghe được giọng nói của cô, vì vậy cô chỉ có thể nói một lần nữa: “Anh có thể mở cửa xe được không?”

Không mở... Không mở cô sẽ lúng túng nha!

Gò má Tào Tử Minh thoát nhìn giống như được anh bảo dưỡng, nhưng khi anh im lặng không nói câu nào, sẽ có một loại áp lực vô hình sinh ra, giống như lưới trời rộng lớn che phủ cô, làm cô không thở nổi. Cô không biết anh bị làm sao, cô cũng không biết cô chọc giận anh lúc nào mà anh giận không lên tiếng... Không phải có đấy chứ?

Khi cô đang kinh hồn bạt vía, Tào Tử Minh chậm rãi quay đầu nhìn chăm chăm cô, cô nhất thời cảm thấy rợn tóc gáy, giống như mèo dựng đứng lông đê phòng.

Cô đã nói rồi, cô rất nhát gan, cho nên cô sợ anh, đặc biệt là trong thời khắc như vậy.

“Tôi nghĩ...” Không dời tầm mắt, thậm chí cũng không di chuyển, Tào Tử Minh rốt cuộc cũng mở miệng, nói được hai chữ thì dừng lại.

Cô càng khần trương hơn, chỉ cảm thấy nếu như không phải bây giờ cô đang ngồi, cô nhất định sẽ ngã xuống đất.

“Tôi nghĩ” cái gì?... Tôi muốn hôn cô sao? Tôi muốn ôm cô sao? Tôi nghĩ muốn cô sao?”

Đù loại ý nghĩ trong đầu cô xuất hiện, cô chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, rõ ràng ngồi rất chắc chắn, nhưng cô cảm thấy mình giống như đang trôi nổi trên không trung, tâm hồn phiêu đảng.

Vậy mà, tất cả động tác tiếp theo của Tào Tử Minh làm ý nghĩ của cô tan thành mây khói.

Anh cười một tiếng, nụ cười đơn thuần.

Cô nhất thời bối rối, lúng túng nhìn anh.

“A, cô thật thú vị.” Vẫn vui vẻ cười như cũ, trên mặt tuần tú của Tào Tử Minh giống như có một tầng ánh sáng, chói mắt, đặc biệt là đôi mắt kia ở trong

bóng đêm vẫn sáng lấp lánh như cũ, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Tôi sẽ không ăn cô, không cần khăn trương.” Khoe miệng anh cười vui vẻ, Tào Tử Minh mở khóa xe, cúi người giúp cô mở cửa xe ra. Khoảng cách gần như vậy, thân thể cô không tự chủ được cương cứng, trong mũi ngập tràn hơi thở phái nam làm đầu óc cô trống rỗng, không dám có một cử động nhỏ nào.

Lui về chỗ ngồi lái xe, Tào Tử Minh cười nói: “Xin mời.”

Lúc này tâm tình anh thoát nhìn rất tốt, tức giận lúc trước đã biến mất không thấy. Dường như mộng du bước xuống xe, cô đóng cửa xe, kết quả là vì sức lực quá nhỏ nên không đóng được, không thể làm gì khác hơn là dùng sức đóng một lần nữa, sau đó tiếng đóng xe vang dội, cô hoàn toàn thanh tĩnh.

... Cô có cảm giác mình bị lừa dối. Nhưng cụ thể rốt cuộc như thế nào, cô lại không nói ra được. Nói chung, bây giờ tâm tình của cô rất phức tạp, ngũ vị tạp trần.

Đưa mắt nhìn đối phương lái xe rời đi, cô mới xoay người lên lầu.

--- cho nên nói, cách xa Tào Tử Minh là quyết định rất đúng.

Sau một thời gian, cô theo đuổi nguyên tắc “Cách xa được bao nhiêu thì càng tốt”, tận lực trốn lớp trường và Tào Tử Minh. Có một câu nói rất hay, không chọc nổi thì cô có thể tránh không phải sao?

Nhưng mà, đang cùng Dương Dương trò chuyện, trong lúc lơ đãng cô nhắc đến Thái Vĩnh Nghiên, mới từ chỗ của Dương Dương biết được tin tức của mình rất hạn hẹp--- học đại học mấy năm, cô vẫn hồ đồ như vậy.

Thì ra là, Thái Vĩnh Nghiên này lai lịch không nhỏ, chính là thiên kim thị trưởng thành phố H, đi du học lúc nào cũng không biết, bởi vì lúc Thái thị trưởng trở thành thị trưởng thành phố H, con gái ông đã sớm xuất ngoại. Lần này giống như là học thành tài về nước, làm việc ở một sở nghiên cứu.

Cho nên nói, vận khí của cô gần đây rất lạ, tùy tiện động phải người đều không phải là nhân vật tầm thường. Là một người dân nhỏ bé, cô cảm thấy áp lực rất lớn.

Mà áp lực cô đột nhiên tăng cao chính là vì làm việc ở LOST, cô tự nhiên bị điểm tên. Phải biết, cô mới làm việc, chỉ tiếp khách lạ, khách quen điểm danh tới cửa chuyện này cô chưa gặp bao giờ.

Cho đến khi đi vào phòng, tâm tình bình thường của cô rối loạn, hốt hoảng nhìn bốn người thanh niên ngồi trên ghế salon, mãi không nói nên lời.

Thần, Thần Thần thiếu?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 34:

Edit: meoluoihamngu

Lúc cô nhìn thấy Thần thiếu suất chút nữa hi sinh, chị Trần đang thúc giục bọn họ nhanh đi qua đây.

Đây là một căn phòng lớn, bên trong có bốn người đàn ông. Trừ Thần thiếu ra, hai nhân vật hoa hoa công tử cô không biết, cuối cùng còn lại là... Úc mỹ nam! Cho dù bọn họ làm cùng một đơn vị, nhưng nghiệp vụ bất đồng, cơ hội gặp nhau rất ít, cho nên bây giờ gặp cậu ta ở chỗ này, cô cảm thấy kinh ngạc và may mắn. Có Úc mỹ nam ở đây, khả năng an toàn của cô được đảm bảo.

Ngắm lại Thần thiếu đang ngồi, cô đang do dự có nên chủ động đi cậu ta qua không, nhưng cô hơi ngạc nhiên, lúc tiến vào Thần thiếu chỉ liếc nhìn cô một cái, liền tự mình uống rượu, không có nhìn lại cô.

Ba người phụ nữ đi cùng cô đã chọn chỗ ngồi, mà cô bởi vì chậm một bước, Úc mỹ nam thân mến đã bị một cô gái chọn mất, cô không thể làm gì khác là ngồi cạnh người thoát nhìn hai mươi lăm hai sáu tuổi, về mặt người đàn ông cô ngồi cạnh là “Tôi là phú nhị”.

Bởi vì chỉ có một cái ghế dài, nên nam nữ ngồi xen kẽ nhau, trên thực tế là cô phụng bồi người đàn ông hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nhưng bên cạnh cô cũng là Thần thiếu.

Khăn trương ngồi xuống ghế salon, cô cố gắng cách Thần thiếu xa một chút, cười khách sáo với khách nhân của cô.

Người đàn ông cười hi hi tự xưng là “Vĩnh thiếu”, cô ngần ra sau đó tươi cười rót cho anh ta ly rượu nho, vừa nhẹ nhàng kêu một tiếng Vĩnh thiếu. Cho

dù LOST được coi là hộp đêm hạng sang, nhưng có tiền cũng là người có tư cách, cho nên bây giờ cô học được bộ dáng khi đối mặt với mấy người này. Vinh thiếu vừa nhìn là biết người xa xỉ, cô phải giả làm một người phụ nữ nịnh bợ vui mừng hớn hờ với anh ta.

Mỗi người đều uống rượu, trong phòng mờ tối, âm nhạc êm ái, không khí bắt đầu sôi động lên.

Cô cố gắng lấy lòng Vinh thiếu, tận lực coi thường Thần thiếu bên cạnh, chân chó rót rượu cho Vinh thiếu. Nhưng mà, Vinh thiếu giống như quen biết Thần thiếu, thỉnh thoảng lướt qua cô nói với Thần thiếu mấy câu. Mới bắt đầu đều nói mấy ngày trước đi chơi ở chỗ nào, lại chuyển sang đề tài linh xe nào tốt, cô đang nghe nhàm chán, một cái tên quen thuộc rơi vào tai cô, làm cô hơi kinh ngạc.

“Nếu không phải là chị tôi, hiện tại người của Thiên Long hội có thể nắm giữ cả thành phố H chắc, đâu còn Tào Tử Minh chứ!” Vinh thiếu giơ ly rượu lên, mắt say lơ đãng nhìn Thần thiếu ai oán nói.

Chị? Tào Tử Minh?

Cô hơi kinh ngạc, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục tiếp rượu Vinh thiếu, nhưng lỗ tai dựng lên, nghe hai người nói chuyện.

“Có chuyện gì chứ? Hắc bang bị chúng ta thâm tóm là chuyện sớm hay muộn.” Thần thiếu cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói. Cô không liên quan đến đề tài này, nhưng mà, cô giống như cảm nhận được Thần thiếu nhìn chăm chú cô, chỉ cảm thấy sau lưng một trận mồ hôi lạnh chảy xuống, giống như có động vật máu lạnh di chuyển trên người, mang theo một trận sợ hãi và ghê rợn.

“Ha ha, nói cũng đúng! Cho dù chị tôi nói tốt trước mặt ba, có Thần thiếu ở đây, anh ta còn có thể làm gì? Chỉ có thể thoi thóp chết!” Vinh thiếu đoán kết quả rất là vui vẻ, uống đến hai chén.

cô muốn nghe nhiều nội tình một chút, nhưng làm cô thất vọng, hai người vòng vo đề tài, nói đến những chuyện khác không liên quan. May mà trong lòng cô không giống con mèo tò mò, bọn họ không nói, cô không thể nào bắt lấy cớ ảo anh ta mà kêu to “Mau nói tiếp không tôi bóp chết anh!”, chỉ có thể thôi.

không khí sôi động lên, Vinh thiếu uống rượu chợt nắm lấy tay cô, lão đảo nói: “Y Y tiểu thư, tâm tình của gia hôm nay rất tốt, em nhảy một điệu vũ cho gia, trợ hứng.”

Khiêu vũ sao? Bây giờ cô đối với khiêu vũ hay dạ vũ gì đó có bóng ma trong lòng, cho nên... Nhảy cái đầu anh!

Cô cẩn thận tránh khỏi tay anh ta, miễn cưỡng cười nói: “Vinh thiếu, ngài thật biết nói đùa, em không biết khiêu vũ.”

“Y, Y Y tiểu thư sao khiêm tốn vậy chứ? Đã nói là làm phiền, làm phiền tiểu thư có thể hát có thể nhảy, đa tài đa nghệ, em từ chối như vậy, là không nể mặt anh sao?” Vinh thiếu nói, càng nói càng tỉnh táo, cuối cùng vỗ bàn một cái, làm cô không tự chủ được run lên.

“Vinh thiếu, sao lại tức giận như vậy chứ? Nếu không thích nơi này, chúng ta có thể đổi cho ngài chỗ khác.”

Động tĩnh nho nhỏ ở bên bọn họ làm mọi người trong phòng đều biết, Úc mỹ nam hơi giật mình vội vàng chen vào, làm cô tỉnh táo một chút.

“Không phải tôi nói anh, Úc thiếu gia. Anh xem đi, tôi chỉ yêu cầu cô ta nhảy một điệu vũ trợ hứng, cô ta từ chối không chịu nhảy. Nghe nói, cô ta là, người mới vừa đến sao? Chắc chắn...” Vinh thiếu nghiêng người liếc nhìn Úc mỹ nam, khiêu khích nhìn cậu ta nói.

Đề tài này là cái gì chứ? Cô không khiêu vũ liên quan gì đến Úc mỹ nam chứ?

Úc mỹ nam vừa nhận LOST cô biết, cô cũng biết những người này không quá quan tâm cậu ta quản lý, cũng như chị Trần nói. Nếu ban đầu cô và Úc lão tiên sinh nói cho Úc mỹ nam một cơ hội, bất luận là cô có công lao hay không, bất luận là Úc mỹ nam có biết cuộc điện thoại kia hay không, cô cũng không nên lỗi cậu ta vào.

Nghĩ đến đây, cô nở nụ cười quyến rũ đã luyện từ lâu, cười tủm tỉm rót cho Vinh thiếu ly rượu, cung kính dâng trước mặt anh ta, dịu dàng nói: “Vinh thiếu, ngài đừng nóng giận, em thật sự không biết nhảy. Như vậy, em mời ngài một chén bồi tội, anh xem có được hay không?”

“Một chén thế nào đủ chứ?” Vinh thiếu nhìn ly rượu cổ cao trong tay cô, cầm bình rượu trên bàn rót đầy cho cô, ngẩng đầu nhìn chăm chăm cô, cười lạnh nói: “Mười chén. Uống mười chén, tôi chấp nhận cô bồi tội!”

“Vinh thiếu! Y...” Úc mỹ nam cau mày kêu lên.

“Được, em uống!” Cô cắt đứt lời Úc mỹ nam nói, cười cười với cậu ta, quay đầu nhìn thẳng Vinh thiếu nói, “Vi em không biết khiêu vũ, em hướng ngài bồi tội!”

Vừa nói, cô ngửa đầu uống cạn ly rượu, mùi rượu cay cay chậm rãi chảy vào cổ họng cô, làm cô cảm thấy khó chịu. Giờ tay lên chất lỏng tràn ra khoe môi, cô nhìn Vinh thiếu một cái, anh ta không có biểu hiện gì, rót tiếp cho cô một chén, cô lần nữa ngửa đầu uống cạn, chỉ là lần này uống hơi nhanh, cô bị sặc một lúc lâu mới dừng lại.

Bên tai giống như có tiếng huyền não rất lớn, vậy mà cô không phân biệt rõ, cô chỉ muốn uống nhanh mười chén, để kết thúc tất cả.

Vừa uống cô vừa nguyên rủa Vinh thiếu đi ra ngoài rơi xuống hố, khó khăn uống xong một ly rượu, có lẽ do cồn có tác dụng, cô cảm thấy hơi tê lưng.

Tầm mắt sau lưng, cô vẫn luôn cảm nhận được, Thần thiếu chăm chú nhìn cô. Vậy mà--- không phải nói thích cô sao? Thích cô sao không giải vây giúp? Nói thích, chắc là giả?

Cố gắng uống chén cuối cùng, cô mang ly rượu đảo ngược, miễn cưỡng nở nụ cười, nói với Vinh thiếu: “Mười chén, Vinh thiếu... Ngài hài lòng chưa?”

Trước mắt cô hơi mơ hồ, cô nhắm mắt lại, ngay sau đó bất tỉnh, cuối cùng không chống đỡ được.

Cô cứ nghĩ mình sẽ ngã vào lòng Vinh thiếu sẽ bị anh ta ăn ít đậu hủ, trong lòng mắng chửi, nhưng bên hông lại xuất hiện một cổ lực đạo, ngay sau đó, cô bị người kia ôm vào trong ngực.

Giống như cô khiếp sợ, còn có cả Úc mỹ nam, xung quanh có nhưng âm thanh linh tính. Thần trí cô chưa khôi phục, Vinh thiếu cười hi hi nói, “Thần thiếu, anh thích cô ta sao?”

“Đúng vậy.” Bên tai, giọng Thần thiếu trầm thấp làm cô không biết là đùa hay thật, ngang hông hơi bị siết chặt, có hơi khó chịu.

Tầm mắt cô mông lung, cô thấy Vinh thiếu kinh ngạc, ngay sau đó cười, “Thì ra Thần thiếu thích loại này. Ha ha, quân tử không đoạt người, anh cũng không nói sớm một chút!”

“Bây giờ nói cũng không có tổn thất gì!” Khi nói chuyện, Thần thiếu vừa nói vừa phả hơi vào lỗ tai cô, dưới tác dụng của rượu còn trong đầu cô cảm nhận được một loại ngất xỉu khác.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu cô rõ ràng nói mau rời khỏi người đang ôm, nhưng giống như bị nguyên rủa, cô không thể động đậy được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 35:

Edít: Từ Liên Hoa 1612

“Thả tôi ra.....” Tuy thân thể không thể động đậy nhưng môi cô vẫn còn mấp máy được, dây thanh quản vẫn có thể dao động, vì thế cô run rẩy phát ra những âm thanh yếu ớt, giọng nói nhỏ giống như nhân tình thì thầm, căn bản không có bất kì sự uy hiếp nào.

“Không thả.” Giọng nói bên tai dịu dàng nhưng lại kiên quyết vô cùng

Trọng lòng cô nhất thời dâng lên cảm giác bất lực, cắn môi để đại não tỉnh táo thêm, nặng nề nói: “Thả tôi ra, Thần thiếu!”

“.... Được rồi.” Thần thiếu im lặng một lúc, cô vẽ bất đắc dĩ mà lại dứt khoát trả lời.

Cô sùng sốt, thực sự không nghĩ đến cậu ta lại dễ nói chuyện như vậy. Nhưng trước khi cô có thể nghĩ thêm điều gì, Thần thiếu thực sự buông lỏng bàn tay đang nắm chặt eo cô, khiến lực đỡ cơ thể cô biến mất. Đột nhiên mất đi lực chống đỡ, cô đột ngột ngã trên sofa.

Nói buông là buông, cũng không để cho người ta có thời gian kịp thích ứng!

Trong lòng cô căm hận nghĩ, một bên chống nửa người trên ngồi dậy, một đôi chân nằm ngay trong tầm mắt khiến cô sững sờ.

“Phạm..... Tiểu thư Y Y!” Không biết từ lúc nào Úc mỹ nam đã đến bên cạnh cô, đưa tay muốn nâng cô dậy. Cô ngẩng đầu lên đang muốn cười cảm ơn, khóe môi cong lên nhưng lại bị một cánh tay đưa ra cắt ngang mà cứng đờ, trong lòng “hồi hộp” một lúc.

“Úc tiên sinh, ngài đây là muốn làm gì?” Thần thiếu đứng giữa ngăn cản cô và Úc mỹ nam, khiêu khích nhìn anh ta. “Tuy đây là địa bàn của anh, nhưng để khách mời hài lòng không phải là đạo đãi khách của các người sao?”

“Nếu Thần thiếu có yêu cầu gì, chúng tôi nhất định sẽ tận lực thỏa mãn.” Úc mỹ nam cũng không hề chùn bước, nhìn thẳng vào mặt Thần thiếu. “Nhưng tôi nhất định phải đảm bảo lợi ích của nhân viên.”

“Ha ha, như vậy có vẻ không hợp tình hợp lý cho lắm.” Thần thiếu bật cười, ý cười mang hơi lạnh lẽo từ trong mắt không e dè nhìn thẳng vào mắt Úc mỹ nam. “Chỉ sợ là Úc tiên sinh có ý đồ riêng.”

“Thần thiếu đây là có ý gì?” Úc mỹ nam khó hiểu lại không kiên nhẫn nhìn Thần Thiếu.

“Ý của taôi không phải là rất dễ hiểu sao?” Thần thiếu tiếp tục cười, bỗng nhiên đưa đầu quay về phía cô, khóe môi hơi nhếch lên. “Tuy rằng tôi nên vì Hiểu Lâm có nhiều người ái mộ như vậy mà cảm thấy kiêu ngạo, có điều nhiều quá cũng rất rắc rối.”

Cô nhất thời tròn tròn mắt nhìn tên con trai không biết xấu hổ kia.

Nói thật cô và cậu ta có bao nhiêu quen thuộc, cậu ta lại có thể thốt ra những lời nói như vậy ----- đến cùng cậu ta có biết cái gì là vô liêm sỉ không vậy.

Trong đầu cô “ông” một tiếng, vung tay lên vốn định cho cậu ta một cái bạt tai, nhưng do lá gan không đủ lớn lên đành đưa tay đẩy, dưới ánh mắt không rõ cảm xúc của cậu ta đẩy một bên vai ra.

“Úc tiên sinh, không lên nghe cậu ta ăn nói hàm hồ, tôi và cậu ta không hề quen biết.” Cô không có cách nào để cho lòng tốt của Úc mỹ nam rơi vào ngõ cụt, vội vã giải thích.

Úc mỹ nam hơi cau mày suy nghĩ về lời nói của cô, nhưng rất nhanh lấy lại được vẻ mặt thản nhiên, ung dung ngồi ngay ngắn xuống sô pha. Thần thiếu nhìn tới nhìn lui, miễn cưỡng nở một nụ cười tươi tắn. “Thì ra hai người quen biết nhau.”

Loại biểu tình mất mát “Thì ra các người có gian tình, hóa ra tôi phí công rồi” này là cái gì! Úc mỹ nam, anh tuyệt đối không nên hiểu lầm, tôi và cậu ta thực sự không có gian tình gì hết!

Cô thấy người ngoài cho rằng mình với Thần thiếu lén phét sẽ khiến áp lực gia tăng, cô sắp khóc mất rồi. Nhưng tác dụng của chất cồn đã khiến hành động của cô tách rời với suy nghĩ, rõ ràng cô muốn xách túi rời đi nhưng cơ thể vừa động lại dựa vào bả vai Úc mỹ nam, miệng cũng không chịu khép lại. “Đưa, đưa tôi rời khỏi đây được không? Úc... Úc tiên sinh.” Cũng may cô còn chút tự chủ, nếu không đã nói ra cái tên Úc mỹ nam trong lòng.

Đúng vậy, cô biết mình uống rượu, vốn cho là để phòng ngừa việc không tốt xảy ra thì nên về nhà sớm một chút. Với bộ dạng không thể tự kiềm chế này, muốn mò về được tới nhà đúng là một vấn đề lớn, nhưng ở đây nhiều người như vậy, quay đi quay lại cũng chỉ có Úc mỹ nam là đáng tin tưởng.

“Hiểu Lâm cũng thật vô tình, tại sao không nhờ tôi?” Thần thiếu chen vào, tỏ ra vẻ rất oan ức. “Tại sao không để tôi đưa em về?”

Cậu sao?

Cô rất muốn tức giận quay lại chất vấn như vậy, nhưng đáng tiếc có lòng mà không đủ can đảm, chỉ có thể ngoái về sau, ngoài cười mà trong không cười nói: “Thần thiếu là người bận rộn, đương nhiên tôi không dám nhờ.”

“Tôi không bận.” Thần thiếu dù bận vẫn ung dung trả lời, giọng điệu còn vô cùng khẳng định.

“Không, nhất định ngài rất bận.” Cô nói không chớp mắt. Ban ngày là lớp trưởng, buổi tối là Thần thiếu, một cơ thể có tới hai người dùng, sao lại không vội? Cô thấy cậu ta hận tại sao lại không có thêm một cơ thể nữa.

“.....Được rồi, Hiểu Lâm nói tôi bận thì tôi bận.” Khoảnh khắc Thần thiếu và cô đối diện, cậu ta đột nhiên cong môi cười, cười tới cực kì cung chiêu.

Nhất thời cô thấy toàn thân nổi da gà, sau đó hai chân nhũn ra, may mà có Úc mỹ nam đỡ kịp mới không bị ngã sấp xuống.

“Thần thiếu, tôi đưa tiểu thư Y Y về nhà trước, sau đó ta sẽ quay lại bồi tội với cậu.” Úc mỹ nam ôn tồn nói một tiếng xin lỗi rồi đỡ cô ra ngoài.

Trong phòng bao có rất nhiều người đứng xem ba người các cô, giống như đang chờ mong cảnh đấm đá gì đó, thấy việc được giải quyết trong hòa bình thì tất cả đều lộ ra ánh mắt thất vọng.

Cô âm thầm trừng lại, trong lòng thầm mắng những người này chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao mà còn muốn ra đường bị chó đuổi, đi đường bị rơi xuống cống ngầm!

“Xin mời, nhớ đưa Hiểu Lâm về nhà an toàn nha.” Thần thiếu cười hi hi nói.

Sau khi ra khỏi phòng bao, cô vẫn cứ cảm thấy bất an, lặng lẽ quay đầu liếc mắt nhìn thoáng qua, lại vừa vặn nhìn thấy ánh mắt bí hiểm của Thần thiếu. Cô sợ đến mức vội vã quay đầu lại, mắt nhìn thẳng theo sát Úc mỹ nam rời đi.

Thành thật mà nói, đối với việc Thần thiếu dễ nói chuyện như vậy, cô cũng có chút kinh ngạc, cảm thấy cậu ta không phải dạng người dễ thỏa hiệp như vậy. Bởi vậy, trong lòng cô mơ hồ dâng lên cảm giác chuột bị mèo bắt, trước khi con mèo chơi đủ sẽ không ăn thịt chú chuột bé nhỏ đáng thương kia —— phi! Hi vọng ảo giác của cô thật sự chỉ là ảo giác.

“Úc tiên sinh, có lời gì xin mời cứ nói.”

Đi trên hành lang trắng lè của LOST một lúc, cô cảm thấy đại não bị rượu hun đã tỉnh ra rất nhiều, lại để ý thấy Úc mỹ nam đi bên cạnh vẻ mặt muốn nói lại thôi, đành phải thờ dãi nói.

Quanh co thêm một lúc, Úc mỹ nam mới có hơi do dự nói rằng: “Có mấy lời không biết có nên nói ra hay không, nhưng lần sau tôi không muốn Phạm tiểu thư gặp rắc rối nữa.”

Úc mỹ nam dừng một chút, giống như đang sắp xếp câu chữ, cô cũng không có quấy rối anh ta, tận tâm làm một thánh giả, mà trên thực tế, cô cũng đoán được đại khái anh ta muốn nói gì —— không phải là chuyện Thần thiếu sao?

“Bối cảnh của Thần thiếu không.... Ừm, đơn thuần như vậy, Phạm tiểu thư vẫn nên cách xa cậu ta thì hơn.” Chắc là xuất phát từ gia giáo tốt đẹp, lúc Úc nữ nam nói xấu sau lưng người khác tìm từ rất cẩn thận, giọng điệu cực kì thành khẩn.

Cô tán thành gật đầu. “Đúng, điều ấy tôi biết rõ ràng.” Chỉ có điều, ai có thể rõ ràng đau xót trong lòng cô? Muốn rời xa mà không được..... Cô cũng rất bất đắc dĩ!

Thấy cô thẳng thắn như vậy, Úc nữ nam hình như có hơi ngạc nhiên, chắc là anh ta nghĩ còn phải tận tình khuyên nhủ cô một phen.....

“Úc tiên sinh, tôi rất cảm ơn ý tốt của anh, tôi cũng đang cực lực tránh tiếp xúc với cậu ta.” Cô bất đắc dĩ cười cười, nhìn thẳng ánh mắt trong suốt của Úc nữ nam. “Thế nhưng, nhất định anh biết, Thần thiếu, người này..... Rất khó đối phó.” Mỗi lần gặp phải Thần thiếu, cô đều có cảm giác vô lực có lực mà không dùng được.

Úc nữ nam hơi giật mình, lập tức bất đắc dĩ gật đầu. “Đúng, tôi..... biết. Tạm lại, sau này ở trong LOST tôi sẽ giúp cô chú ý Thần thiếu một chút.”

“Cảm ơn!” Cô cảm kích nở nụ cười.

Sau đó, Úc nữ nam rất có thiện ý mở cửa xe, đưa cô về Liễu gia.

Sau đó có thể tưởng tượng được, sáng hôm sau khi cô tỉnh lại đầu đau như búa bổ. Vậy mới nói, say rượu là chuyện rất gay go, đứa bé ngoan thì không nên uống rượu —— khi cô có đầy đủ tiền, cô phải trở lại làm đứa bé ngoan! Cô còn muốn rời khỏi LOST, rời khỏi Viên Diệc Thần, rời khỏi Tào Từ Minh, cách xa thế giới xấu xa rối loạn này, trở lại thế giới của những người bình thường.

Có lẽ là do Úc nữ nam cố gắng sắp xếp, hoặc là do Thần thiếu mất hứng, sau khi làm ở LOST mấy ngày, cô thực sự không còn gặp mặt Thần thiếu, cuối cùng cũng thoáng an tâm lại.

Đáng tiếc, trên đời có một số việc không theo ý người.

Từ sau lần ăn cơm bất đắc dĩ với mẹ Tào, thái độ của Tào Từ Minh với cô hình như sinh ra biến hóa vi diệu. Không biết có phải cô tự kỷ không, khi thứ năm ăn cơm cùng mẹ Tào, số lần Tào Từ Minh gắp thức ăn cho cô nhiều hơn trước kia, thái độ cũng càng thêm tự nhiên, giống như cô thực sự là bạn gái anh ta. Dưới cái nhìn chăm chú của mẹ Tào, tất nhiên cô không thể bỏ lỡ sự bất mãn của mình, còn phải làm ra vẻ rất vui sướng, thật ra trong lòng lại đầy bất an như đang ăn độc dược, nuốt đồ ăn Tào Từ Minh gắp cho -- thật là bị kịch cỡ nào!

Càng bị kịch chính là, cho dù đã rời khỏi tầm mắt của mẹ Tào, Tào Từ Minh vẫn cười ôn nhu —— cô nhớ nhưng bộ dáng lạnh lùng kia cỡ nào mà không thể!

Bị kịch nhất chính là, sau khi cô bị ép phải tiễn Tào Từ Minh xuống lầu, anh ta lại mời cô tham gia một bữa tiệc rượu.

“Cái này. . . . .”

Sau khi Tào Từ Minh đưa ra lời mời, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào cô chờ đáp án. Cô không nhận được mà nuốt nước bọt.

Cái loại gặp mặt cấp cao kia, tiểu thị dân chưa trải việc đời như cô sao có thể không biết xấu hổ mà tới? Lại còn là đi theo anh ta...

“Ngày đó tôi có việc.” Cô cố gắng tỏ vẻ đang nhớ lại lịch trình.

“Chuyện gì? Cần tôi giúp không?” Vốn tưởng rằng sau khi cô uyển chuyển từ chối như vậy, Tào Từ Minh sẽ rất thức thời không nhắc lại nữa, nhưng không nghĩ tới anh ta lại tiếp tục hỏi. Nói có việc cũng chỉ là lấy cớ mà thôi, anh ta hỏi tiếp như vậy, thật sự là hỏi khó cô rồi. Vì vậy sau đó cô vận dụng hết tế bào não liều mạng nghĩ cớ.

“A, thì, cũng chỉ là chút việc riêng. . . . .” Cô lắp ba lắp bắp nói.

“Không thể sớm hơn hoặc là làm sau sao?” Tào Từ Minh không cho cô cơ hội nói tiếp, trực tiếp mở miệng nói: “Đi chỗ này cũng không làm hao phí quá nhiều thời gian của cô.”

..... Cái này cô biết, nhưng vấn đề chính không phải cái này, mà là anh đấy!

Cô đang muốn lại mở miệng cường điệu việc riêng của cô quan trọng cỡ nào, Tào Từ Minh đã tiếp tục trầm giọng nói: “Hay là..... cô không muốn đi với tôi?”

Nếu đổi lại là người bình thường, cô nhất định rất tình nguyện gật đầu nói “Đúng vậy, làm sao anh biết”, nhưng giờ khắc này, dưới bầu không khí bị bao phủ bởi áp suất thấp quanh người Tào Từ Minh, cô chỉ có thể cứng đờ lui một bước, hai hàm răng va lách cách, sốt sắng mà nói: “Không, không, làm sao, làm sao thế được? Ha ha, sao tôi lại không muốn chứ? Chỉ là tôi thật sự.....”

“Cô đồng ý là được rồi.” Tào Từ Minh vô cùng dứt khoát cắt đứt lời của cô, quay người lại tiến vào xe của mình, bịch một cái đóng cửa xe. Cô tròn mắt ngơ ngác nhìn, anh tại hạ cửa xe xuống nói bổ sung: “Thứ bảy tôi tới đón cô.”

Nói xong, anh ta cong môi nhìn khuôn mặt đang đại ra của cô, cửa xe cũng không đóng, hài lòng lái xe rời đi.

Cô đứng sau cửa sắt thật lâu, lâu tới mức bị gió đêm làm cho run lập cập mới phục hồi tinh thần, trong lòng âm thầm chửi mình nhất gan.

Thoáng một cái, sự tỉnh đã biến thành như vậy, cô phải làm sao bây giờ?

Buổi tối hôm đó, lúc làm việc ở LOST, cô vẫn không ngừng nhìn điện thoại di động, nghĩ có nên gửi tin nhắn từ chối không, nhưng mới vừa gõ vài chữ lại buồn bực xóa bỏ.

Ánh mắt mang theo ý cười của Tào Tử Minh liên tục xuất hiện khi cô viết tin nhắn, ảnh hưởng nghiêm trọng tới quyết tâm gửi tin nhắn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 36:

Edit: meoluoihamngu

Cho dù buồn bực bao nhiêu, u buồn bao nhiêu, tin nhắn cuối cùng kia cô cũng chưa gửi đi.

Buồn bực suy nghĩ, đối với chính mình cô cũng không ôm hi vọng mình có đủ dũng khí, nhưng cô vẫn quyết định mang tất cả dũng khí nói một lần, tiệc rượu lần này sẽ lấy ra dùng--- hi vọng lúc ấy cô có dũng khí nói ra lời từ chối.

Phiền não bất an, rất nhanh liền đến thứ bảy. Bởi vì nghĩ đến buổi tiệc, trước hôm đó một ngày cô lặn qua lộn lại ngủ không ngon, dĩ nhiên hôm sau vành mắt bị đen. Cô phải bơi rất lâu mới che được, nhìn cũng không rõ lắm. Bởi vì là tham gia tiệc rượu, tất cả phải mặc lễ phục, cô lục hết tất cả ngăn tủ Hiểu Lâm cũng không tìm được cái gọi là lễ phục. Nghĩ lại, cô ấy không cần nên không có. May mà Tào Tử Minh đã chuẩn bị, bảo nhân viên mang lễ phục dạ hội đến, để cô tiết kiệm tiền mua quần áo...

Thời gian còn sớm, cô còn chưa thay lễ phục, chỉ mặc T-shirt và quần bò, tâm phiền ý loạn ngăn người trong phòng mình.

Tiểu La ra ngoài mua đồ ăn, Hiểu Nhã còn đang ngủ, cho nên khi cô nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, trong nháy mắt hoảng sợ.

Có lẽ... Tiểu La ra ngoài quên mang chìa khóa thôi?

Cô nghĩ như vậy, đi dép lê ra cửa, mở cửa--- Viên Diệc Thần?

Cho dù ngăn cách một cánh cửa chống trộm, nhưng Viên Diệc Thần bỗng nhiên xuất hiện làm cô hoảng sợ, tay run run muốn đóng cửa. Nhưng mà khi cô chưa kịp đóng cửa người ngoài cửa đã mở miệng, “Hiểu Lâm, buổi sáng tốt lành.”

Cậu ta cười, khóe mắt khi cười hơi nheo nheo lại.

Là lớp trưởng

Cô thừa nhận bây giờ là ban ngày, xuất hiện chắc chắn là lớp trưởng, thoáng thở phào nhẹ nhõm, ngờ ngác nhìn cậu ta năm giây rồi vội vàng mở cửa chống trộm ra, khách khí mời cậu ta vào.

“Lớp trưởng, sao cậu lại tới đây? Mời vào!”

Ban ngày, xuất hiện là lớp trưởng, cô không cần sợ hãi.

Tiến đến ghế salon ngồi xuống, lớp trưởng giống như có tâm sự cúi đầu không nói lời nào, mà cô bởi vì chột dạ, rót cho cậu ta chén nước cũng không nói chuyện.

Trước đây cô nghĩ cách xa Thần thiếu và Tào Tử Minh một chút, bình thường cũng nỗ lực tránh. Nói ví dụ như, khi đi học chuông reng mới vào lớp, sau khi tan học chuông vừa reng liền rời đi, đi học cố gắng chọn giáo viên khác, lớp trưởng gửi tin nhắn không trả lời, cậu ta gọi điện thoại đến thì coi như không nhận được... Đây đều là vì tránh tiếp xúc. Nhưng không nghĩ tới, cậu ta lại chạy tới nhà cô.

Nghĩ lại, cô tránh né rõ ràng như vậy, cậu ta nhất định nhận ra.

Lại im lặng vài phút, lớp trưởng rót cuộc cũng ngừng đầu lên, miễn cưỡng cười nhìn cô, “Hiểu Lâm, có phải cậu chán ghét mình không?”

Cô ngẩn ra, vội lắc đầu, “Làm sao có thể chứ? Lớp trưởng là người tốt, người nào chán ghét cậu chứ?”

Cô chán ghét, chỉ có Thần thiếu biến thái mà thôi. Cô vẫn coi cậu ta là người khác, cho nên... Tránh mặt lớp trưởng, trong lòng cô cũng hơi khó chịu...

Cô không để ý, nên không nhìn ra được ánh mắt Thần thiếu hậm hực, “Như thế, có phải tớ làm cái gì khiến Hiểu Lâm chán ghét sao?”

Cậu không có, Thần thiếu có.

Cô vội lắc đầu, cười an ủi: “Không có, lớp trưởng cậu nghĩ nhiều rồi.”

“Đúng vậy, trong khoảng thời gian này cậu đều tránh mặt tớ.” Lớp trưởng cũng không bởi vì cô an ủi mà tâm tình chuyển biến tốt, trực tiếp nói rõ mọi chuyện.

Ánh mắt của cậu ta nhìn làm cô hoảng hốt, vội vàng di chuyển tầm mắt, nhỏ giọng nói: “Tớ không có.”

“Nếu...” giọng lớp trưởng dừng lại một chút, mới tiếp tục nói hết, “Tớ có chỗ nào làm Hiểu Lâm không vui, nhất định phải nói cho tớ biết. Tớ không hi vọng bị cậu chán ghét, tớ... tớ... như thế...”

Trong lòng cô nhảy dựng, nhất thời hoảng sợ không biết nên làm thế nào mới tốt.

Này, đây không phải là thổ lộ đấy chứ?

“Tớ đương nhiên không chán ghét cậu rồi!” Thấy mặt lớp trưởng càng ngày càng hồng, cô thốt ra, ngắt lời của cậu.

Lớp trưởng hơi ngạc nhiên, mở miệng nhìn cô một lúc lâu.

Sắc mặt khăn trương dần dần biến mất, lớp trưởng dần dần cúi đầu, cô chỉ có thể nhìn thấy lơ mờ.

Trong lòng cô cứng lại, quả đấm vừa mới buông ra, lại khăn trương nắm chặt lại.

Làm việc phải có quyết đoán, cô nhất định không thể nhất thời mềm lòng mà bỏ dở nửa chừng. Dù sao tình cảm tuổi trẻ cũng sẽ mau quên, không bao lâu nữa lớp trưởng có thể tìm được người thích hợp với cậu--- như vậy tuy thương tổn, nhưng trên thực tế, tuổi thật của cô còn lớn hơn lớp trưởng.

Lại một trận im lặng, cô nắm cốc nước, chậm rãi uống, cũng không nhìn tới lớp trưởng.

“Hiểu Lâm, tớ đến vì làm bảng biểu đánh giá chất lượng, cần một tấm ảnh đối chiếu.” Chỉ chốc lát sau, lớp trưởng lại khôi phục như ban đầu, cô ngẩng đầu nhìn cậu, phát hiện khóe miệng cậu cười rất nhiệt tình. Sau đó, nụ cười kia ngưng đọng, một chút phiền muộn lan tới, “Tớ vẫn không liên lạc được cho cậu, cho nên chính mình liên tìm đến.”

“Gần đây di động của tớ hình như có vấn đề, không nhận được tin nhắn, không nhận được điện thoại... Hai ngày nay di động vẫn luôn bị vậy.” Cô chợt dạ di chuyển tầm mắt, cười ha ha nói, đứng dậy, “Anh chụp ở trong phòng, tớ đi tìm xem, cậu cứ ngồi ở đây.”

“Được, tớ chờ cậu.” Lớp trưởng gật gật đầu.

Bối rối chạy vào trong phòng, mãi cho đến khi ngồi xuống bàn học xác định lớp trưởng không nhìn thấy cô mới thoáng an tâm.

Ài, cô cũng không có bộ dáng khuynh quốc khuynh thành, tại sao bỗng nhiên người gặp người thích chứ? Không lẽ xuyên qua thì như vậy sao?

Cô vừa nghĩ vừa tìm, tìm thấy được ở cái tủ cạnh đầu giường.

Cô nhớ lúc cô mới trùng sinh vào thân thể Hiểu Lâm, cô từng lật tung phòng ngủ cô ấy một lần, đúng là trong kéo có mấy ảnh.

A, tìm được!

Cô cầm tấm ảnh, đang muốn xoay người, bỗng nhiên cảm giác được có gì đó rất lạ, một tiếng răng rắc vang lên.

Trong lòng nhảy dựng, cô bỗng nhiên có dự cảm không tốt, quay người lại thấy lớp trưởng đang tựa vào cạnh cửa nhìn cô. Cậu ta khóa trái cửa, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

“Lớp, lớp trưởng?” Cô nhìn cậu hỏi, giọng nói hơi run rẩy.

Loại dự cảm bất an này, là cái gì chứ? Rõ ràng bây giờ là ban ngày, sao cô lại gặp phải Thần thiếu khủng bố chứ? Còn có lớp trưởng vì sao lại khóa cửa?

Khóe miệng khẽ nhếch, lớp trưởng chậm rãi đi về phía trước vài bước, tiện tay để mắt kính xuống bàn cô, bởi vì cậu ta đến gần mà cô lui ra phía sau, cuối cùng mới biết được dự cảm của cô đã thành sự thật.

“Anh, anh là Thần thiếu!” Lui ra rất nhanh, thiếu chút nữa bị vấp ngã xuống giường, cô giữ vững thân thể, hơi thở của lớp trưởng khác Thần thiếu, hoảng sợ nói: “Bây giờ rõ ràng là ban ngày, anh, anh làm sao có thể xuất hiện chứ?”

“Vì sao ban ngày tôi không thể xuất hiện?” Thần thiếu giống như nghe được truyện cười, khóe miệng cong lên, “Tôi nói mình chỉ xuất hiện vào buổi tối

sao?”

Thần thiếu giải thích, cô tự mắng mình ngu ngốc. Bởi vì ban ngày chỉ nhìn thấy lớp trường, buổi tối là Thần thiếu, cô tự nhiên sẽ nghĩ như vậy. Xem đi, bây giờ là dẫn sói vào nhà sao?

Cô lấy lại bình tĩnh, lùi ra sau hai bước, cách Thần thiếu xa chút, “Là tôi nghĩ sai rồi... Không biết Thần thiếu đại giá quang lâm có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện lớn gì.” Thần thiếu buông tay, không để tâm cô lui về sau, chỉ nhìn ánh mắt cô, thâm tình nói. “Tôi chỉ nhớ em thôi.”

... Nhớ cái đầu nguoi!

Cô nuốt nước miếng, cô cười nói: “Có thể được Thần thiếu nhớ, là vinh hạnh của tôi.” Không, quả là ác mộng!

“Vậy sao? Đúng là, tôi thấy biểu tình của Hiểu Lâm, không phải như vậy.”

Vừa nói, Thần thiếu bỗng nhiên động, tại cô phản ứng không kịp, dùng sức kéo cánh tay cô, ném cô lên giường, cậu ta cũng áp người xuống, chế trụ cô.

“Anh anh anh anh làm cái gì vậy?” Khi cô hồi phục lại tinh thần, lại phát hiện đại sự không ổn, run rẩy chất vấn nói.

Đôi mắt dưới lông mi thật dài tối sẫm lại, bên trong giống như có gì đó trong nháy mắt sẽ nổ tung, gắt gao nhìn mắt cô.

“Cô nam quả nữ trong một phòng, tôi muốn làm gì, Hiểu Lâm còn không biết sao?” Sức lực tay Thần thiếu không nhỏ giữ chặt cánh tay cô, bờ môi của cậu ta di chuyển dần đến tai cô, thở ra khí trên mặt cô, làm toàn thân cô nổi da gà.

“Anh anh anh...” Cô run rẩy không nói nên lời.

“Không phải sợ, tôi sẽ rất dịu dàng.” Thần thiếu nói xong, cô mở to mắt nhìn cậu ta chạm vào môi cô, như muốn nuốt tất cả không dịu dàng cắn xé, đau làm cô hít một ngụm khí lạnh, mạnh mẽ xoay đầu, hét lớn: “Cường X là phạm pháp, nếu anh muốn làm vậy, tôi nhất định sẽ làm anh ngồi tù!”

Thần thiếu hơi sững sờ, liếm liếm môi dính máu của cô, thâm tình tốt hơn cười nói: “Hiểu Lâm thật sự có thể làm được không? Thân thể này người sử dụng, ngoại trừ tôi còn có A Thần mà...”

Lúc này đến lượt cô kinh ngạc.

Về mặt Thần thiếu đột nhiên âm trầm xuống, trào phúng nói: “Thế lực của Thiên Long hội ở thành phố H như thế nào, tôi nghĩ Hiểu Lâm nhất định biết, chỉ bằng em một người không có địa vị ở thành phố H, có thể kiện tôi được sao?”

“Thành phố H không được, tôi kiện lên tỉnh, tôi không tin một cái bang phái nhỏ nhỏ của các người có thể lấy thúng úp voi!” Giọng nói cô vẫn hơi run run, cô không có cảm giác gì. Nhiều năm học như vậy, pháp luật xã hội ta đọc lâu như vậy, cô không tin phạm tội xong không có trừng phạt.

“Ha ha ha...” Giống như rất yêu thích dũng khí của cô, Thần thiếu chạm nhẹ vào môi cô, cười tí mắt nói, “Chỉ sợ lúc ấy em không đi ra được khỏi thành phố H đâu!”

Cô sợ hãi, cảm thấy toàn thân máu đều xông lên đại não, một loại cảm phức phần nộ và sợ hãi dâng lên trong lòng cô, chiếm cứ trong đầu cô không tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 37:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Uy hiếp trần trụi trắng trợn như vậy khiến cô gần như không thở nổi. Cô biết rõ Thần thiếu tuyệt đối không phải là nói chơi, cậu ta có năng lực cũng có can đảm làm ra chuyện vi phạm luật lệ kia, cậu ta căn bản chính là một tên điên biến thái!

Cô còn đang giật mình, nét mặt Thần thiếu chợt trở nên dịu dàng, giống như người tình đang thì thầm nhẹ giọng ở bên tai cô nói: “Đi theo tôi có cái gì không tốt? Tôi và A Thần đều yêu thích em như vậy.....”

Thích cái rắm!

“Kiểu thích của anh là gì?” Cô nghiêng đầu cách Thần thiếu xa ra một chút mới ngó mắt, nhìn thẳng vào mắt cậu ta. “Thích một người nào có ép buộc? Không đề ý tới tâm nguyện của tôi giống cậu, căn bản là chỉ là tham muốn giữ lấy!”

Lời lẽ đầy chính nghĩa của cô cũng không khiến Thần thiếu suy nghĩ lại, ngược lại cậu ta còn cười rất vui vẻ, khoe mắt đuôi mày đều là tung bay ý cười. “Có quan hệ gì à? Dù sao chỉ cần em trở thành người của tôi là tốt rồi.”

“Đương nhiên có liên quan! Tôi không thích cậu thì tôi sẽ không quan tâm cậu ăn ngon hay không, mặc có đẹp hay không, tâm tình tốt hay xấu, cậu không thể cảm nhận được cảm giác vui sướng khi thích một người; tôi không thích cậu, cậu lại phải cố gắng ép buộc tôi... Tôi sẽ hận cậu, hận cậu cả đời!” Sau khi nhả ra lời độc ác, cô tròn to mắt nhìn thẳng vào Thần thiếu, hi vọng cậu ta có nhìn thấy quyết tâm ngút trời kia, cô tuyệt đối là nói được làm được.

Vậy mà, Thần thiếu có bộ não không giống người thường lại không bị lời nói của cô hù dọa, ngược lại cậu ta còn ngẩng đầu cười lớn, nụ cười có chút dữ tợn. “Hận thì sao? Tôi chính là bởi vì hận ý mà xuất hiện, nếu có người có thể rơi vào biển hận mệnh mong giống tôi, tôi sẽ rất vui vẻ.”

Cậu ta..... Quả nhiên cậu ta là biến thái!

Trực giác mách bảo không thể tiếp tục trao đổi, cô cũng không muốn tốn nước bọt thêm, thừa dịp cậu ta vì nói chuyện mà hơi đứng dậy thì dùng sức đẩy ra, bản thân thì cuống cuống xuống giường, vừa đứng vững đã lập tức như tên bắn xông về phía cửa phòng.

Vậy mà cô vừa mới sờ tới tay nắm cửa, sau lưng chợt truyền đến một lực kéo mạnh, khiến cô lao đảo va vào cánh cửa, phát ra tiếng kêu lớn. Thần thiếu ẩn ở trên cửa, nói nhỏ: “Em trốn không thoát đâu.”

Cậu ta túm hai tay cô bắt chéo ra sau lưng, chỉ dùng một tay đã giữ chặt, một cái tay khác sờ lên cổ cô, tỉ mỉ vuốt ve, lại đột ngột dùng lực làm cho cô ngã đầu, khẽ vuốt qua lại.

“Chị hai, chị không sao chứ?”

Đúng lúc này, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của Hiểu Nhã giống như còn chưa tỉnh ngủ truyền qua ván cửa mỏng dính.

Động tĩnh vừa rồi của hai người các cô hình như quả thật hơi lớn, Hiểu Nhã còn không tỉnh lại thì thật sự là heo rồi. Bỗng nhiên có người xuất hiện khiến cho động tĩnh của cô tăng lên, đang suy nghĩ có thể thừa dịp đối phương hơi thu liễm một chút mà nói lí lẽ hay không, cô lại kinh ngạc phát hiện bàn tay của cậu ta đang từ cổ dần dần đi xuống, giống như không biết ngoài cửa có người.

Cô kinh hãi, chợt ý thức được Thần thiếu là một kẻ không biết xấu hổ cỡ nào.

“Chị hai?” Không nghe thấy cô đáp lại, giọng nói của Hiểu Nhã tỉnh táo hơn, mang theo vẻ nghi ngờ.

“Sao vậy, muốn cầu cứu em gái sao?” Thần thiếu cúi đầu cười nói.

Căn bản là cậu ta cũng không quan tâm tới việc bị người khác biết mình đang làm chuyện cảm thú cỡ nào, có lẽ, không chừng cậu ta còn cực kì hi vọng người khác biết cũng nên! Cái tên biến thái này!

Trong thời khắc như vậy, bỗng nhiên trong lòng cô khẽ động, cũng nhỏ giọng nói ra: “Thần, Thần thiếu, xin chờ một chút! Cậu thấy chúng ta cho nhau một ít thời gian, thế nào? Cậu từ từ suy nghĩ xem có phải bản thân thật sự yêu thích tôi không, tôi từ từ thử thích cậu..... Như vậy không phải tất cả đều vui vẻ rồi à?”

Đây chính là “kế hoãn binh” trong truyền thuyết, phải kéo dài trước, kéo dài tới khi cô nghĩ được biện pháp tốt nhất để thoát khỏi cậu ta mới thôi.

Thần thiếu dừng tay lại, giống như đang suy nghĩ về mức độ khả thi trong lời nói của cô, điều này khiến trong lòng cô rất vui vẻ, không dám lộn xộn, chỉ lặng lẽ chờ đợi đối phương suy tính kết quả.

“Đương nhiên là tôi thật lòng thích em.” Đôi môi của Thần thiếu dừng lại bên tai cô, còn thuận đường đuổi lười liếm liếm. Trong lòng cô căng thẳng, chỉ sợ cậu ta hoàn toàn hủy bỏ đề nghị của mình, nhưng lời nói kế tiếp của cậu ta đã làm cô an tâm.

“Chỉ là, em thử thích tôi? Chú ý này nghe qua không tệ. Được rồi, tôi sẽ cho em thời gian tới yêu thích tôi. Nhưng mà, tôi không thể chấp nhận kết quả không như mong muốn của tôi đâu nha.”

Thần thiếu nhả ra, cô nghe vậy đã đủ vui mừng rồi nên cũng không quá quan tâm câu nói sau cùng kia của cậu ta cường thế không có đạo lý đến cỡ nào.

“Dĩ nhiên dĩ nhiên, tôi chỉ cần có thời gian tiếp nhận chuyện này mà thôi!” Cô không ngừng vội vàng bảo đảm.

Thần thiếu hài lòng buông cô ra, lúc này, Hiểu Nhã đã bắt đầu khấn trương, gõ cửa ầm ầm. “Chị! Chị! Chị có sao không? Sao chị không trả lời?”

“Chị không sao.” Cô vội đáp.

“Nhưng mà vừa nãy em hình như em nghe thấy giọng của con trai..... Chị hai, chị thật sự không có chuyện gì sao?” Ngoài cửa, giọng nói của Hiểu Nhã có chút do dự.

“Tất nhiên, tất nhiên là không có việc gì! Giọng nói kia, giọng nói kia.....” Cô nhất thời cứng họng, không biết nên giải thích làm sao mới tốt. Trong phòng không có TV không có máy tính, cô lại không thể nói mình đang xem video. Chẳng lẽ muốn cô nói mình đóng giả con trai tự nói chuyện với mình cho vui

sao?

Cô còn đang khó nghĩ, không biết từ lúc nào Thần thiếu đã đeo kính rồi đi tới bên cạnh, mặc kệ cô tròn tròn mắt mà mở cửa, híp mắt cười tươi chào hỏi với Hiểu Nhã đang kinh hãi vì bên trong mọc ra một tên con trai: “Em là em gái của Hiểu Lâm đúng không? Anh và chị gái em đang ngồi trong phòng trao đổi tình cảm đây.”

..... Trao đổi? Đó là ép buộc!

Cô đứng sau lưng Thần thiếu - chỗ mà cậu ta không thể nhìn thấy lén tròn mắt, lại chỉ có thể cười gượng hùa theo lời Thần thiếu: “Đúng, đúng đây.....”

“A, thật ngại quá.....” Tình hồn lại, Hiểu Nhã ranh mãnh cười cười. “Hai người..... Có muốn tiếp tục không?”

“Không, không cần! Thần..... Lốp trưởng còn có việc lập tức sẽ đi thôi.” Cô vội nói.

Lườn cô một cái, Thần thiếu chỉ cười cười, ôn hòa nói: “Là đâu rồi, lần sau trở lại, anh sẽ mang theo quà tặng Hiểu Nhã.”

Cậu ta..... Đang đóng giả làm lốp trưởng.....

“Được, em rất mong chờ.” Hiểu Nhã vui vẻ cười nói.

“Về sau anh sẽ thường xuyên tới chơi.” Thần thiếu tiếp tục cười híp mắt.

Shit!

Đáy lòng cô thầm mắng mấy tiếng, nhưng cũng bất đắc dĩ hùa theo Thần thiếu.

Thật vất vả mới tiến được Thần thiếu đi, cô giống như một lá nằm mềm trên ghế sofa, không nói gì mà nghĩ tới tương lai đáng sợ. Có tình Hiểu Nhã giống như nhìn thấy bí mật, vui vẻ chạy tới chạy lui, hết như con ruồi không ngừng hỏi lung tung nọ kia.

“Chị hai, chị có người theo đuổi từ lúc nào vậy? Là buổi dạ vũ lần trước sao?” —— Cô chưa từng đồng ý.

“Chị hai, về ngoài của lốp trưởng rất đẹp trai! Cũng rất dịu dàng!” —— Dịu dàng cái rắm, tất cả đều là đóng kịch đó, đóng kịch!

“Chị hay, bao giờ lốp trưởng sẽ trở thành anh rể của em?”

“Chị và lốp trưởng không có chuyện gì cả.....” Cô vô lực than nhẹ.

“Chị đừng gạt em!” Hiểu Nhã nhào tới, bấu môi phản bác. “Cô nam quả nữ hai người ở chung một phòng làm chuyện không nên làm!”

“Em nói bậy bạ gì đấy!” Cô đã sắp rơi vào cảnh không có trứng cũng đau..... (1612: đừng ai hỏi trứng là gì nhà)

“Em nói bậy chỗ nào? Môi chị bị hôn tới sưng lên rồi kia!” Hiểu Nhã nhìn môi cô chằm chằm, cười trộm nói.

..... shit!

Cô đẩy Hiểu Nhã ra, đứng dậy vọt vào phòng vệ sinh, quả nhiên là qua gương nhìn thấy đôi môi sưng đỏ như muốn nhò ra máu của mình —— không phải giống như, là trầy da thật rồi!

Tên cầm thú này!

Cô cẩn thận lấy tay sờ sờ, đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh. Mở vòi hoa sen đón chút nước lạnh vỗ lên môi, cô cực kỳ hi vọng đến tối có thể hết sưng, còn không nếu để cô mang cặp môi đỏ rực như vừa uống máu đến tiệc rượu gì đó, cô nhất định không làm.

Chỉ là..... Tiệc rượu, Tào Tử Minh..... Không phải cô có thể nhờ anh ta giúp đỡ sao?

Lúc trước còn còn muốn cách xa cậu ta một chút, kết quả hiện tại có chuyện lại muốn tạo quan hệ tốt với người ta để nhờ giúp đỡ, cô đã bắt đầu cảm thấy chán ghét ý nghĩ này rồi.

Nhưng mà, gia đình Hiểu Lâm vốn không có họ hàng có quyền thế, chọc phải Thần thiếu, nếu như không đi mượn thế lực của người khác thì chỉ có thể tự nhận xui xẻo. Mà cô không hề muốn làm trái ý nguyện của mình, đi theo Thần thiếu.

Xem ra, cô cũng chỉ có thể chịu đựng ghê tởm một lần, lấy lòng Tào Tử Minh, tìm kiếm sự trợ giúp.

Cũng may lúc chạng vạng, đôi môi xem ra đã không sưng quá giống buổi sáng, cô thở phào nhẹ nhõm, thấy thời gian không sai biệt lắm, thay bộ dạ phục Tào Tử Minh đưa tới, trang điểm đậm cho thích hợp với tiệc rượu. Tào Tử Minh nghĩ quá chu đáo, đưa lễ phục tới còn gửi kèm một sợi dây chuyền vừa nhìn đã biết là xa xỉ —— dĩ nhiên, sau khi kết thúc tiệc rượu cô sẽ phải trả lại cho anh ta.

Lúc cô chuẩn bị xong tất cả, Tào Tử Minh gọi điện thoại tới, nói cho cô biết anh đã ở dưới lầu. Sau khi dặn dò Tiểu La và Hiểu Nhã không được chạy

loạn, cô vội vàng đi xuống lầu.

Dựa nghiêng ở bên cạnh xe, cách ăn mặc của Tào Tử Minh hoàn toàn khác hẳn với kiểu đen thui mọi khi, lễ phục trắng tinh được cắt vừa người, lại còn thêm khuôn mặt anh tuấn, anh ta giống như bạch mã hoàng tử bước ra từ trong truyền thuyết. Mà lúc này cô mặc một bộ dạ phục màu tím, lộ vai lộ lưng, thiết kế đường cong mềm mại dán chặt cơ thể bộc lộ toàn bộ nét quyến rũ của phái nữ, dĩ nhiên, trên người cô vẫn khoác một cái áo choàng mỏng, che đi hơn phân nửa da thịt lộ ở bên ngoài, bằng không cô thật đúng là không dám mặc vậy ra ngoài.

“Thật xin lỗi, để cho ngài chờ lâu.” Cười đôi gầy cao gót bày phân, cô bước từng bước nhỏ tới bên cạnh Tào Tử Minh, khẽ ngẩng đầu lên.

“Không lâu.” Tào Tử Minh khẽ nhếch khóe miệng, xem ra thay quần áo khác anh ta cũng có chút khác bình thường, cá khác đó hình như gọi là..... Dịu dàng?

Đuôi mắt anh ta khẽ nhúc nhích, khen: “Tối nay Hiểu Lâm rất đẹp.”

“Cám ơn!” Đồi này cô chưa từng ăn mặc như vậy, bị khen quá mức thì trên mặt hơi nóng lên, cũng may bây giờ sắc trời đã tối, không nhìn ra cô đang đỏ mặt, bằng không cô sẽ mắc cỡ tìm cái hố mà chui xuống.

Anh ta vô cùng lịch thiệp mở cửa xe sau, chờ cô tiến vào mới đóng cửa lại, cũng vòng sang chui vào ghế bên cạnh, lúc này cô mới nhìn thấy bên cạnh ghế tài xế đã có người ngồi, thì ra hôm nay Tào Tử Minh muốn tự cao tự đại không đích thân lái xe rồi.....

Sau đó cô bỗng nhiên nhớ tới mình hoàn toàn không biết tiệc rượu tối nay là như thế nào. Vốn là nghĩ cô đi cũng chỉ làm bình hoa di động mà thôi, tiệc rượu gì đó cũng không đáng kể cho nên vẫn không hỏi tới. Hiện tại cũng sắp đến hiện trường, hay là hỏi cho tương đối thích hợp.

“Thật xin lỗi, xin hỏi tiệc rượu này phải .....” Cô nghiêng đầu hỏi.

Tào Tử Minh đang ngồi đằng hoàng ở ghế sau giống như không phải là đang ngồi xe mà là ngồi trên ngai vàng, nghe thấy cô hỏi thì khẽ nghiêng đầu, chậm rãi cong môi, cười nói: “Đây là tiệc rượu mừng sinh nhật Thị trường.”

Thị trường? Sinh nhật?

Cô nhất thời sững sốt, có cảm giác như đang nằm mơ. Hạng người như thị trường cô chỉ nhìn thấy trong tivi, hôm nay cô lại phải đi tham gia tiệc sinh nhật của ông ta?

Cô... Cô đã bắt đầu cảm thấy hai chân nhũn ra, khăn trương muốn chết!

Mặc dù biết lâm trận bỏ chạy là không được, cô vẫn không nhịn được cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Tôi..... Tôi có thể không đi được không?”

Cô thật sự không tới được nơi đó đâu.....

Tào Tử Minh nhìn cô mấy giây, nhìn tới mức cô bắt đầu chột dạ mới thông thả nói: “Tôi từ chối lời mời của Jen-nifer, nói với cô ấy rằng tôi có bạn gái rồi. Nếu như Hiểu Lâm đột nhiên không muốn đi, trong khoảng thời gian ngắn như vậy tôi đi đâu tìm ra bạn gái?”

..... Trờ lại với Jen-nifer không phải tốt lắm sao?

Trong lòng cô nghĩ như vậy lại không có can đảm nói ra, mà không đợi cô vùng vẫy gãy chết lần cuối cùng, Tào Tử Minh chợt nhẹ giọng nói: “Đến rồi.”

Hả?

Đúng lúc này, xe ngừng lại. Trước khi cô hoàn toàn ý thức được mình không còn đường lui, một nam nhân viên mặc đồng phục đi lên giúp cô mở cửa xe. Cô nhìn ra ngoài theo bản năng, trong xe và ngoài xe giống như hai thế giới. Kiến trúc đèn đuốc sáng choang kia bắt chước kiến trúc kiểu cổ, có chút giống tòa thành Vampire cô từng thấy qua trong phim, nhưng hiển nhiên nó không có không khí âm trầm kinh khủng, ngược lại bởi vì cửa lớn mở rộng còn có thể mơ hồ thấy được bố trí hoa lệ và dòng người náo nhiệt.

Cô còn đang ngẩn người, Tào Tử Minh đã xuống xe, đi sang chỗ cô, xòe tay ra.

Sững sờ đặt tay lên tay anh ta, cô xuống xe, máy móc khóa tay Tào Tử Minh, giống như bị mộng du ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 38:

Trong biệt thự chính là một không gian khác.

Hai người các cô tới cũng không sớm, vì thể bên trong đã có khá khá người rồi. Nam áo mũ chỉnh tề, nữ lễ phục kêu gọi, sàn nhà soi rõ bóng người cộng thêm các vật trang trí rực rỡ thiếu chút nữa chói mù hai mắt của cô. Nếu không phải lực ý chí của cô còn mạnh, không đến nỗi nhìn đông nhìn tây giống như Già Luru vào thăm Đại Quan Viên, Tào Tử Minh sẽ cảm thấy mất mặt vì có người bạn gái không có tiền đồ như cô.

Dù thế nào thì Tào Tử Minh cũng coi như là nhân vật nổi tiếng trong thành phố H. Giống hệt trong suy nghĩ của cô, người tiến lên bắt chuyện với anh ta không hề ít. Tào Tử Minh duy trì tác phong của một đại ca hắc bang lạnh lùng, rất lạnh nhạt lần lượt trả lời từng người một. Nhưng cô rất buồn bực, ai cũng tò mò quan sát cô với vẻ mặt bất quái, hình như lại ngại Tào Tử Minh đang ở đây nên không hỏi lai lịch của cô, chỉ âm ừ khen cô thật xinh đẹp....

Cô giữ bộ mặt tươi cười cứng ngắc, giả vờ như không thấy ánh mắt dò xét của người khác, chỉ kéo Tào Tử Minh, phối hợp với anh ta nói “Ngài khỏe chứ?” “Đầu có, ngài khen sai rồi.” “Cảm ơn.” hay mấy lời giống giống vậy, quyết không thêm một chữ. Đã đến lúc này rồi, cô thấy mình cứ tiếp tục chủ ý lấy lòng Tào Tử Minh đi thôi, biểu hiện tốt một chút cũng chẳng sao —— muốn có kiến thức như tiểu thư khuê các quá khó khăn, giả làm bình hoa di động dễ dàng hơn nhiều.

Vậy mà cô lại cảm thấy một ánh mắt ác độc dõi theo mình, không biến sắc nhìn lại phía sau thì phát hiện Thần thiếu mặt mũi vô cảm. Trong lòng cô chợt run mạnh, đột nhiên cảm thấy cả người như nhũn ra, gần như phải nhờ Tào Tử Minh đỡ mới có thể đứng vững.

“Sao vậy?” Hình như cảm thấy sức nặng của cô tăng thêm, Tào Tử Minh cúi đầu, đôi môi khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng hỏi bên tai cô.

“Không, không có việc gì.” Cô đứng thẳng lưng, sau khi nhìn thấy ánh mắt Thần thiếu càng lúc càng không tốt, cô không chịu nổi áp lực mà dời mắt sang chỗ khác.

Phải làm thế nào bây giờ?! Tại sao cô lại gặp phải Thần thiếu ở đây chứ?! Buổi sáng còn mới dùng kế hoãn binh với Thần thiếu, buổi tối đã bị cậu ta nhìn thấy bản thân tham gia tiệc rượu với người đàn ông khác. Vốn là cô có thể giải thích một lượt, nói rằng đây chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần, nhưng vấn đề lại ở chỗ, người đàn ông bên cạnh cô này, là người mà Thần thiếu thấy ngứa mắt! —— Cô còn nhớ lần đó Thần thiếu vô cùng độc ác uy hiếp cô không được có dính líu gì với Tào Tử Minh.

Tại sao cô lại xui xẻo như vậy?!

Cô rên một tiếng trong lòng, thầm quyết định suốt bữa tiệc tuyệt đối không thể rời khỏi Tào Tử Minh nửa bước. Chỉ sợ chỗ an toàn duy nhất của cô cũng chỉ có thể là bên cạnh Tào Tử Minh. Làm như không nhìn thấy ánh mắt của Thần thiếu là tốt rồi..... Đúng, cô không thấy, không thấy gì cả.....

“Nếu cô mệt mỏi, chúng ta có thể sang bên kia ngồi một lát, khoảng mười lăm phút nữa tiệc rượu mới chính thức bắt đầu.” Tào Tử Minh chỉ chỉ một góc trong đại sảnh.

Cô đang muốn theo thói quen trả lời không cần, chợt nghĩ nên ngồi một chút để khùng hoảng trong lòng lắng xuống, vì vậy gật đầu, đi theo Tào Tử Minh tới băng ghế ngồi xuống.

“Arvin, bạn gái của anh quả nhiên là Phạm tiểu thư.”

Mới vừa ngồi xuống chưa kịp ấm chỗ, tiểu thư Jen-nifer mặc một thân dạ phục màu vàng kim sáng chói uốn éo đi tới, đứng không xa ôm ngực cười nói.

“Cô khỏe chứ, Thái tiểu thư.” Xuất phát từ lễ nghi, cô vội đứng lên, cười trả lời.

..... Cô biết sẽ có một màn như vậy, chỉ hy vọng tiểu thư Jennifer thân ái chớ coi cô là tình địch, cô chính là người đi đường hết sức vô tội.

“Phạm tiểu thư, chỗ đứng của cô tối nay có lẽ là chỗ làm người ta hâm mộ nhất rồi.” Jen-nifer nói xong lại quay sang Tào Tử Minh. “Uổng công chúng ta cùng học một trường, vậy mà lại không thể mời được anh làm bạn nhảy, em cảm thấy thật thất bại đây.”

Tào Tử Minh chỉ cười cười, cũng không trả lời.

“Được rồi được rồi, biết ngay anh sẽ như vậy mà.” Jen-nifer không đợi được Tào Tử Minh trả lời, trừng mắt phẩy tay. “Để bồi thường, chút nữa anh phải nhảy với em một bản..... A, không được phép từ chối!” Nói xong, cô ấy lại nhìn cô, ranh mãnh cười nói: “Phạm tiểu thư, một lúc nữa cô sẽ không để ý mà cho tôi mượn bạn trai cô chứ?”

Sững sờ nhìn Jen-nifer một cái, cô lại nhìn về phía Tào Tử Minh theo bản năng, thấy anh ta hình như không có ý phản đối mới quay lại lắc đầu với Jen-nifer. “Không ngại không ngại!”

“Có vẻ như thị trường Thái đang tìm em” Tào Tử Minh chợt mở miệng.

Cô cũng nhìn theo tầm mắt của Tào Tử Minh, quả nhiên là trông thấy đại nhân vật thường xuất hiện trên TV đang nhìn sang bên này, phản xạ có điều kiện co rụt lại thân thể. Trong đầu cô vậy mà lại sinh ra ý nghĩ không được để lộ bản thân trước mặt vị thị trường này.

Nghĩ lại mà xem, tiểu thư Jen-nifer và Tào Tử Minh là scandal tình cảm nam nữ, thị trường Thái là cha của tiểu thư Jen-nifer, nhìn điệu bộ thì hình như là rất coi trọng Tử Minh —— Lần trước lúc gặp phải tiểu thư Jen-nifer, cô ấy còn nói ba cô ấy hi vọng Tào Tử Minh tới nhà ăn cơm đây. Mà hiện tại cô đi theo Tào Tử Minh xuất hiện ở buổi tiệc rượu, trên danh nghĩa thì chính là tình địch của tiểu thư Jen-nifer, cô không nghĩ thị trường Thái sẽ nhìn mà cô

thấy thuận mắt.

“VẬY em đi trước.” Tiểu thư Jen-nifer tròn mắt nhìn cô một cái, uốn éo trở về chỗ cha mình.

Xung quanh chợt im lặng, cô có chút không được tự nhiên, cười ha ha nhiệt tình khen ngợi tiểu thư Jen-nifer: “Hôm nay Thái tiểu thư thật là chói lọi, hào quang tỏa ra tứ phía, sức sống mười phần, phong cách mê người của cô tôi thấy cũng không nhịn được mà động lòng, ha ha ha a..... Ách.”

Nói được mấy câu, cô không nói nổi nữa, chỉ vì lúc này ánh mắt Tào Tử Minh đang giăng co ở một chỗ khác, hình như vừa rồi cũng không nghe thấy lời cô nói.

Nhìn theo ánh mắt của anh ta, cô ngoài ý muốn thấy được Thần thiếu. Lúc này cậu ta cũng không đứng một mình, bên cạnh còn có một ông chú khá điển trai khoảng bốn mươi năm mươi tuổi. Chú ấy lạnh nhạt chào hỏi từng người lại gần, mắt sáng như đuốc, rất có khí thế không gợn tự uy. Mà Thần thiếu thì lại giống như vệ sĩ, chỉ thỉnh thoảng gật đầu một cái, cực kỳ giống bộ dáng bình hoa của cô lúc theo Tào Tử Minh đứng giữa vòng đón tiếp của mọi người. Hình như cảm nhận được tầm mắt của cô, Thần thiếu chợt chuẩn xác ngừng đầu nhìn tới, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo giống như băng tuyết khiến cô hốt hoảng dời mắt ra chỗ khác, đồng thời trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại cô không nhìn thấy gì, cô không nhìn thấy gì.....

“Phạm tiểu thư?”

Lại một cái giọng nói quen thuộc kéo cô khỏi thế giới lừa mình dối người.

Ngay từ lúc biết được đây là tiệc rượu mừng sinh nhật Thị trưởng, cô biết ngay rất có thể mình sẽ gặp phải vài người quen, vì thế cũng sớm làm xong công tác chuẩn bị tâm lý. Đối với sự xuất hiện đột ngột của vị lãnh đạo trực tiếp trước mắt cái này cô cũng không còn cảm thấy quá kinh ngạc.

“Úc tiên sinh, ngài khỏe.” Cô bình tĩnh chào hỏi.

Úc mỹ nam rất kinh ngạc quan sát Tào Tử Minh đứng bên cạnh cô, nụ cười trên khóe miệng có chút cứng đờ. “Thì ra là Phạm tiểu thư đi cùng Tào tiên sinh.”

“Đúng, đúng vậy.” Cô cũng cứng ngắc gật đầu, thật là có chút quần bách.

Lần trước, Úc mỹ nam vẫn còn rất tốt bụng nhắc nhở cô không nên dây dưa không rõ với phần tử hắc đạo như Thần thiếu, kết quả chỉ trong chớp mắt, cô lại mập mờ với một vị hắc đạo khác..... Bây giờ cô căn bản là hoàn toàn không dám nhìn nét mặt của Úc mỹ nam, bây giờ chắc hẳn trong lòng anh ta nhất định là đầy khinh thường đối với cô đúng không?

“Xin chào, Úc tiên sinh. Trong khoảng thời gian này, cảm ơn cậu đã quan tâm Hiếu Lâm.”

Cô vẫn còn lúng túng, Tào Tử Minh bên cạnh đã tự nhiên đáp lời.

Cô kinh ngạc nhìn anh, lại thấy anh chỉ lạnh nhạt nhìn Úc mỹ nam, quanh người cứ quanh quẩn sự khiêu khích như có như không..... Khiêu khích?

..... Cô chợt cảm thấy áp lực khổng lồ, đột nhiên có cảm giác tội lỗi như thể mình là hồng nhan họa thủy.

Úc mỹ nam hiển nhiên là cũng sững sờ, nụ cười trên mặt cũng không phải là cứng ngắc mà giống như thật lòng phát ra từ nội tâm “Đó là đương nhiên. Cho dù thế nào, Phạm tiểu thư cũng là bạn của tôi.”

“Cho dù là bạn, cảm ơn cũng là không thể thiếu.”

“Đâu có, Phạm tiểu thư cũng từng giúp đỡ tôi... tôi làm vậy cũng chỉ là báo đáp lại thôi.”

Lúc này, hình như cô cảm thấy có tia lửa va chạm kịch liệt giữa hai người, cảm giác này sâu sắc tới nỗi cô không thể nói chen vào một lời nào, hận không được ôm đầu ngồi xồm xướng, giả vờ như không nhìn thấy gì không nghe được gì. Giây phút cô thấy gian nan nhất, lại có thêm một người đến tham gia náo nhiệt.

“Dĩ Thanh, làm gì mà giương cung bạt kiếm với Tào tiên sinh thế hả?” Không biết từ lúc nào, một ông lão xuất hiện, không thèm để ý mà chỉ rõ trạng thái đối địch giữa Úc mỹ nam và Tào Tử Minh. Chỉ là..... Giọng nói của ông ta hình như có chút quen tai, không lẽ..... Ông ta chính là Úc lão tiên sinh?

“Úc lão tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi.”

“Ba!”

Theo sự xuất hiện của Úc lão tiên sinh, không khí kỳ dị giữa Úc mỹ nam và Tào Tử Minh biến mất, hai người quay sang nhìn ông, vẻ mặt cũng có chút cung kính.

Úc lão tiên sinh không lên tiếng, nhìn qua xem lại ba người các cô, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người cô. “Tiểu thư đây là?”

Mất thấy hai người hình như muốn mở miệng cùng lúc, cô vội giành trước tự giới thiệu mình: “Úc lão tiên sinh mạnh khỏe, cháu tên là Phạm Hiếu Lâm, là.....” Căn nhắc một chút tính khí và thân phận của Tào Tử Minh với Úc mỹ nam, cô cẩn thận nói tiếp: “Là bạn gái của Tào tiên sinh tối nay.”

“Ha ha, thì ra là giai nhân do Tào tiên sinh đưa tới.” Úc lão tiên sinh ý vị sâu xa vừa nói vừa nhìn cô, quay đầu lại nói với Úc mỹ nam: “Dĩ Thanh, con cũng nên học tập Tào tiên sinh, tìm một cô gái dịu dàng nghiêm chỉnh giống như Phạm tiểu thư, đừng có đi mấy nơi tầm thường mãi thế.”

Đây là đang ám chỉ việc cô gặp Úc mỹ nam lần đầu tiên tại Vạn Từ Thiên Hồng sao? Thật là xấu hổ, ban đầu cô cũng làm việc ở nơi tầm thường như thế đấy.....

Úc mỹ nam bị Úc lão tiên sinh nói có chút xấu hổ, không được tự nhiên nói: “Ba, đều là chuyện đã qua, ba không cần nhắc lại.”

“Được rồi được rồi, ông già đây đành để lại cho cậu chút mặt mũi, theo ba đi gặp mấy người bạn.” Úc lão tiên sinh cười cười, chuyển sang cô và Tào Từ Minh: “Xin lỗi không tiếp chuyện cậu được rồi.”

“Xin cứ tự nhiên.” Sức kiềm chế của Tào Từ Minh vô cùng tốt, vрон tay làm dáng mời, cô cũng đứng một bên đoan trang mỉm cười gật đầu.

Chờ Úc lão tiên sinh và Úc mỹ nam rời đi, một người đàn ông vận trang phục ngay ngắn đi lên đài cao đặc biệt được làm trong đại sảnh, tuyên bố qua micro rằng tiệc sinh nhật của thị trưởng chính thức bắt đầu, sau đó là ngài thị trưởng kính yêu bước lên, mọi người vỗ tay bôm bốp..... Tóm lại, trình tự của buổi tiệc rượu này đã tách cô ra khỏi không khí lúng túng khi Úc mỹ nam tiếp xúc với Tào Từ Minh.

Từ cuộc nói chuyện của Tào Từ Minh và Úc mỹ nam có thể thấy được, Tào Từ Minh đã biết bây giờ cô đang làm ở chỗ khác, tới LOST rồi. Lúc ăn cơm ở chỗ Tào Từ Minh và mẹ Tào, cô chưa bao giờ nhắc tới công việc, càng không chủ động nhắc tới chuyện này với Tào Từ Minh, vì thế nếu anh ta đã biết, có lẽ là đi thăm dò đúng không? Bị người điều tra chuyện như vậy, cho dù biết rõ đối phương cũng không có ác ý, cô vẫn có cảm giác cực kì không thoải mái.

Thị trưởng đại nhân mặt mày hồng hào nói một đồng lời xã giao đại loại là cảm ơn mọi người đã tới, sau đó sai phục vụ đẩy chiếc bánh gato lớn lên, cắt xuống một dao, nụ cười giống như đóa cúc hoa.

..... Yên lặng nghiêng đầu dời tầm mắt ra chỗ khác, trong lòng cô vì khinh nhờn Thị trưởng mà sám hối không dứt.

Âm nhạc êm ái vang lên, người chủ trì mang nụ cười chuyên nghiệp tuyên bố điệu nhảy đầu tiên của thị trưởng và thị trưởng phu nhân. Cô không hiểu rõ quá trình của những lễ nghi này cho lắm, vì vậy chỉ yên lặng theo sát Tào Từ Minh đứng ở một bên. Điệu nhảy diễn ra được khoảng hơn một phút đồng hồ thì mọi người lần lượt bước vào sàn nhảy, lúc này Tào Từ Minh cũng đưa tay ra, thân sĩ mời cô cùng khiêu vũ.

Nhiệt tình của mọi người dâng cao như vậy, tốt nhất là cô không nên làm người ngoài phá hủy đúng không? Ném phiền não ra sau ốt, cô đặt tay lên tay Tào Từ Minh, xoay người tiến vào sàn nhảy với anh.

Tiếp lớp trưởng, sau Thần thiếu, cô không thể không tán dương kĩ thuật khiêu vũ của Tào Từ Minh một lần nữa. Từng cái ánh mắt, từng cái xoay người, giro tay nhắc chân, khí thế mạnh mẽ của anh được biểu lộ không sót một li, cô hoàn toàn không cần phải suy nghĩ bước nhảy tiếp theo mà vẫn có thể tự nhiên khiêu vũ. Cô không khỏi nghĩ đến, Tào Từ Minh du học ở nước ngoài thì nhất định là thường tới các buổi khiêu vũ đúng không? Bằng không thì tài nghệ thuần thục thế này là lấy ở đâu như ra? Không chừng anh ta còn không có bạn nhảy cố định, mỗi lần lại đổi một người đấy.....

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 39:

Edit: meoluoihamngu

Lúc khiêu vũ cô lại suy nghĩ lung tung, một khúc nhạc chấm dứt.

Sau đó, cô mới phát hiện bởi vì khiêu vũ mà cô và Tào Từ Minh gần nhau hơn. Thân thể anh rất cao, cô nhìn thẳng chỉ có thể nhìn đến cằm anh, thật ra, lúc khiêu vũ, cô vẫn luôn nhìn thẳng... Khi khiêu vũ, hơi thở của anh phả vào trán cô, giống như bện thành một tấm mạng nhện tinh mịn, làm cô hăm sâu vào bên trong không thể nào thoát ra khỏi ảo giác.

May mắn, vũ khúc cũng kết thúc rồi, mà Jennifer tiểu thư được mời nhảy xong cũng từ trong đám người chuẩn xác tìm vị trí của bọn họ, cười hi hi mời Tào Từ Minh nhảy cùng một điệu nhảy.

Vũ khúc đã kết thúc nhưng Tào Từ Minh vẫn không buông tay, cô cười nói mời, lúc hai người cùng nhau tiến vào sàn nhảy cô nhất định phải duy trì nụ cười hoàn mỹ.

Bình thường uống rượu đã đủ nhiều, cho nên hôm nay là tiệc rượu, nhưng cô không động vào dù chỉ một giọt. Đi đến bàn bánh ngọt bên cạnh lấy ly nước chanh, cô liền đứng một bên thưởng thức đồ ăn và bánh ngọt nhỏ, một bên nhìn sàn nhảy.

Khác với cô nhảy cẩn thận cách xa, Jennifer tiểu thư nhảy rất gọi cảm, giống như một con báo săn lợi hại, lúc khiêu vũ cô ấy rất lộng lẫy, phô ra dáng người xinh đẹp. Hai người phối hợp rất ăn ý, giống như đã cùng nhau luyện tập trăm lần.

Cô im lặng nhìn, ăn thêm miếng bánh ngọt.

Hai người này rất xứng đôi, đứng chung một chỗ, chính là một đôi kim đồng ngọc nữ. Nhìn ánh mắt nóng bỏng của tiểu thư Jennifer, nếu cô là Tào Tử Minh, đã bị hòa tan rồi. Nghĩ lại bối cảnh của cô, là con gái thị trường, cưới cô ấy, ưu đãi rất hiếm có đêm cũng không đếm xuể.

Cô lại ăn năm sáu miếng bánh ngọt nhỏ đang định vươn tay, nhưng mà, còn chưa động tới bánh ngọt, cổ tay bị bàn tay lạnh như băng bắt được.

Cô kinh ngạc, chậm rãi di chuyển tầm mắt, cô nhìn thấy gương mặt âm trầm của Thần thiếu thì bị dọa sợ.

“Thần, Thần thiếu!” Cô sợ hãi, tầm mắt không tự chủ nhìn về phía sàn nhảy, bên kia, Tào Tử Minh đang nhảy rất hăng say với Jennifer tiểu thư, lưng đưa về phía cô, không có khả năng chú ý đến tầm mắt của cô.

Thần thiếu không nói gì, tàn nhẫn xiết chặt cổ tay cô, sức lực này làm cô cảm thấy xương cốt đều nát.

“Em nhìn cái gì? Muốn cầu cứu Tào Tử Minh sao? Hừ!” Thần thiếu cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên lôi kéo cô bước đi, kéo cô làm cô lao đảo một cái. Cô cũng không dám kháng nghị, chỉ có thể mặc cậu ta mang đến bên trong hành lang sàn nhảy nhìn không tới.

Trong lòng cô rõ là ngàn lời vạn chữ, đang cố gắng vắt hết sức suy nghĩ tí nên trả lời Thần thiếu chất vấn thế nào.

Tào Tử Minh đang khiêu vũ với người đẹp, tất nhiên sẽ không kịp tới giải cứu cô, Úc Mỹ nam không biết đã chạy đi đâu, mà nơi này những người khác, cô lại không thể cầu cứu.

Bi kịch hình thành như thế nào? Nhìn cô thì biết...

Thần thiếu không có chút nào là thương hương tiếc ngọc mang cô quăng ngã đến trên tường, cô kêu một tiếng đau đớn, trước mặt bỗng tối sầm, lúc tầm mắt cô khôi phục, Thần thiếu dùng tư thế chiếm hữu rất mạnh mẽ mang ta nhốt trong thân thể cậu ta và vách tường.

Góc khuất âm u, nam sinh anh tuấn, tư thế khiến người ta tim đập rộn lên--- toàn bộ việc này vốn là cô nên hưng phấn đến đỏ mặt, nhưng lúc này, cô chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Thần thiếu cúi đầu nhìn cô--- không, mà là giống như rắn độc nhìn chằm chằm con mồi là cô--- khoe miệng cậu ta khê cong lên, nhưng dễ dàng nhận ra không phải cậu ta sung sướng, nó thậm chí không phải là cảm xúc tích cực gì. Cảm giác này, làm cô không tự chủ được nhớ tới gió bắc mùa đông lạnh thấu xương, làm toàn thân cô run rẩy.

“Hiểu Lâm, em có cái gì muốn nói à?” Thần thiếu cúi xuống, chăm chú nhìn cô, nếu không phải nụ cười nơi khoe miệng cậu ta, cô sẽ nghĩ là lớp trưởng hỏi.

Cô ra sức cắn môi, muốn dùng đau đớn khống chế run rẩy.

“Thần thiếu... Thần thiếu muốn nghe cái gì?” Cố gắng tươi cười, cô không dám nhìn thẳng cậu ta.

“Tôi muốn nghe cái gì? Ha ha, em biết sao? Tôi hận nhất là người hai mặt.” Thần thiếu lạnh lùng cười, bỗng nhiên dơ tay nắm cằm cô, khiến cô cùng cậu ta đối diện, “Hiểu Lâm, em còn nhớ buổi sáng nói với tôi thế nào không?”

Trong mắt Thần thiếu cảm xúc rất phức tạp, nhưng áp chế tất cả cảm xúc điên cuồng và hận ý.

Cô sợ hãi và không áp chế được sự khó hiểu này. Cô tốt như vậy sao? Rõ ràng mới tiếp xúc một thời gian, Thần thiếu cứ như vậy thích cô rồi hả? Cũng bởi vì cô “Phản bội” mà kích động như vậy sao? Cậu ta bị người ta lừa, cho nên mới tức giận như vậy sao?

“Tôi... Đương nhiên nhớ rõ.” Không thể dời tầm mắt, cô chỉ có thể cắn cắn môi dưới, cố gắng nghĩ biện pháp thay đổi, “Tôi nhớ rõ tôi nói, tôi sẽ thử thích anh.”

Theo mặt chữ lý giải, cô thật sự không có vi phạm lời hứa... Không phải sao?

“Hiểu Lâm vẫn còn nhớ rõ.” Thần thiếu cười cười, nhanh như chớp giống như gió xuân, một giây sau sắc mặt cậu lại thay đổi, hung dữ nói: “Vậy chuyện đêm nay xảy ra là sao? Tôi chưa nói với em là tôi hy vọng em không có dính líu gì với Tào Tử Minh sao?”

... Cô có thể nói cô không nghĩ tới chỗ này có thể gặp cậu ta nhìn thấy cô và Tào Tử Minh cùng một chỗ được không hả?

Cô đương nhiên không thể nói như vậy, cho nên chỉ có thể cười, nhỏ giọng nói: “Tôi là bạn của Tào Tử Minh nên cùng anh ta đi tham gia tiệc rượu. Anh... Anh không thể cướp đoạt quyền lợi kết bạn của tôi.”

“Bạn sao? Bạn mà có cử chỉ thân mật như vậy à?” Thần thiếu cười giễu cợt, tầm mắt bỗng nhiên dời xuống, vốn nắm cằm cô không buông, đưa tay giữ bả vai cô, “Đều nói con gái luôn giả dối, Hiểu Lâm có thể nói cho tôi biết không, vì sao lại giả dạng hoàn hảo như vậy?”

“Lẽ, lẽ phép! Tham gia tiệc rượu chỉ là lẽ phép cơ bản mà thôi!” Cô khê thờ, giữ chặt tay Thần thiếu không cho cậu ta lộn xộn, nhìn thẳng cậu ta nói như cầu xin, “Hãy tin tưởng tôi được không? Tôi nói rồi mà tôi còn nhớ rõ.”

Thần thiếu nhìn cô rất lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Tôi không tin.”

Tay từ từ buộc chặt, cô cúi đầu.

Dien.dan.le.quy.don

Cậu ta không tin là đúng, vì cô đang nói dối. Cho dù tình cảm của cậu ta đúng như cậu ta biểu hiện ra ngoài, cô cũng không thể ép buộc mình thích cậu. Chuyện thích này, không phải lý trí có thể không chế, mỗi một lần nhìn Thần thiếu, cô chỉ có chán ghét và sợ hãi, bảo cô thích cậu ta như thế nào? Ở trước mặt cậu ta, cô không có cảm giác an toàn, cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể bị tổn thương.

“Thật xin lỗi...” Cô nhẹ nhàng nói, “Tôi không thể nào thích anh... Ít nhất bây giờ không có khả năng.”

Cho dù khiến Thần thiếu tức giận, cô cũng không nên lừa gạt cậu ta không phải sao? Chuyện này không công bằng với cậu.

“Ha ha ha a...”

Im lặng vài giây, Thần thiếu bỗng nhiên cúi đầu cười, chỉ là tiếng cười nghe rất đáng sợ.

Cô không dám mở miệng, im lặng đợi Thần thiếu cười xong.

Cười một lúc lâu, Thần thiếu mới dừng lại cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn cô lần nữa, thâm độc trước kia đã tiêu tan, chỉ còn nụ cười trên khóe môi, lạnh lùng trên cao.

“Quả nhiên, quả nhiên.” Thần thiếu nói hai lần quả nhiên, lúc cô còn đang mê mang, đè chặt cô ở trên tường, “Em nói xem, sao tôi lại ngốc như vậy, bởi vì muốn thử xem cảm giác được người thích mà tin người chứ?”

“Thích cũng không nên miễn cưỡng!” Cô khẽ nói.

“Không thử thì làm sao mà biết không thể?” Thần thiếu thì thầm, “Trong từ điển của tôi không thể không có ba chữ kia!”

Nói xong, Thần thiếu bỗng nhiên bóp chặt cổ cô, giống như cầm thú cắn môi cô. Khác với buổi sáng, cắn càng tàn nhẫn hơn, giống như muốn hút cạn máu của cô. Cô đau đớn, nhưng Thần thiếu đè chặt cô trên tường, mặc kệ cô đánh như thế nào cũng không chịu buông.

Trong lồng ngực không khí càng ngày càng ít, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng cô, đầu lưỡi mềm mại cương quyết quấy rối hô hấp của cô. Bởi vì không thở được và đau đớn, trước mắt cô biến thành màu đen, chỉ nhìn thấy duy nhất ánh mắt điên cuồng kia.

... Sắp chết sao?

Cô vừa mới trùng sinh không được bao lâu, sắp phải quay về nơi tắm tối rồi sao? Lần trước rơi xuống cống ngầm chết, lần này là bị người ta hôn chết sao? Cô chết kiểu này có nên cảm thấy vui mừng không?

Tay vùng vẫy yếu ớt dần buông lỏng, chỗ này là góc âm u, người nào sẽ phát hiện ra chuyện này chứ? Nhìn thấy chắc cũng chỉ nghĩ hai người tán tỉnh thôi?

A... Nếu cô chết, Tiểu La và Hiểu Nhã phải làm sao? Mẹ Hiểu Lâm thì thế nào? Cướp đoạt thân thể Hiểu Lâm đã là tội ác tày trời, lần này lại làm thân thể này chết đi, để cho người nhà cô ấy đau khổ... Nhưng mà, không chừng linh hồn thân thể này sẽ trùng sinh, như vậy thì thật sự quá tốt.

“Dừng tay!”

Bỗng nhiên, sức nặng trên người cô biến mất, không khí cũng chui vào trong phổi cô.

Cô ngồi bệt xuống đất, mở miệng hít thở, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một đôi tay, cẩn thận đỡ cô đứng lên.

“Phạm tiểu thư, cô không sao chứ?” Úc mỹ nam lo lắng xuất hiện trong tầm mắt cô.

“Không, không có việc gì.” Dễ dàng mới hít đủ không khí, cô muốn cười với Úc mỹ nam, nhưng mà nghĩ đến bây giờ môi cô nhất định là máu thịt mơ hồ, cười rộ lên sẽ giống nữ quỷ, cô chỉ hơi nhếch môi.

Cô nghĩ Thần thiếu thật sự không muốn giết cô, chỉ là không khống chế được cảm xúc, nhưng vừa mới từ Quỷ Môn quan một vòng tha về, về sau cô nhìn thấy cậu ta nhất định sẽ trôn.

Thật xin lỗi, cô thật sự nhất gan, không chịu được dọa.

“Úc thiếu gia, tôi và Hiểu Lâm tán tỉnh, anh chặn ngang như vậy làm cái gì chứ?”

Nghe được giọng Thần thiếu, cô quay đầu lại nhìn, phát hiện cậu ta từ trên mặt đất đứng dậy, giơ tay lên lấy mu bàn tay lau môi, cũng không biết đây là máu cô hay máu cậu ta.

“Anh thiếu chút nữa giết chết cô ấy!” Thần thiếu không hề để ý, Úc mỹ nam tức giận rống lên, nắm chặt tay, giống như một giầy sau muốn đánh vào mặt Thần thiếu.

Đánh đi đánh đi, tốt nhất là đánh cậu ta rã rời đầy đất!

Cô thật sự không phúc hậu, đánh không lại người thì trốn sau lưng người khác, hi vọng người khác giúp mình trả thù.

Úc mỹ nam đã giúp cô nhiều, cô làm sao có thể để cậu ta cuốn vào chuyện này chứ? Nhà cậu ta mặc dù có tiền, nhưng tại thành phố H này người có tiền, có thể đối nghịch với người hắc đạo sao? Úc lão tiên sinh sẽ lại trách cậu không hiểu chuyện, không chỉ động vào hắc đạo mà còn cùng người phụ nữ dây dưa, vì cô mà kết thù với Thiên Long hội... Nhìn mà xem, đối với Úc mỹ nam mà nói có rất nhiều bất lợi.

“Hừ, chỉ là một nụ hôn sẽ không chết được.” Thần thiếu đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt lợi hại nhìn bọn họ, “Hiệu Lâm, em thật lợi hại, một người hai người đều một lòng với em”

“Thần thiếu!”

“Anh suy nghĩ nhiều rồi... Khụ...” Lúc Úc mỹ nam đang định tiếp tục nói chuyện, cô từ sau lưng cậu ta đi ra, gạt Úc mỹ nam ra nhìn thẳng Thần thiếu, “Tôi và Úc tiên sinh chỉ có quan hệ thuần túy giữa ông chủ và nhân viên.”

“Chỉ sợ mình Hiệu Lâm em nghĩ như vậy thôi?” Thần thiếu cười lạnh nhìn chằm chằm cô.

Im lặng ba giây, cô nở nụ cười, “Như vậy thì mắc mớ gì đến ngài? Tôi với ai có quan hệ đều là chuyện của tôi, anh dựa vào cái gì nói chứ?”

Thần thiếu không nói, mặt u ám nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40:

Edit: meoluoilhamngu

Bị Thần thiếu nhìn chằm chú trái tim cô hoảng sợ, cô lạng lẽ lùi một bước, kết quả là thân hình lung lay, Úc mỹ nam tới đỡ, cô lại né tránh.

“Vốn là tôi không nên quen biết mấy người, quả nhiên không quen là tốt nhất.” Cô làm nhảm gần như nói một mình, cũng không nhìn hai người kia, “Đầu nhất định là con ác mộng dài đáng sợ, quay về nhà ngủ một giấc khi thức dậy--- ừm, nhất định là như vậy không sai.”

Lại ngẩng đầu, cô nhìn một người về mặt âm u một người lo lắng, không để ý môi đầu đón vẫn cười vui vẻ: “Tôi quay về ngủ, các người đứng yên ở chỗ này, đừng đi theo.”

Nói xong, cô còn chưa đi được hai bước, liền thấy Tào Từ Minh đang đứng tại hành lang cuối cùng, phía sau anh là tiểu thư Jennifer.

Im lặng một lát, cô cười nói: “Thật xin lỗi, Tào tiên sinh, tôi có việc đi trước. Trọng trách của bạn gái, tôi tin tưởng Thái tiểu thư hoàn toàn có thể đảm nhiệm.”

Cô nói xong liền đi về phía trước vài bước, Tào Từ Minh bỗng nhiên mở miệng, “Tôi đưa cô về.”

Cô dừng lại một chút, hạ mắt xuống, lời kéo áo choàng vùi đầu tiếp tục đi, “Không cần, một mình tôi trở về cũng được.”

Đi qua Tào Từ Minh, cô nhìn thấy trên mặt tiểu thư Jennifer muốn nói lại thôi, cô ấy nhìn cô lại nhìn vào mắt Tào Từ Minh, cuối cùng lại vẫn không nói chuyện.

Mãi cho đến khi đi ra khỏi hành lang âm u, quẹo khúc quanh, xác định mọi người không nhìn tới cô, cô mới có cảm giác được giải thoát.

Vừa lúc này đi qua Tào Từ Minh, cô còn nghĩ anh sẽ giữ chặt tay cô, nhưng may mắn anh không làm như vậy, cũng không biết là cô may mắn hay là... Mất mát chứ?

Thôi, suy nghĩ việc này làm gì chứ, nhanh đi về ngủ một giấc, ngày mai tỉnh dậy sẽ là một ngày mới, không có lớp trường, không có Thần thiếu, không có Tào Từ Minh, không có tất cả làm đầu cô đỡ đau đầu.

Cô lấy túi xách ở cửa, cô cũng không quản những ánh mắt kinh ngạc của phục vụ vì cô là người rời đi sớm nhất và có bộ dáng chật vật, rất bình tĩnh đi ra cửa biệt thự.

Sau khi rời khỏi, bên ngoài là một mảnh tối đen, rất dọa người.

Nhưng so với đi trên đường cái đáng sợ chuyện gì cô cũng trải qua rồi, còn sợ chuyện này sao?

Biệt thự này là của thị trưởng Trương, lúc tới cô không thấy rõ ràng, nhưng vừa ra khỏi cửa cô đoán được nơi này là khu người giàu, rõ ràng có tiền cũng chưa chắc vào được, nhất định phải có quan hệ. Cô nhìn xung quanh, đều là xe riêng, không nhìn thấy chiếc xe taxi nào.

Cô buồn rầu đứng yên tại chỗ, không biết nên làm thế nào mới tốt,

Khu người giàu này, nhất định là không cho xe taxi lái vào đây, mà lối ra tiểu khu chắc chắn cách nơi này không gần... Thôi, coi như là thử thách, cô tự dựa vào chính mình đi ra ngoài thôi.

Nhấc chân lên, cô xác định phương hướng, đi dọc con đường nhỏ âm u tiến về phía trước. Nhưng không tới một phút đồng hồ, âm thanh động cơ ô tô từ xa lại gần, một chiếc xe quen mắt thắng mạnh xe dừng lại kéo rèm che xuống.

“Hiếu Lâm, lên xe. Tôi đưa cô quay về.”

Tào Tử Minh hạ cửa xe sau xuống, như là mệnh lệnh nói với cô.

“Không cần, tôi tự đi đến cổng tiểu khu rồi gọi xe cũng được.” Cô không dừng lại, kéo kéo áo choàng tiếp tục bước đi.

Nói thực ra, buổi tối vẫn có hơi lạnh, cô nhịn không được muốn hắt xì hơi rồi.

Phía sau im lặng giây lát, bỗng nhiên vang lên tiếng mở cửa. Cô muốn kêu to mời không cần lo cho tôi để tôi tự sinh tự diệt, nhưng thân hình cao lớn của Tào Tử Minh xuất hiện phía trước cô, chặn đường đi, cô nửa câu cũng không nói ra được.

“Tôi đưa cô quay về, lên xe.” Ngăn lại đường đi của cô, sắc mặt của anh bởi vì trong đêm tối ẩn giấu mà không nhìn thấy rõ.

Nhưng mà, cô nghĩ anh không còn kiên nhẫn nữa rồi. Cô thật sự là người phụ nữ không biết suy xét, nhiều lần từ chối ý tốt của anh, anh nhất định cảm thấy cô già mồm cái lão hoặc là... Lạ mềm buộc chặt?

... Thôi, tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ.

“Không cần lo cho tôi.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, mặt không chút thay đổi nói, “Trên người tôi có tiền, tôi tự mình có thể đi về.”

“Cô là bạn gái tôi đưa đến, tôi có nghĩa vụ hộ tống cô về nhà.” Tào Tử Minh không nhân nhượng chút nào, giọng nói trầm thấp không nghe ra được cảm xúc.

Cô bỗng dung nở nụ cười, “Yên tâm đi Tào tiên sinh, không ai giật tiền cướp sắc tôi đâu.”

Trên người cô không mang nhiều tiền, có người muốn cướp tiền, cướp sắc mà nói--- lão nương sẽ cùng anh ta đồng quy vu tận!

Nhưng mà, Tào Tử Minh vẫn không nghe kéo cánh tay của cô, nhét thẳng cô vào trong xe.

Vùng vẫy không thoát, cô lại không thể kêu to phi lễ, đang muốn xuống lối bên kia, Tào Tử Minh lại theo cô lên nắm chặt tay, không đợi cô vùng vẫy lần thứ hai, đại ca lái xe liền nghe theo lời phân phó của Tào Tử Minh đóng cửa xe lại, cũng nhấn ga tăng tốc.

Không nói đến cô không mở cửa xe, cô không dám nhảy từ trên xe đang chạy nhanh xuống đất khiến máu tươi đầm đìa nát vụn, cho nên cô chỉ có thể thành thật ngồi ở ghế sau.

Xe chạy như bay rời tiểu khu, chạy về hướng nhà cô.

“Tào tiên sinh, về sau tôi sẽ tiếp tục quan tâm mẹ anh, nhưng mỗi tuần cơm tôi không đến được.” Mẹ kiếp cửa kính xe lạnh lẽo, ngoài cửa sổ xe quang cảnh không ngừng xẹt qua mặt cô, làm cô cảm thấy hoảng hốt, suy nghĩ một đường mà nói ra giống như không chịu được mê hoặc.

Tào Tử Minh im lặng, không trả lời.

Cô cũng không thêm đề ý, tiếp tục nói: “Tiền bạc đền bù anh nguyện ý cho thì cho, không muốn thì thôi, dù sao cũng là do tôi đơn phương xé bỏ giao dịch.”

Lại rơi vào yên tĩnh, Tào Tử Minh mới mở miệng: “Vì cái gì?”

Cái gì là vì cái gì? Vì cái gì không cần tiền bạc sao? Vì cái gì xé bỏ hiệp nghị sao? Vì cái gì... Không muốn nhìn anh sao?

“...Không có vì cái gì.” Cô nhẹ giọng nói.

Dương Dương nói đúng, cùng Tào Tử Minh nhân vật hắc đạo đây đưa không rõ, cô chết như thế nào cũng không biết, nhìn xem, mới vừa rồi không phải

suýt chút nữa cô bị Thần thiếu bóp chết sao? Cho nên nói, cô muốn chặt đứt tất cả liên hệ, quay về cuộc sống đại học vô ưu vô lo.

Tào Tử Minh cũng không nói gì thêm.

Đến dưới lầu nhà cô, xe vững vàng dừng lại, lần thứ hai Tào Tử Minh mở miệng, giọng nói lạnh nhạt, “Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không tới quấy rầy Phạm tiểu thư.”

Hơi hơi xiết chặt quả đấm, cô bỗng nhiên muốn khóc. Cứng ngắc dựa lưng trên ghế ngồi mấy giây, cô muốn nói gì đó, nhưng sau cùng cô chỉ mở cửa xe, chui ra khỏi xe nói câu cảm ơn.

dien@dan@le@quy@don

Mãi cho đến khi cô đóng cửa sắt dưới lầu, cô đều cảm giác được phía sau nhìn cô chăm chú.

Chắc chỉ là ảo giác của cô thôi.

Hình như là ngủ không đủ, ngày hôm sau mãi đến trưa cô mới lười nhác rời giường, lười biếng đi rửa mặt, sau đó tùy tiện ăn gì đó, lại miễn cưỡng nằm xuống giường.

Bởi vì ngày hôm qua cô quay về chật vật, cái gì cũng không chịu nói, Tiểu La và Hiểu Nhã đều rất lo lắng, nhưng cô nghĩ, mọi chuyện đã qua rồi, cô không cần thiết phải nói ra làm bọn họ lo lắng, cho nên cô cười cười nói chị ở trong tiệc rượu trượt chân, ngã vấp vào môi, bỏ về vì xấu mặt, xấu hổ và giận giữ--- dù sao chân tướng cũng không khác nhiều lắm.

Vì thế, cuối tuần rảnh rỗi của cô trôi qua. Ngoại trừ trong lòng trống rỗng, cô không có phản ứng xấu khác, thật sự là đáng mừng.

Lại là một thứ hai, cô cứ theo bình thường đi học, cũng không tận lực trốn tránh người nào, bình thường giống như người khác. Đương nhiên lúc nhìn thấy lớp trưởng cười, cô cũng chỉ dừng cước bộ một chút, sau đó coi như không thấy, tiếp tục tiến lên.

“Hiểu Lâm!” Lớp trưởng ở sau lưng cô kêu lên.

Cô không để ý, bung sách giáo khoa đi đến phòng học truyền thông. Thứ hai tiết một hai là Anh ngữ, thật sự làm người ta cảm thấy khó chịu, đặc biệt là giáo viên Anh ngữ là phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi, có khả năng là đang trong thời kì mãn kinh, không nhìn thấy vẻ hòa nhã trên mặt cô ấy.

“Hiểu Lâm, sao cậu không để ý đến tớ?” Lớp trưởng chạy nhanh đến trước mặt cô, chặn đường đi của cô.

“Không phải là do tớ không nghe thấy!” Cô dừng lại, cười cười, vượt qua cậu ta tiếp tục đi, “Tớ còn có lớp, đi trước.”

“Tớ cũng học môn tiếng Anh, chúng ta đi cùng đi.” Lớp trưởng vội nói, đuổi kịp cô.

Tần suất dưới chân không đổi, cô vẫn đi một mình như cũ.

“Hiểu Lâm, hôm trước tớ mơ một giấc mơ.” Im lặng đi tới vài bước, lớp trưởng bỗng nhiên mở miệng, “Tớ mơ thấy... Tớ làm cậu tổn thương, khi đó biểu tình của cậu rất đáng sợ, giống như hận không thể ăn tớ... Đến bây giờ tớ vẫn còn nhớ rõ ràng.”

Cô ngừng bước, vậy mà nhẹn không được mở miệng nói đó căn bản không là mơ, cậu thật sự làm như vậy đó! Nhưng cô gạt mình tỉnh lại. Đây là lớp trưởng, không phải Thần thiếu--- cho dù bây giờ có khả năng cậu ta là Thần thiếu giả bộ.

Dừng lại một lát, lớp trưởng tiếp tục nói: “Rõ ràng chỉ là mơ, tớ biết, chỉ là giấc mơ mà thôi. Đúng vậy, vì sao, vì sao nơi này của tớ... Vẫn rất đau chứ?”

Cô nghiêng đầu nhìn về phía cậu ta, phát hiện lúc này cậu ta đang ôm ngực nhìn cô, biểu tình mờ mịt, giống như muốn tìm đáp án từ chỗ của cô.

Cô cứng lại, cứ dừng bước như thế, sững sờ nhìn cậu ta vẫn mê mang.

Hóa ra, việc làm của Thần thiếu, lớp trưởng mơ hồ cũng có thể biết, nhưng không hề giống Thần thiếu biết mọi chuyện của lớp trưởng.

Một lúc lâu sau, cô nấp máy môi, cảm giác trên môi vẫn còn đau nhức, lại cười với lớp trưởng: “Lớp trưởng, đó chỉ là giấc mơ mà thôi, cậu đừng để trong lòng. Không phải mọi người vẫn nói mơ và thực khác nhau sao? Cậu nghĩ lại mà xem, bình thường cậu rất tốt với tớ không phải sao? Làm sao có thể làm tổn thương tớ được chứ?”

Lớp trưởng Viên Diệc Thần, vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương cô, cô hiểu.

Sững sờ nhìn cô rất lâu, lớp trưởng mới ngậy ngốc nở nụ cười, “Nói cũng đúng, tớ không nên vì một giấc mộng mà bị dọa. Nói ra, giấc mộng kia rất đáng sợ, nhưng mà... Nhưng mà...” Nói tới đây, mặt lớp trưởng bỗng nhiên đỏ, tầm mắt cũng không được tự nhiên dời đi.

Cậu ta không tiếp tục nói tiếp, cô cũng không truy hỏi.

Chỉ là, dùng tâm tình và thái độ đối mặt cùng một người, cô cũng chịu không nổi. Cô biết rõ ràng lớp trưởng, cậu rất quan tâm đến cô, cô không muốn bởi vì một người khác mà chán ghét cậu, để cậu đau lòng. Nhưng ảnh hưởng của Thần thiếu có sức ảnh hưởng rất lớn với cô, một khi đối mặt với lớp

trường cô sẽ không kiềm chế được nhớ tới Thần thiếu, cho dù tận lực khống chế, trong lòng vẫn nhin không được run rẩy.

Giống như phản xạ Pavlov của chó, phản xạ có điều kiện đúng không nhỉ?

Sau đó, lớp trưởng giống như đứa trẻ thỏa mãn cười ánh mắt cũng nheo lại.

Học xong về đến nhà là buổi chiều, cô ở nhà làm bài tập. Đến lúc chạng vạng, cô bỗng nhiên cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhìn điện thoại di động đã hơn sáu giờ, mới đột nhiên ý thức được chỗ không thích hợp là chỗ nào.

Tiểu La còn chưa về nhà.

Từ khi cô trùng sinh trên người Hiếu Lâm, Tiểu La chưa bao giờ về nhà trễ lần nào, bây giờ tình huống khác biệt, trong lòng cô căng thẳng, một dự cảm xấu trong lòng cô dâng lên.

Cầm lấy túi ra cửa, cô quyết định đến trường Tiểu La xem trước, xem thử vì sao lại như vậy.

Nhưng mà, vừa mới mở cửa phòng ra, di động đột nhiên vang lên.

Vội vàng cầm lấy điện thoại, nhìn màn hình hiện lên ba chữ Viên Diệc Thần, cô chần chờ. Chính là người nào? Lớp trưởng hay là Thần thiếu đây?

Lúc cô chần chờ, điện thoại di động dừng lại.

Cô bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra, đang muốn mang di động nhét vào trong túi, tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Vẫn là Viên Diệc Thần.

Không chần chờ, cô bấm nút nghe, đưa điện thoại đến bên tai.

“Hiếu Lâm, Tiểu La đang ở chỗ của tôi, em không cần lo lắng nha...”

Từ giờ tới 21/1, truyện sẽ được post liên tục và hoàn đề mừng sinh nhật box TT. Vì thế tôi mong những web reposted ngừng lại, chờ sau 21/1 hãy tiếp tục mang truyện về đăng. Vô cùng cảm ơn nếu các bạn thực hiện những điều này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Giọng nói bên kia đầu dây điện thoại khiến cô kinh hãi, nội dung lời nói lại càng làm cô cảm thấy giống như bị một chậu nước lạnh dội vào đầu, lạnh từ bên ngoài vào tới tận đáy lòng.

Nắm chặt điện thoại di động, cô cố gắng kiềm chế sự hốt hoảng, nói: “Cậu đưa Tiểu La tới đó làm gì? Mau thả thằng bé ra, nếu không tôi sẽ kiện cậu tội bắt cóc!”

“Ha ha, tôi đâu có bắt cóc ai đâu. Tiểu La tự nguyện đến chỗ tôi chơi, vui đến quên cả trời đất nên muốn ở thêm vài ngày, tôi tốt bụng như vậy, sao lại làm trái ý của thằng bé được?” Ở đầu kia điện thoại di động, Thần thiếu âm dương quái khí cười hả hê.

“..... Cậu muốn gì?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Tôi chỉ muốn mời Hiếu Lâm tới nhà tôi làm khách.”

Tay cô run lên, suýt nữa bóp nát điện thoại.

Cậu ta, cậu ta đang lấy Tiểu La ra uy hiếp cô, để cho cô tự chui đầu vào lưới sao?

..... Ha, có cần phiền phức vậy không? Cô chỉ là một dân đen không có thế lực không có bối cảnh, nếu muốn “mời” cô tới nhà làm khách, tùy tiện sai mấy người là có thể thuận lợi “muốn mời” cô đến.

Cô mím môi không nói lời nào, mà ở đầu kia điện thoại di động, hình như Thần thiếu rất có kiên nhẫn, cũng không thúc giục cô, chỉ im lặng chờ câu trả lời, cho cô đầy đủ thời gian cân nhắc.

A, nhưng cô phải suy nghĩ sao? Cậu ta ra đề bài như vậy, đáp án để cô lựa chọn chỉ có một. Cô không trả lời, chỉ là bởi vì cô không cam lòng.

“..... Được, tôi sẽ qua đó.” Cuối cùng, cô cắn răng đồng ý.

Sau khi biết được địa chỉ nhà cậu ta, không đợi cậu ta nói thêm gì nữa, cô vội vàng cúp điện thoại, vứt điện thoại di động xuống ghế sa lon giống như vứt rác.

Cô vốn tưởng lần trước Thần thiếu không đuổi theo tiếp tục dây dưa là biểu hiện của việc đã buông tha cô, nhưng cô không ngờ cậu ta lại cứng đầu như thế —— có lẽ gọi là cố chấp thì chính xác hơn.

Một mình đứng trong căn phòng trống không lạnh lẽo, cô bỗng nhiên cảm thấy sự cô đơn trước nay chưa từng có. Tất cả người thân của thân thể này đều không phải là của cô, bản thân cô lại không thể gắn gũi với với bạn của mình. Còn những người mới quen biết như Dương Dương, Linh Linh, chị Lưu, Úc mỹ nam, Úc lão tiên sinh, lớp trưởng, Thần thiếu, Tào Tử Minh..... Hoang mang bất lực của cô không thể nói với bất cứ ai.

Sợ sệt một lát, cô vội tới phòng vệ sinh vuốt mặt, xóa bỏ tất cả cảm xúc tiêu cực, cố gắng nặn ra nụ cười thoải mái.

Cô nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, tất cả đều sẽ trôi qua.

Từ trên xe taxi xuống, cô nhìn biệt thự sang trọng trước mắt, chỉ cảm thấy cửa lớn kia giống như là một cái mồm to đầy máu, nở nụ cười âm hiểm, chờ cô chủ động đi vào, trở thành món ăn trong mâm của nó.

Cô còn chần chừ vì sợ hãi thì cửa biệt thự kẹt một tiếng mở ra, một người phụ nữ trung niên dịu dàng bước ra, cười nói: “Là Phạm tiểu thư đây phải không? Thiếu gia của chúng tôi chờ cô đã lâu rồi.”

Cô nhanh chóng hồi hồn, cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy thẳng từ lòng bàn chân lên lồng ngực nhưng vẫn cắn răng đi theo người phụ nữ kia vào trong.

Bên trong cửa sắt là một vườn hoa lớn, các loại cây mà cô không biết tên được trồng ngay ngắn ở hai bên đường, cành lá cắt tỉa gọn gàng, thanh thoát còn có vài bức tượng động vật khiến cô liên tưởng tới Edward trong Edward Scissorhands đã tỉa mấy cái cây trong vườn thành các hình dáng vô cùng đáng yêu.

Tâm tình hình như khê chuyển tốt, cô tự thôi miên mình hãy nhìn chăm chú những cái cây có thể nói là tác phẩm nghệ thuật này để đỡ khản trương. Vậy mà khi nhìn thấy Thần thiếu đang đứng chờ ngay ngắn ở cửa, toàn bộ cố gắng của cô đều sụp đổ.

“Thiếu gia, Phạm tiểu thư đã tới.” Người phụ nữ dẫn đường cung kính nói với Thần thiếu.

“Đi Ngô, đi xuống dưới đi.” Thần thiếu cũng không nhìn về phía người gọi là đi Ngô, chỉ nhìn cô chăm chăm giống như cô là một miếng thịt béo.

Đi Ngô không nói nhiều, ứng tiếng lui ra.

Cô đứng dưới bậc thang, ngược nhìn khuôn mặt Thần thiếu có chút mơ hồ ở ba bậc thang trên kia.

“Hiểu Lâm, tôi chờ em đã lâu.” Thần thiếu cười híp mắt nói, nghiêng người tạo ra lối đi chỉ đủ cho một người, đưa tay tạo dáng mời: “Mời vào.”

Cô hít sâu một hơi, vẫn không nhấc chân, chỉ nhìn cậu ta chăm chăm, mặt không thay đổi hỏi: “Tiểu La đâu?”

Thần thiếu trợn mắt nhìn, cũng không rút tay về. “Tiểu La đang ngoan ngoãn ngồi chờ ở bên trong, Hiểu Lâm đi vào là có thể nhìn thấy thẳng bé.”

Cô liếc cậu ta một cái, không lấy được tin tức gì hữu dụng từ vẻ mặt, chỉ có thể nhấc chân bước lên bậc thang, chen vào lối đi bé xíu kia. Vậy mà, cô vừa mới vào cửa, Thần thiếu đã cực kỳ quen thuộc đưa tay ôm eo cô, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo về phía trước.

“Buông, buông ra.....” Cô hồi hồn, đang muốn giãy giụa, câu nói tiếp theo của Thần thiếu thành công khiến cô ngừng mọi động tác.

“Tôi dẫn em đi xem Tiểu La.” Thần thiếu cúi đầu, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Cô ngẩn ra, cả người cứng ngắt từ từ tỉnh táo lại, không phản kháng nữa, mặc cho Thần thiếu ôm eo mang cô đi qua đại sảnh, rẽ vào một hành lang, lại tiếp tục đi thẳng hơn mười mét mới dừng lại trước một căn phòng.

“Tiểu La đang ở bên trong.” Thần thiếu chỉ chỉ cánh cửa, cười nói.

Cô đẩy cậu ta ra, không kiên nhẫn nhiều lập tức vặn khóa lao vào trong.

Đây là một gian phòng ngủ được trang trí lộng lẫy, trên giường lớn được kê chính giữa phòng, một cơ thể nhỏ nhỏ đang yên tĩnh nằm ngủ.

“Tiểu La!” Cô kêu lên một tiếng, mang theo sự hốt hoảng mà ngay cả chính bản thân cũng thấy kinh ngạc nhào tới bên giường, nhẹ nhàng lại gấp gáp lay vai Tiểu La, nóng nảy kêu lên: “Tiểu La, mau tỉnh lại!”

“Thằng bé chỉ đang ngủ thôi.” Cạnh cửa, giọng của Thần thiếu truyền đến.

Lúc ấy cô mới hơi tỉnh táo lại, tỉ mỉ quan sát Tiểu La, phát hiện sắc mặt thằng bé hồng nhuận, hô hấp đều đặn, quả thật chỉ là đang ngủ mới an tâm.

Không biết từ lúc nào, cô đã coi Tiểu La và Hiểu Nhã là người thân thật sự của mình. Chăm sóc bọn họ, không còn chỉ là vì áy náy với Hiểu Lâm. Cô đã hoàn toàn coi họ là người một nhà, không muốn bọn họ bị một chút xú tởn thương nào!

“Tôi muốn dẫn thằng bé về nhà.” Cô đứng lên, nhìn về phía Thần thiếu.

“Vậy sao được?” Thần thiếu cười. “Khó khăn lắm Hiểu Lâm mới tới một lần, cứ như vậy đi về, tôi thật không nỡ, dù thế nào em cũng phải ở lại mấy ngày, để cho tôi tiếp đãi chu đáo mới được.”

Giọng điệu của cậu ta thật là chắc chắn, giống như cô đã đồng ý ở lại vậy.

Khí huyết trong người cô dâng trào, không nhịn được muốn mắng to, nhưng dường như Thần thiếu biết cô định làm gì, ra vẻ bình tĩnh nói: “A đúng rồi, không phải Hiểu Lâm còn một cô em gái sao, mời luôn tới đây được không nhỉ?”

Hít sâu mấy lần, cô cắn răng mà nói ra: “Không cần phiền phức như vậy, Hiểu Nhã học nội trú, rất khó ra ngoài.”

“Không phiền, không phiền chút nào cả.” Thần thiếu cười đến rất đáng đánh đòn.

“Thật sự là không cần!” Cô bật thốt lên, lại hít sâu một hơi, cảm giác như toàn bộ hơi sức trong người trong nháy mắt bị rút sạch, đành phải chán nản nói: “..... Được, tôi sẽ ở lại. Cậu..... Hải lòng chưa?”

“Hiểu Lâm tự nguyện lưu lại, đương nhiên tôi rất vui mừng.” Thần thiếu từ từ đi tới trước mặt cô, cười như một đứa trẻ.

Đứa bé, là ngây thơ nhất, nhưng cũng là tàn nhẫn nhất.

“Diệc Thần, con có khách à?”

Đúng lúc này, một giọng nữ dịu dàng truyền vào từ ngoài cửa.

Trong chớp mắt ấy, sắc mặt của Thần thiếu chợt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 42:

Edit: meoluoihangngu

Đi qua Thần thiếu, cô nhìn thấy một người phụ nữ trung niên dịu dàng xinh đẹp đang đứng ở cửa. Hai tay bà nắm chặt phía trước, cảm nhỏ, dịu dàng giống như tiêu thư khuê các trong phim truyền hình cổ xưa.

Tầm mắt của cô nhìn sang Thần thiếu, cô bỗng nhiên hiểu ra.

Người phụ nữ này diện mạo có mấy phần giống Thần thiếu, có lẽ đây là mẹ Thần thiếu? Cô nhớ, lúc mới gặp lớp trưởng nói với cô, cậu và mẹ ở Thành Tây.

Hồngбет rồi, trước mặt Thần thiếu, cô lại nhớ tới lời lớp trưởng.

Bởi vì Thần thiếu đối mặt với cô, cho nên cô nhìn thấy rõ ràng sắc mặt cậu ta dịu dàng hơn, bỗng nhiên khóe miệng cong lên, cười đơn thuần - - cô tưởng đây là lớp trưởng.

Thần thiếu xoay người, dịu dàng nói với người phụ nữ trung niên: “Mẹ, sao mẹ lại ra ngoài này? Không phải con đã bảo mẹ ở trong phòng đợi rồi sao?”

Cậu ta dùng giọng điệu làm người con có hiếu khiến toàn thân cô nổi da gà, sắc mặt vừa mới âm u, cô biết cô không bị hoa mắt.

“Con biết mẹ ở trong phòng một mình rất buồn chán.” Người phụ nữ trung niên cúi thấp đầu, giọng nói nhẹ nhàng.

“Quay về đi, mẹ. Lát nữa con đến gặp mẹ.” Giọng nói Thần thiếu không có một chút biến đổi.

“Được.” Nghe được Thần thiếu hứa hẹn, người phụ nữ trung niên lại cao hứng, theo ý Thần thiếu xoay người rồi đi.

Cảm thấy... cảm thấy mẹ con ở chung có chỗ không thích hợp.

Nghỉ ngơi bị tắc nghẽn trong cổ họng, không hỏi sẽ thấy khó chịu, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn Thần thiếu vẫn không nhúc nhích, cô nuốt nghỉ ngơi xuống.

Ha, đâu có liên quan đến cô chứ? Việc quan trọng nhất bây giờ, là nghĩ cách rời khỏi chỗ này, giải quyết tất cả phiền toái không phải sao?

Lúc sau, Thần thiếu an bài cho cô một phòng, xem ra thật sự muốn cô ở đây lâu. Nhưng xuất phát từ việc chị gái quan tâm em trai, cô không đến căn phòng đó, mà đợi bên giường Tiểu La. Cậu chưa tỉnh lại, cô không yên tâm. Hơn nữa... Tuy Tiểu La ngủ, nhưng cô cảm thấy ở cạnh cậu cô mới cảm thấy an toàn.

Thần thiếu hình như có chuyện gì đó, vội vàng an bài cho cô xong liền biến mất, cơm tối cũng không xuất hiện. Tiểu La tỉnh lại lúc Thần thiếu đi được không bao lâu, tỉnh lại nhìn ngó đề phòng trước sau, khi nhìn thấy rõ là cô, về mặt giãn ra, nhào qua ôm lấy cổ cô, làm cô hít thở không thông.

“Chị hai!”

“Đứng, là chị, em đừng sợ.” Cô vỗ vỗ lưng an ủi Tiểu La, hít vào một hơi, cô vội vàng kêu lên, “Nhanh, mau buông tay, nếu không chị em sẽ bị em ôm chết!”

Lúc này Tiểu La mới từ trong mộng tỉnh lại, nhanh chóng buông cổ cô ra, mặt đỏ tai hồng nhìn cô, không biết là xấu hổ hay kích động.

“Chị hai, chị... Sao chị cũng đến đây? Đúng rồi, đây là đâu?” Tiểu La nhìn xung quanh một vòng, hình như nhớ đến gì đó, sắc mặt đại biến, “Em nhớ ra rồi! Có mấy người đàn ông xấu che miệng em rồi nhét vào trong xe!”

Cô chậm chạp nói: “Ừm, đám người này là một đám khôn nạn không hơn không kém.” Mặc kệ là nghe lệnh người khác hay không, nhưng cũng không phải người tốt lành gì.

Nghe cô nói như vậy, Tiểu La lo lắng hỏi: “Chị hai, chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu bọn họ muốn tiền chuộc...”

Cô hiểu ý của cậu - - chúng ta đang ở cùng nhau, lấy đâu ra tiền chuộc giao ra chứ? Nếu vậy con tin sẽ giết chết sao?

Nghĩ kĩ, cô quyết định nói một ít sự thật cho Tiểu La đỡ lo lắng, “Không phải là bắt cóc tổng tiền. Kỳ thật bây giờ chị đang ở... Trong nhà lớp trưởng.”

“Lớp trưởng? Là người đã đến nhà chúng ta trước đây sao?” Tiểu La mê mẩn nhìn cô.

Theo lý mà nói, không sai.

Vì thế cô gật gật đầu.

Nhưng về mặt Tiểu La càng mê mẩn, “Thế, vì sao anh ta muốn bắt cóc chúng ta?”

“Không biết...” Cô lắc đầu, buồn rầu nói, “Em nói xem chúng ta là dân nhỏ bé an phận, từ trước đến nay chưa bao giờ ăn trộm làm chuyện xấu, sao lại xui xẻo như vậy chứ? Không lẽ mộng du đi đào khoét mộ phần tổ tiên người ta sao?”

Cô than thở chọc cười Tiểu La, lập tức nhún mồm ảo não kêu: “Chị hai, lúc này rồi, chị vẫn còn tâm tình nói giỡn sao!”

Cười tít mắt sờ đầu Tiểu La, xoa tóc mềm mại của cậu, cô an ủi: “Đừng lo lắng, chị sẽ nghĩ cách, mang em chạy trốn.”

Chợt tức giận có thể vượt tường, cô cũng phải sắm vai nữ siêu nhân một phen.

Lúc đi Ngô mời bọn họ đi ra ăn cơm cô và Tiểu La đứng ở phía cửa sổ sát đất quan sát địa hình.

Bọn họ thân nhiên theo sát mẹ Ngô đi ra ngoài.

Cứ nghĩ rằng đến phòng khách sẽ gặp Thần thiếu, nhưng ai biết bàn ăn to như vậy không có một bóng người, thức ăn đầy một bàn, tỏa hơi nóng nghi ngút.

Trong lòng cô hơi kinh ngạc, không để tâm hỏi: “Thiếu gia nhà bà đi đâu rồi?”

Dien@dan@le@quy@don

Di Ngô giúp chúng tôi mang ghế kéo ra, cười nói: “Thiếu gia đi ra ngoài làm việc, trước khi đi cậu ấy nói để Phạm tiểu thư ăn cơm trước, không cần đợi cậu, cậu trễ một chút mới quay về.”

Ai chờ anh ta chứ!

Cô ngồi xuống, bỗng nhiên nghĩ tới mẹ Thần thiếu, tò mò hiện lên trong đầu, mang chuyện tò mò hỏi ra ngoài, hỏi: “... Phu nhân, sao lại không ra ăn cơm sao?”

Di Ngô kinh ngạc, rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, cười nói: “Thân thể phu nhân không được tốt, ăn cơm ở trong phòng.”

... Cô biết chuyện này có chỗ khác lạ.

“À...” Không tiện hỏi nhiều, cô nhìn bàn ăn phong phú, khách khí nói với di Ngô, “Di Ngô, bà cũng tới ăn cùng đi!” Nhiều đồ ăn như vậy, hai người cô và Tiểu La có chết cũng không ăn hết được.

“Không cần, tôi đã ăn rồi.” Di Ngô nói, “Phạm tiểu thư cứ ăn đi, tôi còn có việc trong bếp.” Nói xong, di Ngô gật gật đầu, rời đi.

Bây giờ không còn sớm, cô và Tiểu La cũng đói bụng rồi, cho nên cũng không nói nữa, bây giờ ăn no trước rồi nói sau - - ăn no mới có sức nghĩ cách chạy trốn chứ?

Một bữa cơm rất ngon, khi bọn họ ăn uống no đủ xong, đang ngồi trong phòng khách uống nước gần bàn ăn cơm, đột nhiên có một người xông vào trong phòng khách.

Nói là xông, thật sự là có hơi khoa trương. Người tới hình như bị bệnh, nghiêng nghiêng lão đảo chạy vào phòng khách, đập tay xuống bàn, làm bát đĩa trên bàn run run.

“Người đàn bà không biết xấu hổ, lăn ra đây! Lăn ra khỏi nhà tôi!” Người tới hung dữ trợn mắt nhìn cô.

Cô ngạc nhiên nhìn người này, trong đầu như có trái bom nổ tung, trong đầu ong ong. Đây, đây không phải là mẹ Thần thiếu sao? Sao bây giờ giống người điên vậy? - - Không lẽ hai mắt còn có thể di truyền sao? Thần thiếu hai mắt là kế thừa từ mẹ anh ta?

Cô sợ mẹ Thần thiếu sẽ xúc phạm tới Tiểu La, cô mang Tiểu La bảo hộ phía sau, nhú mày nhìn mẹ Thần thiếu.

Chắc do cô không phản ứng, mẹ Thần thiếu bỗng nhiên vung tay hắt đồ ăn trên bàn xuống đất, trừng mắt to lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt thù hận giống như xà độc, hận không thể ăn cô, “Cút! Cô cút cho tôi! Hường Kiến Nghiệp yêu thích cô, cho cô vào đây, nhưng nhà này nữ chủ nhân là tôi, cô dựa vào đâu nghĩ cô có thể dẫm nát trên đầu của tôi?”

Cô không biết vì sao mẹ Thần thiếu kích động như vậy, mà cô và Hường Kiến Nghiệp có quan hệ gì chứ? Tinh thần của bà hình như không ổn định, vẻ mặt điên cuồng.

Mà đúng lúc này, bà bỗng nhiên kêu lên: “Hồ ly tinh! Đoạt chồng của tôi còn không nói, cô còn muốn đoạt con trai tôi sao? Năm mơ!” Nói xong, bà chạy đến, kéo lấy Tiểu La phía sau cô.

Cô sợ hãi, sợ bà gây bất lợi cho Tiểu La, đành phải giữ tay bà, kêu: “Nó là Tiểu La, là em trai của tôi, làm sao có thể là con của bà chứ?”

Nhưng mà, mẹ Thần thiếu giống như bị quỷ nhập vào người, hồ hững với lời của cô, cầm lấy tay Tiểu La. Tiểu La bị nắm lấy tay, vùng vẫy kêu: “Buông!”

Chắc vì cô quá rầy, mẹ Thần thiếu bỗng nhiên trừng mắt nhìn cô, một bàn tay vung lên, “Đều tại cô! Đều tại cô! Cô đừng nghĩ muốn cướp con trai tôi!”

Cô không đề phòng, nghĩ muốn ngăn cản cũng không kịp, nhận một bạt tay của mẹ Thần thiếu. Cái này cũng chưa tính, cô ngây người, mẹ Thần thiếu đặt tay lên vai cô hung hăng đẩy một cái, trọng tâm cô không vững bị quăng ngã. Cái này gọi là nóc nhà thùng còn gặp mưa cả đêm, lúc cô bị mẹ Thần thiếu quăng ngã xuống đất tay chạm vào mảnh đĩa chén vỡ, toàn bộ sức nặng đều dồn vào bàn tay, đau đến nhe răng.

“Chị hai!” Tiểu La nhìn thấy cô chật vật, bỗng nhiên sức lực mạnh hơn, bỏ tay mẹ Thần thiếu ra chạy tới bên cạnh cô.

Cô đau đớn, muốn nói vài câu an ủi Tiểu La, nhưng lời nói đến bên miệng lại không có âm thanh.

“Hô hô, đáng đời! Cướp đoạt chồng người khác, chỉ có kết cục như vậy!”

Nhìn bộ dạng này của cô, mẹ Thần thiếu vui sướng khi người gặp họa, hình như cũng quên chuyện “Con trai”, cũng không nhìn Tiểu La, chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Tiểu La đỡ cô từ trên mặt đất đứng dậy, cô buồn bực nhìn lòng bàn tay mình. Bên trong có mảnh sứ nhỏ, máu đỏ nhiễm cả bàn tay, chói mắt làm người ta hoảng hốt.

“Chị hai...” Tiểu La kinh hồn bạt vía nhìn chằm chằm cô, tay run run, không dám động vào cô, bỗng nhiên quay đầu lại trừng mẹ Thần thiếu, “Người đàn bà điên này! Chị hai của tôi không cướp chồng của bà!”

Cô đồng ý gật đầu. Cô là một người dân nhỏ bé giúp mọi người làm việc tốt, không có làm Tiểu Tam bị mọi người phi nhổ kia.

Nhưng mẹ Thần thiếu cái gì cũng không nghe, chỉ nhìn cô cười âm u, vừa đắc ý vừa phẫn hận.

“Phu nhân!” Vừa vặn lúc này, di Ngô bị động tĩnh ở chỗ này làm kinh động, vọt tiến vào, chạy vài bước đến bên cạnh chúng tôi, giữ chặt mẹ Thần thiếu nói, “Sao ngài lại ra đây? Ngài không phải uống thuốc nằm ngủ rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

“Bà tránh ra!” Mẹ Thần thiếu nhìn đi Ngô như đang nhìn ruồi bọ, phát tay một cái, chán ghét kêu lên.

Di Ngô hiển nhiên rất có kinh nghiệm “đối địch”, dường như không nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ kia mà vẫn giữ lấy hai tay của mẹ Thần thiếu, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Được được được, chờ bà chủ trở về phòng tôi sẽ đi ngay, tôi nhất định đi thật xa để bà chủ không phải nhìn thấy nữa.”

Cho dù là lời nói hay về mặt của di Ngô đều là dùng để dỗ dành trẻ con, vậy mà mẹ Thần thiếu lại rất thích như vậy, hoàn toàn quên đi cô như đã quên Tiểu La, hơi hít một hơi lại nói với di Ngô: “Đây chính là bà nói đấy.” Nói xong, bác ấy cũng không thèm liếc lại cô một cái, quay người đi ra khỏi phòng khách.

Di Ngô vội vàng đi theo, nhưng giống như chợt nhớ tới chuyện gì, lại xoay người đi tới bên cạnh cô, áy náy nói: “Phạm tiểu thư, thật xin lỗi. Cô cứ trở về phòng trước, một lúc nữa tôi sẽ mang thuốc khử trùng tới!”

Cô gật đầu một cái, đưa mắt nhìn the di Ngô đang vội vã đuổi theo mẹ Thần thiếu như người mẹ không yên lòng về đứa con cứng đầu.

“Chị hai, để em đỡ chị về phòng!” Tiểu La ở một bên lo lắng nói.

Cô lắc đầu, nhin đau cười nói: “Chị em là bị thương ở tay, có phải là gãy chân đâu, tại sao lại phải đỡ?”

“Nhưng.....” Ánh mắt của Tiểu La dừng trên bàn tay cô, nhú chặt mày.

“Không có vấn đề gì cả, mau đi thôi!” Cô cố nhịn xúc động muốn lấy dùng tay vỗ đầu Tiểu La, nắm chặt tay đi trước, lúc quay đầu lại vẫn thấy Tiểu La còn đứng tại chỗ thì buồn cười nói: “Tiểu La, nếu em không đi theo, ngộ nhờ chị em té xỉu trên đường vì mất quá nhiều máu thì phải làm sao?”

Ngay lập tức khuôn mặt Tiểu La biến sắc, xông lên đi tới bên cạnh cô, lòng ngóng vờn tay ra đỡ lấy cánh tay bị thương —— Được rồi, thằng bé muốn nâng thì cứ nâng, dù sao cô cũng chẳng bị mất miếng thịt nào. Có được một đứa em trai thân thiết, cô còn nên cảm thấy vui mừng mới đúng.

Về phòng được một lúc, di Ngô đã mang thuốc tới. Bà luôn miệng nói xin lỗi nhưng lại không hề nhắc tới chuyện của mẹ Thần thiếu.

Vết thương trên tay cô cũng không sâu, nhưng bởi vì lúc ấy trên đất đều là mảnh vụn cho nên vết thương lại rất nhiều. Sau khi tất cả mảnh vụn được gắp ra, cả người cô đã ngập mồ hôi, đau đến toàn bộ cánh tay đều tê dại.

Bàn tay bị cuốn băng thật dày, cô giống y như người máy, cứng ngắc quay sang phía Tiểu La đang làm về mặt nghiêm túc, hươ hươ tay cười nói: “Nhìn này, đây chính là Thiết Sa Chưởng trong truyền thuyết, ơ~”

Nhưng hiển nhiên là Tiểu La không hiểu được tinh túy trong lời nói của cô, sắc mặt của thằng bé vẫn không tốt lên, trong mắt chợt thoáng qua vẻ tự trách. “Đều là lỗi của em! Nếu không phải là tại em, chị hai cũng sẽ không bị bà điên đó làm bị thương.”

..... Thằng nhóc này!

Khe khẽ vỗ đầu Tiểu La, thấy thằng bé nhìn sang, cô trợn to hai mắt nói: “Đừng có để mấy thứ Thánh mẫu trong phim lừa. Tiểu La, em phải tin tưởng, chuyện em làm tuyệt đối không có hại như em đã nghĩ.”

“Chị hai.....”

“Được rồi, hôm nay chị em mất máu quá nhiều, cần nghỉ ngơi thật tốt để các chức năng tạo huyết hoạt động hết công suất!” Cô vỗ vỗ má Tiểu La, cười nói.

Không phải Tiểu La thì còn có Hiểu Nhã, không phải Hiểu Nhã vẫn còn Thần thiếu, ai trong số bọn họ cũng có thể trực tiếp trời cô lại.

“Hiểu Lâm!”

Động tác vỗ má Tiểu La theo một tiếng gọi này mà cứng đờ.

Lúc cô quay đầu nhìn về phía cửa, Thần thiếu đã vọt tới trước mặt cô nhưng chưa tới gần đã bị Tiểu La ngăn cản.

“Cách xa chị hai ra!” Lúc này, Tiểu La giống như gà mẹ bảo vệ gà con, giang hai cánh tay ngăn ngừa ngăn trước mặt cô, mặc dù vóc dáng lùn hơn Thần thiếu rất nhiều nhưng khí thế cũng không hề thua kém.

Thần thiếu nhìn cô, lại nhìn Tiểu La một chút, chợt cười. “Hiểu Lâm, em có một đứa em trai rất tốt!”

Vậy cũng đúng, có một người em trai nóng lòng muốn bảo vệ chị gái như Tiểu La, cô thấy đây đúng là phúc phận đã tu luyện từ đời trước —— chắc là do cái chết kia không đáng nên ông trời mới bồi thường cho cô một gia đình nghèo khó lại ấm áp như vậy.

“Anh tránh ra!” Tiểu La trừng mắt kêu lên.

“Chỉ là.....” Thần thiếu vừa cười, chợt giơ tay lên vòng tay qua túm lấy cổ áo của Tiểu La, dùng sức kéo thẳng bé. “So với anh, hơi sức của nhóc còn chưa đáng kể.”

Cô nhất thời ㄟ rồi. Thấy Tiểu La lung tung quơ múa đôi tay muốn gạt Thần thiếu ra nhưng chỉ phí công, cô đành vội vàng tiến lên một bước, giúp đỡ Tiểu La nói: “Buông Tiểu La ra!”

Chỉ là, vận khí của cô thật sự là quá tệ. Trò chơi xô đẩy của Thần thiếu và Tiểu La lan đến chỗ một người bị thương như cô chính là sự uy hiếp nghiêm trọng, vài thừa quần quanh bàn tay cũng không biết là bị người nào đẩy một cái, đau tới mức cô hít một ngụm khí lạnh, rên lên một tiếng rồi khỏi cuộc chiến.

“Hiểu Lâm!”

“Chị hai!”

Hai người kia nghe thấy tiếng kêu của cô, đồng thời dừng mọi động tác, một tả một hữu vây xung quanh.

Không biết tại sao mà vẫn cứ nhìn tay phải của cô, Thần thiếu chợt ngẩng đầu nhìn, ánh mắt lóe lên. “Bị thương thế nào? Có đau hay không?”

..... Quả thực là nói nhảm!

Vì vậy cô tức giận nói: “Cậu cứ thử đi là biết có đau hay không.”

“Đừng đụng vào chị hai!” Tiểu La đẩy tay Thần thiếu ra, hung tợn nhìn cậu ta chăm chăm. “Nếu không phải do bà điên đó, làm sao chị hai của em lại bị thương chứ!”

Thần thiếu yên lặng nhìn Tiểu La chăm chăm, môi mím thật chặt. Trong lúc nhất thời, ánh mắt của cậu ta tĩnh mịch đen tối tới mức khiến người ta phát sợ. Không riêng mình Tiểu La co ro không dám lên tiếng, ngay cả cô cũng cảm nhận được sự đè nén kia, nặng nề giống như có một tảng đá đè trên người cô.

“..... Em vừa mới nói cái gì?” Thần thiếu nhếch khóe miệng, hừ lạnh nói.

Mất thấy Tiểu La há mồm muốn nói gì, cô vội không để ý đau đớn trên tay kéo thẳng bé, nói với Thần thiếu: “Tiểu La không nói gì!”

Ánh mắt đảo qua đảo lại giữa cô và Tiểu La, Thần thiếu chợt cười một tiếng, một giây kia, cô cảm thấy áp lực trên người giảm đi, hô hấp cũng thoải mái hơn.

“Hiểu Lâm, về sau nhớ phải quản lý tốt cái miệng của Tiểu La, đạo lý họa là từ miệng mà ra, nhất định em hiểu phải không?” Thần thiếu nhìn cô, nhẹ nhàng giống như đang tán gẫu.

Nhưng cô một chút cũng không buông lỏng nổi, kéo Tiểu La sang chỗ khác, gật đầu liên tục nói: “Ừm, tôi hiểu tôi hiểu!”

“Nói đi thì cũng phải nói lại, tay của em bị thương thế nào?” Thần thiếu lại lôi đề tài cũ về.

Thái độ vừa rồi của Thần thiếu khiến cô có chút mù mờ. Trước lúc mẹ Thần thiếu xuất hiện, vẻ mặt của Thần thiếu rõ ràng là mất hứng như bị táo bón, nhưng bây giờ Tiểu La nói xấu bác ấy, cậu ta lại tức giận như vậy..... Vậy mới nói, rốt cuộc tình cảm của Thần thiếu đối với mẹ cậu ta là như thế nào đây?

“Sau khi ăn cơm tối xong, mẹ cậu không cẩn thận làm đổ mâm, tôi không đứng vững nên bị ngã vào đám mảnh sứ.”

Cô cân nhắc từ ngữ, bớt đi một vài sự việc mấu chốt, những thứ khác cũng coi như là sự thật rồi. Cho dù hiện tại cô không nói, lát nữa Thần thiếu đi hỏi di Ngô, nhất định di Ngô sẽ nói cho cậu ta biết.

Lúc cô nói, Thần thiếu không nháy mắt nhìn chăm chăm, nhìn tới mức cô cảm thấy chột dạ.

—— Cô không có làm chuyện xấu, chột dạ cái cọng lông!

“Tôi đã nói rồi, Hiểu Lâm quả thật là một cô gái tốt.”

Thần thiếu chợt bật cười, cười đến mức cô không giải thích được.

“Em như vậy, bảo tôi làm sao có thể không thích?” Thần thiếu nghiêng đầu, cười híp mắt nhìn cô.

Lời kịch như vậy, trong quá khứ sẽ chỉ làm cô nổi da gà, nhưng mà giờ phút này cô lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Hơn nữa, tại sao cậu ta có thể không kiên nhẫn gì mà nói loại chuyện như vậy trước mặt một đứa bé?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 44:

Edit: meoluoiamngu

“Vậy thì phải cảm ơn Thần thiếu ưu ái rồi.” Cô ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Tôi không cần em cảm ơn.” Thần thiếu nhìn thẳng cô, con ngươi màu nâu sẫm yêu dị, bên trong giống như có ánh sáng ngũ sắc lấp lánh, “Tôi muốn em đáp lại.”

Đáp lại... Làm sao có thể chứ?

Cô ngẩn ra, phục hồi lại tinh thần mở miệng muốn nói chuyện, Thần thiếu lại nói thêm: “Đừng nghĩ nói sang chuyện khác... Mặc kệ là từ chối hay lừa gạt, tôi đều không tiếp nhận.”

Vì thế cô bị bắt ở lại.

Trong đầu cô lộn xộn.

Cô nghĩ nhất định là trên thân thể cô có ánh sáng của nữ chính, cho nên Thần thiếu mới quấn lấy cô không chịu buông. Có người chào đón đáng nhẽ là chuyện đáng phải cao hứng, nhưng phân tích cụ thể ra, sớm biết rằng cục diện sẽ như vậy, cô tình nguyện làm người mà người ghét người ghét - - không không, Tiểu La và Hiểu Nhã không thể chán ghét cô.

“Nếu tôi nói cái gì cũng không có tác dụng, tôi còn có thể nói cái gì?” Cô cúi đầu cười khổ nói.

“Em cái gì cũng không cần nói, chỉ cần thực hiện lời hứa trước đây là được.” Thần thiếu dừng một chút, mới nói tiếp, “Tôi chỉ cần kết quả.”

Lời hứa... trước đây?

Cô ngẩng đầu bối rối nhìn cậu ta, con ngươi sâu thẳm giống như vực sâu hấp dẫn - - cậu ta nói chuyện khi ở nhà cô sao, cô nói muốn thử thích cậu ta.

Đúng vậy, khi đó cậu ta biết rõ cô lừa gạt, sao bây giờ còn nói chuyện này chứ? Dù sao... Cô tuyệt đối không có khả năng thích cậu ta.

Cô cảm thấy cô bị bức sắp điên rồi.

“...”

Giờ phút này, mặc kệ là ngôn ngữ gì. Biểu hiện của cô không phải đã rõ ràng quá rồi sao? Thái độ của cô còn chưa đủ dứt khoát sao? Nhưng cho dù như vậy, Thần thiếu hình như không có buông tha. Lúc này, trong lòng cô cảm thấy bất lực.

Mị lực bản thân quá lớn cũng là một loại trách nhiệm - - cô có xấu hổ hay không khi nói ra như vậy.

May mà Thần thiếu cũng biết đạo lý con giun xéo lắm cũng oằn, cậu ta không tiếp tục bức cô nữa, nói với cô ngủ ngon rồi rồi đi.

Cô vốn định lôi kéo Tiểu La không cho cậu quay về, dù sao quan hệ chị và em trai không cần kiêng kị cái gì. Nhưng nghĩ lại, Tiểu La cũng mười tuổi rồi, là một thiếu niên nhỏ, không nên cùng chị gái ngủ.

Vì thế, cô chỉ có thể dẫn lòng, mang Tiểu La quay về phòng cậu.

Một đêm Vô Mộng.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, nếu bàn tay cô không được bọc kín, cô sẽ nghĩ là mình ở trong mộng rồi.

Phòng ngủ xa hoa, mặc kệ là đời trước hay là đời này, không nói đến chuyện ngoài ý muốn, nếu cô liều chết phấn đấu, cả đời cũng khó có khả năng tiến vào địa phương xa hoa như vậy.

Tối hôm qua cô cảm di động người rất lâu, muốn tìm người khác hỗ trợ, nhưng không có cách hạ quyết tâm. Với giao tình của cô không ai dám đối nghịch với Thần thiếu, người có thực lực cô lại không dám đi cầu cứu. Đương nhiên, bi kịch nhất chính là di động cô hết pin, màn hình đen sẫm, bóp chết khả năng gọi 110. Di động của cô biến thành phế vật.

Bữa sáng không thấy Thần thiếu, nghe nói ba cậu ta gọi đi rồi.

Việc này cô nghe được từ dì Ngô. Cũng không biết có phải Thần thiếu phân phó, một buổi sáng cô đều không thấy mẹ Thần thiếu, hỏi dì Ngô thì bà nói phu nhân không thoải mái, ở trong phòng nghỉ ngơi. Chân tướng như thế nào, cô đương nhiên không có biện pháp suy đoán.

Một bên là đồ ăn, một bên thoát ra khỏi ý nhớ lại ngày hôm qua.

Cầu người không bằng cầu mình. Giờ phút này, cô nên mang hai mươi mấy năm thương thức vứt đi, trở thành nữ chính tiểu thuyết nghĩ cách cứu mình.

Nếu được phép, cô đương nhiên hi vọng mình là nữ chủ vô địch, nhưng nhìn xem tình hình bây giờ của cô, nếu cô đối phó như bình thường, cô căn bản không có khả năng bình yên trốn thoát.

Bước đầu tiên là trốn khỏi nơi này.

Sau đó đến một thành phố khác, thoát khỏi các loại thế lực.

Lấy đầu voi bỏ vào tủ lạnh có vài bước đơn giản như vậy. Mở tủ lạnh, mang voi nhét vào, đóng tủ lạnh. Mà cô cần đạt được kết quả, cũng chỉ cần hai bước mà thôi.

Nhưng mà, quá trình trong lúc này là gì?

Đều nói kết quả là trọng yếu, nhưng muốn đạt được kết quả thì quá trình là quan trọng nhất. Cô làm như thế nào, mới có thể đạt tới quá trình kia?

Cô không biết, cô không nghĩ ra được biện pháp gì!

Cảm xúc cô bất an, mệt mỏi bỏ thìa xuống. Tiểu La ăn xong, cô dẫn cậu quay về phòng.

Ở địa bàn của Thần thiếu, cô không muốn Tiểu La rời khỏi tầm mắt cô.

Hơn nữa, cô hi vọng lúc ra ngoài, có thể mang theo Tiểu La.

Lúc quay về, cô thuận đường nhìn qua phòng.

Biệt thự này không phải vì giam giữ người mà xây, cho nên không bịt kín lắm. Nhưng mà xây hơi cao, lầu một cách mặt đất cũng phải ba mét. Cửa biệt thự chỉ có một cái, cô không muốn rời đi từ chỗ này, hoặc từ cửa chính mà đi, hoặc giống cô nương theo cửa sổ thả tóc bò xuống.

Dien@dan@le@quy@don

Tới thời điểm này cô không gặp phải đám người bắt lương đi theo Thần thiếu, nếu cô đoán không sai, những người đó không bảo vệ chỗ này.

Nhưng mà suy đoán lung tung là không đúng. Cô dùng đầu ngón chân để suy nghĩ sẽ biết nhất định có tai mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của người trong biệt thự.

Suy nghĩ kĩ, cô quyết định thăm dò những người đó trước.

Phân phó Tiểu La nán lại trong phòng đừng nhúc nhích, cô đi thật nhanh đến cửa.

Lúc đi qua phòng bếp, cô nhìn thấy dì Ngô bận rộn. Điềm nhẹ mũi chân, lén lút đi qua đại sảnh, cô kéo cửa lớn một chút, nhất thời cảm thấy một mùi thơm mát xông vào mũi.

Hoa viên rộng mở giống như lúc cô vừa mới đến, xinh đẹp tươi mát, tràn trề sức sống. Cô đi xuống bậc thang, nhìn chăm chăm biến đổi trong hoa viên.

Nhưng mà mãi đến khi cô ra cửa sắt trước biệt thự, một chút động tĩnh cũng không có.

Do dự một lát, cô chạm tay vào cửa sắt, ra sức lôi kéo.

Không nhúc nhích tí nào.

Cô cố gắng dùng sức.

Vẫn bất động như cũ.

- - thì ra là bị khóa!

Nghiêng đầu nhìn xung quanh, tường cao che khuất tầm mắt cô, nếu muốn ra ngoài, đối với cô một người phụ nữ bình thường không có 'Tài nghệ' mà nói, quả thực rất khó khăn.

Thất vọng quay về biệt thự, di Ngô vẫn bận rộn trong phòng bếp, hình như không biết cô đã từng đi ra cửa biệt thự.

Lúc này cô chẳng muốn che giấu, quang minh chính đại đi ngang qua phòng bếp, quay về phòng mình.

Nhưng mà vừa quay về phòng, cô nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, muốn chạy trốn lại trời đất trong cô.

Cứ như vậy buông tha cô không cam lòng!

Vài bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, cô chỉ nhìn thấy cây cối xanh um tươi tốt, trừ cái đó ra cái gì cũng không nhìn thấy. Cửa sổ cách mặt đất ba mét, ngã xuống sẽ không có việc lớn gì, nhiều lắm chỉ bị thương ở chân mà thôi.

Di chuyển cái ghế, cô cố gắng leo đến trên cửa, mang hai chân để bên ngoài cửa sổ.

Lén lút nhìn xung quanh, nhưng cái gì cũng không phát hiện ra làm cô thất vọng.

... Được, một khi đã như vậy, cô liền sử dụng tuyệt chiêu thôi!

Một bàn tay cô bám vào khung cửa sổ, một tay chống đỡ trên cửa sổ, thân thể nghiêng nghiêng ra bên ngoài. Đúng lúc này, một trận gió thu thổi qua, thổi trúng góc áo cô, giống như muốn thổi cô đi.

“Cẩn thận!”

Cách chỗ này mười mét, có một âm thanh gầm rú, ngay sau đó, một cái đầu xông ra, sau đó hai cái, ba cái... Bốn cái đầu, vừa đủ một bàn mặt chợp.

Mục đích đã đạt được, nhưng cô không có ý định dừng tay.

Tay nhẹ buông khung cửa sổ ra, thân thể cô nghiêng ra, như điều đứt dây, rơi xuống đất.

Trên mặt đất lăn vài vòng mới dừng lại, cũng không đứng dậy, đợi tiếng kinh hô đến gần, đầu người chỉ chít vây quanh cô, cô mới kêu đứt quãng.

“Phạm tiểu thư!” Một người quen mặt tiến đến trước mặt cô, khăn trương kêu lên.

Cô tích góp chút lệ, ngẩng đầu nhìn người không biết, vẻ mặt đau khổ nói: “Chân của tôi bị trật rồi.”

Người nọ kinh hãi, vội vàng kêu thuộc hạ nâng cô dậy, sau đó chính mình ngồi xổm xuống, cõng ta mở cửa sắt quay về biệt thự.

Ngồi kiệu người cao cấp cô hoàn toàn không có đặc ý, suy nghĩ thông suốt.

Quả nhiên có người nhìn chằm chằm biệt thự này, cô muốn chạy đi, không dễ dàng. Nhưng cô cũng sẽ không buông tha như vậy. Bốn người vừa rời đi cô nhìn thấy rất rõ ràng, giám sát cửa sổ phòng cô.

Nếu như vậy, cô cũng chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

Quay lại biệt thự, Tiểu Đầu Mục giúp cô xử lý vết thương, lấy đá chườm mát cá chân cho cô. Cô chịu đựng đá lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói trả đũa, “Vì sao cửa sổ lại trơn như vậy?”

Tiểu Đầu Mục ngẩn ra, túi chườm nước đá rơi xuống đất.

“Phạm, Phạm tiểu thư, cô không phải muốn trốn từ cửa sổ sao?”

Cô nhặt túi chườm nước đá lên chườm vào mắt cá chân, mới ngẩng đầu vô tội nhìn Tiểu Đầu Mục nói: “Làm sao có thể chứ? Không lẽ tôi bỏ lại em trai chính mình để trốn đi sao?”

Tiểu La vẫn đợi trong phòng cậu.

Tiểu Đầu Mục nhủ mảy, giống như suy nghĩ độ tin cậy lời nói của cô.

Lúc này, Tiểu La nghe được động tĩnh liền chạy vào, kinh hoảng chạy đến bên cạnh cô, “Chị hai, chị làm sao vậy?” Nói xong, cậu quay đầu trừng mắt với Tiểu Đầu Mục, lớn tiếng nói, “Không cho anh bắt nạt chị tôi!”

Tiểu Mục Đầu bị Tiểu La quát như vậy thì chết đứng, xấu hổ đứng cũng không được ngồi cũng không xong.

“Tiểu La, em hiểu lầm rồi. Chú này... Anh ta không làm gì chị, là chị không cẩn thận rơi từ trên cửa sổ xuống trẹo chân. Nhớ rõ cách xa cửa sổ một chút. Không thể đến gần cửa sổ, nếu mà bị ngã thì phải nắm chặt khung cửa sổ!”

Cô sờ sờ đầu Tiểu La, dạy dỗ nói.

Tiểu La bị cô nói hơi kinh ngạc, trừng mắt nhìn, gật gật đầu.

Cô diễn tốt Tiểu Đầu Mục không biết nên tin ít hay nhiều, nhưng nếu cô nói dối, bây giờ cô đã thành bệnh nhân, lăn qua lăn lại cũng không đi được chỗ nào?

- - chắc bọn họ nghĩ như vậy, chân cô bị thương nên di chuyển bất tiện.

“Tiểu La, giỏi lắm!”

Lúc đi Ngô rời đi, cô giong ngón tay cái lên với em trai Tiểu La.

“A?” Tiểu La mê mang nhìn cô.

Cô cười ha ha bóp mặt cậu, không nói.

Khoảng một giờ sau, Thần thiếu xuất hiện trong phòng cô, cũng không biết có phải Tiểu Đầu Mục báo xong quay về luôn hay là làm xong việc nên quay về. Cậu ta khẩn trương hỏi han ân cần một phen, không hỏi nguyên nhân cô bị thương.

Cậu ta không hỏi, cô sẽ không ngu xuẩn nói ra.

Ở trong phòng cô khoảng mười phút, di động Thần thiếu vang lên, cậu ta nghe xong vài câu, bóp một tiếng cúp điện thoại, vội vàng dặn đi Ngô chăm sóc cô rồi rời đi.

Cô bỗng nhiên có một dự cảm xấu, hình như có chuyện lớn đang phát sinh. Nhưng nghĩ lại, bây giờ cô bị giam ở chỗ này, cho dù là chuyện lớn gì cũng kém so với kế hoạch cô chạy trốn.

Đúng vậy, trước mắt mà nói, chạy trốn mới là việc cấp bách.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 45:

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Thời gian cứ trôi như vậy cho đến buổi tối, cô cứ ngồi thấp thỏm nhưng vẫn không thấy Thần thiếu trở lại, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cậu ta không có ở đây, đối với kế hoạch sắp tiến hành của cô có lợi ích rất lớn.

Bên ngoài cửa sổ không ngừng vang lên tiếng cây cối xào xạc đập chòn, đêm từ từ sâu. Sợ rằng ngủ là sẽ ngủ quên luôn, cô nằm ngửa trên giường, cố gắng mở to hai mắt, nước mắt gần như trào lên. Đêm dần yên tĩnh, cô biết đã đến lúc rồi.

Từ trên giường lật người lên, cô nhón chân xuống đất, ôm chân từ từ đi ra cửa phòng. Lần mò tới phòng của Tiểu La, cô lay cho thẳng bé tỉnh, bịt miệng Tiểu La nhẹ giọng nói: “Bây giờ chúng ta sẽ bỏ trốn, nhỏ giọng một chút, không được tạo ra tiếng động gì, hiểu không?”

Thấy Tiểu La nhẹ nhàng gật gật cằm, cô buông tay, ý bảo Tiểu La đi theo mình. Tiểu La rón rén bò xuống giường, muốn học theo cô ôm chân, bị cô ngăn cản: “Một cái là đủ rồi.” Tiểu La mờ mịt nhìn cô, thu lại bàn tay vừa vươn ra, lặng lẽ đuôi theo cô.

Cô đi phía trước dẫn đường, mang theo Tiểu La xuyên qua hành lang sâu thẳm, dựa vào trí nhớ ban ngày chỉ trong chốc lát đã đi tới gần gian phòng của mẹ Thần thiếu.

Cô còn nhớ đi Ngô từng nói mẹ Thần thiếu phải uống thuốc, hơn nữa biểu hiện của bác ấy khác thường như vậy đã đủ để cô suy đoán, mẹ Thần thiếu có bệnh về mặt tinh thần, buổi tối phải uống thuốc ngủ. Đối với cô mà nói, không phải chuyện này có thể lợi dụng thật tốt sao? Bên ngoài cửa sổ của cô và Tiểu La có người trông coi, nhưng bên ngoài cửa sổ của mẹ Thần thiếu là rất không cần thiết. Mặc dù điều này chỉ là phán đoán của riêng cô, không có cách nào là hoàn toàn khẳng định, nhưng cô nhất định phải đánh cược một phen.

Chỉ chốc lát sau, cô và Tiểu La đã đến phòng của mẹ Thần thiếu. Khẽ hé cánh cửa nghe ngóng một lát, sau khi xác định bên trong không có động tĩnh gì, cô nhẹ nhàng mở to cửa, rón rén dẫn Tiểu La đi vào.

Bãi trí bên trong căn phòng này cũng không khác căn phòng của cô là bao, ngay trên chiếc giường lớn ở chính giữa kia có một bóng người, ngực người đó khẽ phập phồng. Đó nhất định là mẹ Thần thiếu đang ngủ.

Một mình lên vào phòng ngủ của mẹ Thần thiếu, các cô giống như ông chú trung niên quái dị bị ỏi, nhưng tình huống đặc thù thì phải xử lý đặc thù, cô cũng chỉ có thể ở trong lòng cáo lỗi một tiếng đối với mẹ của Thần thiếu, rồi vì nghĩa không lùi mà lôi kéo Tiểu La đi tới bên cửa sổ. Không tiếng động mà mở cửa sổ ra, cô lôi kéo một góc chăn, để phần còn lại rủ xuống ở ngoài cửa sổ, sau đó ra hiệu cho Tiểu La theo chăn bò xuống. Nơi này cách mặt đất có ba thước, chăn rủ xuống đã hơn hai thước, Tiểu La hoàn toàn có thể theo chăn xuống đất.

Đội được Tiểu La bình yên rơi xuống đất, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra là cô thành công rồi. Các cô ở đây gây ra động tĩnh lớn như vậy nhưng một người cũng không xuất hiện, đủ cho thấy suy đoán của cô là chính xác.

“Chị hai, chị cũng mau xuống đi.” Tiểu La nhỏ giọng lo lắng gọi cô.

“Xuyt... Em mau lui về phía sau một chút.” Cô xua xua tay nói với Tiểu La, sau khi thằng bé nghe lời mà lui lại thì mới dứt khoát ném chăn xuống, sau đó bám vào khung cửa sổ tung người ra ngoài, nhảy xuống. Lấy chăn làm tấm đệm, cô chỉ nhảy về phía trước liền ổn định thân hình.

Ban ngày từ chỗ cao ba thước, không có bất cứ biện pháp phòng hộ gì mà nhảy xuống mà cô còn không có việc gì, huống chi bây giờ còn có tấm đệm kia? Chỉ có điều là vì không thấy rõ, bàn tay bị gập lại như vậy, mơ hồ có hơi đau đau.

“Chị hai!” Tiểu La bật thốt lên nho nhỏ.

“Đi!” Cô vừa đứng lên liền kéo tay Tiểu La, chạy vào trong rừng cây.

Đội đến khi bóng dáng của hai người các cô hoàn toàn bị rừng cây tối om yên tĩnh nuốt chửng, trái tim đập thình thịch của cô mới từ từ chậm lại.

Nơi này là thành tây, đường về nhà không hề ngắn. Khi cô tới đây bằng xe bus thì mất hơn một giờ, lúc này nếu là đi bộ trở về, ít nhất là phải đi bốn năm giờ. Nhưng lúc này các cô không có phương tiện giao thông, có thể dựa vào cũng chỉ có sai bước mà đi.

“Đi theo chị, chớ để lạc.” Cô nắm chặt tay Tiểu La, kéo thằng bé chạy về phía trước. Tiểu La tóm chặt tay cô, không nói một tiếng theo sát phía sau.

Đi tới chân cao chân thấp ở trong bóng đêm, cô và Tiểu La đi xiêu xiêu vẹo vẹo. Mặc kệ là chạc cây đột nhiên nhô ra trong lúc đi đường hay là trên mặt đất không bằng phẳng lắm đột nhiên xuất hiện cái hố đều khiến các cô tránh né càng thêm gian khổ. Từ lần trước sau khi bị người bỏ thuốc phải cướp đường học tốc chạy, đã thật lâu cô không có liều mạng mà chạy như vậy. Hô hấp bắt đầu trở nên hỗn hển, trái tim trong lồng ngực nhảy lên kịch liệt như vậy, hình như sắp sửa vọt ra khỏi cơ thể cô.

Nhưng sao cô dám dừng lại nghỉ ngơi? Hiện tại không phải riêng một mình cô, còn Tiểu La nữa, cô nhất định phải chịu trách nhiệm mang theo thằng bé chạy đi, chạy trốn tới chỗ an toàn.

“Tiểu La, em, phù, em vẫn còn khỏe chứ?” Cô thở hỗn hển, quan tâm đến tình huống của Tiểu La.

“Chị hai, em, em không sao!” Tiểu La cũng há to miệng thở dốc, cầm lấy tay cô thật chặt.

“Tiếp tục chạy, chúng ta lập tức, lập tức sẽ có thể về nhà!” cô nói những lời mà chính mình cũng không nắm chắc để an ủi Tiểu La.

Thần thiếu nói không chừng lập tức sẽ phát hiện các cô chạy trốn, đến lúc đó cậu ta sẽ giận dữ tới đâu? Coi như trở lại cái nhà kia thì đã làm sao? Nếu cậu ta không chịu từ bỏ, cho dù cô có thể chạy thoát từ biệt thự thì cũng không cách nào chạy ra khỏi sự khống chế của cậu ta -- cô vạn phần oán hận sợ hãi loại cảm giác trời đất bao la lại không chỗ dung thân. Cô nghĩ, cô thật sự hân là mang theo Tiểu La Hiểu Nhã về với ông bà thôi.

... Chính là, thật ra rõ ràng cô còn một loại lựa chọn khác nữa, không phải sao? Cái loại lựa chọn kia lại càng dễ dàng. Nhưng mà, không đến một khắc cuối cùng, cô tuyệt đối không muốn làm trái với ý nguyện của chính mình, phải đưa ra sự lựa chọn làm cho chính mình đau khổ.

Không biết chạy bao lâu, một giờ? Hay là hai giờ? Suy nghĩ của cô đã bắt đầu có hơi mơ hồ, tiếng gió vù vù hình như thổi thẳng vào trong phổi làm lồng ngực cô nóng bỏng mà đau. Trong lòng bàn tay mà Tiểu La xiết chặt đã tràn đầy mồ hôi, dính dính trơn trơn làm cô gần như không giữ được tay của thằng bé.

Lại chạy một lúc lâu nữa, đằng trước trở nên thoáng đãng hơn, một con đường cái rộng rãi xuất hiện ở trước mặt cô.

Trong lòng cô giật thót một cái, lôi kéo Tiểu La đi nhanh vài bước, bước lên con đường hy vọng này.

Tuy nhiên, đi trên đường cái hơn mười phút đồng hồ, ngay cả bóng dáng một chiếc xe cũng không thấy đâu cả.

Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, hiện tại chính là rạng sáng, làm sao có thể có lái xe đi qua? Nếu thật có chiếc xe chạy qua, có lẽ các cô vẫn còn nên sợ hãi. Nơi này xem như vùng hoang vu dã ngoại, một nữ sinh một đứa bé như cô và Tiểu La, nếu mà gặp phải người không có ý tốt, muốn chạy trốn cũng không chỗ nào chạy.

Nhưng mà, đến lúc cô nhìn thấy cuối đường cái có ngọn đèn lóe ra thì cô lập tức đẩy Tiểu La ra ven đường, chính mình chạy tới giữa đường, bắt đầu lớn tiếng kêu lên: “Dừng xe, dừng xe!”

Xe suýt chút nữa đâm vào, chỉ dừng lại trước người cô có ba centimet, sau khi ngừng hẳn, có người hùng hùng hổ hổ từ trên xe nhảy xuống, hung tợn mà

mắng: “Cô có bệnh à, muốn chết thì tìm chỗ khác chết đi, đừng có hại tôi!”

Người này có thể dùng lại làm cô thấy may mắn, cũng mặc kệ thái độ của anh ta có xấu đến đâu, cô đầy vẻ đáng thương cầu xin: “Xin cho chúng tôi đi nhờ trở được không?”

Người kia sững sốt, nhìn cô từ trên xuống dưới, lại nhìn ra xung quanh một chút, trên mặt đột nhiên thoáng hiện một nỗi hoảng sợ: “Tôi, chúng tôi?”

“Đúng vậy, tôi với em tôi ...” Tuy nhiên, lời của cô còn chưa nói xong, chỉ thấy người này loẹt xoẹt lui về phía sau vài bước, vội vàng vàng mà mở cửa xe.

Cô thấy tình thế không ổn, một bước xông lên trước, kéo lấy cánh tay người kia, bật thốt lên: “Xin đừng đi, dẫn chúng tôi trở về với!”

Người kia giống như coi cô là độc xà mãnh thú, ra sức giãy dụa, đồng thời hoảng sợ dùng âm thanh còn lớn hơn cô bật thốt lên: “Buông, buông, cô là nữ quý!”

“Tôi không phải nữ quý, tôi là người!” Rốt cục cô cũng đã hiểu rõ điểm mấu chốt, dùng âm thanh chân thành nhất để làm động tâm người này.

“Buông ra! Cái đồ nữ quý xấu xí nhà cô!” Đối phương cũng không để ý tới cô, cố gắng mà xô đẩy.

“Buông chị hai ra!” Tiểu La cũng vọt ra, tóm lấy cánh tay người kia hết lớn.

Ba người các cô loạn thành một cục.

Đợi đến khi hiểu lầm phát sinh đã qua đi, đã là mười phút đồng hồ sau.

“Cô nói các cô là người, không phải quý? Bị người bắt cóc nên thật vất vả mới chạy ra đây?” Người kia gạt mái tóc rối bời, cau mày hỏi.

Vừa mới lời kéo khiến cô cũng thờ hồn hển, cô vội vàng gạt đầu, không còn hơi sức mà nói: “Vâng, đúng vậy!”

“Cũng đều là chuyện xấu gì đó!” Người kia xì một cái, nôn nóng mà đi qua đi lại.

Cô và Tiểu La đứng ở một bên, tha thiết mong chờ mà nhìn anh ta.

“Lên xe!” Sau khi đi qua đi lại mấy bước, người kia rốt cuộc nói.

Các cô như được đại xá, cười vui vẻ mà mở cửa sau xe ra, chui vào.

Xe chậm rãi khởi động, không khí ấm áp bên trong xe làm cô chột run run một cái, an tâm mà ôm Tiểu La tựa vào trên ghế sau.

Trong bóng đêm, xe cứ thế mà đi về phía trước, người lái xe kia đột nhiên hỏi: “Cô muốn đi đâu? Cục cảnh sát hay là về nhà?”

Cục cảnh sát? Trong lòng cô vừa động một cái, cũng liền đề ép xuống rất nhanh.

“Đồ ở quảng trường Hằng Nguyên là được rồi.” Cô nhẹ nhàng nói.

Có lẽ là không muốn chọc tới phiền toái, người kia hình như rất vui khi các cô cứ như vậy rời khỏi, không nói hai lời liền đi đến quảng trường Hằng Nguyên, không nhận được mà thúc giục hai người các cô xuống xe.

Xuống xe, cô đang muốn nói tiếng cảm ơn đối với người kia thì đối phương đã nhanh như chớp phóng đi.

“... Cảm ơn.” Cô vẫn cố gắng nói vọng theo cái xe kia.

Buổi tối thật lạnh.

Cô thoáng run rẩy, ôm Tiểu La về nhà.

Dọn dẹp một chút, đi tìm Hiểu Nhã, sau đó rời khỏi, đây là biện pháp tốt nhất mà cho tới giờ cô có thể nghĩ được.

Một mạch thông suốt tới tiểu khu, cô lén lút lời kéo Tiểu La đi trước, đi đến dưới tiểu khu mới nhớ ra vì chạy trốn quá gấp, điện thoại và chìa khóa đều không mang theo bên người.

“Chị hai, em có mang theo.” Hình như hiểu được sự quẩn bách của cô, Tiểu La móc từ trong túi áo ra một chuỗi chìa khóa.

“Thật tốt quá!” Cô tán thưởng xoa đầu Tiểu La, cầm lấy chìa khóa.

Không biết là bởi vì hốt hoảng hay là vì lạnh, tay của cô có chút run rẩy, cửa sắt mọi khi vẫn mở tốt cũng trở thành khó mở.

“Chị.....” Sau lưng, Tiểu La chột lên tiếng, nhưng âm thanh lại lập tức biến mất như bị cái gì bịt kín.

Trong lòng cô bỗng hốt hoảng, đột ngột xoay người, chợt bị một đôi tay vươn ra bịt kín miệng.

Cô kinh hãi, trong lòng chợt thoáng qua nét mặt giận dữ của Thần thiếu, hai chân không tự được mềm nhũn.

“Phạm tiểu thư, không cần sợ. Là Minh ca sai chúng tôi tới.” Người đàn ông đang che miệng cô khẽ nói.

Minh..... ca?

Tào Tử Minh!

Cô không biết bây giờ cảm xúc trong lòng mình là thế nào, lại phải là như thế nào, nhưng quả thật là cô biết, giây phút nghe được tên của Tào Tử Minh, tảng đá lớn trong lòng cô rơi xuống đất, trái tim căng thẳng cũng hóa mềm.

Bỗng nhiên cô hiểu ra, không biết là từ lúc nào, bản thân đã trở nên ỷ lại.

Kiên tri nói muốn vào trong nhà thu dọn ít quần áo, cô và Tiểu La lên một chiếc xe quen thuộc dưới sự thúc dục không ngừng của người đàn ông dẫn đường.

Im lặng ôm Tiểu La ngồi ở trong xe, gánh nặng đè khắp cơ thể trong mấy ngày qua đều giống như không còn nữa.

Nếu như có một người có thể dựa vào, vậy thì bỏ đi gai nhọn quanh thân, tin tưởng anh ta thì có cái gì không tốt?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46:

Edit: meoluoihanngu

Chiếc xe hơi màu đen chở chúng tôi đi đến biệt thự rồi dừng lại.

Ôm Tiểu La xuống xe đi vào biệt thự, không nhìn thấy được người mà giờ phút này cô muốn gặp, cô hơi thất vọng, nhưng ngay sau đó thoải mái hơn. Nơi này là địa bàn của anh, anh sẽ quay về.

Người dẫn đầu mang cô đi đến một gian phòng, để cô nghỉ ngơi thật tốt, nhưng cô ngồi cũng không yên, cố ý xuống lầu quay về đại sảnh. Tiểu La không chịu nghỉ ngơi một mình, cũng muốn ngồi ghế sofa với cô, bị cô dụ dỗ bắt đắc dĩ dời đi.

Sau khi dẫn cô đến biệt thự, người đàn ông không nói tiếng nào rồi đi ra, lưu lại cô một mình yên tĩnh suy nghĩ.

Dĩ nhiên, thật ra là cô ngẩn người. Không khí yên tĩnh an tâm này đối với cô mà nói hình như đã lâu rồi không có, cô chỉ nghĩ trong hoàn cảnh này đợi lâu hơn một chút, dù chỉ nhiều một phút cũng được.

Sau đó, ở cửa truyền đến động tĩnh.

Cô bỗng chốc đứng lên, mắt nhìn chằm chằm không dám lộn xộn, giống như chỉ chớp mắt một cái, thứ cô mong chờ sẽ biến mất không thấy.

Nhìn bóng dáng quen thuộc từ từ xuất hiện, từ từ đến dưới ánh đèn, trên mặt anh có chút mệt mỏi, khuôn mặt anh tuần dưới ánh đèn có chút âm đạm. Đi được vài bước, anh mới phát hiện ra cô, khẽ ngẩn người, ngay sau đó bước nhanh về phía cô.

Tìm cô bỗng nhiên đập nhanh, không chịu sự khống chế của chính mình. Cô biết tay mình đang run rẩy, hô hấp từ từ tăng nhanh. Trải qua nhiều việc như vậy, một lần nữa được gặp Tào Tử Minh, tâm tình cô tốt hơn so với tưởng tượng và mắt không chế.

Ở trong biệt thự Thần thiếu tứ cố vô thân, ở trong rừng ban đêm chạy trốn, cô đều không muốn trải qua một lần nữa. Cô chỉ là người bình thường, tại sao lại gặp chuyện như vậy chứ? Tại sao không thể tìm được một người đáng giá để dựa vào? Cô cũng chỉ là một nữ sinh mềm yếu, gặp phải chuyện như vậy cũng muốn tìm kiếm sự che chở.

“Phạm tiểu...”

Cô giống như bị mê hoặc, hướng về hy vọng duy nhất xông tới, ôm thật chặt hông anh. Lời Tào Tử Minh muốn nói bị mắc kẹt trong cổ họng, anh cứng đờ mặc cô ôm, giống như không biết phải làm sao đứng thẳng bất động.

“Lần trước em nói câu kia là nói bậy, câu ‘không cần xen vào chuyện của tôi nữa’ là không thật tâm. Em hi vọng anh quản em, quản em thật tốt!” Cô nói

không mạch lạc, đôi phương không có phản ứng làm cô lo sợ. Lần trước cô nói khiến anh bị bẽ mặt, anh nhất định cảm thấy cô là một người phụ nữ không nói lý rồi. Bây giờ cô càng giống một người phụ nữ mặt dày này dạn.

Ngay cả cô cũng bắt đầu chán ghét chính mình.

Nhưng mà trên vai cô bỗng nhiên nặng hơn.

Đó là một đôi tay, một đôi tay ấm áp, trong lòng cô cảm thấy an toàn.

Trong lòng bất an cứ như vậy bình tĩnh lại.

Thân thể cường tráng ôm chặt lấy cô làm cô an tâm, cô thỏa mãn cười không tiếng động.

“Hiệu Lâm” Tóc của cô được chạm vào dịu dàng, đến từ thân thể người làm cô muốn thoải mái thờ dài.

“Ừm!” Cô gắng sức gạt đầu, đáp lại lời anh gọi.

“Anh chắc chắn sẽ quản em.” Đinh đầu có âm thanh nói như vậy.

Câu cam kết này làm cô rất vui vẻ, không nói một câu nữa làm cô vui mừng sao.

Cùng hắc đạo quan hệ thì làm sao? Cô chỉ sợ mình cuốn vào khiến người thân mình không an toàn và những việc không được bảo đảm, nhưng bây giờ lời hứa hẹn từ miệng Tào Tử Minh nói ra, cô liền tin. Cô tin anh có năng lực bảo vệ cô, để cô cách xa nguy hiểm. Tình huống tốt nhất, chính là chúng tôi cùng nhau thoát khỏi con đường không biết trước tương lai này, đi con đường của những người bình thường.

Nhìn xem, cô không cần thể diện nữa, đã dùng “Chúng tôi” để gọi cô và anh. Nhưng mà, không biết xấu hổ có cái gì không tốt chứ? Da mặt dày mới có thể dễ dàng lấy được những thứ mình muốn, bất luận là đồ, hay là con người. Cứ im lặng ôm như vậy một lát, cô nhất thời không bỏ được cái ôm ấm áp trong ngực này, nghĩ thời gian đừng có trôi qua. Vậy mà, cô bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, không để ý lưu luyến này nữa, đẩy anh ra ngửa đầu gấp gấp nói: “Hiệu Nhã... Em... em phải đi đón nó!”

Bởi vì cô an tâm ở trong biệt thự của Thần thiếu, cho nên cậu ta mới không mang Hiệu Nhã đến, nhưng bây giờ cô chạy, cậu ta nhất định sẽ bắt Hiệu Nhã uy hiếp cô quay về, giống như khi đó mang Tiểu La đi!

Nhưng Tào Tử Minh cười trấn an với cô, “Không cần lo lắng, anh đã mang Hiệu Nhã đến, bây giờ nó đang ở trên lầu.”

Nghe vậy, lo lắng trong lòng cô cứ như vậy bỏ xuống. Quả nhiên có Tào Tử Minh ở đây, cô còn cần lo lắng cái gì chứ?

Không nhìn mặt Tào Tử Minh thì thôi, cô cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ, nhưng bây giờ nhìn thẳng anh, mang tất cả dịu dàng của anh thu vào trong mắt, mặt cô dần dần nóng lên.

Rõ là... Quá xấu hổ rồi!

Cô giống như bị điện giật vội buông tay đang ôm eo Tào Tử Minh ra, không kịp xoay người, giống như chạy nạn xông lên lầu, “Em... em đi xem nó!”

Sau lưng, Tào Tử Minh cười nhỏ một tiếng, cô nghe được tiếng cười vui vẻ, cũng không nhận được cong khóe miệng.

Cô biết rõ, phía trước có khó khăn lớn hơn, cô cũng không sợ.

Chạy trốn lên lầu, cô mới phát hiện, cô không biết Hiệu Nhã ở chỗ nào. Biệt thự này rất lớn, phòng lại nhiều, nếu cô cứ đi loạn, không cẩn thận tiến vào chỗ không nên vào thì sao?

Nghĩ lại Hiệu Nhã ở chỗ này rất an toàn, hướng chỉ bây giờ là rạng sáng, quấy rầy nó nghỉ ngơi cũng không tiện, cô quay về căn phòng lúc trước, ngả đầu nằm ngủ.

Có lẽ cả đêm cô chạy trốn quá lâu, hoặc là nơi này làm cô cảm thấy an tâm, cũng có thể là do cả hai, tóm lại, cô vừa chạm vào gối là ngủ ngay.

Lúc tỉnh dậy trời đã sáng, cô rửa mặt, thay quần áo rồi ra ngoài, hơi lo lắng nhưng lại có chút mong đợi đi xuống lầu. Vừa ra cửa, phòng đối diện cũng có một bóng dáng quen thuộc mở cửa, nhìn thấy cô liền dừng lại, sau đó nhào vào lòng cô.

Cô giang hai cánh tay nghênh đón cái ôm nhiệt tình của Hiệu Nhã, ai ngờ nó chạy đến trước mặt cô rồi dừng lại, mở to mắt nhìn cô, không dám tin kêu: “Chị, thật sự là chị sao? Em không phải đang nằm mơ chứ?”

Về mặt của nó như nhìn thấy quý, cho nên cô thu hồi tay muốn ôm nó, gõ đầu nó, “Nói linh tinh, không phải chị thì là ai?”

Nhưng một lát sau, ánh mắt Hiệu Nhã ươn ướt, trong nháy mắt, nước mắt như hạt đậu rơi xuống. Nó che miệng lại, nức nở nói: “Chị, chị! Biết chị bị người xấu bắt đi em lo lắng gần chết, em còn tưởng rằng không được nhìn thấy chị nữa... Ô ô... Chị! May mắn là chị quay về, nếu không, nếu không, ...”

Nó không nói được nữa, ánh mắt sung đỏ ứa khuất nhìn cô.

--- cho nên nói, trong nhà có đứa trẻ chính là phiền toái, mình vừa thoát khỏi nguy hiểm, nhất định phải giả bộ không có chuyện gì an ủi người khác, nói cho nó biết chỉ là chuyện nhỏ, cô không sợ chút nào.

Cô đưa tay ôm Hiểu Nhã vào trong ngực, vuốt đầu nó nhẹ giọng an ủi: “Đừng khóc, chị an toàn quay về rồi sao? Nói không nói... Em đừng nguyên rủa chị.”

Đều nói tốt không linh, hồng thì lại linh, đừng tiền tri nữa. nếu không cô sẽ khóc chết!

Vậy mà Hiểu Nhã chỉ khóc, giống như muốn mang nước mắt cả đời khóc hết.

Cô không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ giống như con nít vuốt ve lưng nó, để tránh nó khóc nhiều quá mà không thở được.

Một lúc lâu sau, tay cô cũng mệt mỏi rồi, Hiểu Nhã mới ngừng lại khóc thút thít.

“Đi thôi, chúng ta đi xuống lầu.” Cô nói.

Hiểu Nhã nấc cục, khẽ gạt đầu một cái.

Suy nghĩ một chút, cô dẫn nó quay về phòng rửa mặt, mới đi xuống lầu. Thời đại này các tiểu cô nương đều thích thể diện, bị người khác biết nó khóc nhất định sẽ xấu hổ. Là một người chị, cô nên chăm sóc mọi phương diện cho em gái, mặc kệ là trên sinh lý, hay là tinh thần.

Lúc xuống dưới lầu, cô mới phát hiện Tiểu La đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, mà bên cạnh, Tào Tử Minh mỉm cười nói chuyện với cậu.

Không biết tại sao, nhìn thấy Tào Tử Minh cười dịu dàng, cô bỗng dưng đỏ mặt, sợ xuống lầu. Nhưng Hiểu Nhã không biết gì nhìn cô, cô không thể làm gì khác hơn là giả bộ đi xuống lầu, nhưng trái tim lại đập nhanh gấp hai lần. Cô chưa bao giờ biết rằng, cô có thể xấu hổ như vậy.

Cùng Hiểu Nhã đi đến ghế sofa, cô không biết nên làm sao mới phải, Tào Tử Minh đã phát hiện ra bọn họ, ngẩng đầu cười bảo hai người ngồi xuống, “Bữa sáng sẽ chuẩn bị xong ngay.”

“A... Cảm ơn.” Cô ngồi xuống bên cạnh Tiểu La, không được tự nhiên cúi đầu, không dám nhìn Tào Tử Minh.

Hiểu Nhã tự nhiên hơn so với cô nhiều, có lẽ bởi vì cô đã an toàn quay về, nó mở miệng tràn ngập vui sướng, “Cảm ơn chú, chú Tào!”

... Tào... Tào gì? Hôm qua cô mệt quá nên sinh ra ảo giác đúng không? Nếu không tại sao cô nghe được Hiểu Nhã gọi Tào Tử Minh là chú chứ?... Ha ha... Ha ha ha... Nhất định là ảo giác!

Vậy mà, khi cô ngẩng đầu thấy sắc mặt Tào Tử Minh biến hóa, cô biết, thì ra không phải là ảo giác.

Hiểu, Hiểu Nhã, em lợi hại hơn chị, thật đấy!

Cô đã bớt căng thẳng hơn, nhìn sắc mặt Tào Tử Minh khó coi cô chột cười ra tiếng, tầm mắt anh dời sang nhìn làm cô cảm miệng, nhưng ý cười trên khóe môi làm thế nào cũng không nhịn được.

Tào Tử Minh bắt đầu nhìn bọn họ một cái, vẻ mặt dờ khóc dờ cười làm cô không nhịn được cười tiếng nữa. Anh ho nhẹ một tiếng, tầm mắt lại nhìn cô chăm chú, “Không cần nói cảm ơn với anh. Đây là người mình.”

Anh nói câu đó rất nhẹ nhàng, thế nhưng lời nói này có phân lượng rất lớn làm người ta không chịu được. Lời nói tự tin của anh làm cô đỏ mặt, hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Sau đó, cô mới phát hiện... Cô bị Tào Tử Minh đùa giỡn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 47: ...

Editor: heisall

Cũng may không biết tôi còn phải xấu hổ bao lâu, ngay lúc đó một giọng nữ dịu dàng giống như suối chọt chen vào, giảm bớt sự lúng túng của tôi: “Từ Minh, mới sáng tinh mơ mà mấy người toàn nói những gì không đâu, còn không mau tới đây ăn điểm tâm?”

Ah? Đây là. . . . . Tôi có chút kinh ngạc nhìn sang, vừa hay nhìn thấy mẹ Tào cời tạp dề xuống, treo trên tường.

Chẳng lẽ Tào Tử Minh ở cùng với mẹ kế của anh ta sao?

“Tôi đây, tôi đây!” Hình như Hiểu Nhã đã quên chuyện khóc nức nở lúc nãy, cô bé nghe thấy mẹ Tào gọi, thì vội vàng đứng lên, chạy bạch bạch về phía phòng bếp. Mới đi được hai bước, cô giống như là nhớ ra cái gì đó, liền quay đầu lại nói với tôi: “Chị, đi nhanh! Bác gái làm cơm rất ngon đấy! Chú Tào cũng nhanh lên một chút!”

—— Cách gọi này của cô bé, sao mà lộn xộn quá vậy. . . . . Tôi liền che mặt, làm bộ như cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không biết.

Chúng tôi theo thứ tự ngồi xuống bàn ăn, mẹ Tào nói chuyện trước: “Hiểu Lâm, bác coi như cũng đợi được cháu đến rồi. Tử Minh luôn nói con còn phải tham gia cuộc thi gì đó, không có thời gian để đến đây, nên cho em gái của con tới đây trước. Vậy cuộc thi đó là gì?”

Tôi ngẩn ra, nhìn Tào Tử Minh một cái, lại thấy anh ta rất bình tĩnh uống một hớp cháo trắng, hoàn toàn không có ý giúp tôi giải thích.

. . . . . Loại chuyện bất ngờ như thế này, làm sao đầu óc tôi có thể nhanh nhạy che lấp được chứ? Hơn nữa còn là người khác nói dối giúp tôi!

Nhưng lúc này mẹ Tào đang cười híp mắt nhìn tôi, chờ tôi nói tiếp.

Tôi chỉ có thể xoay chuyển đầu óc, lấy kỹ thuật lừa dối người khác mà tôi đã khổ luyện ra, cười nói: “Là một cuộc thi diễn xuất, thời gian tương đối chặt chẽ, mỗi ngày đều phải luyện tập đến rất khuya.”

Mẹ Tào vừa nghe xong, liền ân cần nói: “Khó cực như vậy sao? Hiểu Lâm, con cần phải chú ý sức khỏe, thời tiết mùa này rất dễ bị cảm mạo, không để ý thì rất dễ mắc bệnh.”

“Dạ, con sẽ chú ý. Không chỉ mình con, bác gái, bác cũng phải giữ gìn sức khỏe.” Tôi nở nụ cười.

“Ha ha, mặc dù bác đã là một bà lão già khom rồi, nhưng thân thể có thể còn tốt hơn nhiều so với những người trẻ tuổi các con!” Mẹ Tào lắc đầu một cái, cười chế nhạo.

“Bác gái già chỗ nào chứ? Chúng ta cùng nhau ra ngoài, nói không chừng người ta còn tưởng rằng bác là chị của con đấy.”

“Nhìn cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của con kia!”

Tào Tử Minh chỉ cười nhạt, cũng không xen vào đoạn đối thoại của chúng tôi, thỉnh thoảng chỉ nhìn sang mấy lần, nhưng cũng chỉ nhìn lơ đãng thoáng qua, lại có thể làm cho tôi đỏ mặt, không được tự nhiên xoay tằm mắt.

Tôi nghĩ, đây đại khái là thời điểm ngưng ngưng cũng như hạnh phúc nhất đời của tôi.

Bữa ăn sáng ồn ào nhưng lại kết thúc trong bầu không khí vô cùng hài hòa. Hình như Tào Tử Minh đang vội chuyện gì, sau khi ăn xong liền vội vã rời đi, mẹ Tào mẹ oán trách anh mấy câu, nhưng cũng không ngăn cản anh, chỉ lúi cúi nói chuyện. Tôi có chút lo âu nhìn về phía phương hướng Tào Tử Minh rời đi, trong lòng có một cảm giác lo lắng như cỏ dại lan tràn.

Cảm giác bây giờ giống như sự yên tĩnh trước cơn bão táp làm cho lòng người lo lắng. Sự nguy hiểm ngày hôm qua giống như giấc mộng cũ xa xôi, trong thoáng chốc làm cho tôi cảm thấy đã gặp gỡ thật lâu trước đây, nhưng trong đầu tôi lại thoáng qua những đoạn ký ức ngăn làm rối loạn nhịp tim rồi lại làm cho tôi ý thức được, tất cả mọi chuyện không thể nào cứ kết thúc một cách sóng êm gió lặng như vậy được.

Có cái gì đó, đang mở cái miệng to như chậu máu, ở trong bóng tối lạnh lẽo chờ đợi tôi.

—— Tôi thật sự hi vọng đây chỉ là ảo giác của tôi. Dù sao, hiện tại tôi đang ở dưới sự bảo vệ của Tào Tử Minh, và có chuyện gì có thể làm khó được anh đây? Anh là một người lợi hại như vậy, thời điểm tôi khó khăn nhất, anh đều có thể dẫn tôi thoát khỏi cảnh tù đày, giống như không phí một chút sức lực nào.

Tôi biết rõ tôi đã có chút sùng bái đến mù quáng rồi, nhưng tôi cảm thấy hạnh phúc, cho nên chuyện này cũng không có gì lớn lao.

Ngày tiếp theo, trên căn bản tôi không còn chuyện gì làm, nên cả người đều dờ dẩn. Chờ đến lúc ăn cơm tối, tôi vừa nghĩ đến việc chỉ ngồi cũng không phải là một chuyện hay, nơi này không phải còn có tivi để tôi có thể biết được tình hình sao?

Bây giờ đúng lúc là thời gian phát sóng tin tức trong thành phố, tôi ngồi trên ghế sa lon, xem chỗ nào đó xảy ra chuyện trộm gà trộm chó, cây đại thụ trăm năm ở đâu đó đột nhiên bị sét đánh ngã. . . . . Đang nhàm chán thì biên tập viên trên tivi chợt nhường mảy thông báo tin tức, giọng nói vốn đang cứng nhắc bỗng nhiên phập phồng.

“Hiện tại xin chen ngang một tin tức. Theo tin tức nhận được, năm con hẻm giao với phố Mã Lục, có một đám người không rõ lai lịch đang đánh nhau, mong mọi người hãy cách xa nơi đó, tránh bị liên lụy. Phóng viên của đài chúng tôi đang chạy tới địa điểm xảy ra sự việc, tình hình cụ thể như thế nào xin chờ phóng viên trở lại chúng tôi sẽ thông báo rõ hơn cho quý vị.”

Đánh nhau?

Cái này có chút quen thuộc khiến tôi lo lắng, trong lòng nóng như lửa đốt.

Tôi nhìn chăm chăm tivi, muốn thấy nhiều tin tức hơn, nhưng biên tập viên đã bắt đầu thông báo tin tức tiếp theo, tôi lại đợi một lúc lâu cũng không có thêm một tin tức nào.

Tôi bắt đầu lo sợ không yên.

Buổi tối hôm đó, Tào Tử Minh không trở về, chỉ gọi điện thoại nói là có việc, người nghe điện thoại không phải là tôi, cho nên tình hình cụ thể thế nào tôi cũng không biết được.

Mặc dù từ trong đáy lòng tôi luôn tin tưởng năng lực của Tào Tử Minh, nhưng tin tưởng là một chuyện, tôi vẫn sẽ lo lắng. Nhớ ngày trước Dương Dương từng theo tôi nói, Hắc bang của Tào Tử Minh cùng Thiên Long hội như nước với lửa, nhưng sau khi Tào Hoa Cường chết thế lực của Hắc bang lại yếu hơn Thiên Long hội, nếu không phải do thế lực của chính phủ giảm hòa, chỉ sợ bọn họ đã sớm đầu đầu đá nhau đến một chết một sống rồi. Nhìn sự phân bố thế lực hiện nay, hơn nữa vào ngày sinh nhật của thị trường hôm đó, tôi đã nhìn thấy khí thế vượt bậc của thủ lĩnh Thiên Long hội, cha của Thần thiếu, tôi không khỏi nặng nề thừa nhận, tám đến chín phần là Hắc bang sẽ thất bại. Nhưng may mắn thay Tào Tử Minh cùng Thái Vĩnh Nghiên con gái của thị trường là bạn học, hơn nữa hình như cô ấy rất thích Tào Tử Minh, nên nhất định sẽ giúp Tào Tử Minh.

Lúc này, tôi càng cảm thấy lo lắng. Tôi sống lại trong một gia đình nghèo hai bàn tay trắng, cho nên hoàn toàn không có cách nào trợ giúp Tào Tử Minh giống như Thái Vĩnh Nghiên được, nếu vậy, tôi để Tào Tử Minh ở bên cạnh, có phải là một sai lầm hay không? Sau khi biết mình không được ở chung với Tào Tử Minh, thì Thái Vĩnh Nghiên có thể sẽ không giúp Tào Tử Minh nữa không? Nếu như không có tôi, Tào Tử Minh có thể ở cùng với Thái Vĩnh Nghiên, như vậy sẽ không có khả năng cô ấy vì yêu mà sinh hận rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, tôi không có niềm tin đối với hành động của mình ngày hôm qua. Tôi thật sự rất sợ bởi vì tôi mà khiến cho Tào Tử Minh bị thương tổn.

Thời gian lo lắng luôn trôi qua rất chậm, cả đêm trần trọc trở mình đối với ta mà nói như dài cả một năm vậy. Ngày thứ hai lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trên mặt thảm, có rất nhiều hạt bụi nhỏ nhảy nhót trong vầng sáng đó.

Sáng sớm yên tĩnh như vậy, làm cho người ta không nhận được cảm thấy ấm áp, thế nhưng dự cảm giống như có một con quái thú đang mai phục dưới mặt nước yên tĩnh, làm thế nào cũng không xua đi được, giống như một sợi tơ quấn quanh lấy người tôi.

Buổi trưa sau khi ăn cơm xong, Tiểu La lo lắng hỏi tôi lúc nào thì mới có thể về nhà, trở về trường đi học, tôi lại không trả lời được, chỉ có thể vuốt đầu của nó nói sẽ rất nhanh thôi. Hiểu Nhã thì bận rộn đi theo mẹ Tào mẹ, hình như không quan tâm đến chuyện về nhà một chút nào. Thật ra thì, nơi nào có người thân thì nơi đó chính là nhà, hiện tại ba người chúng tôi đã ở chung một chỗ, như vậy nhà ở nơi nào, thì có quan hệ gì đâu? Chỉ là, hiện tại loại lo lắng sợ hãi không biết lúc nào sẽ có tai họa xảy ra, thật sự là rất khó chịu.

Nghĩ tới việc lo lắng cũng không phải là biện pháp, tôi cũng bắt đầu gia nhập vào hàng ngũ của mẹ Tào và Hiểu Nhã, giúp đỡ làm chuyện gì đó để dời đi lực chú ý. Quét dọn vệ sinh xong định đi ra ngoài biệt thự vứt rác, bên cạnh lại đột nhiên vọt ra một người. Tôi sợ hết hồn, vừa nhìn thấy là một người đàn ông mặc áo đen quen thuộc thì cũng yên tâm.

“Phạm tiểu thư, để tôi.” Nói xong, người đàn ông với gương mặt xa lạ muốn đoạt lấy túi rác trong tay tôi.

Tôi vung tay lên đưa túi rác ra xa, trừng mắt nói: “Tôi tự làm được.”

Nếu ngay cả rác cũng có người giúp tôi bỏ, thì tôi thật sự sẽ nhàm chán đến chết mất, cho nên chuyện nhỏ này, vẫn là tự mình làm thôi.

Người đàn ông áo đen bắt đầu đi, đành phải đi theo tôi tới điểm tập trung bỏ rác.

Bởi vì thật sự rất nhàm chán, cho nên tôi cũng không giống trước kia tiện tay ném rác đi, mà là ngồi xổm xuống dọn dẹp đồng đồ bỏ đi thật ngay ngắn. Bên cạnh, người đàn ông áo đen nhìn quanh bốn phía đề phòng, giống như vệ sĩ truyền thuyết trong Trung Nam Hải, mắt nhìn sáu phía tai nghe tám phương.

“Anh gì này, đừng khần trương như thế chứ. Anh nhìn nơi này xem, tầm nhìn rộng rãi như vậy, nếu có người muốn đến gần, liếc mắt liền thấy được.” Tôi đứng lên, nói với người đàn ông áo đen.

Nhưng đối phương chỉ cau mày, cơ thể càng căng thẳng hơn không hề có một chút buông lỏng nào: “Phạm tiểu thư, anh Minh nói chúng tôi phải bảo vệ cho cô thật tốt, nên tôi phải cẩn thận.”

Tôi bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là đi theo anh ta trở về.

Vậy mà, vừa lúc đó, cách đó không xa chợt vang lên tiếng động cơ xe hơi!

Người đàn ông áo đen phản ứng cực kỳ nhanh, ngay khi âm thanh đó vang lên, trong nháy mắt anh ta liền kéo tôi một cái chạy về phía biệt thự, gần như cùng lúc đó, từ các phía quanh biệt thự lao ra hơn mười người, chắn ngang phía sau tôi. Tôi thậm chí còn nhìn thấy một người móc ra cây súng chỉ có trong phim ảnh trên tivi!

Tôi trợn mắt há mồm nhìn một màn trước mắt này, tôi cứ có cảm giác như đang nằm mơ giữa ban ngày, trong khoảng thời gian ngắn chưa hoàn hồn lại được.

Đó là một chiếc xe hơi màu đen, không có bảng số xe, tốc độ xe rất nhanh, mục tiêu rõ ràng chính là căn biệt thự này của chúng tôi. Người đàn ông áo đen vẫn đang kéo tôi chạy về phía cửa biệt thự, khi chiếc xe kia lái đến cách biệt thự mười mét thì chúng tôi đã bước một bước vào trong cửa.

Khi vào trong biệt thự, tôi quay đầu lại liếc mắt nhìn, lại thấy chiếc kia xe hơi chọt quẹo thật nhanh, giống như là đang chơi trò chơi đua xe AE86. Còn đang nghi ngờ, từ trong chiếc xe kia chọt tung ra một loạt tờ giấy, giống như là hoa tuyết nhẹ bay theo gió rơi xuống đất.

Giống như chỉ muốn làm một chuyện nhằm chán như vậy, chiếc xe kia quay đầu vội vã rồi đi không hề quay đầu lại, rất nhanh liền biến mất ở trong tầm mắt của chúng tôi.

Đám đàn ông áo đen đang vây quanh trước cửa biệt thự cũng trở mắt nhìn nhau một lát, người đàn ông áo đen ở bên cạnh tôi từ từ đi lên trước, tùy ý lượm một tờ giấy —— không, không phải tờ giấy, hình như là. . . . . tấm hình?

Tôi bỗng nhiên có một dự cảm xấu.

“Đây là cái gì?” Tôi đứng ở cửa biệt thự không động đậy, hỏi người đàn ông áo đen đang nhíu chặt hàng chân mày cầm tấm hình.

Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi một cái, chân mày đang nhíu chặt cũng từ từ giãn ra, cười nói: “Chỉ là hình đe dọa người, quá máu tanh, Phạm tiểu thư không nên nhìn thì hơn.”

“Không sao, khẩu vị của tôi cũng rất nặng.” Tôi đã nhìn ra vẻ mặt khác thường của anh ta, nên hoàn toàn không tin lời của anh ta. Vừa nói, tôi từ từ đi lên nhặt một tấm hình ở gần đó.

“Phạm tiểu thư, cô thật sự không nên nhìn thì tốt hơn!” Người đàn ông áo đen gấp gấp nói xong, chọt chuyển sang nói với những người khác: “Các người còn đứng đó làm gì? Mau dọn dẹp hết những thứ này bỏ đi!”

Hành động giấu đầu hở đuôi của anh ta càng làm cho lòng tôi lo lắng nhiều hơn, một người đàn ông áo đen không nói lời nào xông lên phía trước đoạt đi tấm hình của tôi. Anh ta sợ làm tôi bị thương, nên không dám dùng sức, vì thế tôi không tổn một chút sức nào cũng cướp được tấm hình kia lại.

Nhưng ngay lúc tôi nhìn rõ tấm hình kia, trong đầu của tôi giống như có một tiếng sấm nổ tung, tiếng ong ong tràn ngập cả đầu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 48: . . .

Editor: heisall

Này, đây là, đây là. . . . .

Tôi bỗng nhiên cảm thấy toàn thân rét run, khí lạnh chui lên từ trong đáy lòng, đóng băng lại ở ngay cổ họng của tôi, tôi làm không thể nào nói ra được cái tên đang nằm trên bờ môi.

Giống như người đàn ông áo đen từng nói, tấm hình này rất máu tanh.

Trong bối cảnh mờ tối, trên sàn nhà lạnh lẽo, trên cơ thể một người dường như bị chiếu lên một loạt ánh đèn sáng rực bắt mắt. Tư thế vặn vẹo này, vẻ mặt sợ hãi, máu đọng lại. . . . . Một mảnh hỗn độn.

Cô ấy đã từng là cô gái yếu điệu xinh đẹp, cô ấy đã từng mang giày cao gót mười phân chạy mà không tổn một chút sức nào. Cô ấy luôn cay nghiệt khi dễ tất cả mọi thứ của tôi, nhưng phía sau lời nói bén nhọn lại là loại tính cách khác.

Mà bây giờ đây. . . . .

Tôi bị chặt miệng lại, mặc cho nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

Tôi không tin, tôi không tin đây là cô ấy! Trong hình toàn thân cô ấy đều trần trụi, máu thịt be bét, như thế nào lại là Dương Dương luôn cười tràn đầy giễu cợt chứ? !

Ánh mắt giống như bị dính chặt và giằng co trên tấm ảnh, tôi dùng sức lau nước mắt, nhìn chăm chú, hi vọng tìm ra dù chỉ là một cơ hội rằng đây không phải là Dương Dương.

Nhưng tôi càng xem lại càng tuyệt vọng, tâm trạng càng ngày càng rét lạnh, cho dù lúc này ánh mặt sáng ngời ấm áp cũng không cách nào khiến trong lòng tôi ấm lại.

“Phạm tiểu thư. . . . .” Có một bóng người đi tới bên cạnh tôi.

Tôi giống như chim sợ nã, bỗng chốc vọt ra sau một bước dài, lắp bắp nói: “Không, không! Đừng nói gì cả, tôi không tin!”

Làm sao tôi có thể tin tưởng đây?

Đây không phải là sự thật, nhất định là dùng kỹ thuật photoshop cao siêu để ghép hình, đúng vậy, cái này không thể nào là thật được!

Tôi từ từ lui từng bước một về phía sau, giống như những người ở trước mắt đều là lũ thú dữ. Mãi cho đến khi cửa biệt thự được mở ra từ bên trong, tôi mới cảm thấy được một chút yên tâm, liền quay người lại chạy lên lầu.

Nhất định là tôi đang nằm mơ, cho nên, đi ngủ lại là tốt nhất. Tất cả đều chỉ là một con ác mộng mà thôi!

Đóng cửa khóa lại, kéo tất cả rèm cửa sổ vào, trong phòng nhất thời tối xuống.

Tôi cảm thấy giống như cảm giác an toàn đã quay trở lại, lao đảo đi tới giường, ngón tay cứng đờ run rẩy, tôi thử nhiều lần mới thuận lợi kéo được chăn lên. Đang muốn chui vào, mắt tôi nhìn thoáng, giật mình nhìn tấm hình đáng sợ đang còn nắm trong tay, tay rồi run lên một cái liền quăng tấm ảnh lên sàn nhà. Rèm cửa sổ có một khe hở nhỏ làm cho ánh mặt trời chiếu vào, chiếu thẳng lên cơ thể đáng sợ của người đó.

Tôi hốt hoảng quay đầu, loạn xạ kéo chăn qua trùm lên cả đầu.

Hoàn cảnh tối đen như mực khiến tôi cảm thấy an toàn, tôi thử nói với chính mình, mau ngủ đi... mau ngủ đi, tỉnh lại mi sẽ phát hiện tất cả đều là giả.

Vậy mà, tôi càng tự nhủ như vậy, thì càng không thể nào ngủ được. Trong đầu vang lên tiếng ong ong, căng lên giống như muốn nổ tung làm cho tôi phiền não lo lắng, cuối cùng tôi chỉ có thể khóc ra thành tiếng, giống như làm như vậy là có thể hóa giải được một chút khổ sở.

Nhưng toàn thân tôi đều run rẩy không có cách nào dừng lại. Cho dù là đắp một cái chăn thật dày, tôi vẫn lạnh đến run cầm cập. Cái lạnh này giống như tàn mát ra từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng tôi, mặc kệ tôi tránh né thế nào, đều không thể tránh khỏi, nó rõ ràng là lạnh lẽo, nhưng lại giống như muốn đốt cháy nội tâm của tôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Tiếng khóc của tôi từ lớn biến thành nhỏ, chắc là bởi vì thể lực đã cạn kiệt mà dần dần yếu đi.

Tôi không ngủ được, làm thế nào cũng không ngủ được!

Làm thế nào? Như vậy nên làm thế nào mới tốt? Nếu không ngủ tôi sẽ không có cách nào để tỉnh lại từ trong con ác mộng!

Tôi cuộn người thành một cục, vẫn không ngừng run rẩy.

Sau đó, thế giới của tôi chợt rơi vào trong một vùng ánh sáng.

Tôi từ từ mở mắt, mờ mịt nhìn ra ngoài.

Chăn đang đắp trên người của tôi bị người nào đó vén lên, người nọ đứng ở bên giường, ánh sáng mờ mờ làm tôi không nhìn rõ được bộ dạng của anh ta.

Nhưng tôi có thể cảm thấy. Trên cái thế giới này, anh là người duy nhất có thể đem đến cho tôi cảm an toàn.

“Anh nói cho tôi biết, là tôi đang nằm mơ, có được hay không?” Tôi mờ mịt nhìn anh.

Những người khác nói gì tôi đều sẽ không tin, nhưng chỉ cần anh nói như vậy, tôi liền tin.

Nhưng anh lại không nói.

Cái gì anh cũng không nói. Anh chỉ ngồi xồm xuống, vươn tay ra ấn tôi thật chặt vào lồng ngực của anh.

Nước mắt và nước mũi của tôi đều lau trên quần áo anh, tôi cảm thấy có chút xấu hổ, muốn đẩy anh ra, nhưng sức lực của anh thật lớn, thật sự giống như sức lực của tôi hoàn toàn giống như một con muỗi.

Xuôi hai tay xuống, tôi nhẹ nhàng tựa đầu vào trên vai của anh, cố gắng để cho mình không nghĩ đến bất cứ cái gì. Thế nhưng tấm hình vẫn còn ở chỗ đó, tôi chỉ cần hơi chuyển động con mắt, là có thể mơ hồ nhìn thấy, những cảnh tượng đáng sợ đó vẫn lẩn quẩn ở trong đầu tôi.

Toàn thân không ngăn được lại run rẩy lần nữa. Tôi cảm thấy khoe mắt có một dòng chất lỏng lạnh như băng chậm rãi rơi xuống theo gương mặt, giống như không thể kiềm chế được, khe khẽ mở miệng: “Nếu như không phải do tôi, Dương Dương nhất định vẫn còn ở Vạn Từ Thiên Hồng mà cay nghiệt với mỗi người. Có thể cô ấy không được người ta thích, có lẽ sẽ bị người ta chèn ép, nhưng cô ấy vẫn sẽ sống tốt. . . . .”

Tôi bỗng nhiên nhe răng, trong đầu thoáng qua tất cả những ký ức cùng với Dương Dương. Mặc dù chúng tôi chỉ mới quen biết nhau không bao lâu, thời gian tiếp xúc cũng không nhiều, nhưng hơn hai mươi năm cuộc đời tôi, cô ấy là người bạn rất quan trọng.

Trong khoảng thời gian dài dằng dặc sau này, tôi còn có thể yên tâm thoải mái mà sống nữa không?

Trong lòng của tôi chợt tuôn ra sự oán hận mãnh liệt.

Tôi muốn báo thù, tôi muốn khiến cho người đã tổn thương Dương Dương phải nhận lấy quả báo trừng phạt!

“Nhất định anh biết là ai làm phải không?” Tôi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đẩy Tào Tử Minh ra, chòu mong hỏi.

“ . . . . . Đúng vậy.” Tào Tử Minh nhìn tôi một lúc lâu, rồi chậm rãi gật đầu.

“Nói cho tôi biết!” Tôi bắt lấy cánh tay của anh, vội vàng hỏi.

Nhưng anh lại từ từ lấy tay của tôi xuống, cũng không trả lời thẳng: “Chuyện này tôi sẽ xử lý.”

“Tôi muốn biết!” Tôi cố chấp hỏi, chợt, trong đầu liền hiện lên cái gì đó, tôi há miệng, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: “Là. . . . . Thần thiếu sao?”

Tôi chạy ra từ nhà Thần thiếu, em trai và em gái của tôi đều ở chỗ của Tào Tử Minh, anh ta không tìm được người để uy hiếp tôi, cho nên đã bắt Dương Dương. . . . . Là thế phải không? Nếu sự thật là như vậy, tôi. . . . . Tôi, tuyệt, đối, sẽ, không, tha, thứ, cho, anh ta!

Tôi khẩn trương nhìn Tào Tử Minh, lại cực kỳ hi vọng anh hủy bỏ đáp án của tôi.

Nhưng anh chỉ dùng đôi mắt màu nâu sẫm yên lặng nhìn tôi, trong đôi mắt kia giống như có thương hại, cũng rất giống có thương tiếc.

Lòng của tôi cứ như vậy trầm xuống.

Thần thiếu điên cuồng và biến thái như vậy, bảo làm sao tôi có thể không hận anh ta được chứ? !

Tôi sẽ không bỏ qua cho anh ta, tuyệt đối không!

“Hãy nói cho tôi biết tình hình bây giờ như thế nào rồi.” Thù hận có mục đích, trong nháy mắt tôi giống như có thêm sức lực, cố gắng áp chế tức giận và đau buồn lại, tôi tỉnh táo hỏi Tào Tử Minh.

Đôi mắt có vẻ buồn rầu của Tào Tử Minh chợt lóe lên, nhưng ngay lúc tôi sắp hết kiên trì, anh lại lên tiếng: “Mấy ngày trước, Viên Diệc Thần đã thay thế địa vị của Hường Kiến Nghiệp, trở thành thủ lĩnh của Thiên Long hội, người của Thiên Long hội đã bắt đầu lục tục gây chuyện với Hắc bang.” Nói tới chỗ này, anh dừng lại một chút mới tiếp tục nói tiếp: “Viên Diệc Thần cũng muốn tôi giao cơ ra.”

Nghe được câu cuối cùng, tôi lại không nhịn được kéo khóe miệng cười.

Không ngờ, có một ngày tôi lại có thể trở thành hồng nhan họa thủy. Tôi bỗng nhiên cảm thấy mê mang, rốt cuộc tôi nên căm hận Thần thiếu đã kéo theo người vô tội, hay là căm hận ngọn nguồn của tất cả mọi chuyện —— là chính tôi đây? Lúc này, tôi hi vọng đến cỡ nào câu nói đã từng nói với Tiểu La kia “trong cuộc sống bạn tuyệt đối có quyền làm những gì bạn nghĩ” cũng có thể áp dụng trên người tôi, nhưng tôi không có cách nào lừa gạt mình. Nếu như mà tôi đừng nói cái gì mà ý nguyện với không ý nguyện, chết tâm ở bên cạnh Thần thiếu, thì cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy xảy ra.

“Hiểu Lâm, cô đang nghĩ cái gì?” Tào Tử Minh giống như nhận thấy được sự khác thường của tôi, chợt nâng cằm của tôi lên, cau mày hỏi.

Tôi bị buộc nhìn vào ánh mắt của anh, đối mặt sự nghiêm túc và khẩn trương của anh. . . . . Không, anh không cần phải khẩn trương như vậy. Nếu như tôi có thể biết trước được tất cả mọi chuyện, khẳng định tôi sẽ thỏa hiệp với Thần thiếu. Nhưng bây giờ tất cả đã xảy ra rồi, bảo làm sao tôi có thể lại đi theo anh ta, thỏa hiệp với người đã hại chết Dương Dương đây?

Giơ tay lên vuốt thẳng hàng lông mày đang nhú lại của anh, tôi nhẹ nhàng nói: “Đêm hôm đó những lời tôi đã nói, tôi đều nhớ.” Tôi giống như có chút hơi một đáng, trả lời một nẻo rồi: “Xin anh nhất định phải giữ thật chặt tôi, đừng để tôi rời khỏi anh!”

“Lần này, coi như cô có muốn rời khỏi tầm mắt của tôi, tôi cũng sẽ không cho phép!” Tào Tử Minh hơi nhíu lông mày đang giọng nói, ánh mắt anh tràn đầy sự kiên định nhìn tôi.

Tôi đang muốn theo tâm ý của mình, hưởng thụ sự ấm áp trong lòng ngực của anh, nhưng chợt nhớ tới một chuyện khác, vội hỏi: “Linh Linh đâu? Thần thiếu có bắt cô ấy hay không? Cô ấy. . . . . Cô ấy. . . . .”

Tiếng tim đập của tôi chợt giống như bị máy phóng đại âm thanh phóng lớn lên, chấn động này khiến tôi có chút chóng đờ không nổi. Giờ khắc này, nghĩ đến Linh Linh đáng yêu có thể cũng sẽ gặp nguy hiểm, tôi liền hốt hoảng không biết phải làm sao mới phải.

“Đừng hoảng hốt, hãy tỉnh táo lại.” Giọng nói của Tào Tử Minh giống như gió xuân, vượt lên sự kích động của tôi: “Tạm thời cô gái gọi là Linh Linh đó vẫn không có chuyện gì.”

Tôi đang muốn yên tâm, chợt bắt được một từ then chốt: “Tạm thời?”

Tào Tử Minh trầm mặt, chuyển tầm mắt: “Hôm nay tôi nhận được tin tức của Thiên Long hội.” Anh dừng một chút, từ trong túi áo trên lấy ra một lá thư,

đưa cho tôi.

Tôi giống như bình thường nhận lấy lá thư kia, mở ra, lấy ra bên trong một tấm hình. Tay của tôi run run không ngớt đến khi nhìn thấy người trong hình thì mới hơi trấn tĩnh lại, không hề run rẩy nữa. Trong hình, Linh Linh bị trói ở trên một chiếc ghế, khắp khuôn mặt đều là hốt hoảng và bất lực, đôi mắt mở to giống như xuyên thấu qua trang giấy này, thẳng tắp nhìn vào tôi. Nhưng điều làm tôi hơi an lòng chính là, trừ điều đó ra, cô không bị những tổn thương khác.

Cho nên nói, Thần thiếu trước sau đưa tới hình của hai người, là muốn nói cho tôi biết anh ta thật sự cái gì cũng làm ra được, Dương Dương chết là trừng phạt anh ta dành cho tôi vì tôi dám tự tiện rời đi ư?

Lật tấm hình lại, phía sau quả nhiên có một hàng chữ.

Trước tám giờ tối nay phải trả Hiểu Lâm lại cho tôi, nếu không vị tiểu thư này như thế nào, tôi không có cách nào đoán trước được.

Tay từ từ nắm chặt lại, tôi ngẩng đầu nhìn về phía đôi mắt căng thẳng của Tào Tử Minh đang nhìn chăm chăm tôi: “Anh có cách nào vừa có thể không giao tôi ra, vừa có thể cứu được Linh Linh hay không?”

Tôi không nghĩ giống như rất nhiều tình tiết trong tiểu thuyết là nửa chính sẽ dùng mình đối với người khác, tự tôi biết mình không có năng lực, nhưng tôi tin tưởng Tào Tử Minh có biện pháp xử lý vẹn toàn. Dương Dương đã vì tôi mà. . . . . Tôi không thể để cho Linh Linh cũng gặp chuyện không may!

Tuyệt đối không thể!

Anh chậm rãi kiên định gật đầu, hình dáng gương mặt thoát nhìn rất nhu hòa: “Tôi rất vui mừng khi cô không chủ động đưa ra phương án muốn đi tìm Viên Diệc Thần. Tôi sẽ cố gắng hết khả năng.”

“Ừm!” Tôi gật đầu, nhìn về mặt trầm tĩnh của Tào Tử Minh, trong lòng cũng trấn định lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 49: . . .

Editor: heisall

Yên tâm tạm thời qua đi, trong khi chờ đợi, tôi cũng từ từ bắt đầu nóng nảy.

Mà sắc trời cũng rất nhanh đã tối xuống, cách thời gian hẹn còn không tới hai tiếng.

Tôi không nói cho Tiểu La và Hiểu Nhã biết chuyện đã xảy ra, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không giúp được gì, biết những chuyện này cũng chỉ càng thêm phiền não mà thôi. Lúc Tào Tử Minh dẫn tôi ra ngoài, Tiểu La và Hiểu Nhã còn tưởng rằng anh ta dẫn tôi ra ngoài hẹn hò, sắc mặt tràn đầy chế nhạo kèm theo một chút bất mãn vì bị ném lại.

Tào Tử Minh cũng không nói cho tôi biết kế hoạch của anh, tôi tin tưởng trong lòng anh đã có dự tính, nên cũng không hỏi tôi.

Chiếc xe hơi màu đen quen thuộc chậm rãi chở chúng tôi rời khỏi biệt thự, đi lên một con đường tôi không quá quen thuộc. Xe lái một lúc lâu, xuyên qua đường phố phồn hoa, bên ngoài từ từ vắng vẻ dần, bất luận là người hay là xe, cũng dần dần không thấy nữa. Đi xuyên qua trong bóng đêm hun hút, mãi cho đến một khoảng đất trống lớn, chiếc xe này mới chậm rãi chậm lại, cuối cùng ngừng lại ở một cái kho hàng lớn.

Sau khi đi theo Tào Tử Minh xuống xe, tôi nhìn thấy mấy chiếc xe vốn đi cùng chúng tôi phía sau cũng dừng lại, những người đàn ông mặc áo đen đồng phục của Hắc bang nối đuôi nhau bước ra ngoài cửa xe, ước chừng có hai mươi mấy, tạo thành vòng tròn bảo vệ bao quanh chúng tôi.

Trước mắt là một kho hàng to lớn, mặc dù lúc này sắc trời đã tối đen, nhưng trăng trên cao vẫn tỏa ánh sáng dịu dịu đủ cho tôi nhìn thấy rõ ràng, ngoại trừ đám người chúng tôi ra, nhìn khắp xung quanh, cũng không thấy bất cứ bóng dáng của người nào.

Bây giờ, thời gian cũng không sai nhiều lắm? Nếu vậy thì Thần thiếu đâu?

Nhưng tôi cũng không nói ra nghi ngờ của tôi, chỉ yên lặng theo sát bên cạnh Tào Tử Minh.

Kho hàng này không trông trái như trong tưởng tượng của tôi, những cái thùng để lung tung không biết đựng cái gì, ngay giữa kho hàng chừa lại một mảnh đất trống. Mà cho đến khi vào cửa, tôi mới biết thì ra kho hàng này không chỉ có một cửa, ở phía xa kia còn có một cánh cửa khác. Khi chúng tôi đi tới trên mảnh đất trống, thì cánh cửa kia cũng được mở ra, một đám người xuất hiện trong tầm mắt của chúng tôi, mà dẫn đầu chính là Thần thiếu!

Thoáng chốc, đáy lòng của tôi liền dâng lên cảm xúc mãnh liệt, mắt nhìn chăm chăm vào Thần thiếu, hận không thể xé anh ta ra làm trăm mảnh.

“Hiếu Lâm” Thần thiếu dẫn người đi đến cách chúng tôi khoảng hai mét thì đứng lại, nghiêng đầu nhìn tôi, lông mày đuôi mắt đều là ý cười dịu dàng, anh ta giống như không nhìn thấy Tào Tử Minh, cũng không nhìn thấy đám người chung quanh, dường như trong mắt anh ta chỉ có một mình tôi.

“Thần thiếu!”

Trong nháy mắt tôi liền đè nén tức giận đang muốn bộc phát ra, tôi gần như không muốn để ý đến tất cả mà xông lên đánh cho anh ta một trận. Nhưng tôi bước được nửa bước, Tào Tử Minh chợt nắm chặt tay của tôi kéo lại, để tôi lấy lại tỉnh táo.

Hít sâu một hơi, tôi xoay tầm mắt, không muốn tiếp tục nhìn khuôn mặt của Thần thiếu khiến tôi muốn nôn mửa. Nhưng tầm mắt vừa chuyển, tôi liền thấy được Linh Linh bị trói đứng ở trong đám người. Cô ấy đang ở sau lưng Thần thiếu, bởi vì lúc này lực chú ý của tôi hoàn toàn bị Thần thiếu hấp dẫn, cho nên hiện tại mới nhìn thấy cô ấy bị trói, trong miệng Linh Linh còn bị nhét một miếng vải.

“Linh Linh!” Tôi nắm ngược lại tay của Tào Tử Minh thật chặt, cố gắng đè nén cảm xúc kích động, chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng loạn của Linh Linh.

“Hiếu Lâm, chị em tốt của em ở nơi này của tôi, không phải em tới đây vì muốn ở cùng cô ấy sao?” Thần thiếu nhìn chăm chú vào hai bàn tay đang đan chặt vào nhau của tôi và Tào Tử Minh, ánh mắt sắc bén giống như lưỡi dao.

Chị em tốt? . . . . . Sao chị em tốt của tôi lại chỉ có một chứ?

Tôi lạnh lùng nhìn về phía Thần thiếu, trong mắt tràn đầy hận ý.

“Viên Diệc Thần, anh mới vừa nhận lấy Thiên Long hội, tôi nghĩ anh không vừa phải chinh đồn bên trong còn có thêm một kẻ địch bên ngoài nữa chứ?” Tào Tử Minh lấy ánh mắt ý bảo tôi giao tất cả cho anh, sau đó chuyển sang Thần thiếu, từ từ mở miệng.

“Ồ, không ngờ Tào tiên sinh lại hiểu rõ nội bộ của Thiên Long hội như vậy —— cũng đúng, dù sao Thiên Long hội chúng tôi cũng trên cơ Hắc bang, Hắc bang muốn sống, còn phải dựa vào thiên kim của thị trưởng nói tốt giúp đỡ.” Rốt cuộc Thần thiếu dời tầm mắt khỏi người tôi, hơi nhếch lên khoe môi, khinh thường nhìn về phía Tào Tử Minh.

“Giao thiệp cũng là một loại thực lực.” Tào Tử Minh sóng nước chẳng xao nói.

Nói thật hay!

Cho dù giờ phút này tình huống không đúng, tôi vẫn không nhận được muốn khen một tiếng hay. Mặc dù Thần thiếu đáng sợ biến thái, nhưng cuối cùng cũng chỉ là tên nhóc chừng hai mươi tuổi đầu mà thôi, cùng Tào Tử Minh cái này hai mươi bảy hai mươi tám thành thực thanh niên cũng không phải so, trên khí thế thật thua xa.

Không biết có phải Thần thiếu không nói lời nào nghĩa là đồng ý hay không, anh ta trầm mặc nhìn chăm chăm Tào Tử Minh một lát, lại chuyển tầm mắt đến trên người tôi, nhìn tôi rồi chậm rãi nói: “Hiếu Lâm, để không phát sinh một trận chiến đẫm máu không nên có, có phải em nên làm chút gì đó hay không?”

Làm cái gì? Không, tôi sẽ không làm bất kỳ hành động nào không hợp thời điểm.

Tôi nghiêng đầu nhìn Tào Tử Minh, chờ đợi ý của anh. Thái độ của Tào Tử Minh vẫn luôn trấn định mà lạnh nhạt, chỉ cảm thấy lòng bàn tay của tôi, tầm mắt vẫn nhìn về phía Thần thiếu: “Thần là thủ lĩnh đương thời của Thiên Long hội, Viên đại thiếu, anh chắc chắn muốn chúng ta là kẻ địch sao?”

Nhất thời vẻ mặt của Thần thiếu trở nên tối tăm, tầm mắt dừng lại ở trên người tôi chốc lát, một khắc kia, tôi gần như cho là anh ta muốn ngọc nát đá tan (ý nói muốn hai bên đều tổn hại). Đang căng thẳng thì anh ta chợt nâng khóe môi lên, phát tay với người ở sau lưng: “Thả người!”

Thủ hạ của anh ta nghe lệnh, không do dự một giây, lấy miếng vải đang chặn miệng Linh Linh xuống, cời dây trói buộc hai tay của Linh Linh, dùng một tay đẩy cô ấy về phía bọn tôi.

Tôi mừng rỡ, cố gắng kiềm chế, cho đến khi Linh Linh đi tới trước chúng tôi khoảng một mét, tôi mới xông lên kéo Linh Linh lại, dẫn cô ấy vào nơi an toàn.

“Linh Linh, cậu không sao chứ?” Trước tiên tôi quan sát cơ thể Linh Linh từ trên xuống dưới, không phát hiện vết thương nào, nhưng vẫn không yên lòng hỏi.

“Tớ không sao.” Linh Linh lắc đầu, khẽ cúi đầu, giọng nói có chút nặng nề giống như phát ra từ bông vải: “Rất xin lỗi. . . . .”

Xin lỗi? Tôi sững sờ, ngay sau đó nghĩ đến Dương Dương, trong lòng liền đau xót nói: “Không, đây hoàn toàn không phải là lỗi của cậu, đều là do tớ. . . . .”

Vậy mà, lời của tôi lại bị Linh Linh cắt đứt. Không biết từ đâu, cô ấy lấy ra một con dao, để ngang trên cổ của tôi, một cái tay khác thì lôi kéo cánh tay của tôi, sức lực không giống bình thường, bóp tôi đau đến chết lặng.

“Linh. . . . . Linh?” Tôi mờ mịt trừng lớn mắt, không dám tin nhìn cô. Nhưng cô lại tránh ánh mắt của tôi, lôi kéo tôi lui về phía sau, phương hướng rõ

ràng là về phía Thần thiếu bên kia!

Tôi thậm chí thấy được biểu tình đặc ý trên mặt Thần thiếu!

Rốt cuộc là. . . . . Chuyện gì đang xảy ra?

“Linh Linh ngoan.” Thần thiếu cười híp mắt nhìn chúng tôi, mở miệng khen.

Tôi đứng ở góc độ này, có thể thấy gương mặt đầy hận ý của Linh Linh liếc Thần thiếu một cái, toàn thân cứng đờ dất tôi đi về phía anh ta.

Tôi lập tức hiểu ra, Linh Linh nhất định đã bị Thần thiếu uy hiếp, cho nên không thể không làm ra chuyện như vậy. Tôi cũng sớm biết, chuyện Thần thiếu này thích làm nhất chính là dùng người thân bạn bè của người khác để bức đối phương đi vào khuôn khổ.

Lúc này, rốt cuộc tôi cũng thở phào nhẹ nhõm vì sự khác thường của Linh Linh. Cũng may, cô ấy chỉ vì bị uy hiếp mới không thể không làm ra chuyện phản bội tình bạn giữa chúng tôi, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của Thần thiếu!

Tôi trở tay lôi kéo Linh Linh, chống lại ánh mắt tránh né của cô ấy, mím chặt miệng nói: “Xin lỗi Linh Linh, tớ đã hại cậu lọt vào tình cảnh đáng sợ như vậy.”

Tôi nghĩ đến rất nhiều lý do để thuyết phục chính mình rằng mọi chuyện chẳng có quan hệ gì tới tôi, tôi muốn nhắm mắt lại giả bộ như tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra. Nhưng tôi có trốn tránh thì cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi, nên tất cả đều sẽ liên tục xảy ra, không lưu tình chút nào.

“Y Y, tớ. . . . .” Cô hoảng sợ cúi đầu, cả lăm nói không lên một câu hoàn chỉnh.

Tôi chợt tỉnh táo, trong nháy mắt tràn đầy ý chí chiến đấu. Lay tay của Linh Linh, ngăn lại lời nói của cô..., ta thấy con dao trên tay cô ấy vẫn còn run rẩy, lôi kéo Linh Linh đứng lại khoảng trống giữa hai nhóm người, ngửa đầu khiêu khích nhìn về phía Thần thiếu: “Thần thiếu, anh trừ biết làm những chuyện hạ lưu bản thiếu này, thì còn biết làm cái gì nữa?”

Về mặt đang dương dương đắc ý của Thần thiếu liền ngưng lại, sắc mặt của anh ta chợt trầm xuống: “Nếu như không phải là em ép buộc tôi, thì sao tôi có thể nhẫn tâm thương em chứ?”

“Anh nói láo!” Tôi tức giận nói: “Tôi ép buộc anh cái gì? Là tôi chia sủng vào đầu anh, hay là cầm dao kề vào cổ của anh hả?”

Hiện tại người uy hiếp cầm dao kề vào tôi chính là anh ta!

Nhưng không ngờ chính là, hình như Thần thiếu còn kích động hơn cả tôi: “Ồ, Hiểu Lâm! Em năm lần bảy lượt nói láo gạt tôi, lại liên tục muốn rời khỏi tôi, như thế không phải là ép buộc tôi sao?”

“Tôi không phải là vật sở hữu của anh, tại sao không thể tùy ý rời đi chứ?” Tôi cười lạnh: “Ở bên cạnh anh, cho tới bây giờ tôi chỉ cảm thấy sợ, tại sao không thể rời đi?”

“Chỉ cần em trở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ đối xử với em rất tốt, sẽ không có bất kỳ sợ hãi nào!” Thần thiếu giống như một thiếu niên đang chìm vào mối tình đầu, vẻ mặt thiết tha chân thành.

Trong nháy mắt đó, tôi có một chút xúc động, nhưng trong đầu tôi chợt thoáng qua giọng nói và nụ cười của Dương Dương, ngay lúc đó tôi liền dứt khoát, lạnh lùng mà nói: “Tôi không thích anh, tại sao muốn ở bên cạnh anh chứ?”

Tôi thề, tôi sẽ không để cho Thần thiếu được sống tốt. Coi như không gây thương tổn cho thân thể của anh ta được, thì tôi cũng muốn tận tình hành hạ anh ta ở mặt tinh thần. Nếu anh ta thật sự thích tôi đúng như anh ta biểu hiện ra, thì. . . . . Tôi thờ ơ đối với tình cảm của anh ta, chính là đã kích tốt nhất!

Khi nói đến đây, tôi cố gắng để cho vẻ mặt mình có vẻ vô tội, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Thần thiếu, không buông tha một biểu tình nào trên khuôn mặt anh ta.

Tôi vừa dứt lời, sắc mặt Thần thiếu chợt trở nên tái nhợt, mơ hồ có một hơi thở lạnh lẽo đang dâng lên, giống như là tuyệt vọng, khắp người đều là tử khí.

Đáy lòng của tôi liền thoải mái hơn. Người làm chuyện ác phải có ác báo, chuyện anh ta làm đối với Dương Dương, làm sao tôi có thể để cho anh ta sống tốt hơn được? Tôi không phải Thánh mẫu, tôi sẽ không tha thứ cho anh ta.

Thần thiếu há miệng, giống như muốn nói gì, trong đôi mắt xinh đẹp giống như dâng lên một tầng hơi nước không tiêu tan.

Đáy lòng có một chút tự trách mà đau đớn nhìn người trước mắt đến mắt hờn giống như không hề đau đớn nữa vậy, tôi giống như đang thương thức một võ kịch bình thường nhìn về mặt của Thần thiếu, cảm giác muốn trả thù bắt đầu dâng lên trong lòng.

“Bóp bóp!”

Vậy mà, ngay lúc chúng tôi đang giằng co, chợt có tiếng vỗ tay truyền đến, ngay sau đó, một giọng nói khàn khàn của đàn ông vang lên.

“Đúng là nước chảy có ý, hoa rơi vô tình!”

Tôi bỗng giật mình kinh ngạc, nhìn thấy một người đàn ông cao to tuổi chừng bốn mươi chậm rãi thông thả bước ra từ phía sau Container. Đó là một người đàn ông có làn da ngăm đen, vẻ mặt dữ tợn, ngay lúc hai phe chúng tôi đang giằng co căng thẳng lại có thể nhàn nhã tản bộ, giống như nắm chắc phần thắng.

Chuyện này. . . . . là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 50.1: . . .

Editor: heisall

Tôi đang sợ hãi đứng ở giữa, thì Thần thiếu đã khôi phục lại thái độ bình thường, mặc dù có chút kinh ngạc đối với người đàn ông vừa mới xuất hiện kia, nhưng cũng chỉ dừng ở đây: “Đây không phải là chú Lý sao? Thế nào, chẳng lẽ chú vừa đứng lúc đi ngang qua đây sao?”

Người đàn ông được gọi là chú Lý cười híp mắt nhìn một vòng quanh chúng tôi, tầm mắt dừng lại trên người Tào Tử Minh chốc lát, rồi quét qua tôi, cuối cùng ném trên người Thần thiếu, chột hung tợn nói: “Người sáng không nói lời tôi. Diệt Thần, mục đích tôi tới đây, chẳng lẽ anh nhìn không ra được sao?”

Nói xong, ông ta vung tay lên, xung quanh chúng tôi chợt xuất hiện mấy chục người đàn ông cầm súng đã lên đạn, bao vây xung quanh chúng tôi.

Sự việc biến hóa vô cùng kích thích khiến cho đầu óc tôi loạn thành một đám rối nhui, mà Linh Linh đã sớm đánh rơi con dao, cùng tôi đứng thành một hàng, trợn mắt há mồm nhìn đám người ngoài vòng luật pháp này. Lúc đang mê mang thì tay trái của tôi chợt bị người ta kéo, ngay sau đó thân thể của tôi cũng bị khống chế kéo qua. Bởi vì tôi phản xạ có điều kiện nên vào thời điểm mấu chốt liền kéo Linh Linh một cái, cho nên cuối cùng hai người chúng tôi cùng nhau bị kéo về phía Tào Tử Minh bên này.

Sau khi đứng vững, tôi sử dụng ánh mắt hỏi thăm Tào Tử Minh, nhưng anh ta chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ý bảo tôi chờ đợi.

Tào Tử Minh trấn định như thế khiến trong lòng tôi cũng dần bình tĩnh lại, vì vậy mặt tôi cũng không biến sắc nhìn về phía Thần thiếu đang giằng co cùng người đàn ông mà Thần thiếu gọi là “chú Lý”, lặng lẽ chờ đợi sự tình phát triển.

“Chú Lý, chú đang làm cái gì vậy?” Thần thiếu trầm mặt, hỏi người đàn ông đang hả hê cười.

“Hắc hắc, đây không phải là quá rõ ràng rồi sao? Nói ra, tôi còn muốn cảm ơn anh nữa đây!” Người đàn ông được gọi là chú Lý hả hê cười to, đường nét trên gương mặt cũng loạn thành một đoàn: “Nếu không phải là anh cùng đại ca nội chiến, đại ca để cho anh đoạt chỗ ngồi của ông ta, sao tôi có thể làm ngư ông đắc lợi được đây? Hiện tại, hơn một nửa số người ở Thiên Long hội đã về phe với tôi, haha, đợi đến khi anh ‘mất tích’ rồi, thì một nửa kia cũng sẽ quy thuận tôi thôi!”

Gương mặt Thần thiếu trắng không còn chút máu, im lặng không lên tiếng nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện.

“Còn các người nữa!” Người đàn ông chợt chuyển sang chúng tôi, cười to nói: “Tôi cũng phải cảm ơn các người, các người đã giúp tôi một việc lớn!”

Tôi nhìn Tào Tử Minh một cái, thấy anh vẫn không có hành động nào như cũ, tự nhiên tôi cũng không nói tiếng nào.

Người đàn ông này tự xưng ngư ông, là muốn nói rõ ông ta lặng lẽ ở trong bóng tối thúc đẩy mọi chuyện phát triển, chờ đến khi mọi người đấu đá nhau mất hết sức lực thì xuất hiện trở thành người thắng lớn sao?

Tôi vốn nên lo lắng sợ hãi muốn chết nhưng bởi vì có Tào Tử Minh ở bên cạnh, nên dù bị nhiều khẩu súng đồng thời chia vào người như vậy thì trong lòng tôi cũng không có một chút sợ hãi nào. Người bên cạnh trấn định truyền sang tôi, khiến tôi không sợ gì cả. Sau đó, trong đầu của tôi chợt thoáng qua cái gì đó, vì cơ hội mong manh này nên vừa hi vọng lại vừa tức giận.

Chăm chú nhìn người đàn ông kia cùng Thần thiếu, tôi âm thầm siết chặt quả đấm.

“Tốt lắm, tôi cũng không cần nhiều lời.” Người đàn ông kia bỗng nhiên giống như chán ghét, khoe miệng kéo ra một nụ cười thâm độc: “Nói lời tạm biệt cuối cùng đi.”

Nói xong, người đàn ông kia chậm rãi lui về phía sau, lui thẳng về sau lưng củ đám người cầm súng. Ngay lúc ông ta đang muốn xoay người thì giống như chợt nhớ tới cái gì, nhú mày cất giọng nói: “Đúng rồi, nếu muốn từ bỏ gian tà theo chính nghĩa, tôi đây có thể cho các người một cơ hội.”

Câu nói này của ông ta, giống như ông ta là Hoàng Đế đang nắm giữ quyền sống chết ở trong tay, giữa lòng mây tràn đầy hài lòng.

Người bình thường đều rất sợ chết. Nên khi lời này vừa nói ra, người phía sau Thần thiếu trở mắt nhìn nhau chốc lát, rất nhanh, liền có người giơ tay lên đi về phía người đàn ông kia, dưới sự răn hiệu của ông ta, đi sang một bên ôm đầu ngồi xồm xuống. Có người đi đầu, tự nhiên sẽ có người thứ hai, thứ ba. . . . . Rất nhanh, sau lưng Thần thiếu gần như không còn lại ai, chỉ còn dư lại một hai người cứng rắn đứng sau lưng anh ta như cũ.

Dưới thời điểm rối loạn như vậy, Thần thiếu cũng không quay đầu lại, cũng không tức giận quát lớn. Anh ta chỉ đứng nhìn chăm chăm người đàn ông kia, sắc mặt tái xanh.

Thần thiếu bên kia càng rối loạn, càng thể hiện bên chúng tôi càng trấn định. Không phải là tôi khoa trương, trừ Linh Linh có chút co rúm lại nắm chặt cánh tay của tôi, thì mọi người sau lưng Tào Tử Minh cũng không hề nhúc nhích, giống như pho tượng đất vậy.

Tôi đang có chút kinh ngạc, thì ngược lại người đàn ông kia lại thiếu kiên nhẫn trước.

“Các vị trong Hắc bang, các vị thật sự muốn chết cùng với Tào Tử Minh sao?” Ông ta giống như không dám tin, gần như là hô lên thất thanh.

Tào Tử Minh giống như một phông nền lúc này rốt cuộc cũng hành động.

Anh giơ tay lên, dừng lại mấy giây ở giữa không trung, nếu cộng thêm đưng đưa tay trái, sẽ khiến cho người ta cho rằng anh đang chào hỏi với ai. Nhưng vào một thời điểm như vậy, một hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, hiển nhiên là không thể nào. Vào giây kế tiếp, những người đàn ông mặc áo đen ở phía sau tôi rồi rút còi nút áo, dưới ánh mắt kinh ngạc của tôi liền vén áo khoác lên, lộ ra đồ vật bên trong.

—— Cái đó, đó không phải là bom hay thường chiểu trong ti vi sao? !

Nhất thời tôi liền tròn to hai mắt, tiếng tim đập giống như phóng lớn trong nháy mắt, vang lên thình thịch ở bên tai.

“Khối lượng thuốc nổ này, có thể sang bằng cả kho hàng này.” Tào Tử Minh lạnh nhạt nói: “Nếu như ông muốn cùng chết, thì cứ ra lệnh nổ súng.”

Người đàn ông kia nhất thời kinh ngạc đến biến sắc, lui về sau vài bước. Bởi vì lão đại của mình lui bước, nên những người đàn ông đang cầm súng kia cũng khiếp sợ lui nửa bước.

“Anh...lúc nào thì anh. . . . . Không thể nào!” Người đàn ông kia trầm mặt, không dám tin kêu lên.

“Tôi phát hiện ra âm mưu của ông khi nào thì ông không cần biết. Muốn như thế nào, quyền lựa chọn là ở chỗ ông.” Tào Tử Minh nhẹ nhàng ném ra sự lựa chọn, giống như thật sự thờ ơ chờ người đàn ông kia lựa chọn.

Nhưng anh đang định làm gì vậy chứ? Chẳng lẽ thật sự có thể cùng chết hay sao?

“Hừ, Tào Tử Minh, anh cho rằng ai cũng đều không sợ chết giống như anh sao? Những người phía sau căn bản sẽ không nổ tung!” Chỉ kinh hoàng trong chốc lát, người đàn ông kia giống như nhìn ra được bí mật gì đó, hả hê nói.

“Có lẽ bọn họ không sợ mình chết, nhưng người nhà bọn họ thì sao đây?” Tào Tử Minh chẳng nói đúng sai cười một tiếng.

“Anh!” Gương mặt của người đàn ông kia chợt biến sắc, trong nháy mắt lại cắn răng nghiến lợi rồi. Sau đó, ông ta oán hận nhìn chăm chăm Tào Tử Minh, chỉ có thể cắn răng nuốt cục tức vào bụng, phát tay mang theo thủ hạ của mình đi ra cửa chính của nhà kho.

Tro mắt nhìn người đàn ông tức giận rời đi, tôi không hề cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể như thế. Đối phương có lượng vũ khí lớn, chiếm hết ưu thế, ngoại trừ để mặc cho bọn họ rời đi, cái gì tôi cũng đều làm không được.

Đang tức giận nhìn chăm chăm bóng lưng người đàn ông kia biến mất sau cánh cửa, hai bóng dáng lén lút chợt tiến vào trong tầm mắt của tôi.

. . . . . Ah, đó không phải là đồng phục của Hắc bang sao?

Tôi còn đang nghi ngờ, lại thấy hai người kia rón rén đóng cửa chính nhà kho lại, sau đó đẩy cái rương nhìn cũng biết là rất nặng nề chần phía sau cửa.

. . . . . Rốt cuộc là muốn làm gì?

Mà đúng lúc này, bên cạnh chợt truyền đến giọng nói không hề mập mờ của Tào Tử Minh: “Được rồi.”

Tôi do dự quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Tào Tử Minh đóng điện thoại di động, nhét vào trong túi quần áo.

Không đợi tôi hỏi ra nghi ngờ, bên ngoài kho hàng chợt vang lên tiếng còi cảnh sát!

. . . . . Cảnh sát tới bắt chúng tôi sao?

Bên ngoài kho hàng xôn xao giống như chứng minh suy nghĩ của tôi, sắc mặt của tôi lập tức biến đổi, không tự chủ được kéo tay Tào Tử Minh lại.

“Đừng sợ, đây là sắp xếp của tôi.” Tào Tử Minh cười trấn an tôi một tiếng.

“Ý anh nói là, anh đoán trước được mọi chuyện, cho nên đã sớm phái người giả làm cảnh sát để bắt hết bọn họ một lần sao?”

“Không, bọn họ đều là cảnh sát thật.”

“Hà?” Tôi nhát thời kinh hãi (ngạc nhiên và sợ hãi). Nếu như là cảnh sát thật, vậy lý do cảnh sát bắt người đàn ông kia quả thật rất đầy đủ. Quốc gia của chúng ta quản lý súng ống rất nghiêm ngặt, vậy mà ông ta ngang nhiên cầm súng nhiều đi lại phách lối như vậy, không bị bắt mới là lạ. . . . . Đợi chút, hình như bên chúng ta cũng có đồ do quốc gia quản lý?

Tôi nghiêng đầu nhìn về phía đám người mặc đồng phục áo đen đang treo thuốc nổ trên người đứng phía sau, càng lo lắng hơn. Mà giống như nhìn thấu suy nghĩ lo lắng của tôi, Tào Tử Minh tiện tay kéo một người có thuốc nổ qua, không để ý chút nào vứt xuống trên đất: “Những thứ này là giả.”

. . . . . Giả?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 50.2: ...

Editor: heisall

Nhìn những khối thuốc nổ được làm hết sức chân thật nhưng bên trong chỉ toàn là bông vải, tôi sững sốt, ngay sau đó liền cảm thấy thoải mái.

Suy nghĩ lại một chút thấy cũng phải, vừa rồi khi Tào Tử Minh bảo đám thủ hạ của anh ta lấy thuốc nổ ra tôi đã cảm thấy kỳ quái rồi, theo tính cách của Tào Tử Minh, làm sao sẽ làm chuyện mạo hiểm như vậy được? Thuốc nổ là vật quá nguy hiểm, nếu không cẩn thận mà thật sự cùng chết với đối phương thì làm thế nào? Nói cách khác. . . . . Người đàn ông kia đã thua bởi một đồng bông vải?

Tiếng ồn ngoài cửa rất nhanh đã biến mất, trong cửa mọi người giống như thương lượng xong, nín thở không dám phát ra tiếng động quá lớn. Cho đến khi âm thanh ngoài cửa hoàn toàn biến mất, mọi người mới thở ra một hơi thật dài. Vậy mà, một tiếng “rầm” thật lớn khiến lòng của mọi người lại thót lên.

“Mở cửa.” Tào Tử Minh bỗng nhiên nói.

Tôi có chút kinh ngạc nhìn về phía anh, mà thủ hạ của anh cũng như thế, nhưng dưới sự uy nghiêm của Tào Tử Minh, hai người bị anh nhìn chỉ có thể nhắm mắt đi về phía cửa đẩy cái rương ra, cẩn thận từng li từng tí mở cửa chính nhà kho.

Không ngờ ngoài cửa lại là Thái Vinh Nghiên!

“Hi, Arvin~” Thái tiểu thư cười híp mắt phát phát tay với Tào Tử Minh.

Tào Tử Minh nhàn nhạt gật đầu.

Vì vậy Thái tiểu thư không vui: “Tôi nói này, tôi chính là người đã cứu anh trong nước sôi lửa bỏng, anh cũng không thể nhiệt tình hơn một chút sao?”

“Coi như không có cô, Lý Lập cũng không thể làm gì tôi.” Tào Tử Minh không cảm kích.

“. . . . . Được rồi, được rồi, xem như anh lợi hại.” Thái tiểu thư bắt đầu đi nhún vai.

“Lý Lập đó. . . . . Bị bắt rồi sao?” Thấy hai người nói chuyện hơi lâu, rốt cuộc tôi cũng không nhịn được hỏi.

“Đúng vậy!” Thái tiểu thư gật đầu một cái: “Ông ta và thủ hạ của mình đã bị bắt về đồn cảnh sát.”

Tôi thất vọng khẽ cúi đầu.

“Hiếu Lâm. . . . .” Thần thiếu không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh tôi, lầm bầm gọi tên của tôi, kinh ngạc mà nhìn nhìn tôi.

Lúc này, phần lớn thủ hạ của anh ta cũng còn đứng ở trong góc tường, chỉ có một mình anh ta lẻ loi đi tới bên chúng tôi, tôi ngẩng đầu lên nhìn theo anh ta, chợt cười lạnh: “Tôi cũng sẽ đưa anh vào ngục giam, vì những chuyện anh đã làm đối với Dương Dương!”

Thần thiếu há miệng, hình như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói. Lúc này, bộ dáng của anh ta giống như một đứa bé bị vứt bỏ, giống như tuyệt vọng với toàn bộ thế giới.

. . . . . Tôi tuyệt đối không nguyện ý thừa nhận trong lòng của tôi có chút xúc động nho nhỏ.

“Dương Dương? Cô ấy thế nào? Có phải tên biến thái này cũng đã bắt cóc Dương Dương hay không?” Linh Linh ở bên cạnh lên tiếng.

Trong lòng tôi run lên, không dám nhìn cô ấy, càng không cách nào trả lời.

. . . . . Bảo tôi. . . . . Phải kể về chuyện Dương Dương đã gặp phải như thế nào chứ?

“Hiểu Lâm, tôi có một việc phải nói cho cô biết.” Sau lưng, giọng nói tầm trầm của Tào Tử Minh truyền đến.

Tôi quay đầu lại, yên lặng nhìn anh, nhưng có chút không muốn nghe đáp án, nhưng rốt cuộc tôi đang sợ cái gì đây?

“Hại chết bạn cô là Lý Lập, ông ta vì muốn mâu thuẫn giữa Hắc bang cùng Thiên Long hội trở nên gay gắt mà giả họa cho Viên Diệc Thần.” Lời nói của Tào Tử Minh chữ nào cũng như châu ngọc, từng chữ giống như búa sắt đập sâu vào lòng tôi.

Tôi cứng đờ cả người.

Thật ra thì, chẳng phải ngay từ lúc Lý Lập xuất hiện với dáng vẻ như một ngư ông đắc lợi trước mặt chúng tôi thì tôi liền phát hiện ra có điều gì đó không đúng hay sao? . . . . . Nhưng, nếu như không có oán hận của Dương Dương, thì tôi phải đối mặt với Thần thiếu đã vì tôi mà gây nên tranh chấp như thế nào? Phải đối mặt với tình ý mặc dù hơi vụn vẹo nhưng lại sâu sắc của Thần thiếu như thế nào đây?

Tôi không dám quay đầu lại nhìn Thần thiếu, hoàn toàn không biết nên dùng dạng vẻ và thái độ gì để đối mặt với anh ta, cho đến cái một giọng nói giống như rất mệt mỏi chậm rãi vang lên từ phía sau tôi: “Hiểu Lâm, ngay từ khi bắt đầu tôi đã không dành được niềm tin của em đúng không? Mỗi lần gặp mặt, trong mắt của em luôn là hoan mang và sợ hãi, sao tôi có thể không để ý được chứ? Nhưng, cho tới hôm nay, thứ đáng giá để cho tôi lưu luyến cái thế giới này, chỉ có em. . . . . Chỉ có mình em mà thôi. . . . . Bảo làm sao tôi có thể buông tay cho được?”

Tôi cố gắng mở to mắt, nhưng trước mắt lại từ từ mờ hồ. Đứng đối diện chính là Tào Tử Minh, thật sự không nên để cho anh thấy dáng vẻ tôi khóc vì người khác, nhưng tôi không cách nào kiềm chế được nước mắt của mình. . . . . Làm thế nào cũng không không chế được.

Ngay lúc tôi trầm mặc, giọng nói phía sau lưng vẫn còn đang tiếp tục: “Nhưng, nếu tôi không buông tay thì chỉ càng đẩy em ra xa. . . . . Tôi nghĩ nếu tôi dùng một phương thức dịu dàng hơn để ở bên cạnh em, như cách này, thì em cũng sẽ né tránh tôi xa hơn mà thôi, có phải không?”

Rốt cuộc nước mắt cũng chảy xuống, tôi cắn chặt môi dưới, không để phát ra bất kỳ âm thanh nào. Thần thiếu nói không sai, chỉ cần thái độ của anh ta nhẹ nhàng hơn, tôi nhất định sẽ càng chạy trốn xa hơn, tuyệt đối sẽ không cho anh ta một tiếng hỏi thăm dư thừa.

“Hiểu Lâm. . . . . Hiểu Lâm. . . . .” Giọng nói sau lưng chợt thấp xuống, tôi cho là anh ta sẽ nói thêm gì nữa, nhưng anh ta chợt im lặng, sau đó, bỗng nhiên xuất hiện hai chữ: “. . . . . Tạm biệt.”

Tôi bỗng chốc cứng đờ, gần như muốn không quan tâm đến tất cả mọi thứ mà quay đầu lại.

Nhưng cuối cùng tôi cũng không làm như vậy. Tay chân tôi cứng ngắc, hai mắt tròn to, không nói bất cứ điều gì.

Sau đó, giọng nói của Tào Tử Minh vang lên: “Anh ta đi rồi.”

Tôi giống như mất hết sức lực, cả người xụi lơ ngồi xuống ngay đó, bùm mặt khóc nức nở.

*

Sự kiện kho hàng giống như là một khởi đầu, kéo theo một loạt sự kiện không thể tưởng tượng nổi.

Từ khi mình sống lại tới nay, mọi chuyện đều không thể tưởng tượng nổi, làm người ta giống như tiến vào một thế giới khác, phương hướng phát triển luôn quái dị như thế.

Vậy mà, rốt cuộc mọi chuyện cũng đi tới cuối cùng, rốt cuộc cũng đã tới lúc kết thúc.

Sau khi màn che hạ xuống, tôi từ giữa câu chuyện đi ra ngoài, lại trở thành một học sinh bình thường.

“Hiểu Lâm” Trưởng lớp gọi tôi lại.

“Trưởng lớp, chào buổi sáng.” Tôi cười, lên tiếng chào.

Đây là hai ngày sau sự kiện kho hàng, hôm nay sau hai ngày, một lần nữa tôi mới lại thấy được Thần thiếu đã lâu không gặp —— không, không phải Thần thiếu, mà là trưởng lớp, bây giờ anh ta quả thật chỉ là trưởng lớp, tôi nghĩ, sau này xuất hiện trước mặt tôi, chỉ sợ cũng sẽ chỉ là trưởng lớp mà thôi.

Lớp trưởng trầm mặc nhìn tôi hồi lâu, giống như có rất nhiều lời muốn nói với tôi.

“Lớp trưởng?” Tôi nhìn anh ta hỏi thăm, đáy lòng không thể đè nén như có cái gì đó đang chậm rãi chảy qua.

Anh ta cắn môi dưới, chậm rãi mở miệng, giọng nói giống như đã trải qua xử lý, có vẻ đặc biệt không thành thật: “Vào năm tôi năm tuổi, mẹ và ba tôi ở riêng, tôi đi theo mẹ.”

Tôi ngược mắt nhìn anh ta.

Anh ta giống như không thấy ánh mắt của tôi, khẽ rũ mắt xuống, giống như chỉ cần dừng lại thì sẽ mất đi dũng khí, nên tiếp tục nói: “Bởi vì mẹ tôi phát hiện có người thứ ba xuất hiện nên mới ở riêng với ba tôi, bắt đầu từ lúc đó, bà ta liền bị kích động, khi không tỉnh táo sẽ đánh tôi.”

Tôi nhớ tới người phụ nữ khi thì tỉnh táo, khi thì điên loạn.

“Khi đó tôi rất sợ đau, mẹ đánh tôi, tôi vừa khóc vừa nghĩ, nếu tôi không ở đây thì tốt biết mấy.” Nói tới chỗ này, lớp trưởng chợt cười chua xót: “Vì vậy vào thời điểm đó, một con người khác của tôi sẽ xuất hiện (dạng như hai nhân cách). Anh ta sẽ thay thế tôi chịu đựng tất cả mọi đánh chửi, từ đó về sau, một khi mẹ tôi bắt đầu đánh tôi, thì anh ta sẽ đổi chỗ cho tôi.

“Tôi cứ như thế mà quên lãng mọi thứ để trốn tránh, quên lãng có một con người khác của tôi đang chịu đựng tất cả khổ sở, yên tâm sống thoải mái mà không hề lo lắng gì.” Lớp trưởng rũ mắt xuống, hàng lông mi dưới mí mắt đỏ xuống một bóng mờ: “Hiện tại, cuối cùng tôi cũng nhớ ra tất cả, nhưng một con người khác của tôi cũng không thấy nữa.”

“..... Không. .... Thấy?” Tôi có chút mờ mịt nhìn lớp trưởng.

“Đúng! Một con người khác của tôi đã vĩnh viễn biến mất, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa!” Lớp trưởng khẽ tự trách.

Nhưng, anh ta sẽ không biết, lúc này người phải tự trách nhất chính là tôi! Tôi cho rằng lần trước cũng là lần gặp mặt cuối cùng, Thần thiếu tử về anh ta đã nghĩ thông suốt rồi, cũng sẽ không tới dây dưa với tôi nữa, nhưng. .... Không thấy?

Tôi bỗng nhiên nhớ lại trước đây thật lâu, Thần thiếu tử đã nói, anh ta nói sự xuất hiện của anh ta là bởi vì hận, mà ở hai ngày trước, anh ta nói, anh ta cảm thấy tôi là thứ duy nhất anh ta lưu luyến trên cái thế giới này. .... Bởi vì tôi tuyệt tình, cho nên anh ta biến mất ư? Anh ta mất đi hi vọng để tiếp tục sống tiếp, cho nên dứt khoát vĩnh viễn rời đi sao?

Lần này là lỗi của tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 51:

Editor: heisall

Không thể tiếp tục trốn tránh, đều là lỗi của cô! Sao cô có thể đeo trên lưng sự tuyệt vọng của Thần thiếu, còn mình thì sống hạnh phúc được?

“Trước khi một con người khác của mình rời đi, cậu ấy nhờ mình chuyển lời cho cậu.” Lớp trưởng mở miệng lần nữa, cô ngừng đầu nhìn cậu ta: “Cậu ấy nói, cậu ấy bởi vì hận mà sống, vì yêu mà chết, cho nên, Hiểu Lâm phải sống thật tốt.”

“Thần thiếu.....” Rốt cuộc cô cũng che miệng, mặc cho nước mắt chảy dài.

Cô hiểu rõ, người này lấy một phương thức đau thương nhất, để cậu ta có thể vĩnh viễn ở lại trong lòng cô, làm cô vĩnh viễn nhớ đến mình.

“Hiểu Lâm, cho tới bây giờ, mình đã mang đến cho cậu rất nhiều khổ sở.” Lớp trưởng đang cười, nhưng xem ra còn làm người ta cảm thấy bi thương hơn so với khóc: “Cho nên, mình không có tư cách lại nói thích cậu. Mình sẽ rời khỏi thành phố này, sau này hi vọng cậu luôn được hạnh phúc.”

Cô không kịp nói bất kỳ lời nào, cậu ta liền chào một cái, rồi mang theo một ánh mắt vô cùng phức tạp biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Sau đó, lại trôi qua hai ngày cô mới khôi phục lại như cũ từ trong bi thương.

Tào Tử Minh thay cô trả nợ ở quê, cô nói là mình mượn, cho nên cũng sẽ không tới LOST làm việc nữa. Trước khi đi, cô đến chào tạm biệt Úc mỹ nam, cũng bày tỏ lòng biết ơn thời gian qua anh ta đã chăm sóc cho mình. Đối với việc cô rời đi, hình như Úc mỹ nam còn rất vui mừng, có lẽ cho rằng cô là một học sinh thì nên trở lại cuộc sống học sinh bình thường. Mà từ đầu đến cuối, cô cũng không nói cho anh ta biết mình chính là Lôi Phong cô nương. Có lẽ bởi vì xinh đẹp mờ ảo, có lẽ bởi vì không có được mới là tốt nhất, Úc mỹ nam đối với “Lôi Phong cô nương” nhớ mãi không quên, cô luôn hiểu rõ điều đó. Nhưng hãy để điều đó trở thành bí mật bị cô chôn vùi dưới đáy lòng vĩnh viễn, không nói ra miệng. Cô tin tưởng Úc mỹ nam sẽ từ từ quên đi Lôi Phong cô nương, tìm được người con gái thật sự thuộc về anh ta. Mà đó cũng chính là lĩnh vực mà cô không thể cũng không nên tiếp xúc nữa.

Đối với cha mẹ của Dương Dương..... cha của cô ấy không đáng làm cha, mẹ của cô ấy cũng rất hiền lành, nhưng cô vẫn không có cách nào đối mặt với bọn họ. Nói cô nhút nhát cũng được, trốn tránh cũng được, cô muốn ngoài trừ việc yên lặng quan tâm, thì bản thân sẽ không xuất hiện trước mặt bọn họ, khúc mắc này, nhất định sẽ ở trong lòng cô cả đời. Cũng may Linh Linh tự nguyện thường đi chăm sóc bọn họ, mà cô chỉ phụ trách chi phí. Với tâm tình của cô, thì điều cô có thể làm, cũng chỉ có cái này.

Mà Thần thiếu..... Từ sau khi cậu ta biến mất, thủ lĩnh trước đây của Thiên Long hội là Hường Kiến Nghiệp, sau khi bị hạn chế đã trở lại cầm quyền lần

nữ, đối với những tổn thương nặng nề, Thiên Long hội sẽ tiến hành chinh đồn lại. Sau này, Tào Tử Minh cũng làm ra chuyện khiến cô giật mình, anh chủ động từ chức lão đại Hắc bang, chuyển vị trí lão đại cho một nguyên lão (người có địa vị cao) trong bang. Một năm trước, cha anh bị tai nạn xe cộ là do Lý Lập bày mưu làm, chính là vì muốn khơi lên tranh chấp giữa hai bang, rồi dựa vào đó mà thu lợi. Bây giờ, ông ta đã mất đi sự trợ giúp của bang phái mình, lại có Thái thị trưởng đứng đầu thành phố H trợ giúp, tin tưởng ông ta sẽ không được sống tốt. Đây là kết cục ông ta nên nhận được, cho nên, Tào Tử Minh về nước là vì muốn tra rõ sự thật về cái chết của cha chứ vốn cũng không lưu luyến gì với cái chức vụ lão đại xã hội đen, dự định trở về cuộc sống bình thường.

Mà cuộc sống bình thường..... chính là về nước Mĩ.

Sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cảm thấy được tình cảm của mình dành cho Tào Tử Minh đã rất sâu đậm, nên đối với chuyện anh phải về nước Mĩ, dĩ nhiên cô rất không vui. Nhưng cô có thể làm gì chứ? Mỗi người đều có con đường riêng của mình, nếu như không quen biết cô, sau khi giải quyết xong chuyện của cha mình, nhất định anh cũng sẽ về nước Mĩ thôi. Đây là con đường anh đã định, cô không có tư cách trở thành chướng ngại vật chen ngang vào.

—— Mặc dù..... Cô rất muốn trở thành cái chướng ngại vật này, làm anh vấp một cái, để anh ở lại.

Nếu như không có Tiểu La và Hiểu Nhã, cô còn có một lựa chọn, đó là đi theo anh mà rời khỏi đây, nhưng..... Không có nếu như. Tiểu La và Hiểu Nhã còn nhỏ, mẹ của Hiểu Lâm vẫn còn bệnh nặng, trong vòng năm năm cô không có cách nào yên tâm rời khỏi nơi này bay ra nước ngoài.

Có lẽ, sau khi mọi chuyện kết thúc, tình cảm không nên có cũng phải cùng nhau kết thúc.

Cho dù trong lòng cực kỳ không muốn, nhưng cuối cùng cô vẫn phải lựa chọn con đường xem ra đều có lợi đối với hai người.

Cho nên, khi Tào Tử Minh đứng ở trước cửa nhà cô, cô có ý nghĩ muốn đóng sầm cửa lại.

Vậy mà, về mặt của Tào Tử Minh lại mang theo ý cười nhẹ nhàng làm cho cô không xuống tay độc ác được, cuối cùng cách một cánh cửa, lễ phép mà xa cách chào hỏi.

“Mở cửa.” Hình như Tào Tử Minh rất không vui trước hành động không chịu mở cửa của cô.

“Có lời gì, cứ như vậy nói đi, một lát nữa em còn có chuyện bận.” Giờ khắc này, cô không hề xem anh là người đàn ông mà cô vừa nhìn một cái liền cảm thấy sợ hãi nữa, mà chỉ là một người quán quít làm phiền, là một người đàn ông bình thường thích trêu chọc người khác. Nhưng có thể lạnh nhạt nói ra lời cự tuyệt như vậy, ngay cả chính cô cũng giật mình.

Thì ra là, ở trước mặt Tào Tử Minh cô cũng có thể bình tĩnh như thế, không sợ chết như thế.

“..... Em làm sao vậy?” Tào Tử Minh yên lặng nhìn cô chốc lát, không có cảm xúc mở miệng.

“Em không sao.” Cô cười nhạt: “Em thì có thể có chuyện gì chứ? Mà nếu em có chuyện gì, thì cũng không quan hệ gì tới anh, dù sao anh cũng phải trở về.....”

Cô ngậm miệng, trong giây lát phục hồi lại tinh thần. Cô đang làm gì vậy chứ, nói những lời như vậy, giống như một cô bé không hiểu chuyện đang làm nũng!

Nhưng mà, lời nói ra như tát nước ra ngoài, mặc dù cô chán nản đủ kiểu, cũng không cách nào ngăn được Tào Tử Minh nghe được những lời vừa nói, sau đó, đầu tiên là anh ngăn ra, tiếp theo giống như là đã hiểu ra cái gì thì khẽ cong khóe môi lên.

“Bằng tiến sĩ của anh còn chưa lấy được, trong vòng một năm anh sẽ hoàn thành nó.” Tào Tử Minh chậm rãi nói.

Cô ngăn ra, ngay sau đó trong lòng thoáng qua cảm giác mừng như điên, mong đợi nhìn anh: “Vậy, như vậy..... Một năm sau anh sẽ trở về?”

“Đó là tất nhiên. Tất cả những người anh quan tâm đều đang ở đây, tại sao anh có thể không trở lại?” Anh nói giống như chuyện tự nhiên, trong đôi mắt thâm thúy mơ hồ có ánh sáng đang xoay chuyển.

Anh nói những người anh quan tâm..... Nhất định là bao gồm cả cô đúng không?

Trong lòng lo lắng sợ hãi, nhưng cô không có can đảm hỏi ra câu đó.

Ngay lúc cô lo lắng, Tào Tử Minh lại mở miệng lần nữa, anh nhìn cô, lấy một giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói: “Chờ anh một năm.”

Một năm?

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thái độ nghiêm túc ấy làm cô xúc động.

Ước hẹn một năm sao?

Một năm sau, cơ thể này cũng mới hai mươi mốt tuổi, vẫn đang ở tuổi thanh xuân. Trong thời gian xa cách một năm này, tình cảm của cô đối với Tào Tử Minh sẽ xảy ra biến hóa gì đây, là trước sau như một, hay là theo thời gian trôi qua khoảng cách quá xa mà biến mất hầu như không còn đây? Tất cả

điều đó đều là ả số, nhưng đối với tình cảm mà cô quý trọng mà nói, thì đây lại là một thử thách rất tốt.

“Được.” Cô nhẹ nhàng trả lời.

“Như vậy...” Tào Tử Minh nâng khóe môi lên: “Hi vọng một năm sau, em sẽ mở rộng cửa chính đón anh.”

Nói xong, anh xoay người rời đi.

Xuyên qua khe hở của cửa sắt, cô nhìn thấy bóng lưng Tào Tử Minh từ từ đi xa, rất nhanh đã bị cầu thang che khuất.

Cô biết rõ, tương lai của cô vẫn còn rất dài, mà chuyện tình cảm, không phải là trò đùa. Một năm..... 365 ngày..... Sẽ trôi qua rất nhanh.

Mà chuyện khi đó, thì không phải bây giờ cô có thể đoán trước được.

Nhưng ——

Tào Tử Minh, em sẽ chờ anh trở lại.

----The end----

Bạn đang đọc truyện *Ta Bị Ép Buộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.